

WOENSDAG 6 SEPTEMBER 2006

VOORZITTER: LUIGI COCILOVO

Ondervoorzitter

1. Opening van de vergadering

(De vergadering wordt om 9.00 uur geopend)

2. Ingekomen stukken: zie notulen

3. Verzoek om terugverwijzing naar de commissie: zie notulen

4. De paraatheid van de EU voor haar toekomstige rol in Kosovo (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde is de mondelinge vraag van Joost Lagendijk en Gisela Kallenbach, namens de Verts/ALE-Fractie, Hannes Swoboda en Jan Marinus Wiersma, namens de PSE-Fractie, Doris Pack, namens de PPE-DE-Fractie, en Elizabeth Lynne, Sarah Ludford en Jelko Kacin, namens de ALDE-Fractie, aan de Raad, over de paraatheid van de EU voor haar toekomstige rol in Kosovo (O-0082/2006 – B6-0426/2006).

Joost Lagendijk (Verts/ALE), auteur. - Voorzitter, mag ik een motie van orde formuleren? Is het niet de bedoeling dat de Raad, de minister, eerst antwoord geeft op de vraag die al gesteld is? De vraag is duidelijk, de vraag is ook al toegestuurd aan de Raad. Daarna kunnen de Parlementsleden dan op het antwoord van de Raad reageren.

De Voorzitter. - De diensten hebben bevestigd dat in ieder geval eerst de auteurs hun mondelinge vraag toelichten, voordat de Raad een antwoord geeft.

Joost Lagendijk (Verts/ALE), auteur. - Voorzitter, deze vragen zijn voortgekomen uit een bezoek van een delegatie van het Parlement in juni, waarvan een groot aantal van de vraagstellers deel uitmaakte. Wij kregen tijdens dat bezoek de indruk dat de Europese Unie weliswaar aanwezig is en zich voorbereidt op zijn taak, die, zoals we allemaal weten, behoorlijk cruciaal zal zijn voor de verdere toekomst van Kosovo, maar dat de energie die in de zaak gestoken wordt en de aandacht die eraan besteed wordt, op een aantal punten te wensen overlaten. Dit heeft betrekking op een aantal kwesties.

Ten eerste is duidelijk dat de Europese Unie zich op het gebied van veiligheid en justitie terdege aan het voorbereiden is om de taken van de VN, UNMIC, over te nemen, maar naar onze mening is het niet op het gebied van veiligheid en justitie, hoe belangrijk ook, dat de EU strakjes een belangrijke taak zal verrichten. Het gaat er bijvoorbeeld ook om coördinator te spelen voor alle inspanningen van de internationale gemeenschap, nog steeds te helpen bij de opbouw van een civiele administratie en, zeer belangrijk, toezicht te houden op het eerbiedigen van de mensenrechten.

Dat zijn cruciale taken die straks, als de VN is vertrokken, en de voorbereidingen voor dat vertrek zijn in volle gang, aan de EU toekomen. Onze vraag aan de Raad en de Europese Unie is: is men werkelijk bereid en in staat om zich op al die terreinen, niet alleen de eerste twee, maar op al die terreinen terdege voor te bereiden?

Die voorbereiding zou in onze ogen moeten gebeuren in goede harmonie en in goede samenwerking met de Commissie. Ook daar is mijn vraag, uit belangstelling en niet uit een kritiek, of de lidstaten en de Commissie in staat zijn om op tijd bijvoorbeeld een opgetuigde delegatie van de Commissie tot stand te brengen.

Laatste punt, van zeer groot symbolisch belang, is dat de EU in onze ogen alles moet doen om een breuk te maken tussen het bewind van de VN, UNMIC, en dat van de EU. Het moet niet zo zijn dat de EU als een soort EU-MIC, zoals daar wel gezegd wordt, voorkomt. In de symbolen, de gebouwen, de manier van presenteren moet het duidelijk zijn dat er met de EU een nieuw begin is, in een ander Kosovo dan tijdens de aanwezigheid van de Verenigde Naties sinds '99.

Dat zijn de vragen waarvan wij graag zouden willen weten wat de Commissie en met name de Raad ervan vinden.

Hannes Swoboda (PSE), auteur. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, wanneer we terugblikken op de geschiedenis van deze regio, dan zien we dat zich in Joegoslavië een aantal rampzalige gebeurtenissen heeft afgespeeld, waaronder de acties van Milosevic in Kosovo. Daardoor kampt Europa nu met een moeilijk en belangrijk probleem waarvoor een oplossing moet worden gevonden.

Het Westen, in het bijzonder de Europese Unie, wilde niet lijdzaam toezien hoe vooral de Albaneestalige bevolking door Milosevic werd onderdrukt en verdreven, en voor een deel ook werd vermoord. Daarmee hebben wij echter in deze regio gestreden voor waarden die we nu ook moeten hooghouden. Ik hoop dat de Raad ondubbelzinnig vasthoudt aan deze waarden en erop aandringt dat die waarden ook worden gerespecteerd.

Wat zijn die waarden? Zijn dat de mensenrechten? Zijn dat de rechten van minderheden? Het is - als ik dat zo mag zeggen - vooral het recht op een thuis, een recht dat alle mensen die in Kosovo hun thuis hebben, moeten kunnen genieten, en wel in al zijn dimensies. Het gaat niet alleen om de voorwaarden voor het dagelijkse bestaan, maar ook om het culturele en godsdienstige leven. Vooral voor de Servische bevolking geldt dat cultuur en godsdienst sterk met deze regio zijn verbonden.

Moet dit leven gestalte krijgen in een onafhankelijk Kosovo? Ja of nee? Volgens mij is er geen ideale oplossing. Misschien zou het ideaal zijn wanneer wij allemaal zouden kunnen wonen in één Europa, zonder nationale grenzen en autoriteiten. Ik betwijfel echter of dat realistisch is. Daarom is dit een heel serieuze aangelegenheid, waar wij goed over moeten nadenken. Zelfs voor Servië en voor de Servische bevolking als geheel zou het geen oplossing zijn, wanneer Kosovo zich niet zou ontwikkelen tot een nationale entiteit die - zoals al is gezegd - de mensenrechten en de rechten van minderheden volledig garandeert.

De onafhankelijkheid die zich voor Kosovo aftekent, moet dus heel duidelijk zijn gekoppeld aan voorwaarden en Europese normen. Ik hoop dat de Raad daarop in alle nog komende besprekingen ondubbelzinnig zal aandringen. Het was ons liever geweest wanneer de Albanese meerderheid in de afgelopen maanden al had laten zien dat zij de rechten van minderheden - het gaat hierbij vooral om de Servische bevolking - volledig eerbiedigt. Dat is tot nu toe slechts gedeeltelijk gebeurd. Daarom moeten wij erop aandringen dat in het proces naar onafhankelijkheid ook volledig aan deze voorwaarde wordt voldaan. Hier ligt in de eerste plaats een taak voor de Europese Unie.

Voor degenen onder ons die onlangs in Kosovo zijn geweest, was het in feite heel bemoedigend dat veel vertegenwoordigers van de Albanese meerderheid spraken over beperkte soevereiniteit, die met name in de eerste fase ook door de Albanese meerderheid moet worden geaccepteerd. Door wie kan die soevereiniteit worden beperkt? Zeker niet door Servië, wat misschien ook in het belang is van Servië en de Serviërs, maar in de eerste plaats door de Europese Unie.

Nu kom ik op een punt dat de heer Lagendijk al heeft aangeroerd. De Europese Unie zal een grote rol moeten spelen op het gebied van justitie en veiligheid, niet alleen met betrekking tot de politie, maar natuurlijk ook met betrekking tot de militaire veiligheid. Het is de taak van de Raad en natuurlijk ook van onze collega's in de Commissie om die rol verder in te vullen. Het zou zeer kwalijk zijn wanneer Europa juist in deze regio weer met twee of meer stemmen zou spreken.

Nee, juist in deze regio moeten we spreken met één stem en opkomen voor de mensenrechten en de rechten van minderheden in een straks onafhankelijk Kosovo. Zodra deze rechten door Kosovo en de meerderheid van de bevolking worden geëerbiedigd, kunnen de beperkingen op de soevereiniteit worden opgeheven.

Ik kom nu bij mijn laatste punt. Na de onafhankelijkheid van Montenegro zal een onafhankelijk Kosovo voor Servië moeilijk te verkroppen zijn. Wanneer Servië echter de steun van de Europese Unie krijgt, kan daaruit een nieuw Servië ontstaan dat voor alle leden van de Europese Unie een waardevolle partner zal zijn.

Daarom zou ik u, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, ook willen vragen om samen met de Commissie en het Europees Parlement al het mogelijke te doen om Servië te helpen deze moeilijke fase door te komen. Dat lukt niet door Kosovo een formele status binnen Servië zelf te geven. Dat lukt alleen

in een situatie waarin Servië en Kosovo als twee onafhankelijke staten vreedzame en vriendschappelijke betrekkingen met elkaar onderhouden.

Doris Pack (PPE-DE), auteur: - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Commissie, mijnheer de commissaris, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, graag onderschrijf ik wat de heer Swoboda en de heer Lagendijk hebben gezegd. In feite zijn alle vragen al door hen gesteld, maar toch wil ik op enkele punten nog wat dieper ingaan.

Er zijn in Kosovo vier verschillende vertegenwoordigingen: we hebben het Europees Agentschap voor wederopbouw, dat uitstekend werk heeft verricht; we hebben de zogeheten vierde pijler in het kader van de Verenigde Naties, waardoor we min of meer verantwoordelijk zijn voor de economische ontwikkeling en de privatisering; verder heeft het Europees Parlement daar een delegatie en tot slot is er ook nog een vertegenwoordiging van de Raad. En dat allemaal in het kleine Kosovo! We mogen ons wel afvragen hoe dat wordt georganiseerd, hoe al die instanties eigenlijk met elkaar kunnen communiceren.

Zoals we konden vaststellen toen we in Kosovo waren, is er nu ook het planningsteam van de EU, dat toepassing van het beginsel van de rechtsstaat moet garanderen. Ik vind dat echter een erg mager instrument. De taken waarvoor we staan zijn vele malen groter. Een dergelijke minimale aanpak doet geen recht aan de omvang en betekenis van wat we ons voor volgend jaar hebben voorgenomen.

We moeten proberen capaciteiten te creëren. We moeten het civiele bestuur helpen opbouwen. We moeten ervoor zorgen dat de mensenrechten en de rechten van minderheden worden geëerbiedigd. Hoe doen we dat, wanneer er ter plaatse zo veel actoren zijn die vanuit dezelfde invalshoek opereren, naast de OVSE, de Europese Ombudsman en anderen?

De Verenigde Naties, die ook namens ons in Kosovo aanwezig zijn, hebben de afgelopen jaren met UNMIK beslist goed werk verricht, maar er zijn ook veel fouten gemaakt. Waarschijnlijk kan dat ook niet anders bij de opbouw van civiele en lokale besturen. Zouden wij het beter doen? Hebben wij eigenlijk wel mensen die zich in Kosovo voor de goede zaak willen en kunnen inzetten, die vertrouwen kunnen wekken, die voldoende betrokken zijn om ter plaatse ook echt datgene te doen wat nodig is?

In hoeverre hebben wij als Europese Unie invloed op het politieapparaat van Kosovo? Wij weten dat ze van de politie een militaire organisatie willen maken. In hoeverre onderhouden wij meer dan alleen oppervlakkige contacten met de regeringsinstanties? Welke rol zullen eventuele Europese strijdkrachten straks in Kosovo spelen? Ik weet dat dit allemaal vragen zijn waarop u waarschijnlijk nog geen antwoord kunt geven. Ik wil echter aangeven dat ik zelf bang ben dat we niet voldoende zijn voorbereid.

Kijken we naar het buurland Bosnië-Herzegovina, dan zien we hoe moeilijk het is en hoeveel problemen zich daar nog altijd voordoen. We hebben daar een vertegenwoordiger die almachtig was - en dat eigenlijk nog steeds is - en die alles kon doen wat in een democratie eigenlijk alleen op basis van democratische wetgeving mogelijk is. Het probleem is dat we daar worden geconfronteerd met een situatie die de nieuwe uitdagingen niet aankan, omdat de mensen nooit gewend zijn geweest zelf verantwoordelijkheid te nemen.

De Kosovaren moeten worden geholpen zichzelf te helpen. Met Kosovaren bedoel ik niet alleen de Albanezen, maar juist ook de Serviërs die daar wonen en van wie we eigenlijk zouden mogen verwachten dat ze actief worden in de instellingen. Ik vind dat we te weinig druk uitoefenen op de Servische regering in Belgrado om de participatie van Serviërs in Kosovo toe te staan. Daar ligt het probleem. Wanneer we luisteren naar Oliver Ivanovic in Servië, dan weten we dat hij graag zou willen, als hij zou mogen. Ik vind dat er onvoldoende druk wordt uitgeoefend op de Servische regering om de Serviërs in Kosovo de gelegenheid te geven verder gestalte te geven aan hun toekomst. Ooit zullen ze dat moeten doen, want straks is Servië niet meer voor hen verantwoordelijk!

Ik onderschrijf wat de heer Swoboda heeft gezegd. Deze regio zal samen met de buurlanden deel gaan uitmaken van de Europese Unie. Daarom moeten we ervoor zorgen dat ze in staat zijn deze problemen op te lossen, dat ze de mensenrechten en de rechten van minderheden eerbiedigen, dat ze met onze steun alle administratieve capaciteiten ontwikkelen die ze nodig hebben, ook de capaciteiten waardoor ze onze wetgeving kunnen aannemen en omzetten. Dan zal Kosovo samen met de buurlanden Montenegro en Servië vlot zijn weg vinden naar de Europese Unie. Ik hoop van harte dat wij in staat zijn deze steun te geven, maar ik wil niet verhelen dat daarover bij mij enige twijfel bestaat.

Sarah Ludford (ALDE), auteur. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik dank de heer Lagendijk, onze rapporteur, voor het feit dat hij deze vraag op het juiste moment naar voren heeft gebracht.

Het is waar dat we ons, toen we in juni uit Pristina terugkwamen, zorgen maakten over het vermogen van de EU om de grotere rol die ze in de toekomst in Kosovo moet gaan vervullen, op zich te nemen en te volbrengen, want als we kijken naar een andere regio waar de internationale gemeenschap verantwoordelijkheden ten aanzien van de staatvorming en de wederopbouw op zich heeft genomen - dat wil zeggen Afghanistan - worden we ons gewaar van de eerste tekenen van falen. Deze ervaring moet ons leren dat ons engagement volledig, goed gepland en consistent moet zijn en niet halfslachtig en onvoldoende gefinancierd. Kosovo zal in de toekomst een dure verplichting voor de EU worden, maar het alternatief - chaos, etnische conflicten en misdaad - is nog duurder. We moeten Kosovo behandelen als een toekomstige EU-lidstaat, want dat is het.

De tweede les - en die hoeven we nauwelijks te leren van Afghanistan of Irak, omdat de kwestie zo duidelijk is - is dat het allemaal om de economie draait. De belangrijkste uitdaging in Kosovo is de grote werkloosheid. De status, de constitutionele kwesties en de administratieve capaciteiten zijn zaken die uiteraard moeten worden bekeken, en er doen zich grote uitdagingen voor op het gebied van de veiligheid en de politie, maar de sociale en economische ontwikkeling is de sleutel tot vrede en co-existentie. Onderwijs, landbouwontwikkeling, visumfacilitering, of liever nog visumliberalisering, moeten in dit verband bovenaan de agenda staan. Het is belangrijk dat we de Serviërs en de andere minderheden evenals de Kosovaarse Albanezen laten zien dat hun situatie in de toekomst zal verbeteren.

In dat verband wil ik een idee naar voren brengen; ik heb het idee niet van mezelf maar geleend van anderen, die hebben voorgesteld om in Mitrovica een internationale universiteit op te richten naar het model van de Zuidoost-Europese universiteit in Tetovo. Dat is een uitstekend idee en ik hoop dat we een rijke donor kunnen vinden die daar, in wat vermoedelijk de twee gemeenten van de stad moeten worden, gestalte aan zou kunnen geven. Zo'n universiteit kan de economische ontwikkeling in het noorden van Kosovo een impuls geven.

Wat mijn laatste punt betreft, zal ik het kort houden. Men maakt zich zorgen over de zogenaamde *extraordinary renditions*. De voormalige commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, de heer Gil-Robles, vertelde dat hij ergens in 2002 of 2003 gedetineerden - gevangenen - gekleed in Guantanamo-achtige oranje overalls had gezien, die kennelijk door KFOR gevangen gehouden werden, maar hij heeft de zaak niet verder kunnen onderzoeken. Het klopt dat de commissie tegen foltering van de Raad van Europa geen toegang heeft gekregen tot gevangenen in Kosovo. Als een gebied onder toezicht van een internationale macht valt die beweert dat ze de mensenrechten respecteert, is dat onaanvaardbaar. Ik hoop dat de EU in de toekomst elke twijfel over de vraag of Kosovo de internationale humanitaire wetten en mensenrechten wel naleeft, zal wegnemen.

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Europese Unie is zich er terdege van bewust dat het proces met betrekking tot de status van Kosovo een grote uitdaging voor de internationale gemeenschap is. Een positieve en duurzame oplossing is in het belang van de Europese Unie. Het proces met betrekking tot de status van Kosovo wordt geleid door de speciale afgezant van de Verenigde Naties, de heer Martti Ahtisaari. De Europese Unie is via haar speciale vertegenwoordiger volledig bij dit werk betrokken. De Europese Unie en vooral het Finse voorzitterschap hebben ook regelmatig rechtstreeks contact met de speciale afgezant, de heer Ahtisaari, die op 17 juli jongstleden, tijdens de Raad Algemene Zaken en Externe Betrekkingen, een uiteenzetting heeft gegeven van de situatie.

De speciale afgezant van de VN probeert nog steeds zowel Belgrado als Pristina over te halen actief deel te nemen aan de onderhandelingen over de belangrijkste onderwerpen, zoals de decentralisatie van het bestuur, het religieus en cultureel erfgoed, de economische kwesties en de rechten van minderheden. De rechtstreekse besprekingen en het overleg met deskundigen worden voortgezet. De partijen hebben nog steeds uiteenlopende standpunten, maar het proces is nuttig geweest, omdat de posities van de partijen duidelijk zijn geworden en het mogelijk is geworden een gemeenschappelijke basis voor een toekomstige oplossing te vinden.

De Europese Unie steunt deze pogingen volledig. De Europese Unie speelt via haar vertegenwoordiger en de Commissie een leidende rol bij de vraagstukken met betrekking tot de economische aspecten van het proces. De Europese Unie is tevreden over het besluit van de speciale afgezant van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties om rechtstreekse politieke besprekingen te beginnen over

de status van Kosovo, en roept beide partijen op constructief aan deze nieuwe fase in de onderhandelingen deel te nemen.

De Europese Unie staat volledig achter de inspanningen van de speciale afgezant van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties en de tijdelijke organen van het Kosovaarse zelfbestuur om normen te implementeren. Het is ook noodzakelijk zich om voor te bereiden op een gefaseerde overstap van het hervormingsproces overeenkomstig deze normen naar een hervormingsproces dat vereist is voor Europese integratie.

Na de vaststelling van de status van Kosovo zal de betrokkenheid van de Unie in Kosovo drie gebieden omvatten. Deze zijn: de deelname van de Europese Unie aan een toekomstige civiele aanwezigheid, een mogelijke operatie van civiel crisisbeheer met betrekking tot de rechtstaat, voornamelijk op het gebied van politie en justitie, alsmede een aanwezigheid van de Europese Unie ter ondersteuning van het Europese perspectief van Kosovo. De voorbereidingen op al deze drie gebieden zijn in volle gang. Door een gemeenschappelijk optreden van de Europese Unie is een planningsteam van de Europese Unie opgericht dat naar Kosovo is gestuurd om een mogelijke operatie voor civiel crisisbeheer voor te bereiden met betrekking tot het zojuist door mij genoemde aspect van de rechtstaat.

De toekomstige rol van de Europese Unie wordt in samenwerking met de Europese Commissie voorbereid. Op die manier proberen wij met alle beschikbare middelen een consistente aanpak van de Europese Unie te waarborgen.

Een toekomstige internationale aanwezigheid in Kosovo zal niet een soort EUMIK (European Union Mission in Kosovo) worden. Nadat er een oplossing is gevonden en UNMIK (United Nations Mission in Kosovo) stapsgewijs is ontmanteld, moeten de eigen instellingen van Kosovo zelf de verantwoordelijkheid dragen voor hun zaken. Kosovo moet zorgen voor plaatselijk 'eigenaarschap' en de verantwoordelijkheid op zich nemen. Het internationale optreden moet de eigen instellingen van Kosovo helpen de volledige verantwoordelijkheid voor Kosovaarse zaken op zich te nemen.

De Europese Unie speelt een centrale rol bij de uitvoering van een oplossing voor de status van Kosovo. Zij zal deelnemen aan een toekomstige internationale aanwezigheid en een operatie voor civiel crisisbeheer, en steunt de pogingen om de stabiliteit en de sociaaleconomische ontwikkeling in Kosovo te versterken. De toekomstige rol van de Europese Unie in Kosovo vereist natuurlijk ook een omvangrijke financiering. De Europese Unie zoekt momenteel naar manieren om een adequate deelname te waarborgen.

Het is het gemeenschappelijke doel van de Europese Unie en Kosovo om te waarborgen dat Kosovo een betrouwbare partner wordt, die samen met de andere regio's in de buurt nauwere betrekkingen met de Europese Unie ontwikkelt. De cruciale factor is hierbij het stichten van een democratisch, multinationaal Kosovo met een goede basis voor economische ontwikkeling en verdere integratie.

Olli Rehn, lid van de Commissie. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, Kosovo maakt inderdaad deel uit van Europa. Het is niet onze achtertuin maar onze voortuin en op de lange termijn zal het ooit EU-gebied zijn. De Europese Unie heeft een grote verantwoordelijkheid voor de toekomst van Kosovo.

In ons gezamenlijke document over de toekomstige rol van de EU in Kosovo, dat afgelopen juli is gepresenteerd, hebben Javier Solana en ik duidelijk gemaakt dat de EU inzake de internationale aanwezigheid het voortouw zal moeten nemen als het statusproces eenmaal is afgerond. In dit document onderzoeken we de aard, de omvang en de verantwoordelijkheden van een internationale aanwezigheid. Ook beschrijven we de rol die de EU na de vaststelling van de status moet gaan vervullen, evenals de praktische middelen die nodig zijn om het Europese perspectief van Kosovo in de toekomst te realiseren.

Ik ben het volkomen eens met minister Lehtomäki en de leden van het Europees Parlement dat UNMIK niet zal worden vervangen door een soort EUMIK maar veeleer door een slankere en beter gestroomlijnde internationale aanwezigheid of door internationale civiele missies.

In het gezamenlijke document, dat door de Raad wordt onderschreven, wordt steun uitgesproken voor het werk van president Martti Ahtisaari. De speciale afgezant van de Verenigde Naties heeft onze volledige steun nodig bij het indienen van een uitgebreid pakket maatregelen, dat de Veiligheidsraad van de VN in staat moet stellen het verdere verloop te bepalen. De kwestie waar het vooral om draait, is de bescherming van de minderheden, met name van de Servische minderheid in Kosovo.

Het slagen van het statusproces hangt voor een groot deel af van het vermogen en de bereidheid van de EU om snel, concreet en gericht op een alomvattende oplossing te reageren. De EU moet duidelijk het signaal afgeven dat ze in Kosovo blijft om een belangrijke rol te kunnen spelen bij de tenuitvoerlegging van de statusregeling en om haar perspectief voor de lange termijn te ondersteunen door middel van het stabilisatie- en associatieproces.

De bevoegdheden van de toekomstige internationale aanwezigheid in Kosovo zouden beperkt moeten blijven tot het houden van toezicht op de tenuitvoerlegging van de statusregeling. Alle andere bevoegdheden die UNMIK momenteel uitoefent, dienen in principe te worden overgedragen aan de Kosovaarse autoriteiten, zodat zij de volledige verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid dragen voor hun bestuur.

Het is ons doel om na de statusregeling ervoor te zorgen dat Kosovo een betrouwbare partner wordt, die samen met de rest van de regio naar EU-lidmaatschap toewerkt. De EU zal de regering van Kosovo moeten blijven steunen bij het opzetten van een moderne, open en bedrijfsvriendelijke markteconomie op basis van met de EU verenigbare structurele hervormingen.

Tot slot nog dit: als leden van de begrotingsautoriteit weet u dat er een prijskaartje hangt aan de stabilisering van Kosovo. Ik ben het volledig met minister Lehtomäki eens dat we in de toekomst de nodige regelingen moeten treffen om deze kosten te kunnen dekken. De Commissie werkt momenteel samen met de Wereldbank en de lokale overheid aan een ontwikkelingsplan en -strategie voor de middellange termijn voor Kosovo. Na de statusregeling zullen we een donorconferentie organiseren om de steun van de internationale gemeenschap voor de bevolking van Kosovo te mobiliseren.

Laten we niet vergeten dat het beter is om de kosten voor de economische en sociale ontwikkeling op zich te nemen dan meer soldaten naar de Balkan te moeten sturen.

(Applaus)

Beste vrienden, in dat opzicht is de sleutel in uw handen en in die van de Raad. Aangezien de heer Poettering en een aantal andere eminente Parlementsleden hier vanochtend aanwezig zijn, wil ik een belangrijk punt naar voren brengen: als de door de Raad voorgestelde bezuinigingen op de personeelsbegroting van de Commissie worden doorgevoerd, is deze missie in Kosovo en de Westelijke Balkan eenvoudigweg onuitvoerbaar.

(Applaus)

Het plan van de Raad zou leiden tot het verdwijnen van 1700 posten bij de Commissie, waarvan de eerste 170 in 2007. Ik verzoek u om niet van de EU en de Commissie te verlangen meer te doen voor het garanderen van de interne en externe veiligheid, of dat nu in Kosovo is, in Libanon of op de Kanarische Eilanden. Als onze handen gebonden zijn, kunnen we niet doen wat u vraagt.

(Applaus)

EU-beleid en -steun komen niet uit de lucht vallen. Daar is deskundig personeel voor nodig en daar hangt een prijskaartje aan.

Ik heb een speciaal verzoek aan het Finse voorzitterschap. De huidige statusafgezant van de Verenigde Naties komt uit Finland, en ik draag namens de Commissie een speciale verantwoordelijkheid ten aanzien van de Westelijke Balkan en Kosovo. Ik hoop dat de Raad en het voorzitterschap het ons niet onmogelijk zullen maken om ons in te zetten voor de vrede en stabiliteit in de Westelijke Balkan en Kosovo. Ik doe een beroep op het Parlement om iets te doen aan deze uitzichtloze budgettaire situatie. Ik doe ook een beroep op het voorzitterschap om dit dilemma onverwijld en zonder halsstarrigheid op te lossen, met het gezonde verstand waar de Finnen befaamd om zijn.

(Applaus)

Bernd Posselt, namens de PPE-DE-Fractie. - (DE) Mijnheer de Voorzitter, het Milosevic-regime heeft gedurende een periode van twaalf jaar, door middel van terreur, verdrijving van hele bevolkingsgroepen en pogingen tot etnocide, in Kosovo een situatie tot stand gebracht die het op dit moment voor meer dan 90 procent van de bevolking onmogelijk maakt om zich ook maar enige institutionele band met Servië voor te stellen. Dat is de realiteit waarvan we moeten uitgaan, en deze realiteit bestond ook al toen de NAVO intervenieerde. We kunnen ons met andere woorden niet onttrekken aan het feit dat we

de kwestie van de status van Kosovo nu zullen moeten oplossen en dat die oplossing zal moeten bestaan uit nationale onafhankelijkheid voor Kosovo.

Aan de andere kant zijn we momenteel in Belgrado getuige van een beleid dat ons wakker moet schudden. De Servische politici weten precies hoe het in werkelijkheid met de statuskwestie is gesteld. Ze durven het alleen niet tegenover hun eigen bevolking toe te geven. Daarom proberen ze zich als slachtoffer voor te doen. Ze willen dat de internationale gemeenschap hen als het ware van Kosovo "berooft", zodat ze dit later kunnen afschilderen als een daad tegen het Servische volk.

Wie de publicaties van de Servische kerk leest, constateert dat de verantwoordelijke bisschoppen openlijk schrijven dat de Servische regering beter niet aan een oplossing van de kwestie van de status van Kosovo kan meewerken. Servië zou daarmee immers de mogelijkheid verspelen om het land terug te krijgen op een moment dat de politieke situatie in de wereld dat zou toelaten. Zo staat het er letterlijk. Dat laat zien hoe explosief de hele kwestie nog altijd is. Anderzijds blijkt hieruit ook hoe benard de positie van de minderheden in Kosovo is. Dit alles illustreert dat een robuuste aanwezigheid van de Europese Unie en de internationale gemeenschap in Kosovo nog lange tijd nodig zal zijn.

Er zijn dus twee dingen nodig. In de eerste plaats moet de statuskwestie snel worden opgelost. Ik ben het weliswaar met mevrouw Ludford eens dat de bestrijding van de werkloosheid onder de zeer jonge bevolking het belangrijkste is, maar niemand zal investeren in Kosovo zolang er geen duidelijkheid is over de status van het land. We hebben daaraan al veel te veel tijd verloren. Ik denk dat een snelle oplossing van de statuskwestie de eerste voorwaarde is voor economische groei. Alleen dan kan de werkloosheid, en daarmee de belangrijkste voedingsbodem voor extremisme, worden weggenomen.

In de tweede plaats moet de onafhankelijkheid op de lange en middellange termijn aan voorwaarden worden verbonden, vooral met betrekking tot de rechten van de minderheden. In dat verband zullen we er rekening mee moeten houden dat wij nog jarenlang in Kosovo aanwezig zullen zijn. Aangezien de UNMIK zich helaas - laten we daar geen doekjes om winden - op veel terreinen niet van haar taak heeft gekweten, bestaan er in Kosovo hoogg gespannen verwachtingen ten aanzien van een Europees bestuur. Ik ben het met de commissaris eens dat wij de mensen daar zoveel mogelijk autonomie moeten geven.

Wij spreken veel te weinig over en met de regering en de gekozen vertegenwoordigers in Kosovo. Zij gaan vaak schuil achter de internationale functionarissen. Aan de andere kant zal onze aanwezigheid nodig zijn om de democratie, de rechtsstaat en de vrede in een strategisch belangrijk deel van Europa te waarborgen.

Jan Marinus Wiersma, namens de PSE-Fractie. - Voorzitter, ik wil mij aansluiten bij de opmerkingen van mijn collega's in de eerste ronde van dit debat. Ik was ook lid van de delegatie die een bezoek heeft gebracht aan Kosovo en daarna aan Belgrado in Servië.

Het is duidelijk dat dit deel van Servië, wat Kosovo formeel nog is, afstevent op een vorm van onafhankelijkheid. Wie met de mensen daar praat, met name natuurlijk met de Kosovo-Albanen, kan niet tot een andere conclusie komen en ik sluit mij aan bij hetgeen daarover gezegd is door mijn collega Swoboda. Een vorm van onafhankelijkheid - zoals ze het zelf noemen - of beperkte soevereiniteit is onvermijdelijk, of we dat nu willen of niet. Ik denk dat de feiten er zijn, dat we ons er dus ook op moeten voorbereiden en dat de Veiligheidsraad hierover eind van het jaar wellicht een uitspraak in die zin zal doen.

Iedereen met wie je in Kosovo praat, is ervan overtuigd dat de internationale gemeenschap nog een behoorlijk aantal jaren aanwezig zal moeten blijven, in de eerste plaats natuurlijk de NAVO. Die moet zorgen voor de militaire veiligheid. Men verwacht ook dat de Europese Unie een belangrijke rol zal spelen en daarbij staan een paar zaken voorop.

In de eerste plaats, anderen hebben het al gezegd, de bescherming en de rechten van de Servische minderheid in Kosovo. Een belangrijk punt hierbij - ik bevestig wat dat betreft hetgeen eerder werd gezegd - is dat we medewerking en openheid mogen verwachten zowel van de Kosovo-Albanen, als van de Serviërs die in Kosovo wonen en daar speelt natuurlijk Belgrado een belangrijke rol. Ook dat merkt men in de gesprekken. We moeten ook zorgen dat we op dat punt druk op Servië blijven uitoefenen.

Ik wil daar wel aan toevoegen dat, als we er voor Kosovo vanuit gaan dat onafhankelijkheid zoals ik die beschreef, waarschijnlijk onvermijdelijk is, we toch ook op een of andere manier rekening zullen moeten houden met de gevoeligheden van Servië en de Serviërs, en ook zullen moeten kijken wat we Servië in de loop van het jaar kunnen bieden. Ook daar kan een soepelere toekenning van visa misschien

een rol spelen, als signaal van de Europese Unie dat we de Europese toekomst van het land serieus nemen.

Natuurlijk zal de internationale missie ook een belangrijke rol spelen bij de verdere economische ontwikkeling en het creëren van politieke stabiliteit in een eventueel onafhankelijk Kosovo. Economische ontwikkeling - zo blijkt ook als je daar rondloopt - is natuurlijk een belangrijke prioriteit.

Ik denk dat dit alles in het licht moet worden gezien van het Europese perspectief dat eigenlijk, als je kijkt naar de uitspraken, bijvoorbeeld op de Top van Thessaloniki van een aantal jaren geleden, ook Kosovo is geboden.

De EU - iedereen weet dat - zal in de toekomst in Kosovo een grotere rol spelen. Iedereen verwacht dat wij na het vaststellen van de status de rol van de VN zullen overnemen. Maar ik sluit me aan bij wat door iedereen is gezegd: het zal om een andere rol gaan; een en ander zal anders moeten worden ingevuld. Als je met mensen in Kosovo praat, blijkt immers dat velen kritiek op de rol van de VN hebben. Wat ze in ieder geval niet meer willen is een internationale organisatie die aangeeft hoe het land gerund moet worden. Ze willen nu eindelijk eens zelf hun regio, hun land gaan besturen en wij moeten ons daar op voorbereiden. Daar is al veel over gezegd, want de VN hebben duidelijk gemaakt dat ze volgend jaar willen vertrekken. Dat is een zware verantwoordelijkheid voor Europese Unie.

De Europese Unie zal een rol moeten gaan spelen bij de ontwikkeling van het politieapparaat, maar ook toezicht moeten houden op de ontwikkeling van de rechterlijke macht en daarnaast denk ik dat het van belang is ook veel te investeren in het administratieve apparaat, alsmede, zoals gezegd, in economische ontwikkeling. In de toekomst kan ook de militaire rol van de NAVO daar wellicht worden overgenomen door de Europese Unie, zoals we dat gedaan hebben in Bosnië.

Ik wil nog een laatste opmerking maken tegen de commissaris. Wat ons opviel en wat wij ons afvroegen, is of de EU wel voldoende voorbereid is en of we daar wel genoeg mensen hebben die volgend jaar die belangrijke en zware verantwoordelijkheid kunnen opnemen. Ik wil me van mijn kant aansluiten bij het pleidooi dat u zonet richtte tot het Finse voorzitterschap. Ik hoop dat dit in zijn streven om daar zoveel mogelijk mensen op een goede manier in te zetten Finse koppigheid zal tonen.

István Szent-Iványi, *namens de ALDE-Fractie.* - (HU) Het is inmiddels voor iedereen duidelijk dat de internationale gemeenschap een grote vergissing heeft begaan door de definitieve bepaling van de status van Kosovo almaar voor zich uit te schuiven. Dit uitstel heeft geen oplossingen opgeleverd; de situatie is er alleen maar ingewikkelder op geworden. Er moet zo snel mogelijk, en binnen een jaar, een oplossing komen voor de status van Kosovo. Als de gesprekken geen resultaten opleveren zal de internationale gemeenschap de verantwoordelijkheid moeten nemen voor een besluit.

De contouren van de oplossing tekenen zich duidelijk af. We weten namelijk heel goed wat we niet en wat we wel willen. Wat we niet willen - omdat we dat niet kunnen willen - is een terugkeer tot de situatie van voor 1999, want dat zou de crisis alleen maar verheviggen. We willen niet dat Kosovo wordt opgesplitst, want dat zou een gevaarlijke kettingreactie in de regio op gang kunnen brengen. En we willen ook niet dat Kosovo zich uiteindelijk bij een van de buurlanden aansluit, want dat zou de stabiliteit evenmin ten goede komen. Kosovo kan stap voor stap zijn onafhankelijkheid herwinnen en een volwaardige staat worden, afhankelijk van de mate waarin het levensvatbaar wordt en in staat is de mensenrechten, de rechten van minderheden en de grondbeginselen van de rechtsstaat te waarborgen. We moeten Kosovo helpen dit te bewerkstelligen en de randvoorwaarden hiervoor te scheppen.

Ik ben het met de commissaris eens dat het waarborgen van de rechten van de minderheden, en in het bijzonder de rechten van de Servische minderheid en die van de Roma, de hoofdzaak is. Dit is van essentieel belang voor de gehele regio. De crisis in de Balkan werd mede veroorzaakt door het feit dat men de minderheden hun rechten ontzegde en deze veronachtzaamde. We moeten een oplossing vinden waardoor ook de Serviërs en Roma in Kosovo verzekerd kunnen worden van een ruime mate van autonomie, een oplossing die gewaarborgd wordt door de grondwet en waarvoor de internationale gemeenschap de verantwoordelijkheid neemt en garanties biedt. Servië moet echter ook begrijpen dat zijn zorgen omtrent de rechten van de Servische minderheid in Kosovo weliswaar gerechtvaardigd zijn, maar dat deze zorgen enkel moreel aanvaardbaar zijn als Servië op zijn beurt aan de minderheden die in Servië wonen dezelfde rechten garandeert, zoals de Hongaren en Slowaken in Vojvodina en de Albanezen elders in Servië.

Tot slot bracht de commissaris een zeer belangrijk punt ter sprake: de rol die voor de internationale gemeenschap, en in het bijzonder voor de Europese Unie, is weggelegd. De totstandbrenging van een levensvatbaar Kosovo is ondenkbaar zonder de actieve medewerking van de Europese Unie. Wij moeten helpen de organen van het landsbestuur vorm te geven en de economie tot ontwikkeling te brengen. Helaas is hiervoor op de begroting van 2007 niets terug te vinden. Eens te meer lopen woorden en daden uiteen. We zeggen wel dat we actie willen ondernemen, maar ondertussen blijft de begrotingsbasis voor onze acties achterwege. Ik verzoek het Parlement om tijdens de huidige begrotingsdebatten zijn steun te verlenen aan de voorstellen - waarvan een aantal van mijn hand - die ten doel hebben de middelen te verschaffen die nodig zijn om een oplossing voor Kosovo te bewerkstelligen.

Gisela Kallenbach, *namens de Verts/ALE-Fractie.* - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik heb de indruk dat we de mondelinge vraag naar aanleiding van het bezoek van onze delegatie precies op het juiste moment hebben gesteld. Er moet namelijk inderdaad nog een groot aantal maatregelen worden genomen, als we werkelijk voorbereid willen zijn op de taken die ons wachten. Ik ben vooral teleurgesteld door de weinig concrete voorstellen die de Raad ons vandaag heeft voorgelegd.

Voor ons is dit de lakmoesproef: kan de Europese Unie de problemen in haar voortuin aan, zoals commissaris Rehn Kosovo vandaag zo treffend noemde? Ik denk dat terecht kan worden gezegd dat we geen EUMIK nodig hebben, ter vervanging van de UNMIK. Ik weet echter ook uit eigen ervaring dat wij nog een lang, op partnerschap berustend monitoringproces voor de boeg hebben, en wel op een groot aantal terreinen: op alle niveaus van het burgerlijk bestuur, bij de politie, bij de rechtspraak en niet in de laatste plaats bij de opbouw van een democratische samenleving met een maatschappelijk middenveld. Van een dergelijke samenleving zijn tot nu toe helaas slechts vage contouren zichtbaar.

Ik ben het volledig met commissaris Rehn eens dat wij in financieel en personeel opzicht niet zijn voorbereid op de uitdaging die ons vanaf volgend jaar wacht. Daarom richt ik een dringende oproep tot de Raad: luistert u alstublieft naar ons en doet u een beroep op de lidstaten, zodat we het gebrek aan voorbereiding misschien nog enigszins kunnen compenseren door het sluiten van bilaterale overeenkomsten en het beschikbaar stellen van geschoold personeel.

We moeten ervan uitgaan dat de West-Europese landen de komende tijd zeer veel mensen die momenteel in West-Europa verblijven, naar Kosovo zullen terugsturen. Zijn wij daar op enigerlei wijze op voorbereid?

Erik Meijer, *namens de GUE/NGL-Fractie.* - Voorzitter, ieder verwacht dat binnen een jaar de sinds lang door de overgrote meerderheid van de inwoners van Kosovo nagestreefde onafhankelijkheid door veel staten zal worden erkend. In de besprekingen hierover gaat het om de vraag aan welke voorwaarden de onafhankelijkheid moet voldoen en hoe de minderheden van Serviërs, Roma en anderen worden beschermd. Vooral de kwestie van de noordpunt, die terug wil naar Servië, en die van de mogelijk speciaal voor Serviërs te creëren nieuwe gemeenten zijn nog onzeker.

Mijn fractie heeft slechte herinneringen aan de houding die de Europese Unie tussen 1989 en 1999 ten aanzien van Kosovo aannam. Niemand leek geïnteresseerd in het geweldloze massaverzet onder leiding van de latere president Ibrahim Rugova, waarbij alle Servische staatsinstellingen werden geboycot en daartegenover een eigen bestuur en een eigen Albaneestalig onderwijs werden georganiseerd. De oorlog in 1999 had niet de bevrijding van Kosovo tot doel, maar het onderwerpen van Servië om te voldoen aan andere Europese en Amerikaanse verlangens.

De nu onvermijdelijke onafhankelijkheid van Kosovo is helaas geen door een streven naar democratie en gelijkberechtiging gemotiveerde keuze, maar de uitkomst van een bedrijfsongeval. Na zeven jaar is voor bijna iedereen duidelijk dat voortgezette bezetting niets oplost, terwijl teruggave aan Servië zou leiden tot een guerrillaoorlog en enorme vluchtelingenstromen.

Met de vragenstellers uit vier andere fracties ben ik het eens dat de Europese Unie nu verplicht is om een positieve rol te spelen bij een vreedzame en correcte scheiding van Servië en de opbouw van democratie en economie in Kosovo.

Marek Aleksander Czarnecki (NI), - (PL) Mijnheer de Voorzitter, de jaren negentig van de vorige eeuw en de afschuwelijke misdaden, die onze zuidelijke burendestijds hebben begaan, staan voorgoed in ons geheugen gegrift. De wereld was diep geschokt toen ze zag hoe brutaal en onmenselijk voormalige burenen en verwanten voor elkaar konden zijn.

De Albanese moslims, die 90 procent van de bevolking in Kosovo uitmaken en in het verleden in groten getale door de politie en de Servisch-orthodoxe minderheid zijn vermoord, werden in 1999 door de militaire interventie van de NAVO "gered". Zo kwam er een einde aan de etnische zuiveringen die door het bloedige regime van de Servische president Milosevic waren begonnen. De daden van agressie tegen de Servische minderheid gingen echter onverminderd door.

In zones die doen denken aan getto's, leven de Albanezen vandaag de dag nog steeds onder internationale bescherming. Ze proberen er een nieuw leven op te bouwen.

De Raad heeft zich tot nu toe hoofdzakelijk beziggehouden met kwesties op het gebied van de rechtsstaat. We missen echter een alomvattende benadering van dit complexe probleem, vooral als het gaat om de ernstige schendingen van de mensenrechten, de gebrekkige bescherming van de nationale minderheden en het recht van elke mens op een vaderland.

Alexander Stubb (PPE-DE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik heb maar liefst drie minuten om drie punten naar voren te brengen. Het eerste punt is dat verlenging van de onderhandelingen niets verandert aan de fundamentele verschillen tussen Servië en Kosovo: het ene land is voor autonomie, het andere voor onafhankelijkheid. Ik ben dus van mening dat we ons moeten houden aan het tijdpad en de tijdslimieten die de contactgroep heeft vastgesteld, en dat de kwesties eind 2006, aan het eind van het Finse voorzitterschap, geregeld moeten zijn. Daar mogen we niet van afwijken.

Mijn tweede punt is dat ik, net als de heer Posselt, onafhankelijkheid als de enige oplossing zie, uiteraard met een paar beperkingen voor de soevereiniteit van Kosovo. Om de stabiliteit in de regio te behouden, is het van belang dat er een internationale aanwezigheid is en zeker ook dat de Europese Unie bereid is om gedurende enige tijd een beduidende aanwezigheid te garanderen.

Mijn derde punt is dat ik van mening ben dat de Westelijke Balkan veelal op pijnlijke wijze herinnert aan de zwakke punten van ons gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid. Ik geloof niet dat we de in het verleden gemaakte fouten opnieuw moeten maken, en in die zin moeten we standvastig zijn in onze steun aan de speciale afgezant van de VN, de heer Martti Ahtisaari, die naar mijn mening voortreffelijk werk doet. Ik ben van mening dat het uitbreidingsbeleid van de EU veelal het beste buitenlandse beleid van de EU is, en daarom is het belangrijk dat wij het vooruitzicht op toetreding voor Kosovo en de Westelijke Balkan in het algemeen levend houden.

Tot slot wil ik even stilstaan bij het wetenswaardige feit dat toen in 1999 het Finse voorzitterschap begon, de toenmalige president van Finland, de heer Martti Ahtisaari aan het onderhandelen was over de vrede in Kosovo en de Westelijke Balkan. Ik hoop van harte dat het Finse voorzitterschap in 2006 zal worden afgesloten met een definitieve oplossing voor de kwestie Kosovo en de onafhankelijkheid van Kosovo.

Panagiotis Beglitis (PSE). - *(EL)* Mijnheer de Voorzitter, allereerst moet ik zeggen dat ik blij ben met de oprechtheid en moed waar commissaris Rehn blijk van heeft gegeven met betrekking tot de houding van de Raad ten aanzien van de begroting 2007. Laten wij eerlijk zijn, waarde collega's: de Europese Commissie kan niet efficiënt en geloofwaardig zijn zonder communautaire middelen voor de Balkan. Ook is mijns inziens het voorstel van de Raad tot vermindering van de communautaire begrotingsmiddelen voor 2007 onaanvaardbaar, en wij mogen daar niet aan mee doen.

Dit gezegd zijnde weten wij natuurlijk allemaal dat de Europese Unie een belangrijke rol heeft op de "day after", in de tijd na de vaststelling van de definitieve status van Kosovo. Dat neemt echter niet weg dat de Europese Unie ook nu een heel belangrijke rol heeft, juist met het oog op de vaststelling van de definitieve status.

Wij geloven allen in en geven steun aan een vreedzaam, democratisch, multi-etnisch en Europees Kosovo. Hetzelfde moeten wij echter, in het kader van de Europese strategie die tijdens de Raad van Thessaloniki werd vastgesteld, ook nastreven met betrekking tot Servië. Wij mogen ons echter niet al te haastig vastleggen op enge tijdschema's voor de vaststelling van de definitieve status. Een aanpak die zou leiden tot de oplegging van een eenzijdige oplossing aan Kosovo, zou wel eens averechtse uitwerkingen kunnen hebben. De Europese Unie mag niet opnieuw in de fouten vervallen die zij in de jaren negentig heeft gemaakt. Zij moet een gemeenschappelijke houding innemen.

Tot slot wil ik nog iets zeggen over het vraagstuk van Servië, dat mij bijzonder bezighoudt, aangezien ook hierover uiteenlopende meningen zijn gehoord van collega's. Er kan geen vreedzame oplossing

zijn voor Kosovo en er zal geen vreedzame, stabiele en veilige Balkan zijn zonder een democratisch Servië in de Europese Unie.

Vanuit deze optiek bekeken is volgens mij het besluit van de Raad om de onderhandelingen over een stabilisatie- en associatieovereenkomst op te schorten een grote politieke fout van de Europese Unie. De onderhandelingen moeten onmiddellijk van start gaan, en natuurlijk moeten wij in de loop daarvan nagaan of de voorwaarden in verband met de samenwerking met het Internationaal Strafhof worden verwezenlijkt. Het Servische volk mag niet gestraft worden voor het traumatische verleden van het autocratische bewind van Milosevic. Wij moeten Servië nu een perspectief geven, want anders zullen wij koren op de molen geven van de meest extreme nationalistische krachten.

Ik sluit af met een opmerking over de situatie met betrekking tot de minderheidsrechten in Kosovo. Alle recente verslagen van de secretaris-generaal en de Mensenrechtencommissie van de VN en van niet-gouvernementele organisaties geven een dramatische beschrijving van de situatie waarin de minderheden en vooral de Servische minderheid in Kosovo verkeren. Wij spreken hier over de eerbiediging van resolutie 1244 uit 1999 en over de naleving van normen. Laten wij eindelijk die kant uitgaan.

Jelko Kacin (ALDE). - *(SL)* Het Europees Parlement heeft een voortrekkersrol vervuld bij het verspreiden van de boodschap over de toekomstige status van Kosovo. De benoeming van een speciale afgezant voor Kosovo is het signaal dat Belgrado en de internationale gemeenschap nodig hebben om te begrijpen wat de enige mogelijke toekomst voor Kosovo is.

Ik ben heel blij dat ook de heer Poettering hier vandaag bij ons is. Tijdens zijn voorzitterschap van het Europees Parlement wacht ons namelijk een moeilijke opdracht. Volgens mij moeten we daarom vooral praten over wat ons Parlement kan doen om de weg voor Kosovo de weg naar de toekomst gemakkelijker te maken.

Onze eerste taak is een directere communicatie met het Servische parlement te verzekeren en de Servische politici helpen inzien dat Kosovo al heel lang onafhankelijk is.

Ten tweede moeten wij rechtstreeks gaan samenwerken met het Kosovaarse parlement, want dáár zal de Kosovaarse democratie gevormd worden. De Servische minderheid is slecht vertegenwoordigd en de politici in Belgrado manipuleren haar nog steeds in grote mate. Ook de zigeunerminderheid is verdeeld in Roma, Ashkali en Egyptenaren, en hun stem is verdeeld. Als Parlement kunnen we hiertoe veel bijdragen, maar de Raad kan nog meer.

Ik zou u er graag op willen wijzen dat veel EU-lidstaten momenteel geen UNMIK-paspoorten erkennen. Kosovaarse burgers met een UNMIK-paspoort komen naar de Europese Unie en wij sturen hen terug omdat we hun documenten niet aanvaarden. Daarom zouden commissaris Frattini en de Raad meer moeten ondernemen om dergelijke incidenten in de toekomst zo veel mogelijk te voorkomen.

Een derde moeilijkheid waarmee we te kampen hebben, is dat de verschillende culturen in Kosovo niet gerespecteerd worden. Daarbij speelt de Servisch-orthodoxe kerk een heel negatieve rol. Zolang die zich niet op de toekomst richt, zal het voor ons enorm moeilijk zijn om de Servische gemeenschap in Kosovo te overtuigen van de noodzaak om zich in de democratische instellingen in Kosovo te integreren.

De kernvraag is echter de status. We hebben de Westelijke Balkan een Europese toekomst in het vooruitzicht gesteld, maar we weten goed dat enkel landen tot de Europese Unie kunnen toetreden. Kosovo is geen land en kan dus niet aan deze processen deelnemen. Zolang we die kwestie niet oplossen en Kosovo niet de status van een land geven, zullen we onszelf en de hele publieke opinie voorliegen.

Collega's, daarom wil ik mijn toespraak afsluiten met de oproep dat wij, Europese Parlementsleden, onze stem verheffen en het mogelijk maken om die statuskwestie nu op te lossen, en niet pas volgend jaar.

Bart Staes (Verts/ALE). - Voorzitter, minister, commissaris, collega's, het Europees Parlement heeft in april bij de kwijting voor de begroting 2004 twee keer zeer expliciete uitspraken gedaan met betrekking tot het Europees Bureau voor de wederopbouw van ex-Joegoslavië en Kosova. Het Europees Parlement stelde uitdrukkelijk, ik citeer: "dat de afbouw van dit Agentschap niet moet plaatsvinden op basis van een vooraf vastgesteld tijdschema, maar afhankelijk moet zijn van economische en politieke randvoorwaarden en ontwikkelingen".

Nu kiest de Commissie er echter voor om het Agentschap in kwestie af te bouwen, zonder meer, en de taken ervan in handen te geven van de delegaties. Vijf maanden na de resolutie van het Parlement, vijf maanden na de expliciete uitspraken van het Parlement trekt de Commissie zich dus van deze uitspraken niets aan.

Commissaris Rehn, waarom negeert u die uitspraak van het Parlement? Waarom kiest u ervoor om die expertise die in het Agentschap aanwezig is, zomaar te laten smelten als sneeuw voor de zon?

Waarom kiest u er niet voor om de mensen die nu in Pristina voor het Agentschap werken, te gebruiken als een eerste kern van EU-mensen die straks de onafhankelijkheid van Kosovo echt van zeer nabij en met veel expertise en knowhow kunnen begeleiden? Dat is mijn vraag aan u.

Tobias Pflüger (GUE/NGL). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, de huidige situatie in Kosovo is voor een niet onbelangrijk deel terug te voeren op de aanvalsoorlog van de NAVO tegen Joegoslavië, waaraan een groot aantal lidstaten van de EU heeft deelgenomen. In die oorlog werden burgers gedood door bommen van EU-landen. Waarom loopt de Servische minderheid in Kosovo op dit moment gevaar? Dat heeft ook met die situatie te maken. De landen van de EU hebben destijds een volstrekt eenzijdige positie ingenomen.

Een tweede aspect is dat mensen gedwongen worden naar Kosovo terug te keren, ofschoon de situatie ter plaatse voor veel mensen absoluut ondraaglijk is. Het is de bedoeling nog meer mensen terug te sturen. De Europese Commissie dient duidelijk te maken dat dit onaanvaardbaar is. Joachim Rücker is benoemd tot hoofd van UNMIK. Ik weet niet of dat een goed idee is geweest; in zijn vorige functie was hij namelijk primair verantwoordelijk voor privatiseringen in Kosovo, waarmee de mensen daar niets zijn opgeschoten.

Mijn vraag is deze: hoe stelt de Europese Commissie zich de status van Kosovo concreet voor? Wat ik tot nu toe hoorde, vond ik zeer ontoereikend. Commissaris Rehn zei terecht dat er geld moet worden gestoken in sociale en economische ontwikkeling in plaats van in soldaten. Daar sta ik volledig achter.

Karl von Wogau (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de kwestie van de status van Kosovo moet zo snel mogelijk worden opgelost. Dat is zowel in het belang van Kosovo als in het belang van de Europese Unie.

Voorwaarde daarvoor is echter dat wij een manier vinden om de minderheden, en wel alle minderheden, op een geloofwaardige wijze bescherming te bieden. Tijdens onze vele bezoeken aan Kosovo hebben wij gemerkt dat de mensen bang zijn dat die bescherming onvoldoende zal zijn. De gebeurtenissen van de afgelopen jaren hebben laten zien dat die vrees nog altijd gegrond is. Dat is iets waarmee wij rekening moeten houden. Daarom moet de Europese Unie in Kosovo actief blijven. In de eerste plaats moet het politieapparaat worden opgebouwd; dat is heel belangrijk. In de tweede plaats moeten wij helpen bij de opbouw van het justitiële en bestuurlijke apparaat. Ik ben met u van mening, commissaris Rehn, dat daarvoor middelen beschikbaar moeten worden gesteld. De belangrijkste voorwaarden voor de economische ontwikkeling van Kosovo zijn echter vrede, stabiliteit en goed functionerende instellingen. Daarop moeten wij onze inspanningen in het bijzonder richten.

Verder moet er ook een antwoord komen op de vraag wie na de onafhankelijkheid van Kosovo verantwoordelijk wordt voor de militaire veiligheid van het land. Ik zou me kunnen voorstellen dat er iets soortgelijks plaatsvindt als in Bosnië-Herzegovina, namelijk dat KFOR door Europese strijdkrachten wordt afgelost. Ik heb deze kwestie tijdens ons bezoek voorgelegd aan de minister-president. Uit zijn antwoord bleek dat hierover tot nu toe nog niet is nagedacht.

Een grotere betrokkenheid van de Europese Unie op dit gebied zou ook in overeenstemming zijn met ons veiligheidsbeleid, althans met het veiligheidsbeleid dat ik voorsta. Bij de huidige fase in de ontwikkeling van ons veiligheidsbeleid is het belangrijk dat we ons in eerste instantie concentreren op onze buurlanden. Op dat vlak blijft onze belangrijkste taak de stabilisatie van de Balkan.

VOORZITTER: SYLVIA-YVONNE KAUFMANN

Ondervoorzitter

Józef Pinior (PSE). - (PL) Mevrouw de Voorzitter, de integratie van de Westelijke Balkan in de Europese Unie is één van de voornaamste uitdagingen waar het Europese beleid in de komende jaren mee geconfronteerd zal zijn.

De Westelijke Balkan maakt deel uit van Europa en is een gebied waar een groot aantal volkeren en etnische groepen wonen. Dat zijn gemeenschappen die onderling verdeeld zijn door nationale en religieuze kwesties, door de geschiedenis en het bloedige uiteenvallen van Joegoslavië in de jaren negentig van de vorige eeuw. Kosovo is in deze regio de gordiaanse knoop van het Europese beleid.

De missie van de Verenigde Naties is al begonnen haar terugtrekking uit Kosovo voor te bereiden. Dit betekent dat de Europese Unie klaar moet staan om in 2007 haar taak in Kosovo op zich te nemen. Met het oog op deze nieuwe situatie is de nog steeds onduidelijke status van Kosovo de belangrijkste uitdaging voor de Europese Unie. Tijdens de recente besprekingen onder het beschermheerschap van de VN in Wenen, op 24 juli laatstleden, kon geen doorbraak worden bereikt. Servië, waar Kosovo formeel nog een deel van is, wilde niet instemmen met onafhankelijkheid voor de provincie, en het bestuur van de Kosovo-Albanezen is niet van plan om akkoord te gaan met autonomie, zelfs niet in de breedste zin van het woord.

De Servische autoriteiten lijken een vreemd soort psychologische oorlog te voeren. De voorbije dagen hebben ze Martti Ahtisaari, de speciale afgezant van de secretaris-generaal van de Verenigde Naties voor het proces betreffende de toekomstige status van Kosovo, ervan beschuldigd onvoldoende onpartijdigheid aan de dag te leggen tijdens de onderhandelingen. Anderzijds heeft de politieke adviseur van de Albanese premier, Koço Danaj, formeel verklaard dat de in de Balkan wonende Albanese zich tegen 2013 zouden moeten verenigen en in een natuurlijk Albanië zouden moeten integreren.

Deze gebeurtenissen van afgelopen zomer, die overschaduwd worden door het conflict in het Midden-Oosten, tonen aan hoe ernstig het probleem is dat de Europese instellingen in de loop van de volgende maanden zullen moeten aanpakken.

Een andere uitdaging is de organisatie van de toekomstige EU-missie in Kosovo, niet enkel met het oog op de financiering, de structuur en het totale aantal personeelsleden, maar ook en vooral met het oog op de politieke strategie van de Europese Unie voor de Westelijke Balkan. Geen enkel ander land, geen enkele andere internationale organisatie zal de Europese Unie bijstaan in haar historische taak om in dit deel van het continent democratie, vrede en sociaal welzijn te verzekeren, gebaseerd op respect voor diversiteit.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). - *(FI)* Mevrouw de Voorzitter, in verslagen over Kosovo wordt de provincie beschreven als een gebied met getto's. Er is geen multi-etnische gemeenschap ontstaan. Tijdens de zeven jaar van internationaal bestuur hebben de verschillende etnische groepen zich in hun eigen gebieden geconcentreerd. Een belangrijke reden waarom er ondanks de grote inspanningen geen normen zijn gerealiseerd, is dat Kosovo een van de belangrijkste thuishavens van de georganiseerde misdaad in Europa is. De internationale mensen-, gebieds- en wapenhandel tiert welig in Kosovo. Toen het probleem in 1999 werd opgemerkt, werd er niets tegen gedaan: we moesten wachten tot 2005. Nu hebben de internationale actoren die bij het programma betrokken zijn, echter veel te weinig tijd en personeel voor de vele terreinen waarvoor zij verantwoordelijk zijn. Wij moeten ons dus sterker inzetten voor de aanpak van het probleem van de criminaliteit.

Tot slot wil ik zeggen dat, nu de Europese Unie zich ook op Libanon concentreert, wij moeten nadenken over de vraag in hoeverre wij ons bewust zijn van wat er in Kosovo is gebeurd en of hier iets uit te leren valt voor de operatie in Libanon.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL). - *(EL)* Mevrouw de Voorzitter, de erbarmelijke situatie en de ellende waarin de volkeren van het voormalig Joegoslavië verkeren, zijn het gevolg van de buitenlandse interventies, van de onrechtvaardige en vuile oorlog die de NAVO met deelneming van een groot aantal EU-landen heeft gevoerd.

Uw uitspraken over de bescherming van de mensenrechten staan bol van schijnheiligheid. Nu wordt duidelijk wat de doelstellingen van deze oorlog waren. U wilde Joegoslavië uiteenrafelen en onderling verdelen, en dat hebt u voor elkaar gekregen met de oplegging van een buitenlandse bezetting in Bosnië-Herzegovina en Kosovo en met de totstandbrenging van landen die eigenlijk protectoraten zijn.

U laat na om zelfs uw eigen uitspraken en toezeggingen, dat u niet zou overgaan tot een onafhankelijk Kosovo, te respecteren. U streeft naar de totstandbrenging van een onafhankelijke staat die uw protectoraat is, naar een onafhankelijk Kosovo met de aanwezigheid van een enorme militair macht en een grote Amerikaanse basis, opdat u het gebied kunt controleren en de grenzen kunt veranderen.

Wij zijn van mening dat er maar één oplossing is: alle buitenlandse strijdmachten moeten de Balkan verlaten, en de volkeren van het gebied moeten zelf een oplossing voor hun problemen zien te vinden. Tot slot wil ik u aanraden nog eens te kijken naar de geschiedenis. De volkeren van de Balkan hebben heel wat buitenlandse veroveraars weggejaagd, en zij zullen hetzelfde doen met de nieuwe veroveraars.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE). - *(HU)* Het lijkt geen twijfel dat onafhankelijkheid voor Kosovo onvermijdelijk is. De manier waarop deze onafhankelijkheid vorm gaat krijgen, zal evenwel van langdurige invloed zijn op de stabiliteit in heel Zuidoost-Europa. Het ontbreekt de Europese Unie aan een visie hierop. Zij komt niet verder dan reageren op de gebeurtenissen.

Het zou een erg belangrijke stap zijn als we eindelijk een coherent concept zouden aannemen voor een oplossing voor Kosovo. Het moet een waardige oplossing zijn, waarbij vermeden wordt de Serviërs te straffen en de Albanen openlijk te belonen. Een dergelijke oplossing zou waardigheid ontberen en de stabiliteit in de regio, dat wil zeggen Zuidoost-Europa, met inbegrip van Griekenland, Hongarije en de kandidaat-lidstaten Bulgarije en Roemenië, ondermijnen. Iedereen heeft nu wel de mond vol over de minderhedenkwestie, maar het is vergeefs zoeken naar een bemoedigende visie. Dit is des te frapperender daar de heren Ahtisaari en Olli Rehn beiden Finnen zijn - Finland heeft tenslotte een voorbeeldig systeem om met minderheden om te gaan. Ik kan me geen situatie indenken waar de Serviërs in Kosovo vrede mee zouden hebben, zolang het noordelijke deel geen territoriale autonomie krijgt en het zuiden niet over een systeem van persoonlijke autonomie beschikt.

Het hele decentralisatieproces is niet goed doordacht; zelfbestuur biedt in dit verband geen garanties. Als het gaat om compensatie voor Servië weten wij allen dat EU-lidmaatschap geen bijzonder aantrekkelijk vooruitzicht is, gegeven de huidige EU-moeheid. Dat is iets waar we ook rekening mee moeten houden, evengoed als we in aanmerking moeten nemen dat Milosevic Kosovo en Vojvodina hun autonomie heeft ontnomen. Iedereen heeft het over de onafhankelijkheid van Kosovo, maar er wordt met geen woord gerept over de minderheden in Vojvodina of de situatie van de moslims van Sandjak. Ik ben bang dat we op een slechte oplossing afstevenen, als we geen verstandige, waardige visie weten uit te werken ten aanzien van de minderheden. Ik deel alle zorgen van mijn collega von Wogau.

Joost Lagendijk (Verts/ALE). - Voorzitter, commissaris, maar vooral voorzitter van de Raad, laat ik aan het eind van het debat een poging doen om de belangrijkste punten er nog eens uit te lichten.

Ik denk dat u, en dan richt ik me met name tot de minister, gezien heeft dat de meeste vragen en opmerkingen die hier gemaakt zijn, voortkomen uit oprechte bezorgdheid over het feit dat de EU ondanks... - ik twijfel niet aan uw oprechtheid en aan het feit dat u weet wat er moet gebeuren, maar ik ben toch bang dat de EU binnen de beschikbare tijd - en dan hebben we het over drie tot zes maanden, niet over jaren - niet in staat is om al de moeilijke taken die ze op haar bordje geschoven zal krijgen, uit te voeren.

Ik denk - veel collega's hebben het gezegd - dat het mislukken, het niet doorgaan, het falen van de EU geen optie is. Dat is slecht voor de regio; dat is slecht voor de EU; dat kunnen we ons niet permitteren. Als u zegt, en de commissaris herhaalt dat, dat het de taak van de EU is toezicht te houden en bevoegdheden over te dragen, dan ben ik het daarmee eens, en ik denk dat de meeste collega's het daar mee eens zijn, maar dat is niet zo makkelijk als het lijkt.

Het is een soort nieuwe rol, waarbij we aan de ene kant zaken moeten loslaten en aan de andere kant controle moeten houden in een verdeelde samenleving, en daar zal blijken dat na de onafhankelijkheid niet alle problemen zijn opgelost. Nu is het nog zo dat iedereen in Kosovo denkt dat onafhankelijkheid alles zal oplossen. Dat zal bijvoorbeeld voor de economische problemen niet zo zijn.

Als het gaat om de militaire aanwezigheid, hoop ik echt van harte dat alle terechte aandacht voor Libanon en Congo er niet toe leidt dat we denken dat het in Kosovo wel goed zal komen en dat we het daar met minder troepen, minder soldaten zullen aankunnen. Dat zal in de eerstkomende jaren niet het geval zijn.

Ik kan niet anders dan de commissaris steunen in zijn verzoek aan de Raad om niet méér te vragen van de Commissie, en minder geld en mensen ter beschikking te stellen. Het kan niet zo zijn dat de Commissie door ons en door u gevraagd wordt om in Kosovo een cruciale rol te spelen en dat zij dat met minder mensen moet doen.

Ik hoop werkelijk dat de Finse voorzitter, de Finse commissaris en de Finse onderhandelaar daar uitkomen, en om dat te bevorderen ben ik graag bereid en neem ik aan om namens het hele Parlement een bezoek te betalen aan een plek waar de meeste Finnen tot waardevolle inzichten komen, de sauna.

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de vaststelling van de status is de beste oplossing voor Kosovo en daarom moeten wij de inspanningen van de speciale afgezant van de VN, de heer Ahtisaari, met alle mogelijke middelen ondersteunen.

Zoals in dit debat vele malen is gezegd, is er een absolute voorwaarde voor een duurzame oplossing, namelijk het vermogen om de kwestie met betrekking tot minderheden op te lossen. Dat zal vele generaties vergen. De aanwezigheid van KFOR-troepen van de NAVO is vooralsnog belangrijk, maar nu en in de toekomst moeten wij speciale aandacht besteden aan een sterke synergie tussen militaire en civiele acties. De Europese Unie bereidt onder andere een omvangrijke operatie voor civiele crisisbeheersing voor. Die zal van een niet eerder vertoonde omvang zijn en is vooral gericht op politie en rechtsstaat. Er zijn zeer veel deskundigen uit de lidstaten van de Europese Unie nodig om deze operatie uit te voeren, en wij staan voor de uitdaging om zo'n groot aantal deskundigen bijeen te brengen.

Het planningsteam voor de operatie voor civiel crisisbeheer is nog niet klaar met zijn werk, maar het is de bedoeling dat zijn verslag eind deze maand aan de werkgroep van de Raad wordt voorgelegd. De voorbereidingen vorderen dus op verschillende manieren en in talrijke sectoren, maar wij kunnen de voortgang beslist voortdurend verbeteren.

Hier is ook herhaaldelijk verwezen naar de ontwerpbegroting van de Raad voor volgend jaar, vooral met betrekking tot de vraag hoe het personeel van de Commissie doeltreffender kan worden. Het voorzitterschap spant zich tot het uiterste in om een oplossing te vinden die voor alle partijen tevredenstellend is, maar het moet natuurlijk ook luisteren naar de standpunten van de andere lidstaten.

Overigens is de situatie volgens mij niet zo somber als men ons wil doen geloven, vooral via de zeer emotionele toespraak van de commissaris. De uitbreiding is in de ogen van de Raad een duidelijke prioriteit en daarom stellen wij op dat gebied geen inkrimping van personeel voor. In feite worden met deze verguisde ontwerpbegroting voor volgend jaar de beheerskosten met 3,4 procent verhoogd. Ik moet toegeven dat de bezuinigingen die voor de periode 2007-2013 worden nagestreefd zeer ambitieus zijn, maar omdat de Commissie tegelijkertijd aanvullingen plant met het oog op de uitbreiding, zal zij in 2013 in ieder geval meer personeel ter beschikking hebben dan in 2007, ofschoon wij deze ambitieuze trend goed in de gaten zullen houden. Er zal hoe dan ook in 2013 meer personeel beschikbaar zijn dan volgend jaar. Wij proberen - en zijn verplicht - oplossingen te vinden die waarborgen dat er voldoende personeel is voor de aanpak van de belangrijke zaken. Dat is vanzelfsprekend.

Aangezien hier naar de Finse sauna werd verwezen, wil ik tot slot schertsend zeggen dat hoe goed de interne coördinatie van het Finse voorzitterschap ook moge zijn, ik beslist niet samen met de heer Ahtisaari en de heer Rehn de sauna in ga.

Olli Rehn, *lid van de Commissie*. - (EN) Mevrouw de Voorzitter, ik ben enigszins teleurgesteld over de terughoudendheid van mevrouw Lehtomäki ten aanzien van de saunacultuur.

Ik dank u allen voor dit zeer inhoudelijk en degelijk debat, waaruit duidelijk blijkt dat dit Parlement de vooruitzichten op Europese integratie van de Westelijke Balkan en Kosovo volledig steunt. Zoals verschillende sprekers benadrukten, is het nu heel belangrijk dat we steun geven aan de inspanningen die worden ondernomen om het statusproces binnen de gestelde termijn af te sluiten. We zijn niet gebaat bij het verlengen van het proces.

Inderdaad zijn vrede en goed functionerende instellingen de basis voor betere economische omstandigheden en werkgelegenheid, waar Kosovo dringend behoefte aan heeft. Een werkloosheidscijfer van 40 tot 50 procent is helaas een zeer vruchtbare voedingsbodem voor misdaad en corruptie.

We moeten de Kosovaren de middelen geven om zichzelf te helpen. Rechtszekerheid en een gezonde omgeving voor het bedrijfsleven zijn noodzakelijke voorwaarden voor economische vooruitgang in Kosovo.

Daarnaast is er nog een belangrijke voorwaarde: wat de precieze uitkomst van de statusregeling ook moge zijn, Kosovo moet in ieder geval een verdragssluitende bevoegdheid krijgen. Zoals de heer Kacin al zei, is een verdragssluitende bevoegdheid noodzakelijk om met Kosovo te kunnen onderhandelen en het land op te nemen in het stabilisatie- en associatieproces. Kosovo heeft deze verdragssluitende

bevoegdheid ook nodig om overeenkomsten en verbintenissen te sluiten met internationale financiële instellingen, hetgeen ook een belangrijke voorwaarde is voor economische vooruitgang en voor verbetering van de werkgelegenheidssituatie.

Dan wat Servië betreft. Servië is ongetwijfeld een - of zelfs *het* - land dat, als het om de stabiliteit in de Westelijke Balkan gaat, de sleutel in handen heeft. De beste dienst die Servië de Kosovaarse Serviërs kan bewijzen, is heel constructief deel te nemen aan de besprekingen en ervoor te zorgen dat de minderheden werkelijk beschermd worden, zodra duidelijk is wat de uitkomst van de statusregeling van Kosovo is.

Servië heeft een gerede kans om tot Europa te kunnen toetreden. Wij zijn van onze kant bereid om de onderhandelingen over de Stabilisatie- en associatieovereenkomst te hervatten zodra Servië besluit volledig met het Internationale Oorlogstribunaal voor Voormalig Joegoslavië mee te werken, wat zou moeten leiden tot de arrestatie en uitlevering van Radko Mladic. Dat is aan Servië. Servië kan ervoor zorgen dat de Europese ambitie werkelijkheid wordt en dat het geweldige economische, culturele en intellectuele potentieel van het land de ruimte krijgt.

Ik wil graag een misverstand rechtzetten dat nu niet speelt maar vaak de kop opsteekt: men denkt soms namelijk dat de Raad en de Commissie in de Westelijke Balkan met elkaar wedijveren. Dat is absoluut niet waar. De Raad en de Commissie wedijveren niet met elkaar, maar werken intensief samen aan de verwezenlijking van stabiliteit en democratie in de Westelijke Balkan. We werken uitstekend samen met de heer Solana, en dat geldt ook voor onze diensten. Als het bijvoorbeeld gaat om de rechtsstaat, is die samenwerking noodzakelijk omdat de rechtsstaat - hetgeen voorlopig wil zeggen dat rechters en politie moeten worden opgeleid - een gezamenlijke bevoegdheid is van de Raad, de lidstaten en de Commissie. Om deze gezamenlijke bevoegdheid goed te kunnen gebruiken, moeten we samenwerken en dat is wat wij doen met de heer Solana en zijn mensen.

Wat betreft de vraag van de heer Wiersma over de middelen, kan ik zeggen dat er naast Kosovo nog meer brandende kwesties zijn, zoals Libanon. Hoe goed de kwestie van de middelen wordt opgelost, hangt nu van u af, als begrotingsautoriteit. Ik ben het Finse voorzitterschap dankbaar voor zijn bereidheid om een zeer constructieve rol te spelen bij deze zeer moeilijke kwestie.

Ik ben het er volledig mee eens dat de stabilisering van de Westelijke Balkan de voornaamste prioriteit is van het in ontwikkeling zijnde Europese veiligheids- en defensiebeleid. Zoals de heer Lagendijk zei: we kunnen het ons niet veroorloven om voor deze test te zakken.

De Voorzitter. - Het debat is gesloten.

5. Albanië - Stabilisatie- en associatieovereenkomst met Albanië (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

- de verklaring van de Raad over Albanië

- de aanbeveling van Toomas Hendrik Ilves (A6-0246/2006) namens de Commissie buitenlandse zaken over het voorstel voor een besluit van de Raad en de Commissie betreffende de sluiting van de Stabilisatie- en associatieovereenkomst tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten, enerzijds, en de Republiek Albanië, anderzijds (8161/2006 - C6-0197/2006 - 2006/0044(AVC)).

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mevrouw de Voorzitter, dames en heren, de ondertekening op 12 juni van de Stabilisatie- en associatieovereenkomst was een belangrijke stap op de weg van Albanië naar een toekomst met de Europese Unie. Wij zijn blij dat Albanië vooruitgang heeft geboekt bij zijn hervormingen en de onderhandelingen over de overeenkomst, die lang hebben geduurd, konden worden afgesloten. De Stabilisatie- en associatieovereenkomst biedt, samen met de mechanismen die daarvan deel uitmaken, een omvattend kader voor de verdere ontwikkeling van de betrekkingen tussen de Europese Unie en Albanië. Tegelijkertijd werd een interim-overeenkomst ondertekend, die begin november van kracht moet worden. Deze overeenkomst dekt de handel in het kader van de Stabilisatie- en associatieovereenkomst en andere daarmee verband houdende zaken, en zal van toepassing zijn totdat de lidstaten de eigenlijke Stabilisatie- en associatieovereenkomst hebben geratificeerd. Het is belangrijk dat wij effectief gebruik maken van deze interim-overeenkomst, zodra deze van kracht is geworden.

De Stabilisatie- en associatieovereenkomst is van zeer groot belang voor de toekomst van Albanië. Daarmee worden de economische en politieke betrekkingen tussen de Europese Unie en Albanië bevorderd en wordt het gemakkelijker gemaakt voor Albanië om nauwer met de Europese Unie samen te werken. Albanië is het derde land in de Westelijke Balkan (na Kroatië en de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië) waarmee de Europese Unie een Stabilisatie- en associatieovereenkomst heeft gesloten.

De ondertekening van de Stabilisatie- en associatieovereenkomst en van de interim-overeenkomst betekent niet dat het werk af is. Integendeel, het echte werk begint in feite nu pas.

Wij verwachten nu dat Albanië voortdurende en doeltreffende vooruitgang boekt bij de tenuitvoerlegging van de overeenkomsten. Het moet hard werken om de hervormingen door te voeren die noodzakelijk zijn om nauwere banden met de Europese Unie te kunnen onderhouden. Het is belangrijk dat er vooral vooruitgang wordt geboekt op de gebieden van bijvoorbeeld de persvrijheid, de vergoedingen en teruggave van eigendommen, een efficiënter overheidsbestuur en eerbiediging van de beginselen van de rechtstaat. Wij laten Albanië, en de andere landen op de Westelijke Balkan, voortdurend weten dat het doeltreffender maatregelen moet nemen ter bestrijding van corruptie en georganiseerde misdaad.

Binnen zes maanden vinden er in Albanië waarschijnlijk gemeenteraadsverkiezingen plaats en Albanië moet aantonen dat het verkiezingen kan houden overeenkomstig de internationale normen.

Om de noodzakelijke hervormingen voor nauwere banden met de Europese Unie te kunnen doorvoeren, moeten alle politieke krachten samenwerken. Het huidige politieke klimaat in Albanië is zorgwekkend en een serieuze bedreiging voor de voortgang van de hervormingen. Wij roepen de partijen op een constructieve dialoog te voeren, en wij zijn blij dat vorige week de eerste resultaten zijn geboekt.

Tot slot wil ik iedereen erop wijzen dat op de Europese Raad van juni de Europese Unie nog eens het EU-perspectief van de landen van de Westelijke Balkan heeft bevestigd. Dat betekent dat ook de toekomst van Albanië in de Europese Unie ligt. Wij moeten echter beseffen dat de vooruitgang van elk land in de richting van EU-lidmaatschap afhangt van zijn eigen inspanningen om aan de toetredingscriteria te voldoen. De Stabilisatie- en associatieovereenkomst en de interim-overeenkomst bieden Albanië het best mogelijke kader voor zijn eigen inspanningen. De Europese Unie moet natuurlijk doorgaan met helpen, maar het meeste werk dat nog gedaan moet worden, moet van Albanië komen.

Olli Rehn, lid van de Commissie. - (EN) Mevrouw de Voorzitter, het is mij een groot genoegen om vandaag in het Europees Parlement te mogen spreken over de Stabilisatie- en associatieovereenkomst met Albanië. De SAO is voor Albanië een belangrijke mijlpaal op weg naar de Europese Unie, maar ze is ook voor de EU zelf een belangrijke stap in de Westelijke Balkan. De overeenkomst luidt het begin in van een nieuwe fase in de betrekkingen van de EU met Albanië en schept een nieuw kader voor partnerschap op uiteenlopende gebieden.

De SAO vormt een belangrijke economische en politieke kans. Meer handelsliberalisering leidt tot aanzienlijke economische voordelen, zowel voor Albanië als voor de EU. Door zijn wetgeving af te stemmen op die van de EU komt Albanië dichterbij de Europese normen, hetgeen de band tussen ons zal versterken.

De volgende uitdaging voor Albanië is de tenuitvoerlegging van de SAO. De SAO brengt belangrijke verplichtingen met zich mee op het gebied van de handel, de rechtsstaat, de democratische normen, de grondrechten en de regionale samenwerking, en vereist nieuwe wetgeving. De SAO voorziet in gezamenlijke structuren voor het stimuleren van de dialoog en het toezicht op de vooruitgang. Daaronder valt ook een parlementaire commissie. Deze zal het nuttige werk van de huidige Gezamenlijke Parlementaire Commissie voortzetten en een belangrijke mogelijkheid zijn om Albanië in de beste tradities van de Europese parlementaire democratie te begeleiden. Ik weet zeker dat deze commissie ook zal bijdragen tot het ontluiken van een politieke, op consensus gebaseerde cultuur en zal onderstrepen dat er in een succesvolle EU-lidstaat, of in een land tijdens het toetredings- of pretoetredingsproces, een brede politieke consensus moet bestaan over de Europese ambities van het land, evenals een basisconsensus over een democratische cultuur in het land. Het is belangrijk dat we daar rekening mee houden als Albanië zijn Europese ambities gestalte geeft.

De Commissie is blij dat de Commissie buitenlandse zaken heeft aanbevolen om in te stemmen met de sluiting van de SAO. We zijn het met uw commissie eens dat wij in onze politieke dialoog Albanië nadrukkelijk ertoe moeten aanzetten om corruptie en georganiseerde misdaad harder aan te pakken en

met meer vastberadenheid te streven naar hervorming op gebieden als de kieswet, de persvrijheid, de mensenrechten en de rechten van minderheden. We zijn blij met de aanbevelingen van de Commissie internationale handel met betrekking tot het verbeteren van het ondernemingsklimaat in Albanië. Dat is van cruciaal belang om Albanië zoveel mogelijk te laten profiteren van de overeenkomst.

Tot slot verzeker ik u dat, wat de EU betreft, de Europese Commissie alles in het werk zal stellen om ervoor te zorgen dat de voordelen van de SAO volledig worden benut. Ik heb onze Albanese partners duidelijk gemaakt dat ik van hen hetzelfde verwacht.

Toomas Hendrik Ilves (PSE), rapporteur. - (EN) Mevrouw de Voorzitter, geen enkel ander Europees land heeft bij de overgang van een communistische dictatuur naar een liberale democratie zoveel problemen gekend als Albanië. Het land ging tot ver in de jaren tachtig van de vorige eeuw gebukt onder het stalinisme, en dus moet het ons allen duidelijk zijn dat het veel meer uitdagingen het hoofd heeft moeten bieden dan andere postcommunistische landen, zoals mijn eigen land, waar al in de jaren vijftig een eind kwam aan de ergste uitwassen van het stalinistische totalitarisme.

Albanië heeft enorm veel vooruitgang geboekt. De ondertekening van de Stabilisatie- en associatieovereenkomst is daar het bewijs van. Albanië kan echter niet op zijn lauweren rusten. Om zijn Europese ambitie gestalte te kunnen geven, moet er meer gebeuren. De SAO is een mijlpaal, geen eindbestemming.

Ik zou mijn verslag als volgt kunnen samenvatten. De SAO en de interim-overeenkomst bieden Albanië een gouden kans om te moderniseren en een concurrerende markteconomie te worden, wat een absolute voorwaarde is om tot de EU te kunnen toetreden.

Ten tweede is voor echte economische ontwikkeling een stabiele en transparante juridische omgeving onontbeerlijk, dat wil zeggen een professionele en onafhankelijke rechterlijke macht, een doelmatige en politiek onpartijdige corruptiebestrijding en een efficiënt, goed functionerend openbaar bestuur.

Ten derde is, zoals dat voor alle overgangslanden geldt, een goed rechtskader niet genoeg. Goede wetboeken hebben weinig nut als de wetten niet ten uitvoer worden gelegd. Er moet voortgang worden geboekt bij de tenuitvoerlegging van de aangenomen hervormingen.

Ten vierde moet de EU aan de hand van concrete benchmarks toezien op de vooruitgang bij de verwezenlijking van de in de SAO vastgelegde normen, en dus bij de uitvoering van de hervormingen.

Naast deze algemene thema's wil ik graag een aantal specifieke punten uit het verslag naar voren halen. Het verslag steunt, overeenkomstig de conclusies van de Raad van Thessaloniki, het Europese perspectief van Albanië maar onderstreept dat de naleving van Europese normen en waarden een doel op zich moet zijn voor Albanië. Er wordt aangedrongen op een visumfaciliteringsovereenkomst met Albanië. Momenteel hebben de burgers van dit kleine land weliswaar een Europees perspectief maar een minder gunstige visumregeling met de EU dan Rusland, een groot land dat echter geen enkel vooruitzicht heeft op lidmaatschap.

In het verslag wordt een beroep op de EU en Albanië gedaan om de kennis en ervaring van de in 2004 toetgetreden landen te benutten. De uitdagingen waarvoor Albanië gesteld wordt, zijn niet uniek. We hoeven het wiel niet opnieuw uit te vinden als de expertise van wielensmeden uit acht postcommunistische lidstaten gratis voorhanden is.

Er wordt in het verslag op gewezen dat Amnesty International zich in een recent verslag kritisch heeft uitgelaten over de schendingen van de mensenrechten in Albanië, bijvoorbeeld bij de toegang tot rechtsbijstand. Ook wordt gewag gemaakt van martelingen, wreedheden tegen gevangenen, enzovoorts. Aan deze tekortkomingen moet iets worden gedaan.

In het verslag staat dat de verkiezingswetgeving moet worden hervormd. Dat betekent een betrouwbaarder kiezersregister en wijzigingen van het systeem om verdraaiing van het evenredig kiesstelsel - dat in Albanië momenteel bekend staat als het 'Dushk'-stelsel - te voorkomen, want, laten we wel wezen, het vertrouwen in de democratie zal snel afnemen als de wens van de kiezers wordt verdraaid. Ik denk dat dit een van de belangrijkste kwesties is op het gebied van de democratie waaraan het land nu iets moet doen.

In het verslag wordt onderstreept dat Albanië zijn verantwoorde houding ten aanzien van zijn buurlanden, met name Kosovo en de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië, moet voortzetten. Zoals we

weten, zijn er grote Albanese minderheden in de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië en Kosovo is natuurlijk een gebied met Albanen. We juichen het toe dat Albanië zich tot dusverre niet in deze problemen heeft gemengd.

Ik heb zes amendementen ontvangen. Amendement 5 van de heer Brie en de heer Meijer over de noodzaak om de kwestie van de kinderhandel aan te pakken, neem ik over. De amendementen 1 en 2 zijn in principe goed, maar zullen volgens de rapporteur pas aan de orde zijn als Albanië veel meer voortgang heeft geboekt bij een aantal fundamentele problemen, zoals de strijd tegen corruptie, de rechtsstaat en de economische hervormingen. Naar mijn mening wordt amendement 3, betreffende de behandeling van gevangenen, als door het verslag gedekt.

Tot slot bedank ik iedereen die aan dit verslag heeft bijgedragen, met name mevrouw Pack, de drijvende kracht achter het streven van dit Parlement om de Balkan in Europa op te nemen.

(Applaus)

Panagiotis Beglitis (PSE), *rapporteur voor advies van de Commissie internationale handel.* - (EL) Mevrouw de Voorzitter, allereerst verdient collega Ilves mijn oprechte gelukwensen voor het uitstekende werk dat hij heeft verricht voor deze belangrijke resolutie. Daarin wordt beschreven hoe de situatie momenteel is in de betrekkingen tussen de Europese Unie en Albanië en gewezen op alle belangrijke problemen en uitdagingen waarmee de Albanese regering en de Albanese politieke krachten geconfronteerd zijn.

Het is een feit dat met de ondertekening van de Stabilisatie- en associatieovereenkomst een nieuwe weg wordt geopend voor Albanië richting Europa, richting de Europese instellingen, een weg waarvan het einddoel toetreding tot de Europese familie is. Dat moeten wij altijd voor ogen houden. Dat staat ook in de Europese strategie die in Thessaloniki werd vastgesteld, en volgens mij heeft de Europese Unie er strategisch gezien alleen maar belang bij om, ondanks de uitbreidingsmoeieid, dit Europees perspectief van de Balkanlanden te versterken.

Ongetwijfeld moet er nog heel veel werk worden verricht in Albanië, zoals ook de heer Ilves al zei. Ik wil vooral wijzen op drie punten. Ten eerste het vraagstuk van corruptiebestrijding. Daarover zijn wij het natuurlijk allen met elkaar eens. De huidige Albanese regering mag corruptiebestrijding echter onder geen beding zien als een voorwendsel om politieke rekeningen met de oppositie te vereffenen. Dit is ernstige zaak waarmee wij ook in het verleden in Albanië waren geconfronteerd.

Ten tweede is het noodzakelijk onmiddellijk werk te maken van de hervorming van het kiesstelsel en de modernisering van de kiesregisters. Dit is zeer belangrijk omdat dit kan helpen bij de normalisering van het politieke leven en de consolidering van een democratisch politiek bestel.

Het derde vraagstuk betreft de eerbiediging van de vrijheid van informatie en het voorkomen van regeringsbemoeienis met de werking van de media. Ik wilde er hier op wijzen - en ik richt mij ook tot de heer Rehn - dat de regering zich de laatste dagen steeds sterker mengt in de media van de Albanese democratische oppositie, en van met name de socialistische partij. Ik heb het, mijnheer Rehn, over het televisiekanaal Top Channel, waarvan de werking door de Albanese autoriteiten wordt gedwarsboemd. Ook dat vraagstuk moeten wij benadrukken.

Tot slot nog de eerbiediging van de minderheden. Op dit gebied moet Albanië inderdaad nog heel wat stappen zetten. Er is een Griekse minderheid die een belangrijke rol speelt en een rijkdom is voor de democratische integratie van Albanië. Natuurlijk moet ook het functioneren van de orthodoxe kerk en de sociale en spirituele rol van aartsbisschop Anastasios worden vergemakkelijkt.

Doris Pack, *namens de PPE-DE-Fractie.* - (DE) Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de commissaris, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer Ilves, uw verslag, mijnheer Ilves, getuigt van een groot inlevingsvermogen en toont zeer veel begrip voor de jonge democratie die Albanië is, maar benadert het land ook met de nodige gestrengheid. Ik ben u dankbaar voor dit zeer goede verslag.

Zoals velen van u weten, volg ik al veertien jaar de ontwikkelingen in Albanië. Ik zie hoe het land zich na een lange periode van dictatuur beweegt in de richting van de Europese Gemeenschap.

Ik ben daarom erg blij dat wij vandaag met de Stabilisatie- en associatieovereenkomst kunnen instemmen. Ik juich dat toe, want het is een belangrijke stap op weg naar op wederzijds vertrouwen gebaseerde betrekkingen tussen Albanië en de Europese Unie. Het zal het land en de politici daar helpen om de

noodzakelijke politieke, economische en institutionele stabiliteit tot stand te brengen. De weg ernaartoe is erg moeilijk. Vooruitgang kan alleen worden geboekt door te voldoen aan de vereiste normen die in de overeenkomst zijn vastgelegd. Het Parlement en met name de verantwoordelijke commissie zullen permanent en nauwgezet op de voortgang toezien. Waar nodig zullen wij als goede vrienden de vinger op de zere plek leggen, zoals we dat al jaren doen.

Albanië heeft de strijd aangeboden met de corruptie. Dat juich ik toe. Ik vind echter wel dat alle politieke groeperingen evenveel belang aan deze strijd moeten toekennen. Alleen dan kan er op termijn succes worden geboekt. Het feit dat er in de afgelopen maanden enkele criminele bendes zijn opgerold is een zeer goed resultaat en moedigt aan tot verdere stappen. Zo konden paspoortvervalsers, drugshandelaren en soortgelijke criminelen worden gearresteerd en strafrechtelijk worden vervolgd.

Op het gebied van het onderwijs doet de regering voortreffelijk werk, waardoor ze het grote aantal jonge burgers in Albanië meer toekomstperspectief kan bieden. Ik hoop van harte dat de regering de nodige initiatieven zal nemen om ervoor te zorgen dat jongeren na 2007 kunnen deelnemen aan de onderwijsprogramma's van de Europese Unie. Het is een goede zaak dat de regering probeert investeerders aan te trekken. Daarvoor zijn natuurlijk wel op korte termijn hervormingen op het gebied van bestuur en justitie nodig.

Wij wijzen er in onze ontwerp-resolutie ook op dat er een einde moet komen aan de traditie van de bloedwraak die in verschillende delen van Albanië nog steeds voorkomt. We beroepen ons daarbij terecht op onze Europese waarden, die hopelijk spoedig overal in Albanië als richtsnoer zullen dienen voor het denken en handelen.

Ik wil niet verhelen dat bepaalde voorvallen die in de zomermaanden hebben plaatsgevonden, mij ten zeerste hebben bevreemd. Zonder in onaangename details te treden wil ik onderstrepen dat er grote behoefte is aan een politieke dialoog en dat alleen democratisch handelen blijk geeft van politieke volwassenheid.

Bovendien moeten politieke groeperingen, ongeacht de kleur, eindelijk eens ophouden altijd maar weer om een internationale bemiddelaar te roepen, als er een probleem moet worden opgelost. Albanese politici zijn gekozen om problemen op democratische wijze op te lossen en de rol die hun wordt toebedeeld - of men nu regeringsverantwoordelijkheid draagt of oppositie voert - constructief op zich te nemen. Boycotts hebben de afgelopen jaren niets opgeleverd en zullen ook nu niets oplossen. De Albanese bevolking heeft genoeg van zulke spelletjes. De mensen willen serieuze politici, die ook echt werk willen maken van het oplossen van problemen.

Het is daarom bemoedigend dat de politieke partijen overeenstemming hebben bereikt over die vervelende kwestie van de kiesregisters. Al jarenlang geeft ook de Europese Unie veel geld uit om ervoor te zorgen dat die registers eindelijk correct worden opgesteld. Nog steeds doen zich daarbij zeer grote problemen voor. Om de uitslag van de komende gemeenteraadsverkiezingen te kunnen accepteren, moeten de gegevens waarop die zijn gebaseerd, grotendeels betrouwbaar zijn.

De huidige controverse tussen de regering en een commerciële televisiezender kan naar mijn mening slechts met volledige inachtneming van het recht tot een goed einde worden gebracht.

Tot slot wil ik in herinnering roepen dat het Parlement zich al lange tijd inzet voor de noodzakelijke versoepeling van het visumbeleid voor Albanië en de andere landen in Zuidoost-Europa. We juichen de terugnameovereenkomsten die de EU met Albanië heeft gesloten daarom uitdrukkelijk toe. Albanië is een van de weinige landen die dit hebben gedaan. We roepen met onze ontwerp-resolutie ook de Europese regeringen op direct maatregelen te nemen, dat wil zeggen de verlening van visa aan studenten, academici en bedrijven te vergemakkelijken. Natuurlijk moet zo spoedig mogelijk voor alle burgers het reizen worden vergemakkelijkt. Criminelen weten toch wel op slinkse wijze aan visa te komen of hebben helemaal geen visum nodig omdat ze andere manieren kennen om de grens over te steken. De succesvolle criminaliteitsbestrijding in Albanië is wellicht ook voor de Europese regeringen een stimulans om bij het verstrekken van visa een andere koers te gaan varen.

Jan Marinus Wiersma, namens de PSE-Fractie. - Mevrouw de Voorzitter, ik wil mede namens mijn fractie graag onze rapporteur, Toomas Ilves, bedanken voor het werk dat hij geleverd heeft. Albanië is een lastig, gecompliceerd land en ik vind dat de analyse en de conclusies die hij met betrekking tot Albanië trekt, juist zijn. Ook wij verwelkomen de ondertekening van het Stabilisatie- en associatieverdrag en zullen vandaag in het Parlement vóór stemmen.

Het verdrag weerspiegelt hoeveel in de afgelopen jaren met vallen en opstaan is bereikt en opent de weg naar kandidaat-lidmaatschap van de Europese Unie op basis van de afspraken die ooit in Thessaloniki zijn gemaakt. Onze fractie zal Albanië blijven steunen bij de stappen die het op weg naar Europese integratie nog zal moeten zetten.

Albanië was tot het begin van de jaren '90 het meest gesloten land van het Europese continent. Met deze ondertekening sluit het zich aan bij verschillende andere landen op de Balkan die het afgelopen jaar moedige stappen vooruit hebben gezet. Kroatië onderhandelt inmiddels met de EU over lidmaatschap, Macedonië heeft de status van kandidaat-lid gekregen en ook door Bosnië-Herzegovina is duidelijke vooruitgang geboekt.

We hebben als fractie een moment overwogen om te vragen om uitstel van de stemming over dit akkoord, wegens de komende verkiezingen op lokaal niveau in Albanië, om een beetje druk uit te oefenen op de autoriteiten daar om de verkiezingen in goede orde te laten verlopen, maar we denken dat je het argument ook om kunt draaien, door juist te zeggen dat het ondertekenen van dit akkoord, het daarmee instemmen door dit Parlement, een positieve stimulans is voor alle partijen in Albanië om zich fatsoenlijk te gedragen en voort te gaan op de weg van politieke en economische hervormingen, waarbij wij kunnen werken met de criteria die we gebruikt hebben bij andere landen die werkten aan een toekomst binnen de Europese Unie, met name natuurlijk het eerste criterium van Kopenhagen.

We mogen tegelijk echter niet uit het oog verliezen dat er nog een lange weg te gaan is. Deze ondertekening betekent niet dat de Albanese regering, die het afsluiten van dit verdrag als een belangrijke overwinning heeft gepresenteerd, op haar lauweren kan rusten en ik hoop dat men zich daar in Albanië van bewust is.

Als we kijken naar de Kopenhagencriteria, de uiteindelijke benchmark voor EU-lidmaatschap, dan moeten een aantal waarschuwingen aan de Albanese regering worden gericht. Ik heb al iets gezegd over de lokale verkiezingen. Wij gaan ervan uit dat iedereen zijn best zal doen om die vrij en eerlijk te laten verlopen. Wij zullen daarop toezien en we hopen ook dat de Commissie en de Raad in de gaten zullen houden hoe een en ander gaat.

Een tweede opmerking wil ik maken over de situatie in de media. Vrije en onafhankelijke media zijn onontbeerlijk voor een transparante en robuuste democratie. De regering van het land heeft duidelijk de taak hiervoor zorg te dragen, maar we moeten vaststellen dat de media ten dele onder druk staan, onder meer door de voorgestelde wijziging op de wet op elektronische media.

Ook bij de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht zijn nog wat vragen te stellen. Dat zijn allemaal kwesties die de Europese Unie goed in de gaten zal moeten houden, ook na ratificatie van het Stabilisatie- en associatieakkoord.

Ten slotte zien we een mate van politieke polarisatie in het land die ons zorgelijk stemt. Dat is niet nieuw, maar we zien nog steeds het einde niet. We willen dan ook regering en oppositie oproepen vooral pragmatisch en constructief te werk te gaan, want alleen dan kan Albanië de mogelijkheden die dit akkoord biedt, ten volle benutten.

Jelko Kacin, namens de ALDE-Fractie. - (SL) Sinds Albanië zich opengesteld heeft, heeft het een lange, positieve weg afgelegd. In de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa hebben we het volste begrip voor de moeilijkheden van het land. Decennialang was het gebonden aan China; nu is het ontwaakt als het minst ontwikkelde land van Europa. Daarom hebben we begrip voor zijn problemen. Vooral de enorme economische crises na de piramidespelen, die de maatschappij aan het wankelen gebracht hebben, zinderen vandaag nog na en weerspiegelen zich in de moeilijkheden van het land.

Bij de ondertekening van de Stabilisatie- en associatieovereenkomst staan wij én zij voor nieuwe uitdagingen. Albanië heeft een nieuw buurland gekregen, het onafhankelijke Montenegro. Het zal een nieuwe buur krijgen, het onafhankelijke land Kosovo. Het heeft Macedonië als buurland, dat de status van kandidaat-lidstaat heeft gekregen en enkel nog wacht op een datum voor het begin van de onderhandelingen. Dat zijn allemaal positieve veranderingen waaruit de Albanese politieke elite voordeel zou moeten halen voor een versnelde economische en vooral sociale ontwikkeling.

Een rechtsstaat kan niet gefundeerd zijn op eeuwenoude tradities die niet gebaseerd zijn op de waarden van de Europese Unie. Bloedwraak moet tot het verleden behoren, anders kan Albanië geen stappen kunnen zetten in de richting van de Europese Unie.

De Albanese politieke elite moet veel meer inspanningen leveren in de strijd tegen corruptie, opdat een economische, politieke en juridische ontwikkeling mogelijk wordt. Wat ons het meest zorgen baart, is net de vruchteloze strijd tegen criminaliteit op enkele heel gevoelige domeinen. Mishandeling, mensenhandel, vooral kindermisbruik, tasten de basis aan van de waarden van de Europese Unie en onze beschaving. De situatie in de gevangenissen is onbevredigend. In een dergelijke toestand kan Albanië niet vooruit gaan, en wij moeten het land van scherpe kritiek voorzien.

Zonder persvrijheid en vrijheid van meningsuiting kan Albanië zich geen reëel zelfbeeld vormen. Daarom is de vrijheid van de pers, die de problemen van de Albanese maatschappij tegen het licht moet houden, een voorwaarde voor snellere vooruitgang van Albanië. Enkel zij die zich van hun fouten bewust zijn, kunnen zich verbeteren. Daarom mogen onze Albanese vrienden het ons niet kwalijk nemen als wij in onze discussies geen blad voor de mond nemen, als we proberen hun dingen duidelijk te maken die zij zelfs zouden moeten inzien.

Ik wil ook de rapporteur bedanken voor het verrichte werk.

Gisela Kallenbach, *namens de Verts/ALE-Fractie*. - (DE) Mevrouw de Voorzitter, ook onze fractie wil de rapporteur, de heer Ilves, complimenteren met het zeer evenwichtige en uitvoerige verslag. Onze felicitaties zijn echter ook gericht aan Albanië en de Europese instellingen. Na een totalitair regime van tientallen jaren wordt er in Albanië nu inderdaad grote vooruitgang geboekt. Voor ons is dat het beste bewijs voor de stelling dat het proces van integratie in de EU een drijfveer is en aanzet tot eerbiediging van de mensenrechten en de beginselen van de rechtsstaat maar ook tot een veelbelovende ontwikkeling van de economie.

We weten allemaal dat dit proces nog lang niet is afgerond. Verschillende sprekers, onder wie commissaris Rehn, hebben de cruciale punten al aan de orde gesteld. In feite kunnen ze allemaal worden opgenomen onder de rubriek "toepassing van de beginselen van de rechtsstaat". Ik wil er ook op wijzen dat wij als Europese instelling het proces van samenwerking en begeleiding moeten voortzetten. Daarvoor zijn echter financiële en personele middelen nodig.

We hebben daarstraks in het debat over Kosovo erop gewezen dat onze begroting voor de periode 2007-2013 niet bepaald hoopgevend is. Wij moeten steun blijven geven op terreinen als de verbetering van de milieuvorwaarden en een duurzame energie- en vervoersinfrastructuur en voor het oprichten van echt onafhankelijke media. Andere afgevaardigden hebben dat herhaaldelijk onderstreept.

Tot slot heb ik goede hoop dat Albanië dankzij de ervaringen die het in de onderhandelingen over de Stabilisatie- en associatieovereenkomst met de Europese Unie heeft opgedaan, ook een constructieve rol in de regio zal spelen. Als de Albanen die ervaring doorgeven aan hun collega's in Kosovo, zal dat een stabiliserende werking hebben op de hele regio.

Erik Meijer, *namens de GUE/NGL-Fractie*. - Voorzitter, het door Albanen bewoonde deel van Europa is het meest vergeten deel. De Albanen waren achtergebleven boeren en herders waarmee niemand rekening wilde houden. Toen het Ottomaanse rijk bijna een eeuw geleden instortte, probeerden zowel Servië als Italië het woongebied van de Albanen duurzaam in handen te krijgen. Het is een wonder dat in het meest onherbergzame deel van het Albanese woongebied in 1913 toch nog een onafhankelijke staat kon worden gevormd. Die staat is tot nu toe geen succes geworden.

Na een rechtse dictatuur, een buitenlandse bezetting en een linkse dictatuur, valt nu vooral de chaos en de intolerantie tussen de politieke partijen op. Vooral het noorden van het land is onveilig en achtergebleven. De miljoenen Albanen die rondom Albanië wonen aan de zuidrand van Montenegro, in het grootste deel van Kosovo en in het noordwesten van Macedonië, streven wel naar taalrechten en zelfbestuur, maar verwachten weinig positiefs van aansluiting bij Albanië zoals het nu is.

Ook de publieke opinie in de Europese Unie houdt Albanië liever buiten de deur. Het land is nu vooral bekend door kinderhandel, piramidespelen, energieverstopping, mishandeling van gevangenen en internationale criminaliteit. De problemen lijken onoplosbaar.

In de voorbereidende discussies is gebleken dat andere fracties optimistischer zijn over de gang van zaken in Albanië dan mijn fractie en dat zij minder behoefte hebben om Albanië uit te nodigen tot veranderingen. Ondanks dit meningsverschil is ook mijn fractie van mening dat een voortgezet isolement en uitsluiting uit de Europese samenwerking geen oplossing voor de enorme problemen van Albanië bieden.

De belofte van een perspectief op aansluiting bij de Europese Unie moet worden nagekomen. In de lange periode voordat het zo ver kan komen, is steun nodig voor de democratie, het onderwijs, het milieu en de economie. Ik betreur dat het voorgestelde besluit sterker gericht lijkt op garanties voor buitenlandse bedrijven dan op milieu, voedselveiligheid en fatsoenlijk bestuur.

Naar onze mening moeten nabuurschapsbeleid en associatieakkoorden niet eenzijdig de belangen dienen van de huidige EU-lidstaten, maar vooral de mogelijke toekomstige leden van de Unie vooruit helpen.

Salvatore Tatarella, *namens de UEN-Fractie*. - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de ontwerpresolutie over de sluiting van een Stabilisatie- en associatieovereenkomst met de Republiek Albanië moet met grote aandacht en een zeer positieve houding worden bejegend.

Ik kan u mededelen dat de fractie Unie voor een Europa van Nationale Staten voor deze resolutie zal stemmen en dat de Italiaanse delegatie *Alleanza Nazionale* grote waardering hiervoor heeft. Zoals bekend volgt Italië de vorderingen van de jonge Republiek Albanië met aandacht, belangstelling en een positieve houding, zeer zeker na de duidelijke en geruststellende overwinning van president Berisha. Deze overeenkomst maakt het mogelijk de betrekkingen tussen Albanië en de Europese Unie te versterken en uit te breiden en zal zeer zeker de politieke, economische en institutionele stabiliteit van dat land ten goede komen. Ook zal deze de overgang van Albanië naar een volwassen pluralistische democratie, waarin de rechtsstaat wordt geëerbiedigd, en naar de markteconomie vergemakkelijken

De belangrijkste voordelen van de overeenkomst zijn de instelling van een vrijhandelszone, een serieuze verbintenis tot samenwerking in de sectoren van gemeenschappelijk belang en vooral de bevordering van een stabiel en geruststellend klimaat voor buitenlandse investeerders. Het is bekend dat in de voorgaande periode 1997-2005 door de aanwezigheid van een verstikkende en alom aanwezige politiek-economische macht de markteconomie werd gedwarsboomd en de samenleving werd gekooid, waar tolerantie en samenspanning zich vermengden met corruptie- en soms zelfs maffiamethoden.

Er moet nog veel meer worden gedaan, en Albanië heeft ook al veel gedaan. Zo vervolgt het smokkelaars en probeert het de mensenhandel tussen Albanië en Italië tegen te houden. Deze strijd tegen corruptie en de georganiseerde misdaad moet dan ook worden voortgezet.

Albanië moet zich vooral concentreren op de infrastructuur, het vervoer en het toerisme. Ook de Commissie moet echter meer doen. Zij moet vooral meer middelen beschikbaar stellen voor vervoer en voor corridor 8, aangezien het geen kwaad kan erop te wijzen dat infrastructuurnetwerken een absolute voorwaarde zijn voor ontwikkeling, cohesie en toegankelijkheid van alle gebieden van het land en dat zij elk gebied de mogelijkheid bieden om zijn hulpbronnen optimaal te gebruiken en zijn producten te verwerken en te verkopen op de markt.

Georgios Karatzaferis, *namens de IND/DEM-Fractie*. - (EL) Mevrouw de Voorzitter, als wij hier bij dit debat een waarnemer uit Azië, Afrika of Latijns-Amerika hadden, zou hij zich een hele hoop vragen stellen. Wij hebben van alle kanten van dit Parlement afgevaardigden horen spreken over Albanië als zijnde een land waar misdaad hoogtij viert, waar smokkelaars welig tieren en waar in kinderen wordt gehandeld. Toch zegt iedereen: "Ja, Albanië moet in de Europese familie worden opgenomen". Dat lijkt nogal bizar, maar het is de realiteit en die moeten wij van dichtbij bekijken.

Ik begin met wat de heer Rehn zei, namelijk dat er eensgezindheid bestaat tussen de Commissie en de Raad. Die eensgezindheid was er niet altijd, mijnheer de commissaris! In oktober 2002 zei de Commissie: "Nee, er mogen geen associatieonderhandelingen worden geopend". Toch besloot de Raad eenzijdig dat wel te doen, en door de situatie die toen ontstond werden de huidige ontwikkelingen mogelijk gemaakt. Ik zeg dit omwille van de waarheid en om de geschiedenis in ere te herstellen.

Wij, Grieken, zijn de burens van de Albanen en, zoals u weet, kent een buur iemand die naast hem woont beter dan iemand die ver weg woont. Wat zegt de geschiedenis? De geschiedenis zegt dat Albanië zichzelf de meest wrede dictatuur heeft opgelegd. Toen de volkeren van Oost-Europa Stalin als een dictator beschouwde, beschouwde Albanië hem als een democraat bij uitstek en volgde het Mao Tse-Tung. Dat heeft sporen nagelaten in het DNA van het volk maar vooral ook van de leiding.

Er zijn zestien jaar verstreken, zestien jaar met democratie, maar de belangrijkste kerk in de stad Premeti is nog steeds niet teruggegeven aan het christendom. Daar zit nog steeds een handelsbedrijf in. Zestien jaar later! In een Europees land! In een land, mevrouw de minister, dat slechts 500 kilometer van Oostenrijk vandaan ligt. Het land weigert een kerk die eeuwenlang orthodox was, terug te geven en laat

toe dat daar handel wordt gedreven. Welk antwoord wordt daarop gegeven? Klopt het niet dat er iets niet goed werkt in dit land?

Wij hebben het over een land dat vorig jaar - let wel, niet eeuwenlang geleden maar vorig jaar - twee maanden nodig had om verkiezingsresultaten bekend te maken. Kunt u zich voorstellen, mijnheer de commissaris of mevrouw de minister, dat Finland of Oostenrijk twee maanden nodig heeft om verkiezingsresultaten bekend te maken? De verkiezingen in Albanië vonden op 2 juli plaats en de resultaten werden op 2 september bekend gemaakt, hetgeen betekent dat de structuur van de democratie niet goed werkt, dat er iets niet goed functioneert in het openbaar bestuur van het land.

Er zijn Griekse aannemers in Albanië die niet de huidige wettige regering van de heer Berisha, of de vorige van de heer Fato, als heersende macht erkennen maar de maffia. Als zij namelijk de maffia geen belasting betalen, worden hun bouwplaatsen opgeblazen. Er zijn Griekse ondernemingen die miljoenen euro's hebben geïnvesteerd en die, juist omdat ze het niet langer uithielden met de maffia en de hoge afpersingssommen, hun bedrijfsplaatsen en hun machines in de steek hebben gelaten en er vandoor zijn gegaan.

In een op de drie auto's die aan de grens worden aangehouden, treft de Griekse politie marihuana aan - dat is de verhouding. Kunnen wij een land onder ons dulden dat zijn eigen staatsbestuur niet kan opbouwen? Ik ben het ermee eens dat wij dit land moeten helpen om zijn weg te vinden. Als wij echter denken dat dit land klaar is, zullen wij vrees ik nog heel wat narigheid tegemoet gaan. Dit land is nog lang niet klaar.

En dan komen wij, beschaafde Europeanen, vertegenwoordigers van de Europese volkeren eraan en besluiten om niet Servië maar Albanië in de Europese Unie op te nemen. Wij nemen Servië niet op omdat mevrouw del Ponte dan niet wil, net zo min als mevrouw del Ponte Kroatië wilde, en als vorig jaar geen sprake was geweest van een veto van Oostenrijk tegen Turkije, dan stond Kroatië nu nog buiten de Unie.

Met andere woorden, mevrouw Del Ponte beslist welk land wel en welk land niet wordt opgenomen in de Europese Unie. Dat klopt toch, of niet soms? Hoe is het mogelijk dat wij wel Albanië willen laten toetreden maar niet Servië, ofschoon Servië een veel beter georganiseerde staat is, met een hogere groei en veel meer cultuur? Of klopt dat soms niet? Zojuist heeft de commissaris op elegante maar besliste wijze toegegeven dat Servië juist daarom niet in de Europese Unie wordt opgenomen.

Wij moeten derhalve de dingen onder ogen zien: dit is een land waar de criminaliteit hoogtij viert en zich volledig aan de controle van de regering onttrekt. De regering wil misschien wel maar ze kan het niet, omdat dit haar mogelijkheden ver te boven gaat.

De kinderhandel onttrekt zich eveneens aan elke controle. In 2006 wordt in kinderen gehandeld! Hoe is dat in hemelsnaam mogelijk! De drugshandel bloeit en afgezien daarvan stellen wij vast dat er - en dit is een politiek vraagstuk dat met de juiste begeleiding kan worden beheerst - een ongebreideld chauvinisme heerst dat niet alleen beperkt blijft tot Kosovo of Skopje, waar enkele jaren geleden rellen hebben plaatsgevonden, maar ook tegen Griekenland is gericht. De president van de Helleense Republiek was op staatsbezoek en werd uitgeweid wegens het vraagstuk van een Albanese etnische groep, de Tsamides. Er braken toen op grote schaal rellen uit.

Daarom moeten wij ook het vraagstuk van het chauvinisme in dit land onderzoeken, evenals het vraagstuk van de vrije pers. Als een land geen vrije pers heeft, ontbeert het een fundamenteel goed. Daarom moeten wij heel goed oppassen voordat wij ons narigheid op de hals halen. Dit land heeft nog heel wat educatie en bijlessen nodig voordat het in de Europese Unie opgenomen kan worden.

VOORZITTER: JACEK EMIL SARYUSZ-WOLSKI

Ondervoorzitter

Alessandro Battilocchio (NI). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik spreek namens de nieuwe Socialistische Partij van Italië, die deze ontwerp-resolutie steunt. Jarenlang was in Italië het beeld van Albanië verbonden met schuiten en motorboten volgeladen met uitgemergelde mensen die door wanhoop en ellende gedreven de Adriatische kust proberen te bereiken op zoek naar een toekomst die in hun eigen land onmogelijk was.

In 1995 heb ik, op het meest kritieke en moeilijke moment, deelgenomen aan een internationaal vrijwilligers- en solidariteitskamp. De lege, moedeloze blik in de ogen van de mensen staat mij nog levendig voor de geest. Vandaag moet ik zeggen dat Albanië aan het veranderen is. Ik heb de afgelopen maanden de gelegenheid gehad om dit land te bezoeken en heb gezien dat de mensen vastbesloten zijn om de achterstand in te halen. Ik heb talloze jonge studenten ontmoet op de universiteit van Tirana, die eerst en vooral verliefd waren op hun land. Met name onder de jonge generaties doet zich echter ook overduidelijk een verlangen naar Europa gevoelen. Ze hunkeren naar Europa en zijn ervan overtuigd dat het noodzakelijk is deel uit te maken van een grote familie en definitief een einde te maken aan de historische fase waarin Albanië geïsoleerd was van Europa en de wereld.

Ik geloof dat Albanië, het land van de adelaars, deel is van Europa, en niet alleen in geografisch opzicht, en dat het onze plicht is door te gaan met het stimuleren van de huidige democratische opbouw en de bevordering van meer in het algemeen de wisselwerking en concrete samenwerking met de communautaire instellingen.

Bernd Posselt (PPE-DE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, het is een goed voorteken dat we juist vandaag instemmen met de overeenkomst met Albanië, want vandaag is het de geboortedag van Franz Josef Strauß. Strauß was de eerste westerse politicus die met een privé-bezoek het isolement van Albanië doorbrak. Wie zich die periode en de beelden van Albanië uit die tijd herinnert en sindsdien het land verschillende keren heeft bezocht, weet dat het land een geweldige ontwikkeling heeft doorgemaakt.

Er is in de recente geschiedenis geen ander Europees land geweest dat zo werd onderdrukt, zo was geïsoleerd en waar mensen, op grond van welke godsdienst of overtuiging ook, zo werden vervolgd. Daarbij gaat het nota bene om een volk dat in de middeleeuwen een belangrijke bijdrage leverde aan de Europese cultuur, dat met Skanderbeg de laatste grote vrijheidsstrijder tegen de Osmanen leverde, dat ook in de negentiende en twintigste eeuw een grote rol speelde met de Liga van Prizren, maar op het Congres van Berlijn door Europa werd verraden. Het gaat, ten slotte, om een land dat een van de eerste slachtoffers was van zowel het fascisme als het communisme en dat pas nu zijn plaats in Europa weer begint in te nemen.

Hoe terecht de kritiek ook moge zijn en hoe noodzakelijk het ook is de democratie en de rechtsstaat te versterken, wij moeten ook erkennen dat er in de recente geschiedenis geen ander volk in Europa is geweest waarvoor de weg naar de Europese structuren zo moeilijk was. Het heeft dan ook onze volledige solidariteit nodig. Daarbij gaat het niet alleen om de opbouw van een staat, maar ook om de ontwikkeling van infrastructuur. Het land heeft onze intensieve steun nodig bij het aanleggen van wegen, bij het tot stand brengen van grensoverschrijdende verbindingen met Kosovo en bij het ontwikkelen van een infrastructuur voor de energievoorziening.

De eenzijdige afhankelijkheid van Kosovo van Belgrado kan op den duur alleen worden verminderd, wanneer Kosovo behoorlijk kan samenwerken en communiceren met zijn buurlanden Albanië en Montenegro. Het zal een hele generatie, zo niet generaties duren voordat het land de gevolgen van zijn meedogenloze en gedwongen isolement te boven zal zijn gekomen. Ik bewonder de moed waarmee de regering van Sali Berisha deze taak op zich heeft genomen. Ik denk dat minister-president Berisha wel degelijk consequenties heeft getrokken uit fouten die in het verleden zijn gemaakt en dat hij de zaken nu anders aanpakt.

Bij alle noodzakelijke kritiek mogen we best ook een zeker optimisme aan de dag leggen en dit land de steun bieden die het vanwege zijn tragische geschiedenis, maar ook vanwege zijn potentieel verdient. Het is een jong land met een groot economisch potentieel en jonge mensen, die veel talen spreken en nieuwe perspectieven zien. Zij zijn vastbesloten de uitdaging aan te nemen die voorgaande generaties helaas werd ontzegd.

Libor Rouček (PSE). - *(CS)* Dames en heren, ik ben ervan overtuigd dat de sluiting van een Stabilisatie- en associatieovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek Albanië een goed bericht is, ondanks de enkele punten van kritiek die we hier hebben gehoord. Dit is een goed bericht voor Albanië, een goed bericht voor Zuidoost-Azië, en natuurlijk ook voor de hele Europese Unie. Ik ben ervan overtuigd dat de overeenkomst zal bijdragen tot een versterking van het politieke, economische en institutionele stabiliseringsproces in Albanië, en ook dat de overeenkomst zal leiden tot een versterking van het maatschappelijk middenveld, het democratiseringsproces en de hervormingen van de overheidsinstellingen. De nadruk die in de overeenkomst wordt gelegd op de ontwikkeling van de regionale samenwerking is wat mij betreft buitengewoon belangrijk. Ik wil er in de komende twee

minuten graag even bij stil staan. De belangrijkste elementen van die samenwerking dienen te bestaan uit een versterking van de politieke dialoog met alle buurlanden van Albanië, alsook uit de verwezenlijking van een vrijhandelszone in Zuidoost-Azië.

Zoals blijkt uit de ervaringen van de Midden-Europese landen, die zich destijds verenigden in de CEFTA, heeft juist deze vrijhandelszone deze landen in grote mate voorbereid op de toetreding tot de Europese Unie. Een belangrijk aspect van een dergelijke regionale samenwerking is de geleidelijke invoering van de grondvrijheden van de Europese Unie: het vrije verkeer van kapitaal, diensten, goederen en natuurlijk ook personen. Door de invoering van deze vrijheden kan in sterke mate worden bijgedragen aan de versterking van de alomvattende samenwerking in de regio, zoals bijvoorbeeld tussen Albanië en de reeds genoemde Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië. Om die reden is het naar mijn mening zeer gunstig dat er in de Stabilisatie- en associatieovereenkomst uitdrukkelijk wordt gesteld, dat de bereidheid van Albanië om dit soort overeenkomsten met buurlanden te sluiten, één van de voorwaarden is voor verdere ontwikkeling van de betrekkingen tussen Albanië en de Europese Unie.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL). - (CS) Ik heb het misschien niet goed gehoord, maar ik zou Albanië toch liever niet in Zuidoost-Azië willen situeren, maar eerder op de Balkan. Ik moet zeggen dat ik af en toe bij het lezen van de ontwerpresoluties van het Europees Parlement gewoon mijn eigen ogen niet geloof. Algemeen gesproken ben ik het er inderdaad mee eens dat alle Balkanlanden bovenal de mogelijkheid geboden dient te worden om overeenkomsten te sluiten met de Europese Unie. De eerste stap hiertoe is het sluiten van een Stabilisatie- en associatieovereenkomst. Het is heel mooi dat de Raad drie jaar geleden, in juni 2003, in Thessaloniki een concrete vorm gaf aan het Europees perspectief voor Albanië. Ik ben er niet helemaal zeker van of de geboekte vooruitgang vergelijkbaar is met die van andere landen in de regio. Ik mis hier een toetsing van de efficiëntie van het overheidsbestuur, een evaluatie van de economische ontwikkeling, van de situatie aan de grenzen, alsook van de opbouw van waarachtige economische en politieke structuren. In vergelijking met Bosnië-Herzegovina is Albanië duidelijk een stabiel land. Een soortgelijke vergelijking met Macedonië valt eveneens positief uit. Ik ben er echter niet geheel zeker van of de feitelijk onbewaakte grens, de grootschalige migratie, de problemen met de wetshandhaving, de specifieke problemen op het vlak van de internationale handel, alsook de op instorten staande energievoorziening eigenlijk wel, al was het gedeeltelijk, aanvaardbaar zijn voor een land dat ernaar streeft een stabilisatie- en associatieovereenkomst te sluiten met de Europese Unie.

Ik zou graag de aanbeveling willen doen de Europese hulp bij de opbouw van het juridisch systeem in de breedste zin van het woord, inclusief daadwerkelijk optreden van de douane en de financiële politie, uit te breiden. Dit houdt eveneens stabilisering van het juridisch systeem in. Gezien het feit dat mijn fractie, de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noord Groen Links, de toenadering van de Balkanlanden tot de Europese Unie ondersteunt, zullen we ondanks bovengenoemde bedenkingen wat betreft de gereedheid van Albanië om de voorgestelde overeenkomst te ondertekenen, met het voorstel instemmen.

Ryszard Czarnecki (NI). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, toen ik twee jaar geleden tijdens een bijeenkomst van de Commissie buitenlandse zaken zei dat een deel van de Albanese van een "Groot Albanië" droomt, wist de meerderheid van de aanwezige politici niet eens waarover ik het had. Enkele maanden geleden maakte de Albanese minister van Buitenlandse Zaken nochtans een toespeling op dit idee en eind augustus verklaarde de politieke adviseur van de Albanese eerste minister dat al de in de Balkan wonende Albanese zich tegen 2013 zouden moeten integreren in een "natuurlijk Albanië", zoals hij dat noemde. Naar zijn mening moet Macedonië dus eerst opgedeeld worden en zouden de gebieden, waar een Albanese meerderheid woont, vervolgens met Albanië moeten samensmelten (één op de vier burgers in Macedonië is Albanese).

Een hooggeplaatste Albanese ambtenaar heeft Servië, Macedonië en Montenegro onlangs "onnatuurlijke creaties" genoemd. Dergelijke uitspraken kunnen we onmogelijk negeren en om die reden moeten we ons dringend het volgende afvragen. Welke gevolgen brengt het erkennen van de onafhankelijkheid van Kosovo met zich mee? Is dit geen volgende stap in de richting van een mogelijke inlijving van de regio bij dit "Grote Albanië"?

Ik was als waarnemer aanwezig bij de recente parlementsverkiezingen in Albanië. Hoewel die niet volledig vlekkeloos zijn verlopen, moeten we erkennen dat de Albanese veel vooruitgang hebben geboekt op de weg naar democratie. Het gevaar bestaat echter dat zelfs dit democratische Albanië wel eens dat "Grote Albanië" zou kunnen zijn. Ik waarschuw u hiervoor in september 2006.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - *(EL)* Mijnheer de Voorzitter, in de Stabilisatie- en associatieovereenkomst met Albanië valt de wil van dit land om de Europese oriëntatie te versterken op creatieve wijze samen met de wil van de Europese Unie en de lidstaten om Albanië volledig te integreren in de Europese structuren.

Met deze overeenkomst wordt het Europees plan voor veiligheid, stabiliteit, democratie, rechtsstaat en bescherming van de grondrechten uitgebreid tot het gebied van de Westelijke Balkan. Dit plan betreft goed bestuur, eerbiediging van de rechten van de minderheden, het consequent cultiveren van goede nabuurbetrekkingen, economische hervormingen en infrastructurele ontwikkeling en modernisering. Dit is een plan dat open staat voor grensoverschrijdende samenwerking en regionale, economische en politieke integratie.

In de ontwerpresolutie van het Europees Parlement wordt de realiteit weergegeven, de tekortkomingen beschreven en het perspectief afgebakend. Het verwezenlijken van nieuwe en steeds dynamischere betrekkingen tussen de Europese Unie en Albanië is een uitdaging, omdat Albanië moet zorgen voor een geleidelijke, kwalitatieve aanpassing aan het Europees acquis van beginselen, waarden, regels en gedragingen, omdat het zijn overheidsinstellingen moet versterken, de technocratische efficiëntie ervan moet verhogen en de vertrouwenskloof tussen de hervormingsgezinde instanties en de burgers van Albanië definitief moet overbruggen, en tot slot omdat het de sprong moet maken van de formele aanvaarding van het communautair acquis naar de reële toepassing ervan.

De belangrijkste onderdelen van deze noodzakelijke aanpassing zijn de modernisering van de overheidssector, de politie en de rechtspraak, met het oog op de bestrijding van de georganiseerde misdaad en de corruptie, een zo groot mogelijke betrokkenheid van het maatschappelijk middenveld bij het politieke proces en de invoering van levensvatbare en transparante mechanismen voor de werking van de markteconomie.

Mijn zienswijze gaat de richting uit die mevrouw Pack en de heer Posselt hebben aangegeven, maar ik wil daar eveneens een geest van goede nabuurbetrekkingen aan toevoegen en steun betuigen aan het nieuwe kader van de betrekkingen tussen de Europese Unie en Albanië, in de hoop dat het aanpassingstempo kan worden opgevoerd.

De baten die naar verwacht zullen ontstaan voor zowel het Albanese volk als de Europese Unie zelf, liggen voor de hand, mits Albanië zich op consequente en efficiënte wijze verbindt tot zijn Europese weg.

Dan wil ik kort een zijsprongetje maken in dit debat over Albanië en een band leggen met het vorig thema met betrekking tot Kosovo. Ik wilde de heer Rehn, als hoeder van de communautaire wetgeving en als lid van de Commissie de volgende vraag stellen. De eerbiediging van de grondrechten is een erkend beginsel, maar volgens het volkenrecht is ook territoriale soevereiniteit een erkend beginsel. Kunt u mij zeggen, mijnheer de commissaris, welke band er tussen deze twee beginselen bestaat en hoe deze gewogen worden?

Justas Vincas Paleckis (PSE). - *(LT)* Ik zou de heer Toomas Hendrik Ilves willen bedanken voor zijn grondige en gedetailleerde verslag.

Als het gaat om toetreding tot de Europese Unie moet Albanië waarschijnlijk van verder komen dan enig ander land in Europa. Het land heeft het hard te verduren gehad gedurende de twintigste eeuw en was zelfs voor de Tweede Wereldoorlog hekkensluiter voor wat betreft veel economische en sociale indicatoren. Later ontstond de term "albanisering", als aanduiding voor het soort isolationistische politiek dat het toenmalige regime aan het land oplegde en dat ook gebaar ging met onderontwikkeling. De afscherming van Albanië van de buitenwereld heeft diepere littekenen nagelaten dan in welke andere postcommunistische staat dan ook, en deze zijn nog lang niet genezen.

Vandaag de dag ondergaat Albanië, net als andere landen van de Westelijke Balkan, de aantrekkingskracht van de Europese Unie. Deze aantrekkingskracht zorgt voor versnelde hervormingen, versterking van de democratie en de mensenrechten, en daarmee verbetering van de levensomstandigheden van de burgers. Tijdens een bezoek aan Albanië viel mij evenwel op dat de spanning tussen de meerderheid en de oppositie hoog oploopt en dat die spanning niet gericht is op wedijver maar op het verlangen elkaar kapot te maken. Ze beloven met het grootste gemak dat de helft van de nationale begroting zal worden uitgetrokken voor de bestrijding van corruptie en misdaad, maar concrete resultaten zijn tot nu toe uitgebleven.

Het gebied waarop Albanië kan aantonen dat zijn buitenlandse beleid soepel is en een Europees karakter draagt, is dat van de regionale samenwerking, waarmee het af kan rekenen met de spoken van het verleden. De beslissende stadia van de onderhandelingen over de status van Kosovo zullen een lakmoesproef worden, waaruit moet blijken of Tirana zich constructief opstelt, of juist het tegendeel. Ik twijfel er niet aan dat dit ook bepalend zal zijn voor de vraag of Albanië ver genoeg gevorderd is om te denken aan EU-lidmaatschap, dat hoe dan ook nog ver in de toekomst ligt.

Door de Stabilisatie- en associatieovereenkomst ten uitvoer te leggen en gebruik te maken van de ervaringen van de landen die met succes naar de Europese Unie hebben toegewerkt en vervolgens zijn toegetreden, zouden wij Albanië moeten helpen het steven definitief naar Europa te wenden.

Philip Claey's (NI). - Voorzitter, in juni werd de Stabilisatie- en associatieovereenkomst met Albanië gesloten. In theorie betekent dat een eerste stap in de richting van toetreding tot de Europese Unie.

Het land is gedurende vele jaren gebukt gegaan onder de meest achterlijke en dictatoriale vorm van communisme. Op zich is het dus een positieve zaak dat Albanië wordt opgenomen in de grote Europese familie. Daar zijn evenwel andere instrumenten voor dan het lidmaatschap van de Europese Unie, ik denk in de eerste plaats aan het Europese nabuurschapsbeleid.

Albanië kampt met reusachtige problemen. Economische problemen, natuurlijk, ik wil er bijvoorbeeld op wijzen dat niet minder dan zestig procent van de actieve bevolking in de landbouwsector werkt. Er is het probleem van de georganiseerde misdaad, de mensenhandel, de drugshandel. Er is het probleem van het bestaan van Al-Qa'ida-cellen in Albanië. In een overwegend islamitisch land als Albanië zien we ook onaanvaardbare praktijken als de eerwraak.

We hebben het de laatste tijd terecht meer en meer gehad over de opnamecapaciteit van de Europese Unie. Welnu, er is op dit moment zeker geen draagvlak voor de toetreding van een land als Albanië, ook niet over vijftien of twintig jaar. We kunnen dus bij de Albanezen beter geen verwachtingen creëren die we als Europese Unie niet kunnen inlossen.

Uit de recentste peilingen van de Eurobarometer blijkt trouwens dat het verzet bij de publieke opinie tegen een mogelijke toetreding van Albanië ongeveer even groot is als het verzet tegen een toetreding van Turkije. Het zal dus niet de eerste keer zijn dat de publieke opinie in Europa meer blijk geeft van gezond verstand dan de politieke beleidsverantwoordelijken.

Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik twijfel er persoonlijk niet in het minst aan dat Albanië een Europees perspectief moet hebben. Dat is positief zowel voor het land zelf als ook voor het Balkangebied en Zuidoost-Europa in het algemeen. Als wij Albanië isoleren, zullen wij het ertoe veroordelen een land te blijven waarin de criminaliteit hoogtij viert en van waaruit criminaliteit en corruptie worden uitgevoerd. Ik geloof niet dat iemand voordeel zal hebben bij een dergelijk beleid.

Integendeel, met een politieke aanpak en een stabilisatie- en associatieovereenkomst geven wij Albanië stimulansen om in de richting van de eerbiediging van de mensenrechten, de economische hervormingen en de versterking van de rechtsstaat en de democratische instellingen te gaan.

Het klopt dat Albanië in de afgelopen jaren, ondanks vele strubbelingen en moeilijkheden, over het geheel genomen vooruit is gegaan. Daarom ondertekenen wij ook de onderhavige Stabilisatie- en associatieovereenkomst. Het klopt echter eveneens dat het land nog steeds met enorm veel problemen te kampen heeft. De collega's hebben ze reeds genoemd: corruptie, problemen op het gebied van de persvrijheid, de manier waarop de kiesregisters worden opgesteld, enzovoort.

Ik wil nader ingaan op drie specifieke vraagstukken die voor mij van cruciaal belang zijn en die volgens mij overbrugd en opgelost kunnen worden als er wordt samengewerkt tussen Albanië en met name de Europese Commissie.

Het eerste vraagstuk is de naleving door Albanië van de bepalingen van het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van de nationale minderheden. Er is vooruitgang gemaakt. Zo is bijvoorbeeld een overheidscommissie voor de minderheden in het leven geroepen en toestemming gegeven voor de oprichting van een particuliere Grieks-Albanese school in Himarra. Er zijn, mijnheer de commissaris, echter ook nog talrijke andere vraagstukken, zoals de vertaling van de wetgeving in de minderheidstalen, de borden met de plaatselijke traditionele namen, de aanstelling van meer personeel voor minderheidsvraagstukken, enzovoort.

Ik ben van mening dat de Commissie zich onmiddellijk over deze vraagstukken moet buigen. Zij moet een objectieve inventaris maken en deze opnemen in haar jaarverslag, dat in oktober gepubliceerd zal worden.

Het tweede vraagstuk betreft de volksstelling. Er moet een objectieve volkstelling worden gehouden waarmee ook de omvang van de minderheden afdoende kan worden gemeten en waarvan de correctheid niet kan worden betwist.

Het derde vraagstuk dat ik hierbij wil aanstippen betreft het herstel en de vergoeding van bezittingen. Er is weliswaar reeds in 2004 een wet hiervoor uitgevaardigd, maar er doen zich nog steeds problemen voor, zoals een gebrek aan transparantie, misbruik en gerechtelijke anomalieën. Met name in het gebied van Himarra doet zich een serieus probleem voor met bezittingen van de Griekse minderheid.

Daarom wil ik nogmaals beklemtonen dat ik geloof in het Europees perspectief voor Albanië en dat ik voor deze overeenkomst zal stemmen. Mijns inziens is het hoog tijd om van de theorie op de praktijk over te stappen, en het is de taak van de Europese Commissie om druk uit te oefenen op de Albanese autoriteiten en met hen samen te werken, opdat hetgeen in de tekst staat ook in praktijk wordt gebracht.

Vincenzo Lavarra (PSE). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, geachte vertegenwoordigers van de Commissie en de Raad, waarde collega's, met het besluit van de Raad betreffende de overeenkomst tussen de Europese Unie en Albanië wordt een zeer positieve stap gezet. Ik wil Ilves van harte gelukwensen, want volgens mij zullen wij dankzij de overeenkomst een meer directe politieke relatie met Albanië kunnen aanknopen en uiteindelijk kunnen zorgen voor een vrijhandelszone, voor vrij verkeer van werknemers, kapitaal en diensten, voor vrijheid van vestiging en op langere termijn voor een duurzame stabilisering van heel het gebied van Zuidoost-Europa als een gebied van vrede, democratie en veiligheid.

Met deze overeenkomst vraagt men Albanië om zijn wetgeving dichter in de buurt te brengen van die van de Europese Unie, niet alleen op het gebied van de interne markt, maar ook op dat van de rechtspraak, de veiligheid en de eerbiediging van de rechten. Juist om de sluiting van deze overeenkomst mogelijk te maken heeft Albanië aanzienlijke vooruitgang gemaakt en is het mijns inziens vastberadener dan ooit om de talrijke problemen waarmee het nog te kampen heeft, zoals de kieswet, de persvrijheid en de problemen met betrekking tot corruptie en georganiseerde misdaad, op te lossen.

Wat ons betreft, maakt dit aspect deel uit van een meer algemene visie, van een visie die in eerste instantie verband houdt met de herlancering van een Euro-Aziatische strategie die onder meer is gericht op de hervatting van infrastructuurprojecten, zoals corridor 8 en meer in het algemeen op het doel, op de historische opdracht van de uitbreiding van de Europese Unie. Het is van strategisch belang dat het project voor de hereniging van het continent, overeenkomstig de beginselen van democratie, vrede en ontwikkeling, ook Albanië en de Balkan omvat, die een hoofdrol moeten vervullen in het nieuwe Europa.

Hubert Pirker (PPE-DE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, geachte vertegenwoordigers van de Raad, graag vestig ik uw aandacht op hoofdstuk 7, dat gaat over rechtvaardigheid, vrijheid en veiligheid. Rechtsstaat, burgerlijke vrijheden en binnenlandse veiligheid zijn nu eenmaal essentieel voor de stabiliteit van een land en een voorwaarde voor economische investeringen, die op hun beurt leiden tot economische ontwikkeling en sociale zekerheid.

In Albanië heeft een soortgelijke ontwikkeling plaatsgevonden als in andere landen die een transformatieproces ondergaan. De structuren van de georganiseerde misdaad werden sneller en efficiënter opgebouwd dan die van de staat. De gevolgen daarvan ondervinden we overal in Europa. Internationale criminele organisaties die zich bezighouden met drugshandel, mensenhandel en het witwassen van geld - en daarmee met de financiering van terrorisme - opereren vanuit Albanië of gebruiken het als doorvoerland. Nu dit de realiteit is, en nu wij hiervan de gevolgen ondervinden, is het in beider belang dat wij samen met Albanië de strijd aanbinden tegen de georganiseerde misdaad.

Ik kan op grond van eigen waarnemingen zeggen dat de regering-Berisha haar best doet. Ze heeft een programma waarin de prioriteit bij de binnenlandse veiligheid ligt en ze maakt gebruik van Europese samenwerkingsverbanden. Voorbeelden zijn de samenwerking met Pameca (politiebijstandsmissie van de EU in Albanië), projecten op parlementair niveau op het gebied van douane en justitie en met name ook de steun die wordt gegeven door het Stabiliteitspact voor Zuidoost-Europa onder leiding van de speciale coördinator Erhard Busek. Er is sprake van vooruitgang, maar de problemen en uitdagingen zijn nog steeds enorm groot.

De Stabilisatie- en associatieovereenkomst is voor Albanië een mijlpaal op de weg naar Europese normen. De overeenkomst is een politiek signaal, maar houdt ook concrete hulp en samenwerking in. Het is nu aan Albanië om de verplichtingen van deze overeenkomst in de praktijk volledig na te komen. Ik hoop dat Albanië deze gelegenheid aangrijpt om het rechtsstelsel te verbeteren, rechters en officieren van justitie op te leiden, de rechtshandhaving en de strafrechtelijke vervolging te verbeteren, de grensbewaking ter zee en te land te versterken en de politieke samenwerking te verbeteren.

Ik hoop dat ook de samenwerking tussen de Unie en Zuidoost-Europa wordt geïntensiveerd. Wat ik vooral hoop is dat Albanië meewerkt aan de uitbreiding van het SECI-Centrum in Boekarest. Het gaat daarbij om een samenwerkingsinstantie op politiegebied, die zich zou kunnen ontwikkelen tot een soort Europol voor Zuidoost-Europa en een kans zou bieden voor de bestrijding van de georganiseerde misdaad. Overeenkomsten en de uitvoering daarvan vormen niet alleen een grote uitdaging, maar bieden ook kansen, niet alleen voor Albanië, maar voor de hele Europese Unie.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, de Stabilisatie- en associatieovereenkomst tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten, enerzijds, en de Republiek Albanië, anderzijds, is een belangrijk succes voor de Europese Unie op de weg naar integratie van de Westelijke Balkanlanden in de Europese Unie.

Met zijn meer dan 3,5 miljoen inwoners, voor het grootste deel moslims, is Albanië door zijn ligging in het hart van Europa van wezenlijk belang voor de opbouw van het Europa van de toekomst, van een Europa dat gebaseerd is op een kleurrijke mix van culturen en op tolerantie tegenover de verschillende religieuze tradities en beschavingen. Voor Albanië biedt de overeenkomst met de Europese Unie een kans op modernisering, een mogelijkheid om een duurzame democratie op te bouwen en economische hervormingen door te voeren. De verwezenlijking van een vrijhandelszone zal, samen met de ontwikkeling van een rechtsstaat en een goed werkende markteconomie, het land rechtstreeks ten goede komen.

De huidige fase in de betrekkingen tussen de Europese Unie en Albanië heeft de politieke elite en het Albanese maatschappelijk middenveld niet enkel voor nieuwe opgaven geplaatst, maar ook nieuwe perspectieven geopend. Ik zou op drie problemen willen wijzen.

Allereerst vraag ik me af hoe we moeten omgaan met de nationalistische tendensen in de regio en met de politieke strategie die tot doel heeft de Albanese bevolking in de andere Westelijke Balkanlanden warm te maken voor het idee van een Groot Albanië. Albanië moet zich nu sterker richten op zijn Europese integratie en op een vreedzaam bestaan binnen de Europese Gemeenschap dan op zijn nationale belangen. Het moet nadenken over zijn geschiedenis en over zijn rol in de wereld van vandaag. Het moet de weg afleggen die andere Europese volkeren de afgelopen vijftig jaar hebben afgelegd.

Het tweede probleem betreft de rechtsstaat, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en het versterken van de democratie. Albanië moet ervoor zorgen dat de rechten van de nationale, etnische en religieuze minderheden worden gerespecteerd.

Het derde probleem zijn de rechten van de vrouw. Albanië heeft nood aan een doeltreffend beleid dat vrouwen veiligheid en gelijkheid garandeert. Niet alleen moet geweld tegen vrouwen binnenshuis een halt worden toegevoerd, maar ook een einde worden gemaakt aan de negatieve verschijnselen die in het rapport van Amnesty International van 30 maart laatstleden beschreven zijn.

Simon Busuttil (PPE-DE). - (MT) Ook ik sluit me aan bij mijn collega's en juich de sluiting van de Stabilisatie- en associatieovereenkomst met Albanië toe. Met deze overeenkomst bekrachtigt Albanië dat het een toekomst binnen Europa wil. Albanië heeft jaren geleden al een eind gemaakt aan zijn politieke isolement, en ik ben ervan overtuigd dat het land met deze overeenkomst de mogelijkheid krijgt om snelle economische en sociale vooruitgang te boeken en daarbij een Europees perspectief voor ogen zal houden. Dat zal echter niet gemakkelijk zijn.

Zoals vermeld in het Europees partnerschap met Albanië, dat eerder dit jaar door de Raad werd aangenomen, dient Albanië vele doelstellingen te verwezenlijken, op zowel korte als lange termijn. Het moet duidelijk zijn dat er in het land een algemene en moedige hervorming dient plaats te vinden om de verwezenlijking van de doelstellingen mogelijk te maken. Dit moet een grondige hervorming zijn, in verschillende sectoren maar met name op het vlak van de bestuurscapaciteit van de Albanese overheid. Er is meer vooruitgang nodig met betrekking tot de mensenrechten van het Albanese volk en op het gebied van justitie. Het is zeker niet gemakkelijk om een land en een samenleving op deze manier te veranderen, maar het is ook niet onmogelijk.

Mijn eigen land, Malta, heeft een soortgelijke verandering doorgemaakt. In een tijdsbestek van twintig jaar heeft het een fenomenale gedaanteverwisseling ondergaan. Ondanks de moeilijke weg die we moesten bewandelen, wisten we te voldoen aan de criteria van Kopenhagen, waardoor we ons, net als veel andere landen, konden aansluiten bij de Europese familie in de Europese Unie. Albanië dient deze overeenkomst te beschouwen als een uiterst belangrijke stap, die zal leiden tot lidmaatschap van de Europese Unie, het verband waarin het land thuishoort. Vandaag moet het Parlement een duidelijk signaal afgeven aan het Albanese volk, namelijk dat het Europees Parlement de ontwikkelingen die het Albanese volk aangaan, op de voet volgt en dat het kan rekenen op onze steun en welwillendheid.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, mijnheer de commissaris, ik juich de sluiting van deze Stabilisatie- en associatieovereenkomst tussen Albanië en de Europese Unie toe. Het is zonder meer in het belang van de Europese Unie om de politieke, sociale en economische stabiliteit in landen als Albanië te bevorderen. Daarbij mogen we uiteraard ook niet vergeten dat Albanië grenst aan een EU-lidstaat, namelijk Griekenland. Niets ligt daarom meer voor de hand dan te proberen Albanië dichter tot de Unie te brengen.

De Albanese economie staat ondanks de al doorgevoerde hervormingen voor grote uitdagingen. Een belangrijke rol daarbij spelen de landbouw en aanverwante sectoren. Met 24 procent heeft de landbouw nog altijd een belangrijk aandeel in het bruto binnenlands product. Veel Albanezen produceren alleen voor hun eigen levensonderhoud. Er worden maar weinig producten geëxporteerd. Veel boerenbedrijven produceren onvoldoende om concurrerend te kunnen zijn.

Het is daarom erg belangrijk dat vooral bij producten die kunnen worden geëxporteerd, de normen voor veterinaire controles, de bestrijding van plantenziekten, etikettering en registratie van dieren worden verbeterd en nageleefd. Alle maatregelen die bijdragen aan de ontwikkeling van de landbouw en het platteland, moeten daarom worden gesteund. Bijzondere aandacht verdienen ook de structuurveranderingen en de ontvolking van de plattelandsgebieden.

Ter afsluiting wil ik opmerken dat ik een stabilisatie- en associatieovereenkomst een goed en geschikt instrument vind om landen als Albanië dichter tot de Europese Unie en haar waarden te brengen.

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, allereerst ben ik zeer blij dat er in alle Europese instellingen, met inbegrip van het Parlement, een krachtig en breed engagement is voor het Europese perspectief van de Westelijke Balkan. Een van de belangrijkste, praktische maatregelen ter versterking van dit perspectief is natuurlijk de versoepeling van visumverstreking en wij staan achter het doel om de onderhandelingsmandaten voor visumfaciliteringsovereenkomsten nog dit jaar in de Raad goed te keuren en deze onderhandelingen met alle landen op de Westelijke Balkan in de loop van volgend jaar af te ronden.

Zoals in dit debat herhaaldelijk is gezegd, heeft Albanië al veel gedaan om zijn Europese perspectief te versterken, maar er moet nog veel meer worden gedaan. Het uitvaardigen van wetgeving is één ding, maar de tenuitvoerlegging ervan is iets anders, om nog maar te zwijgen van de culturele veranderingen, die meestal nog langer duren. Nogmaals moet worden gezegd dat de Raad verwacht dat Albanië doeltreffendere maatregelen neemt, vooral voor de bevordering van de persvrijheid, de teruggave van eigendom en betaling van vergoeding, de verbetering van het bestuur, de bescherming van de minderheden en de naleving van de internationale normen bij de gemeenteraadsverkiezingen. Zoals Albanië al heeft meegemaakt en opnieuw zal meemaken, is veranderen niet gemakkelijk; daarvoor is hard werk nodig. Het is echter vooral Albanië zelf die de sleutels voor de oplossing in handen heeft.

Olli Rehn, lid van de Commissie. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik geloof dat we het er in dit Parlement algemeen over eens zijn dat dit een zeer goede stap is voor Albanië en voor ons beleid inzake de Westelijke Balkan. Het is waar dat Albanië zich vastberadener moet inzetten voor hervormingen, voor goed functionerende instellingen en een democratische cultuur.

Ik ben het met de rapporteur, de heer Ilves, eens dat dit Albanië een gouden kans biedt om te hervormen overeenkomstig de beginselen van de rechtsstaat en de democratie.

Evenals mevrouw Pack heb ook ik de afgelopen zomer nota moeten nemen van de gespannen situatie in het land en van de parlementaire boycot door de oppositie. Ik ben echter blij dat er vorige week een politiek akkoord is bereikt en er sprake is van een nieuwe consensus over de media en de kieswethervorming. Ik beschouw dat als een teken dat de politieke cultuur in Albanië volwassen is, en dat is de richting die het in de toekomst uit moet.

Er is mij gevraagd wat het standpunt van de Commissie is over de voortgang op het gebied van de kieswethervorming in Albanië. De Commissie heeft de regering en de oppositie er nadrukkelijk op gewezen dat de besprekingen in de parlementaire ad-hoccommissie voor de hervorming van de kieswet zo snel mogelijk moeten worden hervat. We hebben er nogmaals op gewezen dat bij de besprekingen over de hervorming rekening moet worden gehouden met de aanbevelingen die het Bureau voor democratische instellingen en mensenrechten van de OVSE heeft gedaan naar aanleiding van de parlementsverkiezingen van vorig jaar.

Ik ben het volledig eens met de heer Hatzidakis dat de Stabilisatie- en associatieovereenkomst het land steun kan bieden bij de verwezenlijking van Europese normen op het gebied van de kieswethervorming.

Er was ook een vraag over de aantrekkingskracht van de Europese Unie en hoe wij aankijken tegen een eventuele aanvraag voor EU-lidmaatschap van Albanië. Ik heb de politieke leiders en de bevolking van Albanië namens de Commissie en de EU duidelijk gemaakt dat eerst moet blijken dat Albanië er gedurende een langere periode in slaagt om de Stabilisatie- en associatieovereenkomst ten uitvoer te leggen en hervormingen door te voeren, voordat verdere formele stappen op weg naar de Europese Unie kunnen worden overwogen. Tenuitvoerlegging, tenuitvoerlegging en nog eens tenuitvoerlegging: daar komt het op aan als het gaat over de Europese aspiraties van Albanië. Daarbij gaat het met name om de bestrijding van de georganiseerde misdaad en corruptie. De regering van Albanië heeft laten zien dat ze bereid is om er alles aan te doen om voortgang op dat gebied te bewerkstelligen. Deze inspanningen moeten over een langere periode worden volgehouden en wel op zodanige wijze dat er geen democratische en grondrechten worden geschonden.

In oktober of november zal de Commissie in het kader van het uitbreidingspakket voor dit jaar verslag uitbrengen over de door Albanië geboekte voortgang. Ik ben heel blij dat het Europees Parlement zoveel tijd en energie heeft geïnvesteerd in het volgen en nastreven van de politieke dialoog met Albanië. Ik weet zeker dat we samen veel kunnen doen om Albanië te ondersteunen op weg naar een Europese toekomst.

Ik ben het roerend eens met de afgevaardigden die het belang onderstreepten van visumfacilitering voor de landen van de Westelijke Balkan, waaronder Albanië. De Commissie heeft in juli voorstellen gedaan voor de onderhandelingsmandaten voor de Westelijke Balkan met betrekking tot visumfacilitering. Ik ben heel blij dat het Finse voorzitterschap ernaar streeft om de goedkeuring van deze mandaten vóór het eind van dit jaar rond te hebben.

Albanië heeft reeds een terugnameovereenkomst gesloten, en dus ik hoop dat er spoedig een faciliteringsovereenkomst kan worden gesloten en ten uitvoer worden gelegd. Dat zou goed zijn voor het maatschappelijk middenveld en het bedrijfsleven - en met name voor de kleine en middelgrote ondernemingen - maar ook voor studenten, onderzoekers en gewone burgers. Het zou ertoe bijdragen dat het maatschappelijk middenveld van Albanië een sterker Europees karakter verkrijgt en dat is ons gemeenschappelijke doel.

(De vergadering wordt om 11.55 uur onderbroken en om 12.00 uur hervat)

VOORZITTER: ANTONIOS TRAKATELLIS

Ondervoorzitter

6. Verbod op zehondenproducten in de Europese Unie (schriftelijke verklaring)

De Voorzitter. - Ik wil u meedelen dat de schriftelijke verklaring 38/2006 van Carl Schlyter, Paulo Casaca, Karl-Heinz Florenz, Mojca Drčar Murko en Caroline Lucas over een verbod op zehondenproducten in de Europese Unie door de meerderheid van de leden van het Parlement is ondertekend. Bijgevolg zal deze verklaring, overeenkomstig artikel 116, lid 4, van het Reglement, worden toegezonden aan degenen voor wie ze bestemd is en worden gepubliceerd in de aangenomen teksten van de vergadering van 26 september 2006.

Carl Schlyter (Verts/ALE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, dit voorjaar heb ik samen met een aantal Europese journalisten een groep zehondenjagers gevolgd. Onze auto is van de weg gedrukt, onze helikopter is aan de grond gezet en we konden op een gegeven moment ons hotel niet meer uit vanwege een woedende menigte. Ondanks dit alles zijn we erin geslaagd getuige te zijn van de wrede jacht op zeer jonge zehondenpups die vaak halfdood op het ijs werden achtergelaten. Klimaatverandering en

de smeltende ijskappen bedreigen het voortbestaan van de zeehonden, die tijdens de zoogtijd niet zonder ijs kunnen.

Europa is de voornaamste markt voor zeehondenproducten. Ik dank alle collega's die deze resolutie hebben ondertekend, uit het diepst van mijn hart. De vorige keer dat de EU maatregelen nam om de handel in zeehondenproducten te beperken, in de jaren tachtig van de vorige eeuw, betekende dat nagenoeg het einde van de zeehondenjacht. Dit verzoek is een uitbreiding van het verbod en biedt eindelijk de kans om deze massaslachting door ecotoerisme te vervangen.

Ik dring er bij de Commissie op aan dat ze zo spoedig mogelijk met een wetgevingsvoorstel komt zodat de jacht die volgend jaar maart begint, een halt wordt toegeroepen.

Ik dank u allen hartelijk.

(Applaus)

7. Stemmingen

De Voorzitter. - We gaan nu over tot de stemming.

(Uitslagen en nadere bijzonderheden betreffende de stemmingen: zie notulen)

7.1. Visserijovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Unie van de Comoren (stemming)

7.2. Visserijovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en de Republiek der Seychellen (stemming)

7.3. Bescherming van persoonsgegevens (stemming)

Vóór de stemming

Martine Roure (PSE), rapporteur. - *(FR)* Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, we mogen wel stellen dat dit echt een verslag vol nieuwe ontwikkelingen is. Ik wil u er nog eens op wijzen dat alle in het verslag opgenomen amendementen tijdens onze vergadering van afgelopen juni unaniem waren aangenomen, dat naar onze mening de bescherming van gegevens nauw samenhangt met het VIS en het SIS II, en dat wij dit instrument dus snel nodig hebben. Wij hadden een morele toezegging van de Raad. Het Finse voorzitterschap verzoekt ons dit onderwerp te behandelen in het kader van het debat over de toekomst van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, dat gepland is voor de tweede vergaderperiode van september.

Aangezien gegevensbescherming een politieke prioriteit is voor ons Parlement, wil ik dat de Raad zich er tegenover onze Vergadering formeel toe verbindt het kaderbesluit spoedig aan te nemen en alles in het werk te stellen om het Parlement bij de besprekingen te betrekken. Daarom verzoek ik mijn collega's om de stemming over deze ontwerp-wetgevingsresolutie te willen uitstellen tot de volgende vergaderperiode in september.

(Het Parlement stemt in met het verzoek tot uitstel van de stemming)

7.4. Stabilisatie- en associatieovereenkomst met Albanië (stemming)

7.5. Een Europees sociaal model voor de toekomst (stemming)

7.6. Verbetering van de geestelijke gezondheid van de bevolking (stemming)

Vóór de stemming over amendement 48

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, in de Europese Unie zijn er niet alleen veel mensen met ernstige psychotische stoornissen, maar ook mensen met psychische stoornissen.

Daarom stel ik het volgende mondelinge amendement voor op paragraaf 48, zodat deze luidt: ‘... is van mening dat de term “behandeling” een ruime interpretatie moet krijgen, waaronder de psychotherapie door gekwalificeerde specialisten...’. Het is een kleine verandering, maar er komt uit naar voren waarmee we in onze samenleving worden geconfronteerd.

John Bowis (PPE-DE), rapporteur. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, dat is aanvaardbaar.

(Het Parlement neemt het mondeling amendement niet in aanmerking)

Vóór de stemming over de amendementen 11 en 12

Marios Matsakis (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag een kort mondeling amendement op de amendementen 11 en 12 voorstellen. In beide amendementen moet vóór de woorden ‘de nieuwe lidstaten’ het woord ‘enkele’ worden ingevoegd, zodat er staat: ‘in enkele nieuwe lidstaten’. De feiten moeten wel kloppen. Waar in deze twee amendementen naar wordt verwezen, betreft namelijk niet alle lidstaten maar slechts enkele.

John Bowis (PPE-DE), rapporteur. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ook dat is aanvaardbaar.

(Het Parlement neemt het mondeling amendement in aanmerking)

7.7. Vereenvoudiging en verbetering van het gemeenschappelijk visserijbeleid (2006-2008) (stemming)

7.8. Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting van de Europese Gemeenschappen (stemming)

Vóór de stemming

Ingeborg Gräble (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, vandaag stemmen we voor de derde keer binnen een halfjaar over de kwestie van het Financieel Reglement. Om geen tijd te verliezen, vraag ik u in te stemmen met een snel antwoord van het Parlement aan de Raad. Ik doe een dringend beroep op de Raad om nu eindelijk met het Parlement te gaan onderhandelen over het Financieel Reglement. Alleen als we nu beginnen - het is al rijkelijk laat - kan het Financieel Reglement nog tijdig, dus nog voor het einde van dit jaar, in werking treden. Alleen zo kunnen de meerjarenprogramma's en de bijbehorende uitvoeringsbepalingen profiteren van de vereenvoudigde procedures in het nieuwe Financieel Reglement. Door deze kwestie voor zich uit te schuiven brengt de Raad het tijdig aanvragen van subsidies en de vereenvoudigde, snelle afhandeling van subsidieaanvragen in gevaar. Ik verzoek de Raad om met de onderhandelingen te beginnen.

(Applaus)

7.9. Stabilisatie- en associatieovereenkomst EG/Albanië (stemming)

De Voorzitter. - Hiermee is de stemming beëindigd.

8. Stemverklaringen

– Verslag-Capoulas Santos (A6-0242/2006)

Glyn Ford (PSE), schriftelijk. - (EN) Ik heb vóór dit verslag over de visserijovereenkomsten tussen de EG en de Unie van de Comoren gestemd. Tijdens de laatste stemming over dit onderwerp een paar jaar geleden had ik een amendement ingediend waarin ik vroeg om gezamenlijk optreden van de EG en de Unie van de Comoren ter bescherming van de prehistorische Coelacanth, die verondersteld werd tientallen miljoenen jaren geleden uitgestorven te zijn, tot hij in de jaren veertig van de vorige eeuw, in de diepzee ter hoogte van de Comoren, opnieuw ontdekt werd. Voor zover ik weet, is daar weinig actie op gevolgd. Ik hoop dat er ditmaal echt iets zal worden ondernomen om deze unieke overlevende uit de oertijd te beschermen.

Duarte Freitas (PPE-DE), schriftelijk. - (PT) Ik heb voor het verslag over de sluiting van een partnerschapsovereenkomst inzake visserij tussen de Europese Gemeenschap en de Unie van de Comoren gestemd.

Deze overeenkomst sluit aan bij de nieuwe benadering van het begrip “partnerschap” die de EU voortaan bij de tenuitvoerlegging van de externe aspecten van het gemeenschappelijk visserijbeleid wil gaan volgen. Het is de bedoeling dat de omstandigheden voor de visserij rond de Unie van de Comoren worden verbeterd en ontwikkeld. De Comoren moeten daarom een deel van de door de EU betaalde vergoeding gebruiken voor het opzetten van een nieuwe infrastructuur en betere technologie om zo een duurzaam beheer van de visstand te verzekeren.

Van haar zijde zorgt de EU voor nieuwe visserijmogelijkheden in een ander derde land. Daarmee verzekert ze dat de diepzeevloot kan blijven vissen.

Betreuenswaardig is wel dat het Europees Parlement nu pas gevraagd wordt een oordeel te geven over het wetgevingsvoorstel inzake deze overeenkomst. Het Parlement heeft het aan de overeenkomst gehechte protocol namelijk al in oktober 2005 in een aparte procedure goedgekeurd.

– Verslag-Estévez (A6-0241/2006)

Duarte Freitas (PPE-DE), schriftelijk. - (PT) Gelet op de conclusies van de Raad van juli 2004 met betrekking tot de nieuwe benadering van de internationale visserijovereenkomsten zal moet worden teruggegrepen op in onbruik geraakte formules, zoals de gemengde vennootschappen. Die zijn om onduidelijke redenen afgeschaft, terwijl ze toch heel succesvol zijn geweest bij de ontwikkeling van de visserijsector in een aantal landen.

Het is dus zaak dat de bestaande overeenkomsten worden aangepast aan de filosofie die in de conclusies van de Raad van visserijministers van 2004 tot uiting is gebracht.

Voor het welslagen van de nieuwe overeenkomsten is het volgens mij van fundamenteel belang dat de autoriteiten van derde landen sterker betrokken worden bij de controle op de visstand. Een doeltreffender bescherming van het milieu moet daarbij als richtsnoer gelden.

Ik meen daarom dat dit verslag moet worden aangenomen. Op die wijze zorgen we ervoor dat de in het gemeenschappelijk visserijbeleid vastgelegde beginselen worden gerespecteerd.

Alyn Smith (Verts/ALE), schriftelijk. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het enige wat we met deze visserijovereenkomsten bereiken, is dat we ons eigen rampzalige beleid naar de ontwikkelingslanden exporteren. Deze overeenkomsten zijn alleen verdedigbaar in de omgekeerde wereld van het gemeenschappelijk visserijbeleid, een beleid dat in onze eigen wateren zoveel schade heeft berokkend aan de vissersgemeenschap, de visbestanden en het milieu in bredere zin. Daarom heb ik tegen dit verslag gestemd.

– Verslag-Ilves (A6-0246/2006)

Marco Cappato (ALDE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, wij hebben voor het verslag van de heer Ilves over de Stabilisatieovereenkomst tussen de Europese Unie en Albanië gestemd. Wij zijn van mening dat meer integratie en een spoedige opname van Albanië in de Europese Unie het beste antwoord zijn op de problemen van de Balkan en natuurlijk van Albanië.

Uit de schokkende gebeurtenissen die zich in de jaren negentig in de Balkan voltrokken, moeten wij de les leren dat het egoïsme van de nationale staten nooit deel kan zijn van een oplossing. Na Kosovo, is de Cham-kwestie het laatste grote nationale vraagstuk voor de Albanese sprekende volkeren, en net zoals in het geval van Kosovo waren wij een van de eersten die de kwestie van de Cham en de schending van de rechten van dit volk hier in deze zaal aan de kaak stelden.

Deze overeenkomst legt de grondslag voor een dialoog over het vraagstuk van de culturele rechten en de teruggave van bezittingen van de in Griekenland woonachtige Cham, niet uitgaande van een door tegengestelde nationale belangen gekenmerkte mentaliteit maar via de betrokkenheid van Europa en de internationale instellingen.

Koenraad Dillen (NI). - Voorzitter, corruptie, negentiende-eeuwse maffiapraktijken, islamisme...: vandaag leidt Albanië nog altijd onder de naweeën van vijftig jaar stalinistische dictatuur. Het land is in geen enkel opzicht klaar om toe te treden tot de Europese Unie, ook al behoort het in tegenstelling

tot bijvoorbeeld Turkije historisch natuurlijk wel tot de Europese beschavingsgemeenschap. Een goed nabuurschapsbeleid moet evenwel volstaan om deze historische Europese band te cultiveren. Dit nabuurschapsbeleid moet ook volstaan om te werken aan de enorme problemen waar het land mee worstelt en die elk perspectief op toetreding tot de EU uitsluiten. Laten we dus geen valse verwachtingen bij de Albanezen creëren.

Bijgevolg heb ik tegen deze resolutie over het stabilisatie- en associatieovereenkomst met Albanië gestemd, omdat deze overeenkomst een eerste stap betekent, laten we ons daar geen illusies over maken, in de richting van toetreding van Albanië en Europa hier net als in het geval van Turkije de mening van haar bevolking naast zich neerlegt.

Carl Schlyter (Verts/ALE), *schriftelijk*. - (SV) Ondanks de pertinente verwijzingen naar een sociale economie heeft dit verslag, dat groei lijkt te verheerlijken, helaas een groot aantal negatieve kanten. De openlijke propagandacampagnes die daarin worden voorgesteld om de boodschap uit te dragen dat de wereldeconomie toe is aan hervormingen, zijn niet van deze tijd, net zo min als de eis in verband met een uitgebreidere interne markt met niet-duurzame groei als doel. Er wordt verwezen naar het Verdrag tot vaststelling van een Grondwet voor Europa als een middel om het sociale Europa te versterken, terwijl dit Verdrag aan de andere kant zorgt voor verdergaande stappen in de richting van een neoliberale interne markt en militaire herbewapening. Op deze manier worden de kiezers voorgelogen.

– Verslag-Silva Peneda - De Rossa (A6-0238/2006)

Milan Cabrnoch (PPE-DE). - (CS) Mijnheer de Voorzitter, de afgevaardigden van de Tsjechische ODS-partij hebben tegen het verslag over een Europees sociaal model voor de toekomst gestemd, ondanks het feit dat er in het verslag terecht wordt opgemerkt dat er geen echt Europees sociaal model bestaat, dat het zeer treffend de door ons gemeenschappelijk onderschreven waarden weergeeft en de beleidsproblemen opsomt die elk land op sociaal vlak moet zien op te lossen. Het verslag is een prima uitgangspunt voor verder discussie, maar de oplossingen die erin worden aangedragen, kunnen onze goedkeuring niet wegdragen. We zijn het er niet mee eens dat in het verslag wordt verwezen naar de reeds verworpen Europese Grondwet. Het verslag leidt naar onze mening in de richting van een beperking van de concurrentie op sociaal en belastingtechnisch gebied, alsook tot een inperking van de soevereiniteit van de lidstaten op deze gebieden.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik heb tegen het verslag-Silva Peneda - De Rossa gestemd, omdat het Europees sociaal model alleen kan worden gerealiseerd wanneer het aantal werklozen en het aantal mensen dat onder de armoedegrens leeft, worden teruggedrongen. We moeten onder meer duurzame maatregelen nemen om de afbraak van de sociale zekerheid en loondumping tegen te gaan. Daarnaast moeten we ook beseffen dat een sociaal model niet kan worden gegrondvest op deeltijdbanen en hongerlonen. Daarom moeten er meer voltijdbanen komen en moeten er in heel Europa hoge minimumnormen worden gehanteerd.

Juist de landen met een sterk sociaal vangnet, zoals Oostenrijk, raken aan de grenzen van hun financieringsmogelijkheden. Daarom is het voor het sociaal model en voor de werknemers in elk land van levensbelang dat strikt de hand wordt gehouden aan de overgangstermijnen voor de toetreding van werknemers uit de nieuwe lidstaten tot de arbeidsmarkt.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *schriftelijk*. - (FR) Ik heb voor het verslag van mijn collega's José Albino Silva Peneda en Proinsias de Rossa over het Europees sociaal model gestemd, omdat het cruciaal is dat onze medeburgers begrijpen dat de Europese integratie een sociale richting geeft aan onze ambities om een humanistische beschaving op te bouwen. Het is duidelijk dat er nog veel moet gebeuren om samenhang te creëren in ons duurzame-ontwikkelingsmodel waarin economische groei wordt gekoppeld aan sociale ambitie en milieubewustzijn. In dit verslag worden een aantal zeer interessante initiatieven geschetst, waar ik achter sta, en het stemt mij tevreden dat het Europees Parlement in zijn wijsheid het voorstel om de diensten van algemeen belang aan wetten te binden heeft verworpen, want het is duidelijk dat het nu niet het goede moment is voor een dergelijke stap. Ik ben ervan overtuigd dat een evenwichtig en rechtvaardig sociaal model van wezenlijk belang is voor de economische prestatie van de Unie, maar dat anderzijds een teveel aan sociaal beleid de economische groei teniet doet en uiteindelijk contraproductief zal blijken doordat er onvoldoende middelen zijn om sociale maatregelen mee te financieren. Laten we op dit terrein helder zijn over hoe we de Europese Unie gaan gebruiken en laten we niet de werkelijkheid voor onze medeburgers, met name de jongeren, verhelen.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE), schriftelijk. - (EN) Er staan veel punten in dit verslag waar conservatieve Parlementsleden tegen zijn, zoals de verwijzingen naar belastingcoördinatie en de Grondwet. Om die reden heb ik gevraagd om een hoofdelijke stemming over deze paragrafen zodat we ons standpunt duidelijk kunnen bepalen. Het zou makkelijk zijn geweest om alleen vanwege deze punten tegen het hele verslag te stemmen. We hebben ons echter grote inspanningen getroost om verwijzingen naar de agenda van Lissabon, de voltooiing van de interne markt en de rol van de nationale parlementen in het verslag op te nemen. Dit is de eerste keer dat dergelijke punten in een verslag over sociale zaken worden opgenomen.

De behoefte aan hervorming was de sleutel tot onze laatste stemming. In het door mij ingediende amendement 1 wordt dit specifiek beschreven en het amendement werd door mijn collega's van de PPE-DE-Fractie met open armen ontvangen. In ruil voor onze toezegging om uiteindelijk niet tegen te stemmen maar ons van stemming te onthouden, stemden de socialisten in met aanneming van dit amendement. De winst hiervan is dat de meerderheid van de Parlementsleden voor het eerst formeel erkent dat het Europese sociale model inderdaad aan hervorming toe is. Dit is een hele prestatie, die mogelijk werd dankzij de Britse conservatieven. De uitdaging is nu dat we dit samen verwezenlijken.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), schriftelijk. - (PT) Wij betreuren het dat degenen die de mond vol hebben van een waarachtig Europees sociaal model, opnieuw een verslag hebben aangenomen dat een lans breekt voor de voortzetting van de in een aantal Europese landen reeds in gang gezette ontmanteling van een gedegen sociale bescherming, het recht van de bevolking en de werknemers op een goede en universele openbare sociale verzekering, en het recht op universele toegang tot openbare diensten van goede kwaliteit, met name op het vlak van gezondheid, onderwijs en huisvesting.

We betreuren het verder dat onze amendementen zijn verworpen. Dat geldt vooral voor de amendementen waarin we aangeven er heilig van overtuigd te zijn dat een gedegen systeem voor sociale bescherming, goede sociale en arbeidswetgeving en strenge milieunormen, progressieve inkomstenbelasting en herverdeling van de gegenereerde welvaart geen belemmering hoeven te vormen voor de economische performance van een staat.

We betreuren ook dat het voorstel is verworpen waarin we pleiten voor een macro-economisch kader op basis van duurzame ontwikkeling, met een sterkere interne vraag, eerbiediging van het milieu, volledige werkgelegenheid en sociale en economische cohesie.

We hebben derhalve tegen dit verslag gestemd.

Hélène Goudin (IND/DEM), schriftelijk. - (SV) In dit verslag stellen de rapporteurs een aantal maatregelen voor die moeten worden genomen om de problemen met betrekking tot de werkgelegenheid en het sociaal beleid op te lossen. Deze voorstellen zullen voor een deel best goed zijn, maar wij van de Junilijst willen graag benadrukken dat de beleidsterreinen die in het verslag worden behandeld, naar onze mening exclusief onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten moeten vallen. Ik verwerp verwijzingen naar de Grondwet, beschouwingen over de belastingssystemen van de lidstaten, meningen over pensioenhervormingen en lessen over de maatregelen die lidstaten moeten treffen om meer welvaart te bereiken.

Ik ben het eens met overweging N dat de lidstaten bevoegdheid moeten hebben als het gaat om het financieren van diensten van algemeen belang en het nemen van besluit op dit gebied, maar ik was gedwongen om tegen deze overweging te stemmen vanwege de verwijzing naar de Grondwet.

Ik heb daarom tegen het verslag in zijn geheel gestemd.

Jean Lambert (Verts/ALE), schriftelijk. - (EN) De Verts/ALE-Fractie heeft het definitieve verslag over het Europese sociale model vandaag gesteund, niet omdat het volmaakt is, maar omdat het voor het Parlement een belangrijke baken is in verband met het belang dat de sociale dimensie bij de ontwikkeling van de EU toekomt.

We betreuren het dat de nadruk voortdurend op economische groei wordt gelegd, zonder dat enige aandacht wordt geschonken aan de kwaliteit en het effect van die groei. Het proces van Lissabon is voor mijn fractie niet de enige weg vooruit, aangezien hierin onvoldoende rekening wordt gehouden met het belang van de sociale dimensie in de ruimste zin. Het gaat namelijk niet alleen om onze baan maar ook om hetgeen wij vrijwillig doen en om het sociale deel van ons leven. We betreuren het dat er geen meerderheid was voor de kaderrichtlijn voor diensten van algemeen belang. Nu moeten we een manier

zien te vinden om belangrijke basisdiensten van algemeen belang te onderscheiden van de diensten die we individueel kiezen.

In het verslag wordt echter erkend dat de hervorming van de sociale systemen niet-regressief mag zijn en in essentiële behoeften moet voorzien: een basisinkomen is van groot belang om dat doel te kunnen bereiken. We hopen dat dit verslag een waardevol instrument zal zijn tijdens onze besprekingen met de Raad en de Commissie en dat andere wetgeving het sociale Europa zal beschermen en niet ondermijnen.

Carl Lang (NI), *schriftelijk*. - (FR) Lange tijd is West-Europa een toonbeeld van economisch en sociaal succes geweest, dat berustte op een welvarende landbouw, een machtige industrie, dynamische en homogene volkeren, en solide natiestaten die hun onderdanen zowel vrijheid van ondernemerschap als sociale bescherming garandeerden.

Sinds twintig jaar zorgt het Europa zonder grenzen van Brussel er - met medewerking van onze regeringen - voor dat onze industrieën worden overgeleverd aan de concurrentie van de Aziatische economieën, waar sprake is van sociale dumping, dat er ieder jaar meer dan een miljoen immigranten van buiten Europa worden toegelaten, dat onze boeren het slachtoffer zijn van een heus malthusianisme, en dat onze socialezekerheidsstelsels en ons gezinsbeleid worden afgebroken.

We hebben het hier over een algemeen verbreide sociale regressie, met meer dan twintig miljoen werklozen, industriële desintegratie, honderdduizenden hectare braakliggende grond, Europese landen met een sterftecijfer dat hoger ligt dan het geboortecijfer, en hele gebieden die versnipperd raken. Dat is de balans van dit Europa dat de Franse en de Nederlandse bevolking vorig jaar tijdens de referenda over de Europese Grondwet hebben afgewezen.

Alleen met een Europa van nationale staten, een Europa dat gebaseerd is op de beginselen die onze beschaving groot hebben gemaakt - de staat, het gezin en vrijheid -, zal ons continent opnieuw vorm kunnen geven aan een sociaal model.

Claude Moraes (PSE), *schriftelijk*. - (EN) Door vóór het verslag van De Rossa en Silva Peneda over een Europees sociaal model voor de toekomst te stemmen, hebben de Britse socialistische parlementsleden uiting gegeven aan hun steun voor een sociaal en economisch beleid dat werkgelegenheid, productiviteit en eerlijke arbeidsverhoudingen oplevert.

De Europese afgevaardigden van de Britse Labourpartij beoordelen bij wetgevingsvoorstellen per geval wat het effect ervan is op Britse bedrijven en werknemers. Dat we vóór het verslag-De Rossa hebben gestemd is volkomen in overeenstemming met deze benadering.

De Europese afgevaardigden van de Britse Labourpartij zijn de mening toegedaan dat belastingbeleid een aangelegenheid is voor de afzonderlijke lidstaten en daar hebben we naar gehandeld tijdens de stemming over het verslag van De Rossa en Silva Peneda.

Luís Queiró (PPE-DE), *schriftelijk*. - (PT) Het Europese sociale model moet worden hervormd. Maar hoe kun je iets dat bijna een symbool voor Europa is geworden, hervormen?

Antwoord: zonder vrees.

We moeten ons concurrentievermogen blijven verbeteren en verzekeren dat de levensstandaard van onze burgers verhoogd wordt. We mogen dus niet aarzelen maatregelen te nemen die het leven van onze burgers zullen verbeteren.

Ik ben ervan overtuigd dat de voltooiing van de interne markt daarvoor één van de meest doeltreffende manieren is.

We moeten de beloften van Lissabon nakomen en al de nodige maatregelen nemen op het gebied van economische coördinatie, het werkgelegenheidsbeleid en de sociale bescherming om duurzame economische groei te verwezenlijken, het concurrentievermogen te versterken en meer en betere banen te scheppen.

Er staat ons dus nog veel te doen. Hier en in onze hoofdsteden.

Het volstaat niet hervormingen aan te kondigen en meer banen te beloven.

Met elkaar praten is niet genoeg. We moeten de doelstellingen voor werkgelegenheid, onderwijs en opleiding verwezenlijken.

We hebben behoefte aan een nieuwe cultuur, we moeten informatie uitwisselen en ondernemingen en opleidingen zo efficiënt mogelijk organiseren. Europa moet kunnen beschikken over goed opgeleide arbeidskrachten om te garanderen dat maatschappelijke waarden als solidariteit en sociale gerechtigheid nu eindelijk kunnen prevaleren in ons werelddeel.

Catherine Stihler (PSE), schriftelijk. - (EN) Het Europese sociale model is uniek. We zijn in de EU in staat om een evenwicht te vinden tussen interne markt en sociale rechtvaardigheid, en we moeten er alles aan doen om dit evenwicht te behouden.

Georgios Toussas (GUE/NGL), schriftelijk. - (EL) De Communistische Partij van Griekenland heeft tegen het verslag over het Europees sociaal model gestemd, dat de vrucht is van het samenspel tussen de PPE en de sociaal-democraten en waarin op de meest cynische wijze de toekomst, de nachtmerrie wordt onthuld die het EU-kapitaal voor de werknemers in petto heeft. De politieke en ideologische vertegenwoordigers van het kapitaal zetten een enorme propagandistische campagne op. Zij spelen in op het werkloosheidsprobleem en maken de mensen bang met hun uitspraken over vergrijzing van de bevolking en ineenstorting van de sociale zekerheidsstelsels. Op die manier kunnen zij de mensen er namelijk van overtuigen dat de 'hervorming' van de huidige sociale beschermingsstelsels hoogstnoodzakelijk is. Om de kapitalistische herstructureringen in het kader van de Strategie van Lissabon te kunnen bevorderen is het noodzakelijk korte metten te maken met alles wat de werknemers hebben weten te verwerven (ofschoon ook dit nog ver achter bleef bij de werkelijke behoeften van de volksklasse) via de strijd van de volksbeweging en de door het bestaan van het socialistische kamp uitgeoefende druk. Op die manier effent men de weg voor een zo groot mogelijke uitbuiting van de arbeidersklasse via de volledige deregulering van de arbeidsrelaties, de algemene toepassing van soepele werkgelegenheidsvormen, de ontwrichting van de pensioenstelsels, de gezondheidszorg en de sociale voorzieningen (bescherming van werklozen, moederschap, huisvesting, enzovoort), de afschaffing van gratis openbare dienstverlening. Het enige dat in stand wordt gehouden is een zo laag mogelijk beschermingsniveau om volledige verpaupering en sociale uitbarstingen te voorkomen.

– Verslag-Bowis (A6-0249/2006)

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik heb ook tegen het verslag-Bowis gestemd. Het hoeft ons namelijk helemaal niet te verbazen dat het aantal psychische gezondheidsproblemen toeneemt. De druk op het werk en op school neemt alsmaar toe en die stress leidt ertoe dat we niet optimaal kunnen presteren.

Betere psychofarmacologische geneesmiddelen kunnen in het gunstigste geval de symptomen bestrijden, maar nooit de oorzaken wegnemen. Wij zullen meer bewerkstelligen indien we het gevoel van eigenwaarde van de mensen in Europa versterken door hen bewust te maken van onze elementaire, authentieke en christelijke waarden. Wie hecht aan familiezin, liefde voor zijn geboortestreek en nationale identiteit, is ongetwijfeld minder gevoelig voor geestelijke gezondheidsproblemen.

Carlo Fatuzzo (PPE-DE). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik heb voor het verslag over de erkenning van het belang van geestesziekten in Europa gestemd, waarvan vriend John Bowis rapporteur is. Alleen dat feit al zorgt ervoor dat dit belangrijke thema op de best mogelijke manier wordt behandeld.

De beroemdheid van de heer John Bowis heeft zich over heel Europa verspreid, vanuit Italië, om precies te zijn vanuit de stad Salsomaggiore (de stad waar miss Italië wordt gekozen). Een van zijn bewonderaars, Silvana Moggi, is vandaag aanwezig op de tribune omdat zij aanwezig wilde zijn op het moment waarop haar grote idool, John Bowis, zijn uitermate belangrijke voorstel ter discussie zou voorleggen, dat tot doel heeft ervoor te zorgen dat wij allen in Europa, niet alleen als wij lichamelijk ziek zijn maar ook als wij de pech hebben geestesziek te zijn, de best mogelijke behandeling krijgen.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), schriftelijk. - (FR) Ik heb vóór het uitstekende verslag van de heer Bowis gestemd met betrekking tot de ontwerp-resolutie van het Europees Parlement - naar een strategie inzake geestelijke gezondheid voor de Europese Unie. Een op de vier mensen krijgt in zijn leven te maken met een geestelijke gezondheidsaandoening. Met de leeftijd nemen fysieke en psychische gebreken toe, terwijl mensen ook een hogere levensverwachting hebben. In een wereld die steeds complexer wordt onder druk van ingrijpende, heftige en snelle veranderingen, staan wij voor de collectieve uitdaging om

geestelijke gezondheidsproblemen te begrijpen, te voorkomen en te behandelen, terwijl stigmatisering, uitsluiting of, erger nog, minachting van patiënten bestreden moet worden. De Europese Unie moet het voorbeeld geven door haar burgers een leven in goede geestelijke gezondheid te garanderen. Ik ben er in dit opzicht trots op dat ik tot een lidstaat behoort, namelijk Frankrijk, die onder aanvoering van president Jacques Chirac altijd een zo duidelijk, ambitieus en, uiteindelijk, zo menselijk mogelijk beleid heeft gevoerd, als het om de behandeling van geestelijke handicaps gaat.

Liam Aylward (UEN), schriftelijk. - (EN) Geestelijke gezondheid is een zeer belangrijke kwestie voor ieder van ons, of we op dit terrein nu patiënt, zorg- of dienstverlener zijn. De wetgevers spelen op dit gebied zelfs nog een grotere rol aangezien we in de EU en de lidstaten door middel van overleg en partnerschap patiënten, familieleden en verzorgenden een betere en mooiere toekomst kunnen bieden.

Er is in onze wetgeving te lang te weinig aandacht geweest voor geestesziekten en, zoals blijkt uit de alarmerende bevindingen in het Groenboek van de Commissie, begint het dankzij betere informatie langzaam tot het publieke bewustzijn door te dringen dat geestesziekten en de gevolgen ervan de bevolking in de kern raken. 25 Procent van de bevolking van de EU en Ierland maakt minstens één keer in zijn leven een ingrijpende periode door waarin hij lijdt aan een geestesziekte.

Het wordt tijd dat we iets doen! Ik ben blij met dit Groenboek, dat een Europees debat over leermoeilijkheden, ernstige depressies, zelfmoord, detentie van patiënten en het effect van inadequate detentie op gang kan brengen, zodat de lidstaten hun onderzoeksresultaten en beste praktijken ten behoeve van de burger kunnen delen.

Ierland staat al sinds de jaren tachtig van de vorige eeuw een deinstitutionaliseringbeleid voor, gericht op de ontwikkeling van een moderne geestelijke gezondheidszorg door middel van gemeenschapszorg en het bevorderen van de geestelijke gezondheid, waarbij wordt geprobeerd om geesteszieken een zo onafhankelijk mogelijk leven te laten leiden en uitgebreide gezondheidszorg te bieden zonder gebruikmaking van psychiatrische ziekenhuizen.

(Verklaring ingekort overeenkomstig artikel 163, lid 1, van het Reglement)

Hélène Goudin (IND/DEM), schriftelijk. - (SV) De geestelijke gezondheid van de bevolking van elke lidstaat is een zaak die alleen op nationaal niveau behandeld zou moeten worden. Er zijn geen redenen waarom het Europees Parlement iets zou moeten zeggen over welke financiële middelen er moeten worden uitgetrokken voor de geestelijke gezondheidszorg en welke maatregelen er op dit gebied moeten worden genomen. Het voorstel dat de Commissie een coördinatie- en controlegroep voor geestelijke gezondheid moet oprichten is een van de vele onnodig gedetailleerde en dure voorstellen. Ik heb daarom tegen dit verslag gestemd.

Ole Krarup, Kartika Tamara Liotard, Erik Meijer, Esko Seppänen, Jonas Sjöstedt en Eva-Britt Svensson (GUE/NGL), schriftelijk. - (EN) Het verslag bevat veel sterke punten ten aanzien van de kwesties in verband met de geestelijke gezondheid van vrouwen en kinderen.

Daarom steunen we dit verslag.

We benadrukken echter wel dat maatregelen en besluiten inzake gezondheidszorg in principe onder de bevoegdheid van de afzonderlijke lidstaten vallen.

Alyn Smith (Verts/ALE), schriftelijk. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik feliciteer onze rapporteur van harte met dit verslag, waarin het vaak pijnlijke gebrek aan vooruitgang op het gebied van de geestelijke gezondheidszorg in de EU aan de kaak wordt gesteld. Maar al te vaak is de geestelijke gezondheid de assepoester van onze gezondheidsdiensten, maar de gevolgen van een slechte geestelijke gezondheid leiden tot een verkisting van middelen en een persoonlijke ramp. Ik ben blij met de conclusies van dit verslag en steun ze graag.

Catherine Stihler (PSE), schriftelijk. - (EN) Geestelijke gezondheid is te lang genegeerd en verwaarloosd. Hoewel het verslag dat vandaag voor ons ligt, een initiatiefverslag is, zorgt het ervoor dat geestelijke gezondheid op de Europese politieke agenda komt te staan. Ik juich dit debat toe.

– Verslag-Morillon (A-0228/2006)

Marie-Arlette Carlotti (PSE), schriftelijk. - (FR) Het GVB beantwoordt niet langer aan de verwachtingen van de vissers uit het Middellandse Zeegebied. Daarom ben ik blij met dit plan, dat verschillende positieve beleidsvoornemens bevat: een hoogst noodzakelijke verlichting van de lasten en verplichtingen

voor de vissers; herziening en harmonisatie van de controle- en monitoringvoorzieningen, onder auspiciën van het Communautair Bureau voor visserijcontrole, waarnaar in het bijzonder werd uitgezien door de Middellandse-Zeevissers die zich te vaak “lastig gevallen” voelen; en een nauwere betrokkenheid van de beroepssector bij het uitwerken van de beleidslijnen (beheer van de visserij-inspanningen, toezichtsmaatregelen en vangstbeperkingen), hetgeen aansluit bij de eisen waarvoor de Middellandse-Zeevissers zich sterk maken en die ik namens hen aan het Europees Parlement overbreng.

Ik steun eveneens het verzoek van het Parlement om zijn rol ten volle te kunnen spelen, door de Europese Commissie de mogelijkheid te ontnemen om in haar eentje besluiten te nemen over “technische maatregelen”. De vissers weten namelijk maar al te goed hoezeer deze “technische maatregelen” directe en onmiddellijke gevolgen hebben voor de visserijactiviteit.

Ik heb dus voor dit verslag gestemd, hoewel ik graag gezien had dat het een stapje verder ging en een verzoek deed om een specifiek plan voor de visserij in de Middellandse Zee. Persoonlijk zal ik mij voor deze strijd in het Europees Parlement blijven inzetten, aan de zijde van de vissers uit mijn streek.

Duarte Freitas (PPE-DE), schriftelijk. - (PT) Ik sta achter de door de Commissie vastgelegde doelstellingen, zeker als het gaat om het actieplan op prioriteitsgebieden als het beleid voor het behoud van de visstand en het toezicht op de visserijactiviteiten.

De volgende punten uit het voorstel zijn volgens mij van wezenlijk belang als we het gemeenschappelijk visserijbeleid willen laten aansluiten op de wijze waarop de visserij in de EU thans wordt bedreven: *frontloading*, ofwel de versterking van de voorafgaande en vroegtijdige procedure voor raadpleging van de adviesorganen van de sector, met name de regionale adviesraden en het Raadgevend Comité voor de visserij en de aquacultuur; frequentere opstelling van impactstudies met betrekking tot de tenuitvoerlegging van de vastgestelde maatregelen; herziening van de juridische structuur van de bestaande voorschriften, teneinde de teksten duidelijker, leesbaarder en coherent te maken, en schrapping van verouderde bepalingen.

Ik wijs er tot slot op dat de Commissie ook de procedures met betrekking tot de partnerschapsovereenkomsten zal moeten verbeteren. Het gaat hier dan om de begeleiding bij, het toezicht op en de toepassing van deze overeenkomsten.

Dit voorstel kan mijn goedkeuring wegdragen.

Hélène Goudin (IND/DEM), schriftelijk. - (SV) De Junilijst heeft al vele malen kenbaar gemaakt dat zij tegenstander is van het gemeenschappelijk visserijbeleid. Wij vinden dat de destructieve en immorele visserijovereenkomsten van de EU moeten worden afgeschaft. Ik heb felle kritiek op paragraaf 22 van het verslag waarin wordt gewezen op de noodzaak van communautaire steun voor de ontwikkeling van nieuwe technologieën aan boord van vissersvaartuigen.

Het verslag benadrukt evenwel het belang van meer flexibiliteit, duidelijkere wetgeving, vereenvoudiging van de regels en de noodzaak van meer overleg met de betrokken partijen. Deze doelstellingen zijn positief. Ik heb daarom voor dit verslag gestemd.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), schriftelijk. - (PT) De communautaire wetgeving met betrekking tot het gemeenschappelijk visserijbeleid is zeer uitgebreid en niet altijd goed leesbaar. Het is dus zaak deze teksten te verbeteren en te vereenvoudigen.

Met het oog op transparantie en een billijke tenuitvoerlegging van de wetgeving zullen we duidelijke afspraken moeten maken over kwesties als de vereenvoudiging van de procedures, een voor alle betrokken partijen duidelijke en begrijpelijke formulering, een voldoende ruime tijdsspanne tussen het aannemen van wetgeving en het toepassen ervan, en de beoordeling van de sociale, economische en milieugevolgen van zulke wetgeving.

Dit gehele proces mag echter niet worden aangegrepen als een excuus om de bestaande regels te verdraaien. Daarom moet dit proces worden begeleid, niet alleen door de nationale parlementen en het Europees Parlement, maar ook door de sector en de visserijorganisaties zelf, waarbij de vissers een belangrijke stem dienen te krijgen.

Dat we het met vereenvoudiging van de wetgeving eens zijn wil niet zeggen dat we de inhoud van het gemeenschappelijk visserijbeleid aanvaarden. Wij hebben daar namelijk ernstige bezwaren tegen. De rapporteur stelt bijvoorbeeld dat er een systeem voor communautair toezicht moet komen. Wij wijzen

dat af, omdat we geloven dat zulk toezicht tot de bevoegdheden van de lidstaten behoort en voortvloeit uit de soevereiniteit van elke lidstaat met betrekking tot de eigen exclusieve economische zone. We begrijpen dus ook niet waarom de rapporteur oproept voorzichtigheid te betrachten bij het uitbreiden van het beginsel dat de lidstaten de bevoegdheid verleent om maatregelen voor het behoud en beheer van de mariene hulpmiddelen in de eigen wateren ook buiten de zone van 12 zeemijl toe te passen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), *schriftelijk*. - (EN) Ik heb vóór het amendement gestemd dat ACS-landen in staat zou hebben gesteld om van visserijovereenkomsten af te zien, als ze dergelijke overeenkomsten schadelijk voor hun belangen achtten.

Gezien de gecentraliseerde, omslachtige en vaak geheimzinnige processen die aan bestuurlijke besluiten voorafgaan, is het een aantrekkelijk idee om het gemeenschappelijk visserijbeleid te vereenvoudigen.

Evenals vele andere Schotten ben ik van mening dat het gemeenschappelijk visserijbeleid zich moet richten op de markt in visserijproducten maar dat de controle en het beheer van de visbestanden en van de vangstmogelijkheden weer onder de bevoegdheid van Schotland moeten gaan vallen.

Fernand Le Rachinel (NI), *schriftelijk*. - (FR) De plannen volgen elkaar alsmaar op, het Europees Visserijfonds komt in de plaats van het FIOV, het aantal raadgevende comités neemt toe en het Communautaire Bureau voor visserijcontrole breidt zijn activiteiten uit, zonder dat dit alles tot een verbetering van de beroepssituatie van de vissers leidt. De Europese regelgeving is bezig de visserij en de Franse vissers de das om te doen, zoals de landbouwregelgeving de nekslag zal zijn voor onze boeren.

Twee wezenlijke problemen worden in dit verslag niet behandeld, hoewel ze, op lange termijn, bepalend zijn voor het al dan niet in stand houden van de Franse visserijvloot: de oneerlijke concurrentie van niet-communautaire vissersboten - die zich niet houden aan alle verplichtingen op het gebied van regelgeving, controle en toezicht waaraan onze vissers zich moeten houden - en het probleem van de brandstofkosten, sinds Brussel Frankrijk heeft verzocht het FPAP, het preventiefonds voor risico's in de visserij, dat ook wel het brandstoffonds wordt genoemd, af te schaffen.

Vereenvoudiging van de regelgeving is beslist noodzakelijk, maar zal geen enkele verbetering in de situatie van onze vissers brengen. De Europese Commissie neemt de vissers eens te meer in de boot, als ik dat zo mag zeggen. Er zijn slechts 5 500 vissersboten over. Hoeveel zullen dat er in 2010 met het nieuwe gemeenschappelijke visserijbeleid nog zijn?

José Ribeiro e Castro (PPE-DE), *schriftelijk*. - (PT) Niemand zal willen betwisten dat een vereenvoudiging van de regels van het gemeenschappelijk visserijbeleid een heel belangrijke zaak is. Ik ben daarom voorstander van de in dit voorstel opgenomen maatregelen om onduidelijkheden in de bestaande teksten weg te nemen en de formuleringen te vereenvoudigen. Dat zal de betrokken partijen dichter bij elkaar brengen en de visserijsector in staat stellen zich te identificeren met de wetgeving op dit gebied.

Er is al talloze malen opgeroepen tot een dergelijke vereenvoudiging, maar de vissers blijven moeilijkheden ondervinden. Ze zijn niet goed bekend met de wetgeving en vinden deze moeilijk te doorgronden. De wetgeving moet behalve begrijpelijk ook uitvoerbaar zijn.

Daarom geloof ik dat het een goed idee is om vissersvaartuigen geleidelijk aan met nieuwe technologie uit te rusten. Ik sta ook achter het plan om communautaire steun te reserveren voor de ontwikkeling van zulke technologie en scholing in het gebruik ervan.

Zowel de vissersgemeenschappen als de consumenten zullen bij deze maatregelen baat ondervinden.

Ik geloof verder dat de procedures voor de toewijzing van visvergunningen buiten de communautaire wateren overzichtelijker moeten worden.

Alyn Smith (Verts/ALE), *schriftelijk*. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het gemeenschappelijk visserijbeleid heeft in onze eigen wateren zoveel schade berokkend aan de vissersgemeenschap, de visbestanden en het milieu in bredere zin, dat het nooit tot een zinvolle hervorming kan leiden en volledig moet worden geschrapt. Maar zelfs de minste vooruitgang is vooruitgang, en dit verslag bevat enkele nuttige voorstellen. Daarom heb ik het verslag gesteund en tegelijkertijd geprotesteerd tegen het feit dat het lang niet ver genoeg gaat.

Catherine Stihler (PSE), *schriftelijk*. - (EN) Ik ben van mening dat er verder moet worden gewerkt aan derde partij-visserijovereenkomsten, maar ik kan de amendementen 1 en 2 bij deze gelegenheid niet steunen. Beide amendementen vallen buiten de doelstelling van het actieplan.

– Verslag-Capoulas Santos (A-0242/2006) en verslag-Fraga Estévez (A-0241/2006)

Alyn Smith (Verts/ALE), *schriftelijk*. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het enige wat we met deze visserijovereenkomsten bereiken, is dat we ons eigen rampzalige beleid naar de ontwikkelingslanden exporteren. Deze overeenkomsten zijn alleen verdedigbaar in de omgekeerde wereld van het gemeenschappelijk visserijbeleid, een beleid dat in onze eigen wateren zoveel schade heeft berokkend aan de vissersgemeenschap, de visbestanden en het milieu in bredere zin. Daarom heb ik tegen dit verslag gestemd.

Margie Sudre (PPE-DE), *schriftelijk*. - (FR) Het Europees Parlement heeft zich vandaag uitgesproken over twee visserijovereenkomsten die belangrijk zijn voor de Indische Oceaan: een met de Republiek der Seychellen en een met de Unie van de Comoren.

Met deze overeenkomsten - die een looptijd hebben van respectievelijk zes en zeven jaar en verlengbaar zijn - wordt gestreefd naar de volgende doelstellingen: economische, financiële, technische en wetenschappelijke samenwerking in de visserijsector; vaststelling van de voorwaarden waaronder de communautaire vissersschepen toegang hebben tot de territoriale wateren van de Seychellen en de Comoren; en de oprichting van partnerschappen tussen bedrijven met het oog op de wederzijds bevorderlijke ontwikkeling van de economische activiteiten in de visserijsector en van daarmee verband houdende activiteiten. Er zal een financiële bijdrage aan de Seychellen en de Comoren worden betaald als tegenprestatie voor de exploitatie van hun visbestanden.

Als afgevaardigde uit de Overzeese Departementen, die zich bewust is van de rol die de visserij in de overzeese economie, en met name in de economie van Réunion, speelt, ben ik blij dat Europa bijdraagt aan het instellen van een verantwoorde visvangst in de Indische Oceaan en een duurzame exploitatie van de visbestanden. Daarom heb ik voor deze twee overeenkomsten gestemd.

9. Rectificaties stemgedrag/voorgenomen stemgedrag: zie notulen

(De vergadering wordt om 12.40 uur onderbroken en om 15.00 uur hervat)

VOORZITTER: JOSEP BORRELL FONTELLES

Voorzitter

10. Goedkeuring van de notulen van de vorige vergadering: zie notulen

11. Interpretatie van het Reglement

De Voorzitter. - Voordat we naar het volgende punt op de agenda overgaan, moet ik een mededeling doen aan dit Parlement. U zult zich herinneren dat we wel eens meningsverschillen hebben gehad over de interpretatie van artikel 166 van ons Reglement, waarbij sommige afgevaardigden vonden dat het voorzitterschap dat artikel niet op de juiste wijze toepaste, omdat het weigerde het woord te verlenen aan leden die een beroep wilden doen op het Reglement met betrekking tot een niet aan de orde zijnde onderwerp.

In artikel 166 wordt inderdaad niet duidelijk vastgesteld of het verzoek om het woord voor een beroep op het Reglement betrekking moet hebben op het aan de orde zijnde onderwerp of op de agenda van die dag, of ook betrekking kan hebben op enig ander onderwerp. Naar de mening van de Voorzitter zegt het gezond verstand echter dat het verzoek om het woord alleen betrekking mag hebben op het aan de orde zijnde onderwerp en niet op andere onderwerpen.

Desalniettemin heb ik, om een einde te maken aan de polemiek die zich op bepaalde momenten in de plenaire vergadering heeft voorgedaan, gevraagd om het advies van de Commissie constitutionele zaken, die in haar antwoord de volgende interpretatie van artikel 166 voorstelt: "Een verzoek om het woord te voeren voor een beroep op Reglement moet betrekking hebben op het op aan de orde zijnde agendapunt. De Voorzitter kan een lid dat het woord wenst te voeren voor een beroep op het Reglement betreffende

een ander onderwerp, te gelegener tijd, bijvoorbeeld na afsluiting van het aan de orde zijnde agendapunt of vóór schorsing van de vergadering, het woord verlenen”.

Daarom is het duidelijk dat vanaf nu de juiste interpretatie die van het gezonde verstand is, en dat alleen het woord kan worden gevraagd voor een beroep op artikel 166 als dit betrekking heeft op aan de orde zijnde agendapunt. Ik herinner u eraan dat de interpretatie van de Commissie constitutionele zaken geacht wordt te zijn goedgekeurd indien zij niet vóór de goedkeuring van de notulen van deze vergadering wordt betwist.

12. Situatie in het Midden-Oosten (debat)

De Voorzitter. - Aan de orde zijn de verklaringen van de Raad en de Commissie over de situatie in het Midden-Oosten.

Erkki Tuomioja, fungerend voorzitter van de Raad. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, tijdens de recente crisis deze zomer in het Midden-Oosten was de Europese Unie voor het eerst de internationale speler waarop de meeste hoop en verwachtingen waren gevestigd, met name van de Libanese bevolking en regering maar ook van de rest van de regio.

Ik ben blij dat de EU deze verwachtingen heeft kunnen waarmaken en een belangrijke, leidende rol heeft kunnen spelen bij het beëindigen van de vijandigheden en het naleven van het staakt-het-vuren en bij de pogingen om het politieke proces dat nodig is voor de bestendiging van de vrede op gang te krijgen.

In augustus heeft de Raad algemene zaken en externe betrekkingen twee buitengewone vergaderingen gehouden. In onze vergadering van 1 augustus zijn we erin geslaagd om tot overeenstemming te komen over de conclusies. In tegenstelling tot wat in een aantal zeer misleidende persverslagen werd beweerd, gebeurde dat in een zeer constructieve sfeer. De kern van deze conclusies diende vervolgens als basis voor resolutie 1701 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, die heeft geleid tot een staakt-het-vuren, waarin het politieke akkoord werd beschreven dat nodig was voor het herstel van de integriteit en soevereiniteit van Libanon en die heeft geleid tot de vorming van de nieuwe UNIFIL-vredesmacht die moet toezien op de naleving van de resolutie.

Het lag niet aan de EU dat het zo lang duurde voordat de resolutie werd aangenomen, en er elke dag meer onnodige burgerslachtoffers vielen en het menselijk leed en de verwoesting groter werden zonder dat ook maar iemand dichter bij het politieke of militaire doel kwam waarvoor gestreden werd. De belangrijkste les die we van dit conflict kunnen leren is dat er geen militaire of unilaterale oplossingen zijn voor de kwesties en conflicten in het Midden-Oosten.

De EU-lidstaten zijn sinds de aanneming van resolutie 1701 een centrale rol blijven spelen. Tijdens de tweede buitengewone vergadering van de Raad op 25 augustus, waaraan ook de secretaris-generaal van de VN, de heer Kofi Annan deelnam, konden wij verzekeren dat UNIFIL de noodzakelijke sterkte en omvang zal hebben en naar het gebied gestuurd zal worden, aangezien de lidstaten van de EU ingingen op het verzoek van de Verenigde Naties om 7000 manschappen beschikbaar te stellen. Tijdens die vergadering is ook bevestigd dat Frankrijk, en vanaf februari Italië, de operatie zal leiden.

UNIFIL is geen EU-operatie. Het is belangrijk dat andere leden van de Verenigde Naties en met name talrijke islamitische landen een bijdrage leveren aan de operatie. De eerste Italiaanse en aanvullende Franse troepen zijn reeds paraat.

Er moeten snel troepen naar het gebied worden overgebracht om te voorkomen dat er een veiligheidsvacuüm ontstaat als het Israëlische leger zich terugtrekt en de Libanese strijdkrachten geleidelijk hun plaats in Zuid-Libanon innemen. Om de vrede en veiligheid te kunnen herstellen moet UNIFIL erop toezien dat het Israëlische leger zich uit Zuid-Libanon terugtrekt en de Libanese regering wordt geholpen bij het uitbreiden van haar gezag over dat gebied en de rest van Libanon. Het is de taak van het Libanese leger om Hezbollah te ontwapenen, maar UNIFIL moet ervoor zorgen dat er humanitaire hulp kan worden verleend. UNIFIL moet toezien op de naleving van het staakt-het-vuren en moet ingrijpen als iemand probeert het staakt-het-vuren te schenden.

Afgezien van enkele betreurenswaardige incidenten wordt het staakt-het-vuren tot nu toe nageleefd. De Libanese regering is nog steeds eensgezind en alle politieke partijen, inclusief Hezbollah, hebben verklaard resolutie 1701 en het politieke akkoord dat daar onderdeel van is, te zullen steunen.

De Europese Unie heeft een opmerkelijke rol gespeeld bij de humanitaire hulpverlening en bij het snelle herstel en de wederopbouw van Libanon. De donorconferentie in Stockholm vorige week was een groot succes. De Europese Unie heeft snel gereageerd met omvangrijke humanitaire hulp. De Europese Unie en haar lidstaten hebben humanitaire hulp voor in totaal een bedrag van ongeveer 330 miljoen euro toegezegd of reeds verstrekt. Dat is meer dan een derde van alle toezeggingen die in Stockholm zijn gedaan. We zijn nu al in staat om onze aandacht sterker toe te spitsen op een snel herstel en de versterking van de lokale capaciteit.

Al onze inspanningen - het politieke akkoord, de wederopbouw en de ondersteuning van de integriteit en soevereiniteit van Libanon en de aanwezigheid van een sterk UNIFIL - zijn van vitaal belang voor de vrede en stabiliteit in het land. Het is ook van cruciaal belang dat externe spelers en buurlanden die inspanningen ondersteunen. Daarom moeten we bereid zijn om Syrië, dat een constructieve partner of een stoorzender kan zijn, erbij te betrekken. Dat zal ook een stempel drukken op de toekomst van de betrekkingen van de EU met Syrië. In onze eigen contacten met Syrië hebben wij, evenals in bijeenkomsten met anderen, ons genoegens uitgesproken over het voornemen en de bereidheid van Syrië om resolutie 1701 na te leven en de tenuitvoerlegging ervan te steunen en bovendien een constructieve houding aan te nemen in een allesomvattend vredesproces in het Midden-Oosten.

Voor ons allen in de Raad is het altijd duidelijk geweest dat duurzame stabiliteit en vrede in Libanon en elders in de regio alleen mogelijk zijn als het vredesproces tussen Israël en Palestina wordt hervat op basis van de routekaart en de daarin opgenomen twee-staten-oplossing, als men zich richt op een Israël dat in vrede en veiligheid leeft met een onafhankelijk en levensvatbaar Palestina als buurland.

Helaas zijn verschillende onderdelen van de routekaart onder vuur komen te liggen. Sinds de Palestijnse verkiezingen in januari - die volgens onze verkiezingswaarnemers onder leiding van uw collega, mevrouw de Keyser, zonder meer vrij en eerlijk zijn verlopen - is er sprake van een impasse.

Om het vredesproces doorgang te laten vinden is het van groot belang dat de bevolking en de partijen in Palestina geweld blijven veroordelen, Israël erkennen en een eind maken aan alle terroristische activiteiten. We hebben te maken met een onzekere situatie, waarin de internationale gemeenschap haar rechtstreekse steun aan het Palestijnse bestuur heeft moeten opschorten en waarin wij tegelijkertijd erop toe moeten zien dat de Palestijnen de noodzakelijke humanitaire hulp krijgen en de toegang tot onderwijs en medische diensten wordt gehandhaafd. Dat is de zware taak van het tijdelijk internationaal mechanisme dat de EU op verzoek van het Kwartet heeft opgezet, en deze taak wordt nog verder bemoeilijkt doordat Israël weigert om een bedrag van meer dan 500 miljoen dollar aan belasting- en douane-inkomsten waar het Palestijns bestuur recht op heeft, vrij te geven.

Zoals de naam al aangeeft, is het tijdelijk internationaal mechanisme slechts een tijdelijk instrument. We moeten de impasse zien te doorbreken. Alle gegijzelde Israëlische soldaten, de gearresteerde Palestijnse parlementsleden en regeringsleden moeten onvoorwaardelijk worden vrijgelaten. Bovenal moet er een breed gesteunde Palestijnse regering komen die alle verplichtingen nakomt die het Palestijns bestuur is aangegaan en die optreedt als een geloofwaardige partner waarmee niemand onderhandelingen kan weigeren.

We hoeven voor dit vredesproces het wiel niet opnieuw uit te vinden. Alle essentiële onderdelen zijn bekend en zijn terug te vinden in de routekaart en in andere documenten. Maar het blijft een uitdaging om deze zaken in de juiste volgorde te zetten.

Tijdens het Gymnich-overleg dat vorige week in Lappeenranta plaatsvond, waren we het er allemaal over eens dat de EU zich nu actief moet inzetten voor de hervatting van het vredesproces. Het zal evenwel duidelijk zijn dat de inspanningen van de EU alleen niet tot vrede zullen leiden, hoe eendrachtig, samenhangend en effectief we ook optreden. We zullen nauw moeten samenwerken met al onze partners in het Kwartet, met name met de Verenigde Staten, maar ook met de Arabische Liga, waarvan de hernieuwde vastberadenheid om aan het proces deel te nemen, moet worden toegejuicht. Bovenal moeten we er natuurlijk bij de partijen zelf op aandringen dat ze met oprechte bedoelingen aan de onderhandelingstafel gaan zitten.

De bevolking in de regio verlangt al heel lang naar vrede en veiligheid, en het onvermogen of zelfs de onwil van haar leiders om deze te bewerkstelligen, heeft tot steeds meer frustraties geleid en was een voedingsbodem voor extremisme. De EU moet samen met anderen de partijen dus op alle mogelijke manieren onder druk zetten en overreden, en we moeten bereid zijn om waar en wanneer nodig ter plekke op te treden. De EU doet dit al, met de goedkeuring van de betrokken partijen, in de EU

BAM-Rafah-missie en de EUCOPPS-missie in de gebieden. Helaas zijn de grensposten bij Rafah en Karni de afgelopen maanden gesloten geweest en heeft Israël niet gereageerd op onze herhaalde verzoeken tot heropening.

In de toekomst moeten we misschien nog meer verantwoordelijkheden op ons nemen, als de zoektocht naar vrede dat vereist. Velen hebben gezegd dat er een nieuwe internationale conferentie over het Midden-Oosten moet worden gehouden. Er is veel steun voor dat idee in de Raad, maar ook wordt erkend dat dit niet mogelijk is zolang de betrokken partijen niet bereid zijn om een dergelijke conferentie bij te wonen en zolang zo'n conferentie niet het vooruitzicht biedt op een positieve uitkomst, die het vredesproces verder helpt.

De Raad zal een centrale rol blijven vervullen in het vredesproces in het Midden-Oosten. We hebben duidelijk gemaakt dat de Hoge Vertegenwoordiger, de heer Javier Solana, de volledige steun en het mandaat van de Raad heeft om in samenwerking met het voorzitterschap en de Commissie, alles te doen wat nodig is en besprekingen te voeren met ongeacht welke geschikte partijen, om het vredesproces in het Midden-Oosten op gang te brengen en aan de gang te houden totdat er een alomvattende vredesregeling is gevonden.

(Applaus)

Benita Ferrero-Waldner, lid van de Commissie. - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, als we kijken naar het conflict in Libanon, het geweld in de Palestijnse gebieden en het lijden van de burgers in Noord-Israël, lijkt het vooruitzicht op alomvattende vrede verder weg dan ooit tevoren, en toch hebben deze conflicten - met name het lijden van de Libanese, Israëlische en Palestijnse burgers - paradoxaal genoeg weer eens aangetoond dat er een regionale oplossing moet komen. De conflicten herinneren ons er op grimmige en wrede wijze aan dat veiligheid en stabiliteit niet unilateraal zonder dialoog of diplomatie kunnen worden opgelegd. Dit is een tijd van leed en ellende in het Midden-Oosten, maar ik ben van mening dat de gebeurtenissen ons ook kansen bieden, en die kansen moeten we met beide handen grijpen.

Juist door de omvangrijke middelen van de Europese Unie - technische, economische en financiële middelen alsook middelen op het gebied van de politiek en de veiligheid - te mobiliseren en deze in nauwe samenwerking met de rest van de internationale gemeenschap in te zetten, kan het vredesproces wellicht weer op gang worden gebracht.

Zoals de fungerend voorzitter zei: de rol van de Europese Unie kent haar weerga niet. Europa is zeer betrokken bij Libanon en is vastbesloten om een belangrijke ondersteunende rol te spelen bij de tenuitvoerlegging van resolutie 1701 van de Veiligheidsraad en bij het tot stand brengen van duurzame vrede in de regio. De EU-lidstaten leveren een beslissende bijdrage aan de uitgebreide UNIFIL-vredesmacht ter ondersteuning van de snelle uitbreiding van het gezag van de Libanese regering in heel Libanon. De Europese Unie loopt voorop als het gaat om diplomatieke inspanningen om de nog steeds voortdurende lucht- en zeeblokkades die tegen Libanon gericht zijn, op te heffen.

Al vanaf het begin van het conflict biedt de Europese Commissie haar partners en de bevolking zeer actief steun daar waar ze die het hardst nodig hebben. De afgelopen zes weken heeft de Commissie een zeer belangrijke Europese respons op de nood ten gevolge van het conflict gemobiliseerd en gecoördineerd. Vanaf de tweede week van het conflict hebben we snelle humanitaire hulp geboden. Ik was blij en dankbaar om te horen dat het Parlement instemde met ons verzoek om extra middelen uit de noodreserve te mobiliseren, waardoor onze totale humanitaire hulp op ruim 50 miljoen euro komt. Hierdoor is ECHO in staat om zich te blijven inspannen voor het noodzakelijke snelle herstel, met name op het gebied van watervoorziening, sanitaire voorzieningen en huisvesting.

Naar aanleiding van een verzoek van de minister van Buitenlandse Zaken van Cyprus om met spoed hulp te bieden bij de evacuatie van burgers uit derde landen die bij het conflict betrokken zijn geraakt, heeft de Commissie 11 miljoen euro beschikbaar gesteld en deze operatie gesteund en helpen coördineren.

De Commissie heeft ter plekke ook een belangrijke rol gespeeld door een inschatting van de situatie te maken en de eerste coördinerende stappen te nemen namens de donoren. Samen met de Libanese regering, de Verenigde Naties en de Wereldbank zijn we bezig om ervoor te zorgen dat deze coördinerende rol na dit conflict door de Libanezen zelf kan worden vervuld. Dat is een kwestie van eigenaarschap.

De Commissie heeft ook ingespeeld op de milieuramp en heeft de Libanese regering via het civiele beschermingsmechanisme van de EU steun geboden om de omvangrijke milieuschade aan te pakken.

Momenteel zijn we bezig om te inventariseren wat nodig is voor het herstel van de infrastructuur en de economie en het bevorderen van de sociale ontwikkeling en politieke samenhang.

Vorige week, tijdens de conferentie in Stockholm, heb ik een pakket van 42 miljoen euro aangekondigd om het snelle herstel tot het eind van het jaar te steunen. Dat brengt de bijdrage van de Commissie tot nu toe op iets meer dan 100 miljoen euro. Ik ben van mening dat de Europese Commissie heeft laten zien dat ze bereid is om snel te handelen.

De specifieke en snelle bijdrage van de Europese Unie is van cruciaal belang ter ondersteuning van de tenuitvoerlegging van resolutie 1701 van de Veiligheidsraad en ter ondersteuning van een duurzame oplossing voor het conflict tussen Israël en Hezbollah, dat Libanon al veel te lang destabiliseert en ook Israël in gevaar brengt. Wat het Midden-Oosten nodig heeft, is een sterk, soeverein, onverdeeld en politiek onafhankelijk Libanon dat in staat is om de huidige breekbare vrede te consolideren en het zeer reële gevaar van escalerende spanningen te bedwingen.

De Libanese bevolking moet de tastbare voordelen van het staken van de vijandigheden ook voelen. Een door Beiroet gestuurd wederopbouwproces helpt de rol van de Libanese regering versterken. Om dit te bereiken en om werkelijk een begin te maken met de wederopbouw, moet de door Israël opgelegde lucht- en zeeblokkade worden opgeheven. Ik sluit me opnieuw aan bij het verzoek van secretaris-generaal Kofi Annan om de blokkades onmiddellijk op te heffen.

De internationale gemeenschap moet op de langere termijn bij het proces betrokken blijven en zich richten op het institutioneel herstel en het stimuleren van de inspanningen van Libanon om een staat op te bouwen, onder andere via de nationale dialoog. Dat betekent dat de politieke, sociale en economische agenda die in het actieplan EU-Libanon vervat is, moet worden gevolgd. Het is niet overdreven om te stellen dat de maatregelen die we samen vóór het conflict hadden afgesproken, nu belangrijker zijn dan ooit.

We moeten ook met onze Libanese tegenhangers samenwerken om de voorwaarden te scheppen voor duurzame stabiliteit. Dat betekent onder meer dat de dubbelzinnigheid rond de ontwapening van Hezbollah wordt weggenomen - hetgeen redelijkerwijs alleen mogelijk is als onderdeel van een proces van politieke integratie - en dat duidelijkheid wordt verschaft over de status van de Sheba-boerderijen.

We moeten het zicht op de regio als geheel niet kwijtraken. Terwijl Libanon de internationale aandacht trok, gingen het geweld en het lijden in de Palestijnse gebieden gewoon door en werden er nog steeds Qassam-raketten op Israëliische steden en dorpen afgevuurd. Na de conferentie in Rome was ik met de Finse president in Israël. We zijn toen in Haïfa geweest, waar een voortdurende dreiging van raketten bestond.

Om verdere escalatie in de Palestijnse gebieden te voorkomen, moet onder de Palestijnse strijders de rust wederkeren waar gedurende het grootste deel van 2005 sprake van was, moeten gijzelaars en gevangenen worden vrijgelaten en moet er meer vrijheid van verkeer en toegang komen, wat, zoals we weten, de sleutel is voor het economisch herstel van Palestina en de vorming van een levensvatbare Palestijnse staat. Om te beginnen moeten de grensovergangen bij Gaza met de steun van de EU-grensmissie worden heropend, met name de grensovergang bij Rafah. De Commissie is in principe bereid om verdere actie te ondernemen om op basis van de overeenkomst inzake verkeer en toegang van vorig jaar november de infrastructuur en de capaciteit te verbeteren.

Onze langetermijndoelstelling om samen met de Palestijnse Autoriteit gestalte te geven aan de instellingen van een toekomstige Palestijnse staat, moet de context vormen. Dat betekent dat de EU bereid moet zijn om pragmatisch te reageren op de vorming van een Palestijnse regering van nationale eenheid. Ik herhaal dat we zullen samenwerken met iedere regering die bereid is om op vreedzame wijze aan vrede te werken.

We mogen en zullen niet vergeten dat het Palestijnse volk in een moeilijke situatie verkeert. Zoals u weet, hebben we via het tijdelijke internationale mechanisme gezorgd voor drinkwater en sanitaire voorzieningen in de Gazastrook. We hebben heel de zomer ziekenhuizen en medische centra draaiende gehouden en we hebben ook een sociale uitkering verstrekt, waar meer dan 600 000 Palestijnen rechtstreeks en nog veel meer Palestijnen indirect gebruik van hebben gemaakt. Maar door de voortdurende politieke impasse, door sluitingen en bevroren belastinginkomsten biedt het tijdelijke internationale mechanisme slechts tijdelijke verlichting. Het kan zo niet veel langer doorgaan. We moeten op zoek naar manieren om het vrije verkeer en de vrije toegang te verbeteren, om Israël ertoe

over te halen om de geblokkeerde Palestijnse belastinginkomsten, die nu al 500 miljoen euro bedragen, vrij te geven en om de Palestijnse Autoriteit de openbare orde en veiligheid te laten garanderen. Daar hebben de partijen en de bevolking recht op.

De snelle escalatie van geweld deze zomer heeft geen winnaars opgeleverd, alleen maar slachtoffers. We hebben weer eens gezien dat militaire actie niet de manier is om slepende conflicten in het Midden-Oosten op te lossen.

Maar de status-quo - waar het langzaam afbrokkelen van de geloofwaardigheid van de twee-staten-oplossing, de voortdurende bezetting en het steeds weer oplaaierende geweld deel van uitmaken - is zelf ook een recept voor instabiliteit. Het is ook een recept voor bemoeienis door derden en radicalisme, aangewakkerd door schijnbare of werkelijke onrechtvaardigheid.

Er is dus maar één echte keus: we moeten het politieke perspectief waar het vredesproces van afhangt, waaronder ons standpunt over het belang van de grenzen van 1967, hernieuwen. We moeten alles in het werk stellen om de partijen weer aan de onderhandelingstafel te krijgen. Door ons te richten op een aantal concrete en pragmatische maatregelen die positieve en tastbare resultaten opleveren, kunnen we het juiste klimaat helpen scheppen en de partijen weer dichterbij elkaar brengen.

Er moet besluitvaardig worden gehandeld om de partijen weer op het pad van de vrede te krijgen. Ik heb opgeroepen tot een spoedige ontmoeting van president Abbas en minister-president Olmert. Ik hoop dat ze zich zullen buigen over de kwestie van de gijzelaars en de gevangenen en over andere dringende zaken zoals geweld, toegang en financiën.

Het wordt tijd dat Israël en Libanon een modus vinden voor een dialoog en dat Syrië ook weer in de dialoog wordt betrokken, aangezien Syrië zich bereid toont om bij te dragen aan de tenuitvoerlegging van de resoluties van de Veiligheidsraad. Iran moet ook zijn verantwoordelijkheid nemen en laten zien dat het bereid is om een bijdrage te leveren aan de vrede en stabiliteit in de regio.

Er zijn veel ideeën geopperd over een allesomvattende oplossing voor vrede in het Midden-Oosten. Met name het initiatief van de Arabische Liga verdient al onze aandacht. Tijdens het Gymnich-overleg vorig weekeinde gingen er veel stemmen op voor meer leiderschap van de EU in het Midden-Oosten. Ik denk dat dit terecht is. We moeten de tragische gebeurtenissen van deze zomer ombuigen tot een kans voor een duurzame oplossing voor de lopende conflicten in de regio. Onze geloofwaardigheid, en ook die van het Kwartet en de VN, staat op het spel.

(Applaus)

Hans-Gert Poettering, *namens de PPE-DE-Fractie.* - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Raad, mevrouw de commissaris, geachte collega's, er is nergens ter wereld een regio die al tientallen jaren lang zo zwaar beproefd wordt als het Nabije Oosten, en de burgers, die alleen maar in vrede willen leven, zijn daarvan de dupe. Er worden ook soldaten ontvoerd en gedood, en de gevolgen daarvan zijn vreselijk; er worden militaire doelen gebombardeerd, of doelen waarvan men vermoedt dat ze militair zijn, en er vallen talloze doden onder de burgerbevolking. Het is al sinds tientallen jaren een spiraal van geweld, een vicieuze cirkel.

Ik zou u van harte willen bedanken, mijnheer de Voorzitter, omdat u de fractievoorzitters tijdens de vakantie twee keer voor overleg bijeen heeft geroepen. Ik zou de minister van Buitenlandse zaken, de heer Tuomioja, de commissaris, mevrouw Ferrero-Waldner, en ook de Hoge Vertegenwoordiger van de Raad, Javier Solana, willen bedanken voor hun bijdrage.

Voor de Europese Unie is wel duidelijk dat een militaire oplossing in het Midden Oosten niet mogelijk is. Er moet een politieke oplossing komen om voor vrede te zorgen, en de vrede moet beginnen in de hoofden van de leiders. We vinden echter ook dat een militaire presentie ertoe kan bijdragen om de vrede te herstellen. We voeren in het Europees Parlement tenslotte al sinds jaren een debat over een Europees veiligheidsbeleid. Denkt u eens terug: twintig jaar geleden zou de huidige situatie ondenkbaar zijn geweest. We vragen ons nu niet meer af of we een militaire bijdrage moeten leveren, maar alleen hoe. Dat is voor ons Europeanen toch bemoedigend. Dat bevestigt dat de weg die wij nu bewandelen, de juiste is en dat we deze verantwoordelijkheid moeten dragen en ook willen dragen.

Wat is ons doel? Ons doel is een soeverein Libanon. Het is voor ons onaanvaardbaar dat Syrië of Iran direct of indirect zeggenschap hebben over Libanon. In verband met de rol van Iran mogen we ook het nucleaire programma van dat land niet vergeten. Hezbollah is een politieke, maar ook een militaire

organisatie. Wie voor de democratie in het Nabije Oosten is, moet natuurlijk nota nemen van het feit dat de verkiezingen ertoe hebben geleid dat Hezbollah nu in de regering en in het parlement vertegenwoordigd is. Het is echter niet aanvaardbaar dat er een staat in de staat is, dat een politieke partij een eigen militie heeft en op die manier de autoriteit van de regering en van het leger van het soevereine Libanon ondergraaft. Daarom moet er in het vredesproces een oplossing komen voor de ontwapening van Hezbollah. De politiek blijft het primaire instrument.

(Applaus)

Er is veel kritiek gekomen op de reactie van Israël. Ik moet eerlijk zeggen dat ik op een bepaald moment ook heb gezegd: deze reactie is buitensporig. Ik moet echter ook zeggen dat ik er veel respect voor heb dat in Israël in een open en democratisch debat de vraag wordt gesteld welke politieke en militaire fouten er in Israël zijn gemaakt. Ik zou het zeer waarderen als een dergelijke vorm van zelfkritiek ook in de buurlanden van Israël mogelijk zou zijn. Wanneer deze zelfkritiek ook in de andere landen mogelijk wordt, in de buurlanden van Israël, dan zijn we ook in het Nabije Oosten op weg naar democratie.

Staat u mij toe om als Duitser, als Europeaan en als iemand die na de oorlog geboren is, nog iets toe te voegen. Het heeft me werkelijk veel gedaan dat de Israëlische ministerpresident heeft gezegd dat een Duitse bijdrage aan de vrede welkom zou zijn. Dat is volkomen nieuw. Zoiets zou vroeger volkomen ondenkbaar zijn geweest. Daarom is het juist dat ook de Bondsrepubliek Duitsland samen met de vrienden in de Europese Unie een bijdrage levert.

(Applaus)

Het heeft me werkelijk getroffen. Ik moet echter ook zeggen dat de menselijke waardigheid in Palestina even belangrijk is als in Israël of bij ons in Europa. De Palestijnen hebben er recht op om binnen veilige grenzen te leven. We doen een beroep op alle betrokken groeperingen in Palestina, op Fatah en op Hamas, om een regering van nationale eenheid te vormen, en op die manier een bijdrage aan de vrede te leveren.

Wij Europeanen hebben misschien voor het eerst een kans, een unieke kans, om niet alleen humanitaire hulp te leveren, wat voor de mensen natuurlijk belangrijk is, maar ook met het Kwartet actief invloed uit te oefenen op de ontwikkelingen. Ik zou op alle leden van het Kwartet een beroep willen doen om samen met de Europese Unie deze weg te bewandelen.

Tot slot zou ik nog het volgende willen zeggen. Voor de Fractie van de Europese Volkspartij en Europese Democraten is de menselijke waardigheid de basis voor alle politieke keuzes. Daarom zeggen wij tegen iedereen in het Nabije Oosten en in de Arabische en islamitische wereld: misbruik geen jonge mensen die als zogenaamde martelaars hun leven en het leven van anderen op het spel zetten. Zorg ervoor dat deze jongeren met hun leven een bijdrage kunnen leveren aan een menswaardige samenleving. Respecteer de menselijke waardigheid en het menselijk leven! Wanneer u dat doet, staan we achter uw volk en uw regering.

(Applaus)

Martin Schulz, *namens de PSE-Fractie.* - (DE) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik zou de voorzitter van de Raad en mevrouw Ferrero-Waldner willen bedanken voor hun woorden. Ik denk dat in deze crisis en in de mogelijke oplossing die u heeft genoemd, en die we nu moeten concretiseren, een historische kans ligt voor Europa en voor de lidstaten van de Europese Unie, maar ook voor andere landen, met name islamitische landen. In zoverre heeft u gelijk, mijnheer Tuomioja: ook zij moeten hun bijdrage leveren. Dit is voor de betrokken Europeanen een unieke kans.

Het is echter ook een unieke plicht om nu concrete wegen naar de vrede te vinden, want we moeten toch vaststellen dat de strategie van de Verenigde Staten van Amerika in de regio op niets is uitgelopen, en dat die mislukking één van de oorzaken voor de huidige crisis is. Dat moeten we hier ook onder ogen zien. Daarom hebben wij Europeanen de plicht om nu te proberen constructief bij te dragen tot het zoeken naar een oplossing.

Deze bijdrage mag niet beperkt blijven tot het militaire aspect, maar moet dat militaire aspect *ook* omvatten. We moeten rekening houden met de verschillende factoren die in die regio een rol spelen. We moeten zorgen voor een allesomvattend concept, dat ook militaire maatregelen op basis van het internationale recht, humanitaire maatregelen en diplomatieke activiteiten omvat en dat niet voorbij

gaat aan het kernconflict in de regio. Wij moeten immers een oplossing vinden voor het Palestijnse conflict: dat is de oorzaak voor de destabilisering in de hele regio.

Daarom wil ik een paar basiselementen noemen van wat volgens ons als socialisten nodig is in een dergelijk allesomvattend concept. Primair moet het bestaansrecht van Israël worden erkend. Voor ons als sociaaldemocraten in Europa is dat duidelijk. Het bestaan van Israël is een basiselement van ons beleid, en iedereen die aan dit bestaansrecht wil tornen, mag ons als zijn tegenstander beschouwen.

We moeten in de huidige situatie echter ook de positie van Libanon versterken. Na het einde van de burgeroorlog was Libanon op de goede weg en begon een stabiele, seculiere democratie te worden. Veel van die vooruitgang is weer tenietgedaan. Daarom moeten we het Libanese volk helpen om weer terug te keren naar de situatie van voor het militaire conflict, naar een situatie die voor de hele regio toch zo veelbelovend was.

We moeten ook Palestina opbouwen en eerst en vooral humanitaire hulp bieden. De situatie in Palestina is dramatisch. Namens de sociaaldemocraten kan ik u één ding wel zeggen: we kunnen de dialoog met alle stromingen in Palestina niet meer uit de weg gaan. Die is absoluut noodzakelijk.

(Applaus)

We moeten helpen om het maatschappelijk middenveld op te bouwen en te versterken. We moeten als partners samenwerken met de maatschappelijke organisaties, met alle krachten die een dialoog willen voeren, vooral ook tussen de culturen en de godsdiensten.

De sprekers voor mij - ook de heer Poettering - hebben het al min of meer gezegd: het is in deze regio belangrijk dat we elkaar niet in twijfel trekken. Wij moeten uitgaan van onze identiteit, van onze Westerse waarden, maar tegelijkertijd ingaan op andere waarden, die misschien op een godsdienst gebaseerd zijn, maar die ook constructief zijn. Wij moeten ingaan op overtuigingen die ruimte laten voor de menselijke waardigheid. Wij mogen van de islam geen boeman maken. De islam is een godsdienst met bijna een miljard gelovigen overal ter wereld, en we mogen niet toelaten dat deze mensen over één kam worden geschoren met een paar losgeslagen terroristen. Dat zou een rampzalige fout zijn. Daarom is de interculturele dialoog zo belangrijk.

(Applaus)

Ik denk dat de vrijlating van de gevangenen een belangrijk punt is. Dat moet nu gebeuren. De betrokken partijen moeten nu woord houden, want nu moet er vertrouwen worden opgebouwd. Dat is geen cliché, dat is onder deze omstandigheden onvermijdelijk. We moeten kleine stappen zetten, zichtbare stappen, stappen die het vertrouwen vergroten, en dus ook de gevangenen vrijlaten. We moeten echter alle krachten in de regio bij dit proces betrekken. We hebben alle landen nodig, vooral Syrië.

Ik wil niet verzwijgen dat velen in dit Parlement - ook in onze fractie - zeer teleurgesteld waren door bepaalde geluiden die in de afgelopen weken uit Syrië zijn gekomen. Om dit probleem op te lossen hebben we Syrië echter nodig. Als Syrië werkelijk bereid is om een constructieve dialoog met ons te voeren doe ik een beroep op dat land: geef een teken van goede wil, ga de dialoog aan, die al eerder bijna op gang was gekomen, en geef ons de mogelijkheid om bijvoorbeeld bij grensgeschillen vooruitgang te boeken, al zijn het maar kleine stappen. Laat ons zien dat Syrië bereid is om terug te keren naar de onderhandelingstafel!

In dat verband zou ik nog op het volgende willen wijzen. Op het hoogtepunt van de Koude Oorlog konden de twee kampen toch met elkaar spreken, omdat ze de Conferentie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa in het leven hadden geroepen. Waarom zouden we de idee van een Conferentie voor Veiligheid en Samenwerking in deze regio niet uitwerken, en met *alle* betrokken partijen aan één tafel gaan zitten: de landen van de *road map* - dat zijn dus de Europeanen, de Verenigde Naties, Rusland en de Verenigde Staten - maar ook de landen in de regio, de Arabische Liga en ook Syrië? Het zou zeker de moeite waard zijn om dat eens te overwegen.

Ik ben met de heer Poettering eens dat niets op deze wereld een rechtvaardiging voor individueel terrorisme kan zijn. Achter dit terrorisme zit blinde vernielzucht, niets dan haat tegen de mensheid, en die is altijd destructief. Voor terrorisme is er nooit een rechtvaardiging, en daarom is het onze gezamenlijke taak om het te bestrijden.

(Applaus)

Graham Watson, *namens de ALDE-Fractie*. - (EN) Mijnheer de Voorzitter, het conflict van de afgelopen zomer heeft meer dan duizend mensen, merendeels onschuldige burgers, het leven gekost. Libanon ligt voor een groot deel in puin. Als we al iets van deze situatie kunnen leren, is het wel dat we naar de toekomst moeten kijken en niet naar het verleden.

We moeten onverwijld de 7 000 militairen inzetten die de Unie aan UNIFIL heeft beloofd om de situatie in Zuid-Libanon te stabiliseren, de wapenleveranties af te snijden en ondersteuning te bieden voor de humanitaire hulp. We moeten het mandaat van UNIFIL echter verduidelijken, willen de VN-resoluties daadwerkelijk kunnen worden uitgevoerd.

We moeten natuurlijk nog meer doen. We moeten met één stem spreken. We moeten op korte termijn eisen dat de Israëlische lucht- en zeeblokkade van Libanon per direct wordt opgeheven. We moeten eisen dat de blokkade van de Gazastrook wordt opgeheven en we moeten meehelpen aan de vestiging van een effectieve Palestijnse regering.

Hoewel we terroristische aanslagen veroordelen, moeten we op de middellange termijn toenadering zoeken tot Hezbollah en Hamas en een dialoog met hen aangaan om zo een democratisch kader te creëren. We moeten een onafhankelijk onderzoek instellen naar de dood van de omgekomen burgers, waarvoor alle partijen in het recente conflict verantwoordelijk zijn. Hezbollah zal, zoals secretaris-generaal Kofi Annan van de VN heeft gezegd, niet door middel van de loop van een geweer, maar door middel van het voeren van een dialoog en het sluiten van compromissen de wapens neerleggen en een duurzame oplossing accepteren.

Er wachten ons ook taken op lange termijn. Als we niet willen dat de toekomstige generatie doortrokken is van angst en onverdraagzaamheid, moeten we instellingen in het leven roepen die de voorwaarden kunnen scheppen voor vrede op lange termijn. Als voorzitter van de Europese Commissie heeft Romano Prodi gesproken over de oprichting van een Europees-Arabisch ontwikkelingsbank, die gezamenlijk door beide zijden zou moeten worden gefinancierd en geleid. We moeten ook kijken naar een veiligheidsorganisatie in de trant van de door de heer Fogh Rasmussen voorgestelde conferentie voor veiligheid en samenwerking in het Middellandse Zeegebied, waarover de heer Schulz zojuist sprak. We moeten kijken hoe we, met een gepast immigratiebeleid, alle landen van het Middellandse Zeebekken hierin kunnen betrekken. En we moeten toezicht houden op dit alles via de Europees-mediterrane parlementaire vergadering, waarin u, mijnheer de Voorzitter, zoveel politiek - en overigens ook financieel - kapitaal hebt geïnvesteerd. Laten we iets opsteken van de wijze woorden van Einstein, die zei dat vrede niet kan worden gehandhaafd door middel van geweld, maar slechts kan worden bereikt door middel van verstand.

Mijnheer Tuomioja, u sprak over de opmerkelijke prestatie en het grote succes van de Europese Unie. Ik waardeer wat u allemaal hebt gedaan, maar laten we niet overdrijven. Het gaat om een crisis die de Europese Unie in deze positie heeft gebracht, hoewel Michel Barnier in dit verband heeft gesproken van de *réflexe Européen*. De Unie ontbeert de Europese Grondwet die zij nodig heeft en waardoor zij veel beter zou zijn toegerust om op deze situatie te reageren. We zetten wel Europese troepen in, maar het is geen EU-strijdmacht, ook al is het - gelukkig - wel een coalitie van hechte verbondenheid.

De democratische besluitvorming verloopt nogal moeizaam. Na uw vergadering in Lappeenranta op 25 augustus zei de heer Solana dat dit het belangrijkste besluit was dat de EU in vele jaren heeft genomen. Als dat zo is, waarom is de heer Solana dan niet hier om ons erover te vertellen en ons te informeren over de begeleidende voorwaarden? Hij heeft een mandaat, maar hoe ziet dat eruit?

(Applaus)

Toen we ernaar vroegen, kregen we te horen dat de afspraken over het inschakelen van militairen een zaak was die strikt tussen de Verenigde Naties en de leveranciers van de troepen ging. We kregen te horen dat het derhalve geen Europese zaak was. Het is absurd dat de heer Solana niet hier aanwezig is om met ons te praten over de afspraken betreffende het inschakelen van militairen voor dit conflict!

Het gevaar is dat het gros van de mensen in Europa denkt dat Europa op de crisis heeft gereageerd. Als er dingen misgaan en er grote aantallen jonge mensen terugkomen in lijkzakken, willen de mensen weten wie in Europa daarvoor verantwoordelijk is. Iemand moet de politieke verantwoordelijkheid nemen.

(Applaus)

Ik vraag u, fungerend voorzitter van de Raad, om het gemeenschappelijke buitenlands en veiligheidsbeleid van Europa op orde te brengen, zodat een dergelijke situatie ons bespaard blijft.

Tot besluit vind ik dat Europa twee hoeraatjes verdient: een voor de snelle actie van Louis Michel en een voor de moed van Romano Prodi om onze inspanningen voor de aanpak van dit probleem te coördineren. We zijn de Commissie, het Finse voorzitterschap en Cyprus - een nieuwe lidstaat - dank verschuldigd voor hun enorme hulp. We moeten ook Turkije bedanken dat het zo moedig is geweest om ons te helpen door troepen toe te zeggen.

(Applaus)

Het risico bestaat echter nog steeds dat het vasthouden aan de nationale soevereiniteit uitmondt in mondiale anarchie.

(Applaus)

Daniel Cohn-Bendit, *namens de Verts/ALE-Fractie. - (FR)* Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, geachte collega's, ik zou willen beginnen met enige zelfkritiek. Wie van ons, binnen dit Parlement, heeft een jaar geleden de kwestie van Resolutie 1552 aan de orde gesteld? Wie van ons, binnen dit Parlement, heeft de kwestie van de ontwapening van Hezbollah aan de orde gesteld? Wij moeten dit probleem bespreken omdat het momenteel centraal staat in de debatten in Israël. Drie jaar lang heeft de Israëlische regering niets gedaan of gezegd met betrekking tot de ontwapening van Hezbollah. Wij zijn allemaal blind geweest, en we zouden op zijn minst moeten erkennen dat ook wij ons vergist hebben. Ten eerste dient erop te worden gewezen dat wij, de internationale gemeenschap, een VN-resolutie hadden. Eenmaal aangenomen verdween deze resolutie in het politieke nirwana zonder ooit in praktijk te zijn gebracht.

Ten tweede - en dat is echt een probleem - is deze regio, die het mikpunt van zoveel ellende is, ook een regio waar de meeste politieke fouten kunnen worden gemaakt. Er worden fouten gemaakt omdat mensen denken dat ze ofwel ambassadeur van Israël ofwel ambassadeur van Palestina moeten zijn. Wat is de rol van de Europese Unie tegenwoordig? Sommigen binnen de Unie zijn sterk verbonden met Israël; dat begrijp ik en dat is te rechtvaardigen. Anderen zijn sterk verbonden met de Palestijnen; dat begrijp ik en dat is te rechtvaardigen. Politiek bedrijven is echter niet terug te voeren tot deze houding. Integendeel, wij moeten alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat er eindelijk een Palestijnse staat en een Israëlische staat komt waar mensen in veiligheid kunnen leven. Om politiek te bedrijven hoeft je geen heilig boontje of moeder Teresa te zijn, maar moet je in staat zijn om deze regio in politiek opzicht vlot te trekken. Dat is het probleem.

Daarom stuurt de Europese Unie troepen naar de regio. De heer Watson heeft gelijk. Sommige lidstaten van de Europese Unie sturen troepen.

Op een keer werd ik 's morgens wakker en had ik gedroomd: tijdens een vergadering hadden alle staatshoofden en regeringsleiders besloten dat het Europese contingent het grootste in aantal zou zijn, dat het een snelle interventiemacht van de Europeanen zou zijn, en dat het niet langer voor driekwart uit Fransen, voor tweederde uit Italianen en voor een kwart uit Duitsers zou bestaan, maar uit Europeanen, die als zodanig Europa in deze regio zouden gaan vertegenwoordigen. Ik weet dat het een droom is, ik weet dat ik kinderlijk ben, maar waarom zou je zo'n droom niet mogen hebben?

Voor zover wij gehouden zijn aan onze verplichtingen te voldoen, schreef de heer Fischer onlangs in een artikel, "*Welcome to the real world*". Jazeker, wij staan midden in de realiteit. Van nu af aan moeten wij politiek optreden in deze regio. Welnu, de realiteit is dat de in de regio aanwezige Amerikanen zich in Irak bevinden, waar zij vastlopen; in politiek opzicht bestaan ze niet. Behalve de Europese Unie is er geen enkele organisatie die verandering in de situatie kan brengen en met Israël kan bekijken hoe er over de Palestijnse kwestie kan worden onderhandeld. Er zal pas vrede heersen in Israël als er een Palestijnse staat bestaat die leefbaar is. De beste manier om Hamas te bestrijden is door middel van een Palestijnse staat, want Hamas heeft maling aan de Palestijnse staat. Hamas wil een islamitische ruimte! Daarom is het belangrijk om te onderstrepen, ten eerste, dat wij door een Palestijnse staat op te richten de invloed van Hamas zullen terugdringen.

Ten tweede moet het probleem van de grenzen met Syrië en de Golan opgelost worden. Wij moeten garanderen dat Israël toegang tot water heeft en bescherming geniet, maar een bezetting van de Golanhoogten door Israël is daarvoor niet de aangewezen weg. De Europese Unie moet haar invloed aanwenden om onderhandelingen op gang te brengen. Nu de Europese Unie erin slaagt een politieke

rol van betekenis te spelen, zullen wij niet enkel verantwoordelijk zijn voor rampspoed en mislukking, maar zullen wij op het politieke vlak ook verantwoordelijk zijn voor een regio waar vrede overheerst.

Als onze kinderen ons vragen waar Europa toe dient, dan kunnen wij hun trots antwoorden: "Kijk maar wat wij in het Midden-Oosten doen". Maar dan moeten wij deze doelstelling wel verwezenlijken! Wij moeten de moed hebben om tegen al deze regeringen te zeggen dat het niet om Italië gaat, niet om Frankrijk - ondanks de bewonderenswaardige opstelling van Italië - en niet om Engeland, maar dat Europa in zijn geheel doeltreffend is opgetreden.

Tot slot zou ik de aandacht willen vestigen op een debat dat Duitsland betreft. Ik heb schoon genoeg van deze fracties! Mijnheer Watson, als lid van de Fractie Alliantie van Liberalen en Democraten voor Europa moet u de Duitse ALDE-leden zeggen dat het een schandaal is dat zij zich tegen het sturen van de interventiemacht naar het Midden-Oosten verzetten. En u, mijnheer Wurtz, zeg tegen de Duitse communisten dat het schandalig is waar zij mee bezig zijn, dat het kroegpolitiek is, terwijl er mensen doodgaan in het Midden-Oosten en iedereen deze interventiemacht wil instellen. Wees eens moedige politici en treed op in jullie politieke kamp!

(Applaus)

Francis Wurtz, *namens de GUE/NGL-Fractie*. - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mevrouw de commissaris, wat wij deze zomer hebben meegemaakt, zou in ieder opzicht absoluut ondenkbaar moeten zijn in onze tijd.

Laten wij onszelf in de eerste plaats eraan herinneren dat het hier om een staat gaat, Israël, die de burgerbevolking van Gaza bombardeert en uithongert, die ministers en politici ontvoert - die bij de reeds vastgehouden achtduizend Palestijnse gevangenen komen - en die meer dan tweehonderd slachtoffers maakt onder de bevolking van dit kleine gebied dat, zoals de heer Jan Egeland - onder-secretaris-generaal voor Humanitaire Zaken van de Verenigde Naties - het uitdrukte, een *ticking bomb*, een tijdbom is geworden. Vervolgens loopt datzelfde leger 34 dagen lang Libanon onder de voet. Het maakt daarbij, volgens uitlatingen van *Human Rights Watch*, geen enkel onderscheid tussen burgers en militaire doelen, is verantwoordelijk voor de dood van 1 100 burgers en voor de noodgedwongen verplaatsing van een kwart van de bevolking, legt het land een algehele blokkade op, en richt weloverwogen, zoals Kofi Annan heeft onderstreept, op waarnemers van de internationale vredesmacht die de dood vinden. Het verwoest - volgens het UNDP - 15 000 woningen en 78 bruggen, vernietigt essentiële infrastructuur van het land, havens, luchthavens en elektriciteitscentrales, veroorzaakt een enorme olievlek, en gebruikt granaten die tot 644 explosieve projectielen kunnen bevatten, waarvan er 100 000 nog steeds blindelings mannen, vrouwen en kinderen doden.

In de tweede plaats steunt een supermacht, de Verenigde Staten, de strategie van zijn bondgenoot, zowel in Palestina als in Libanon, uit naam van de oorlog tegen het terrorisme, die al in Irak en Afghanistan wordt gevoerd. De Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken vergelijkt het lijden van het Libanese volk met de barenweeën van het nieuwe Midden-Oosten. Zij voorziet Israël, dat volop in oorlog is, van de meest geavanceerde wapens en weigert gedurende ruim een maand van felle gevechten om op te roepen tot een staakt-het-vuren, terwijl de Libanese regering en de secretaris-generaal van de Verenigde Naties daar toch sterk op aandringen.

In de derde plaats, ten slotte, is een instelling die ons zeer nabij is, de Raad, lange tijd niet in staat gebleken om tot een staakt-het-vuren op te roepen, ondanks de prijzenswaardige poging van het Finse voorzitterschap en de unanieme oproep in die richting die de Conferentie van voorzitters van het Parlement heeft gedaan. De Raad vindt zelfs excuses voor het optreden van het Israëlische leger door te verwijzen naar het recht op zelfverdediging. Terecht werd een veroordeling uitgesproken over de aanvankelijke gevangenneming van Israëlische soldaten door Hezbollah, en daarna vooral over het besluit van deze laatste om de bombardementen op Libanese steden te vergelden door middel van raketten op Israëlische steden, waarmee Hezbollah op zijn beurt misdaden tegen de burgerbevolking beging, maar het is eveneens verbazingwekkend, en leidt tot verzet, dat Israël feitelijk al zoveel jaar groen licht krijgt om deze huiveringwekkende oorlog te voeren en voort te zetten.

Daarom kunnen wij er nu en in de komende periode niet mee volstaan om het uitsluitend te hebben over de Europese bijdrage aan UNIFIL en aan de wederopbouw, hoe belangrijk deze twee zaken ook zijn. Door te kiezen voor een heldere aanpak en vanuit een gevoel van verantwoordelijkheid moeten wij lering trekken uit deze pijnlijke ervaring. De eerste les is dat bij alle beroering in het Midden-Oosten, die iedere dag dramatischer voor de bevolking en gevaarlijker voor de internationale veiligheid wordt,

de bezetting van de in 1967 veroverde gebieden en de hardnekkige weigering van Israël om de relevante resoluties van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties toe te passen, centraal staan.

Het is een feit dat de Europese Unie gas heeft teruggenomen, wat deze essentiële vereiste voor vrede betreft. Welke initiatief heeft zij genomen om de routekaart van het Kwartet weer nieuw leven in te blazen? Wat heeft zij gedaan om het plan van de Arabische Liga in 2002 te bevorderen, waarin normalisatie van de betrekkingen met Israël werd voorgesteld in ruil voor erkenning van de Palestijnse staat? Wat heeft zij ondernomen om de Israëlische leiders te confronteren met hun historische verantwoordelijkheden? In plaats daarvan heeft zij de steun aan de Palestijnse instellingen opgeschort, een democratisch gekozen regering en parlement hun wettelijke status ontnomen, de moedige pogingen van president Mahmoud Abbas om weer een nationale entente op te bouwen gedwarsboemd, en er zonder slag of stoot mee ingestemd dat de enige doorgangsposten tussen Gaza en het omliggende land, waarover zij officieel de controle voerde, gesloten werden.

Ik spreek de hoop uit dat de gezamenlijke besluiten van de afgelopen dagen een teken zijn dat Europa zich weer met het hele Midden-Oosten gaat bezighouden. Op dit moment moet Europa een keuze voor de lange termijn maken tussen de opvatting van president Bush over de oorlog tegen het terrorisme en een terugkeer naar de grondbeginselen van het internationale recht. Mijns inziens staat een rechtvaardige en duurzame vrede in het Midden-Oosten daarbij op het spel, evenals de geloofwaardigheid van Europa in de wereld.

Cristiana Muscardini, *namens de UEN-Fractie*. - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, hoe onnauwkeurig en intellectueel oneerlijk waren in augustus de kroniek over de crisis in het Midden-Oosten en de verklaringen van talloze politici! Vaak verwarde men aanvaller en aangevallene en bijna altijd vergat men erbij te zeggen wat de werkelijke reden was achter de provocatie van Hezbollah, met de op Israël afgevuurde raketten en de ontvoering van twee Israëlische soldaten. De werkelijke reden houdt verband met hetgeen de president van Iran herhaaldelijk heeft verklaard, namelijk dat Israël van de aardrijkskondekaart moet worden geveegd.

Als dat het doel is van bepaalde regeringen en van het door hen gevoed terroristisch fundamentalisme dan moeten wij ook de moed en de loyaliteit hebben om te zeggen dat het de eerste taak van Europa is om het bestaan van de staat Israël en zijn volk te ondersteunen en te verdedigen en om degenen die nog steeds met waanzinnige kortzichtigheid weigeren Israël te erkennen, te dwingen dat alsnog te doen. Alleen als aan die voorwaarden is voldaan en de *road map* opnieuw ter hand wordt genomen, wordt een erkende, vrije en veilige Palestijnse staat mogelijk, evenals vrede in het Midden-Oosten.

Dit zijn de doelstellingen die wij met al onze kracht en zo eensgezind mogelijk moeten nastreven. Hezbollah heeft andere oogmerken. Ze wil een democratische, door heel de internationale gemeenschap erkende staat, die lid is van de VN, verwoesten.

Hezbollah is een ideologische, religieuze beweging die weliswaar in de minderheid is maar toch in het parlement van een buurland vertegenwoordigd is. Ze beschikt over een buiten staatsverband opererende, autonome gewapende organisatie die wordt gevoed met geld en wapens uit twee andere landen in het gebied, die beide tot hoofddoel hebben Israël te vernietigen.

Hoe kan men gelijke afstand bewaren tot beide antagonisten, als de een het tegenovergestelde is van de ander en geheel andere doelstellingen nastreeft? De een probeert zich op legitieme wijze te handhaven als democratische staat en de andere is de gewapende arm van de strijd tegen de democratie en het Westen!

Wij stemmen in met een UNIFIL-macht. Die moet de ontwapening volledig toetsen en de wettige Libanese regering ondersteunen, in de hoop dat de Libanese autoriteiten niet meer zullen vervallen in dezelfde dubbelzinnigheden als de laatste weken. De Israëlische en Libanese regering moeten de enige gesprekspartners zijn van de UNIFIL.

De Unie treedt eindelijk eensgezind op. Zij moet ervoor zorgen dat de resoluties van de VN worden nageleefd en moet zich met al haar krachten inzetten voor het verlenen van humanitaire hulp, voor de hervatting van de dialoog en de bevordering van de cultuur van wederzijds respect. Ik ben nog steeds van mening dat als Israël deel uitmaakte van de Unie, er meer garanties waren voor vrede in het Midden-Oosten, en daarom wil ik vandaag opnieuw de Raad vragen te verklaren dat de ambassades van de landen van de Unie Israëlische burgers overal ter wereld erkennen als Europese burgers.

Bastiaan Belder, *namens de IND/DEM-Fractie*. - Voorzitter, de Duitse pers maakt vandaag melding van ernstige bezwaren binnen de Bundeswehr tegen de voorwaarden die de Libanese regering stelt met betrekking tot buitenlandse hulp om haar 225 km-lange zee grens af te schermen tegen illegale wapentransporten. Beiroet zou zelf een strook van zes zeemijlen uit de kust willen controleren en daarbuiten is de controle gewenst van de marines van diverse EU-lidstaten, waaronder ook mijn land, de lidstaat Nederland.

Deze voorwaarden acht de voorzitter van het Bundeswehrverband niet acceptabel en mijns inziens terecht, mijnheer de Voorzitter, want welke marine van een EU-lidstaat zou machteloos willen toezien hoe Hezbollah herbewapend wordt? De beslissing over dit specifieke mandaat ligt nu overigens bij de Verenigde Naties.

Graag zou ik in deze van Raad en Commissie vernemen welke acties zij met betrekking tot deze kwestie bij de VN, secretaris-generaal Annan, ondernemen en hoe zij hiertegenover staan, welk standpunt ze over deze controverse innemen, want die heeft directe invloed op de Europese betrokkenheid bij het stabiliseren van de situatie rond Libanon.

Veelzeggend is in elk geval, mijnheer de Voorzitter, dat zelfs de twee vertegenwoordigers van Hezbollah in de Libanese regering tegen dit gevaarlijke compromisvoorstel hebben gestemd. Logisch, kortom, dat Israël vooralsnog zijn zeeblokkade tegen Libanon handhaaft.

VOORZITTER: JANUSZ ONYSZKIEWICZ

Ondervoorzitter

Gianni De Michelis (NI). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik wil mijn instemming betuigen met het initiatief van de Unie in de kwestie-Libanon. Dit betekent dat de Unie opnieuw een centrale rol op zich neemt in het conflict in het Midden-Oosten. Wij hebben daar lang op moeten wachten en natuurlijk valt dit ook samen met het mislukken van door anderen ondernomen unilaterale initiatieven.

Alles valt of staat echter met de resultaten, en men moet wel beseffen dat de militaire missie en de hulp bij de wederopbouw geen eindpunt maar eerder een vertrekpunt zijn. Zij zijn geen doel maar een middel, en onder meer een middel dat wel eens volledig inadequaat zou kunnen blijken te zijn als het niet tijdig en snel gepaard gaat met een politiek en diplomatiek initiatief dat de partijen in staat stelt de draad van de dialoog weer op te pakken.

Vooraf daarop moet ons debat in het Parlement zijn toegespitst. De context is die van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, maar het initiatief zal onvermijdelijk hier vandaan moeten komen, uit Europa, uit de Europese Unie, in verbinding met de Verenigde Staten, de Arabische Liga. Wij moeten het centrale initiatief ontplooiën.

Wij moeten spreken over de mogelijke coördinaten van dat initiatief. In de afgelopen jaren en maanden heeft de ervaring ons geleerd dat alleen unilaterale nergens toe leidt, dat de poging om de problemen in het Midden-Oosten stuksgewijze op te lossen ons nergens toe brengt. Men moet verder gaan dan de *road map*, verder dan de verschillende specifieke resoluties van de Veiligheidsraad over Irak of Libanon en wel begrijpen dat de tijd rijp is voor een allesomvattende aanpak, voor een aanpak waarmee men in zekere zin alle betrokken landen in het gebied om de tafel kan krijgen voor formele besprekingen over alle openstaande kwesties, de crisispunten of de samenwerkingselementen.

Wij in Europa zouden daarvan iets af moeten weten, aangezien wij dertig jaar geleden in Helsinki erin geslaagd zijn de voorwaarden te scheppen voor de verandering waar de wereld enkele jaren later verstedeld van zou staan. Dat zou een oplossing voor allen kunnen zijn: voor de Verenigde Staten die uit het nauw kunnen kruipen, voor Israël dat het unilaterale zou kunnen doorbreken waar het zichzelf in vast heeft gezet, en eerst en vooral voor ons, voor Europa, aangezien wij op deze manier het proces van Barcelona en tegelijkertijd de situatie in Europa nieuw leven in kunnen blazen.

Ville Itälä (PPE-DE). - *(FI)* Mijnheer de Voorzitter, toen ik tijdens mijn vakantie naar het nieuws keek, voelde ik mij machteloos bij het zien van al dat menselijke leed, dat elke dag maar doorging. Wij hoeven echter niet machteloos te zijn; wij kunnen veel doen. Wij hebben een reële mogelijkheid, zoals velen hier vandaag al hebben gezegd. De Europese Unie heeft enkele belangrijke stappen gezet en een daarvan was dat wij tijdens de crisis consensus konden bereiken: één stem. Deze *one voice* is een belangrijke factor als wij ook in de toekomst een belangrijke rol in de internationale politiek willen spelen.

Ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om de fungerend voorzitter van de Raad, minister van Buitenlandse Zaken Tuomioja, te bedanken voor de rol die hij heeft gespeeld, want zijn ervaring en kennis waren van groot belang bij het vinden van deze gemeenschappelijke stem. Wij moeten ook in de toekomst een sterke politieke medespeler zijn en mogen niet tevreden zijn met een rol waarin wij slechts moeten betalen voor het naoorlogse herstel van verwoestingen. Wij moeten actief betrokken zijn bij het noodzakelijke politieke proces voor het bewerkstelligen van een duurzame vrede in het Midden-Oosten.

Mijnheer de Voorzitter, ik ben ervan overtuigd dat wij vrijwel unanieme steun zullen krijgen voor deze breed gedragen internationale conferentie. Deze is noodzakelijk om een blijvende vrede in de regio tot stand te brengen. Het is, zoals minister Tuomioja zei, heel duidelijk dat de conferentie niet onmiddellijk moet worden gehouden, want het duurt even voordat de partijen er klaar voor zijn. Nu hebben wij echter moed en vastberadenheid nodig: wij moeten deze gelegenheid aangrijpen om daadwerkelijk duurzame vrede in de regio tot stand te brengen.

(Applaus)

Pasqualina Napoletano (PSE). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, geachte collega's, het feit dat men erin geslaagd is een staakt-het-vuren te bewerkstelligen is, zoals u zei, al een belangrijk resultaat. Deze oorlog duurde slechts enkele weken maar heeft een groot aantal slachtoffers veroorzaakt, de infrastructuur en het milieu verwoest, en dreigde over te slaan naar heel het gebied.

Dit eerste resultaat is de vrucht van een Europees initiatief dat tot stand werd gebracht in nauwe samenwerking met de Verenigde Naties. Staat u mij te herinneren aan de actieve rol die mijn land, Italië, daarin heeft gespeeld, evenals aan de rol van het Fins voorzitterschap en van Frankrijk, dat de UNIFIL in deze fase zal leiden.

De uitdaging vereist echter veel meer. Er moeten naast militaire inspanningen ook politieke en diplomatieke inspanning worden ondernomen, door heel Europa. Europa zou voor het eerst kunnen aantonen dat het een duidelijke politieke wil heeft, dat het vastberaden is om een constructieve rol te spelen in het Middellandse-Zeegebied en het Midden-Oosten en om zichzelf daarvoor de benodigde instrumenten te verschaffen.

Wij moeten Libanon in het moeilijke onafhankelijkheids- en soevereiniteitsproces steunen door ervoor te zorgen dat het democratische parcours dat gedurende de lente zoveel hoop wekte in Beiroet, wordt voortgezet. Het Libanese leger moet de controle herkrijgen over heel het grondgebied, met inbegrip van het zuiden, en moet een machtsmonopolie uitoefenen jegens Hezbollah, die in de tussentijd een parallelle machtsstructuur heeft opgebouwd.

Voor dit resultaat is het echter nodig dat alle betrokkenen hun verantwoordelijkheid nemen, om te beginnen Syrië dat een belangrijke rol speelt in het gebied, maar ook Israël, dat tot de overtuiging moet komen dat geweldgebruik zonder enig onderscheid niet de weg is om veiligheid te verzekeren, en dat die opvatting derhalve moet worden opgegeven.

Er is ook reeds gezegd dat de Palestijnse kwestie het hart is van het conflict in het Midden-Oosten. Europa moet nu de verantwoordelijkheid die alle partijen in het conflict hem geven, volledig gaan dragen. Het moet de Palestijnen steunen in het moeilijke interne proces voor de formatie van een nieuwe regering. Die regering moet hun in staat stelt het isolement te doorbreken en de financiële middelen te verkrijgen die Israël hun terug moet geven. Dat zou een nieuw klimaat kunnen doen ontstaan tussen de partijen, maar eerst en vooral moet de spiraal van geweld worden stopgezet.

De achter ons liggende jaren tonen aan dat die twee het niet in hun eentje kunnen redden. De internationale gemeenschap moet erbij aanwezig zijn, en dus kunnen wij de missie die nu in Libanon is, morgen naar Gaza en de Westoever sturen. Daarmee zou een begin kunnen worden gemaakt met het hervatten van dat akkoord, met het oog op een internationale conferentie die, zoals de voorzitter reeds zei, een stabiele en duurzame oplossing voor heel het gebied moet opleveren.

Philippe Morillon (ALDE). - *(FR)* Mijnheer de Voorzitter, de vredesmacht van de Verenigde Naties in Libanon zal worden versterkt en de Europese Unie zal er een belangrijk aandeel in hebben. Het is terecht dat wij daar blij mee zijn.

Wij moeten ons ook realiseren dat als wij willen dat de ingezette troepen in een zo moeilijke situatie van nut zijn, zij gerespecteerd moeten worden. Hiervoor is het noodzakelijk dat zij sterk zijn, dat wil zeggen dat zij over de juiste middelen voor hun missie beschikken, en dat zij het recht en de plicht hebben deze te gebruiken, niet alleen ingeval van noodweer, als hun eigen soldaten in gevaar zijn, maar ook als dit ingevolge de letter of de geest van de missie van hen zou worden verlangd.

Wij hebben deze les in de Balkanlanden geleerd, met dramatische gevolgen. Dat mogen wij nooit vergeten. Wij mogen evenmin vergeten dat geen van de vredesbemiddelaars in Libanon - en in het hele Midden-Oosten - zit te wachten op de VN, die al te lang aanwezig is en te lang tot machteloosheid veroordeeld is, en evenmin op Frankrijk in zijn eentje of Italië: men wacht op de Europese Unie. U hebt dit terecht opgemerkt, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad. In dit opzicht heb ik kunnen zien hoe doeltreffend de actie is die sinds enkele weken in de Democratische Republiek Congo wordt gevoerd door de Europese interventiemacht, als ondersteuning van het VN-optreden. Ik denk dat ik kan stellen - en u weet dat ook, mevrouw de commissaris - dat er zonder de aanwezigheid van deze troepen nu hevige gevechten in Kinshasa zouden woeden.

Daarom verzoek ik de Raad en de Commissie te willen nagaan of de Europese troepen die in Libanon zullen worden ingezet, niet op soortgelijke wijze kunnen worden georganiseerd, waardoor de Europese Unie datgene kan doen wat men van haar verwacht, namelijk haar eigen verantwoordelijkheid uitoefenen.

En als wij dan niet in besluiteloosheid blijven steken, waarom zouden we dan bijvoorbeeld niet onmiddellijk een Europese vloot inzetten voor de Libanese kust? Dankzij Euromarfor zouden wij hiervoor de middelen hebben. Neen, mijnheer Cohn-Bendit, u bent geen kinderlijke dromer, of anders zou dit voor mij in nog sterkere mate gelden.

David Hammerstein Mintz (Verts/ALE). - *(ES)* Mijnheer de Voorzitter, het is mogelijk dat de crisis in het Midden-Oosten de Europese Unie een harde les gaat leren, een les die het gevolg is van deze ramp, een les die misschien een uitweg zal forceren uit de crisis waarin de EU zich momenteel bevindt. Want dit contact met de echte wereld van het Midden-Oosten via het leiderschap over een multinationale macht is van zeer groot belang. Het laat zien dat de Europese Unie meer is geworden dan een NGO die lof ontvangt voor de humanitaire hulp die zij het Midden-Oosten geeft, dat zij zich ook politiek inzet in de regio, wat heel belangrijk is, want het gaat om een wezenlijke, strategische inzet in het Midden-Oosten, waar vrede van levensbelang is voor de veiligheid van Europa.

Het lijkt geen twijfel dat met het moedige optreden van landen als Frankrijk, Italië en Spanje de toekomst van het buitenlands beleid van de Europese Unie in het geding wordt gebracht, en van dat optreden zal in zekere zin het verdere verloop van de Europese crisis afhangen. Het is duidelijk dat het unilateralisme van de Verenigde Staten in de hele Arabische wereld, en in een groot deel van de rest van de wereld, volkomen in diskrediet is geraakt. Libanon kan een succesvolle testcase worden voor een internationale interventiemacht die de vrede en zelfs een vredesakkoord kan handhaven in de Gazastrook en op de Westelijke Jordaanoever.

Wij zijn blij met het standpunt van de Commissie en de Raad ten aanzien van een Palestijnse regering van nationale eenheid en met hun pragmatische reactie, maar tegelijkertijd maken wij ons zorgen over wat er ter plekke gebeurt: de instandhouding van de Israëliische nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever en de aankondiging van eergisteren om zeventienhonderd nieuwe woningen te bouwen in die gebieden, wat in tegenspraak is met de routekaart.

Miguel Portas (GUE/NGL). - *(PT)* *Welcome to reality.* Als er eindelijk een verschuiving valt waar te nemen in het standpunt van Europa, dan is dat omdat er een volk bestaat dat in staat is gebleken verzet te bieden. Mijn applaus en waardering gaat uit naar het Libanese volk. Resolutie 1701 komt te laat en maakt geen onderscheid tussen dader en slachtoffer, maar ze is erin geslaagd een staakt-het-vuren te bewerkstelligen en zo mogelijkheden voor het herstel van de vrede te scheppen. Een VN-missie is gewoonweg de enige oplossing. We moeten de wederopbouw steunen, een hervatting van de oorlog moeilijk maken en de Libanezen tijd gunnen voor dialoog. Alleen zo kunnen de problemen bij de verdediging van het land worden opgelost.

Er zijn ook nog andere prioriteiten. De Europese blokkade in Palestina heeft Washington en Tel Aviv het verkeerde signaal gegeven. Zo straffen we een heel volk omdat het in de democratie gelooft. In Teheran zullen ultimatum en dreigementen alleen maar leiden tot een verheviging van de nucleaire wapenwedloop. Het is tijd om het vredesproces in het Midden-Oosten weer op gang te brengen. Alleen het wapen van de politiek is sterker dan de politiek der wapenen.

Brian Crowley (UEN). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag de fungerend voorzitter van de Raad en de commissaris bedanken voor hun bijdragen tot nu toe.

Deze zeer recente strijd heeft ons duidelijk met de neus op de verschrikkingen van dergelijke conflicten gedrukt en op de tol die hierdoor van de burgerbevolking en de menselijke infrastructuur wordt geëist. We moeten niet opnieuw het wiel gaan uitvinden en met nieuwe plannen komen, maar het bestaande idee van de routekaart nieuw leven inblazen: de routekaart waarover de EU, de Verenigde Naties, de VS en Rusland overeenstemming hadden bereikt. Hierin werd de koers uitgezet die moest worden gevolgd om niet alleen vrede en stabiliteit te bewerkstelligen tussen Israël en Palestina, maar ook tussen hun buurlanden, waaronder Syrië, Jordanië, Iran, Egypte en Libanon. Vooral de afgelopen maanden hebben wij kunnen gezien dat de Europese Unie er maar niet in slaagt om met één stem te spreken. Sommige lidstaten binnen de Europese Unie kunnen maar niet instemmen met de meerderheid van de andere lidstaten en daardoor is dit probleem blijven bestaan en zelfs verergerd. Het is ons nu in elk geval wel, ter elfder ure, gelukt om overeenstemming te bereiken over de bevelvoering over de VN-vredesmacht die naar Libanon gaat.

We moeten nu echter de moed opbrengen om nieuwe ideeën te bekijken, en te bedenken hoe we het contact kunnen vernieuwen. Als we iets hebben geleerd van onze eigen Europese geschiedenis, als we iets hebben geleerd van onze eigen ervaringen met het oplossen van conflicten binnen de Europese Unie of in de rest van de wereld, dan is het wel dat we alleen via onderhandelingen en dialoog tot een duurzame en rechtvaardige oplossing kunnen komen. Misschien hebben we nu de gelegenheid om weer contact te zoeken met de gekozen vertegenwoordigers van het Palestijnse volk, met Hamas, met de Libanese regering, met Israël en met de regeringen van Syrië en Iran om op die manier te trachten nader tot elkaar te komen.

De belangrijkste les die we in het afgelopen halfjaar met betrekking tot het Midden-Oosten hebben geleerd, is dat we er niet in zijn geslaagd met één stem te spreken en al die landen het duidelijke signaal te geven dat als zij een misstap begaan, de Europese Unie actie tegen hen onderneemt. Met actie bedoel ik niet een militair ingrijpen, maar de sterkste wapens die we hebben, namelijk onze morele overtuigingskracht en de economische steun die we aan die gebieden geven.

Commissaris en fungerend voorzitter, dit is het moment om moed te tonen. Dit is het moment om een nieuwe koers uit te zetten en de routekaart af te stoffen, nieuw leven in te blazen en geschikt te maken voor de eenentwintigste eeuw.

Paul Marie Coûteaux (IND/DEM). - *(FR)* Mijnheer de Voorzitter, nu de heer Cohn-Bendit weer terug is in de vergaderzaal, wil ik hem graag gelukwensen met het vurige betoog dat wij zojuist hebben kunnen beluisteren. Op gevaar af hem te verbazen of te bedroeven, wil ik hem zeggen dat ik het op bijna alle punten met hem eens ben, of in ieder geval op de belangrijkste punten. Het is toch overduidelijk dat er geen andere oplossing is dan een politieke oplossing. Deze politieke oplossing is bovendien mogelijk, ondanks de wanhoop bij de verschillende partijen, de wanhoop van de extremisten van beide kampen. Het huidige Israëlische beleid maakt een vertwijfelde indruk en de staat Israël moet tegen zichzelf beschermd worden. Ik denk dat het beleid van machtsvertoon dat Israël voert, een "alles of niets" beleid is, dat zijn bestaan op lange termijn in gevaar brengt en dat iedereen die een veilig Israël wil - zoals wijzelf - zorgen baart.

Er zijn slechts twee punten waarover wij van mening verschillen. Nee, niet Europa zal deze politieke oplossing voorschrijven, omdat Europa dit niet unaniem wil. Het duurde - zoals u, mijnheer Cohn-Bendit, weet - meer dan drie weken voordat de ministers van Buitenlandse Zaken bijeenkwamen na het begin van de bombardementen, en dat was dan nog alleen om uiting te geven aan hun meningsverschillen. Laten wij eens ophouden te dromen over een beleid dat gebaseerd is op alweer een Europees leger, een Europese marine of wat al niet meer. Wij zijn het in politiek opzicht niet met elkaar eens, en dan kan er geen sprake zijn van een eigen Europese politieke keuze als zodanig, tenminste niet zolang wij ons naar het beleid van Washington schikken - en dat is het andere punt waarop ik met u van mening verschil. Dat beleid bestaat er immers in feite uit de extreme elementen van beide kampen te bevorderen en het geopolitieke evenwicht van de regio te verstoren. Door Irak te verwoesten, door Syrië te stigmatiseren en door Syrië te dwingen zich terug te trekken uit Libanon, waardoor dit land kwetsbaar wordt - zoals ook de christenen, zelfs oud-premier Aoun, zich realiseren - hebben wij de voorwaarden geschapen voor een verstoord evenwicht, en wij plukken nog steeds de wrange vruchten van dit verstoord evenwicht, zoals oorlog en het feit dat de extremisten zeggenschap krijgen, van beide kampen trouwens, zowel van de overheersende als de overheerste partij.

Ik geloof helaas niet dat Europa deze politieke oplossing kan afdwingen; ik zie geen andere politieke macht dan Frankrijk die dit zou kunnen doen.

Bruno Gollnisch (NI). - *(FR)* Mijnheer de Voorzitter, wee het land waar door een te sterke beklemtoning van minderheden en etnische gemeenschappen het gezag van de staat wordt verdrongen, en wee ook de ontwapende staten. Het arme, geplaagde Libanon heeft dit eens te meer moeten ondervinden door - zijns ondanks - het motief te leveren voor een verwoestend en disproportioneel ingrijpen. Natuurlijk heeft men het recht op zelfverdediging en het recht op respons, maar men heeft niet het recht op het ontketenen van een totale oorlog, zonder onderhandelingen, zonder ultimatum, zonder oorlogsverklaring en zonder de kwestie eerst aan de Veiligheidsraad voor te leggen. Ik vrees ook dat deze operatie averechts zal werken voor Israël, dat zijn politieke doelstellingen niet verwezenlijkt heeft en zich nu de vijandigheid van de hele Libanese bevolking op de hals heeft gehaald.

De fungerend voorzitter van de Raad merkte op dat de vergaderingen van de Europese ministers in een vriendschappelijke sfeer zijn verlopen; wat een opluchting! Deze aangename bijeenkomsten konden echter niet voorkomen dat Libanon verwoest werd.

Vandaag wordt er over een Europese vredesmacht gesproken, maar vreemd genoeg zijn hier slechts zeven van de vijfentwintig lidstaten bij betrokken. Moet ik er nog aan herinneren dat er al achtentwintig jaar een vredesmacht in Libanon bestaat? Mijn land, Frankrijk, heeft hier een zware tol voor betaald, ofschoon deze vredesmacht absoluut niet bij machte was om de tragische gebeurtenissen die wij hebben meegemaakt te voorkomen. In tegenstelling tot hetgeen de commissaris zojuist zei, stond zij in de recente tragedie volkomen machteloos en leverde zij enkel een paar extra doelwitten op voor de Israëlische bombardementen.

De regeling berust uitsluitend op de erkenning van soevereine staten met betrouwbare en erkende grenzen. Er moet een Palestijnse staat komen, die vrij en onafhankelijk is, en die al decennia lang niet bestaat - een stand van zaken waar de meesten van u zich rustig bij neerleggen. Zonder een Palestijnse staat kan er geen vrede zijn. De Libanese staat, die onlangs van Syrische invloed werd bevrijd, moet zijn gezag uitbreiden tot zijn gehele grondgebied. Alleen onder die voorwaarden zal er ook in Israël duurzame vrede kunnen heersen.

Ten slotte, wat de bijdrage van onze medeburgers aan de wederopbouw betreft, zijn wij het zat te moeten opdraaien voor het opnieuw opbouwen van wat anderen verwoest hebben. Laat iedere partij zelf bijdragen aan het herstel van de schade die zij heeft veroorzaakt: de Libanese staat voor de schade die door Hezbollah in Israël is aangericht, en de Israëlische staat voor de schade die in Libanon is aangericht. Laat ieder zijn eigen verantwoordelijkheid nemen. Ook dat is noodzakelijk als men het recht wil doen zegevieren.

João de Deus Pinheiro (PPE-DE). - *(PT)* Of men het leuk vindt of niet, de EU zal nu op het internationale toneel haar verschijning moeten maken. We zijn het Finse voorzitterschap, de commissaris en de Commissie dank verschuldigd dat ze hierin geslaagd zijn, of het in ieder geval mogelijk hebben gemaakt.

Dit is voor ons een gelegenheid, een gelegenheid evenwel die verantwoordelijkheden met zich meebrengt. We moeten goed beseffen dat er volop factoren meespelen die tot een mislukking kunnen bijdragen: het mandaat is onduidelijk, Hezbollah weigert te ontwapenen, Israël is op vergelding uit, de Israëlisch-Palestijnse grens is onvoldoende veilig, en we kunnen Syrië en Iran niet vertrouwen. Toch geloof ik dat het een verstandig besluit is geweest om deze verantwoordelijkheden te aanvaarden.

Wat de vredesmissie betreft, moeten wij ervoor zorgen dat deze missie succesvol verloopt. We moeten ervoor zorgen dat er binnen de EU geen onenigheid ontstaat en vlug handelen als er zich veranderingen voordoen in de situatie. Ik geloof dat een uit het Parlement, de Commissie en de Raad samengestelde informele cel hierbij heel nuttig kan zijn. Het belangrijkste is evenwel dat we een parallel politiek kader ontwikkelen. Het voorstel om een internationale conferentie te organiseren is volgens mij heel zinvol, gelet op het feit de UNIFIL-missie in Libanon een voorwaarde is, ook al is deze missie op zich niet voldoende. Tot slot wil ik erop wijzen dat we meer mankracht en middelen moeten mobiliseren, omdat dit proces veel tijd zal vergen. Het is onze plicht ervoor te zorgen dat onze vertegenwoordigers succes boeken. Dat is onze verantwoordelijkheid.

Hannes Swoboda (PSE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, mijnheer de voorzitter van de Raad, ik wil de veiligheid van Israël en het belang daarvan voor Europa in het middelpunt van

mijn opmerkingen plaatsen. Onze geschiedenis, onze vreselijke, tragische, rampzalige geschiedenis in Europa verplicht ons om ons sterk te maken voor de veiligheid van Israël.

De vraag is echter wat veiligheid voor Israël betekent. Dit betekent ten eerste dat de veiligheid van de buurlanden gegarandeerd moet zijn, dat deze landen zich moeten kunnen concentreren op hun eigen economische en sociale ontwikkeling, dat zij niet afhankelijk mogen worden van hun burens, dat zij niet bezet mogen worden en niet gedwongen mogen worden om te strijden tegen de gevolgen van een blokkade. Daarom moet Libanon onafhankelijk zijn, ook van Syrië. Het land mag niet militair bezet zijn en niet bedreigd worden met een blokkade.

Ten tweede is veiligheid voor Israël - iets waar we allemaal naar streven - alleen maar mogelijk als de resoluties van de VN eindelijk worden omgezet. Dit geldt vooral voor de eerste resolutie, die de basis was voor het ontstaan van Israël, maar die ook in de oprichting van een Palestijnse staat voorzag. Daarom moeten de troepen uit de bezette gebieden worden teruggetrokken. Pas dan kan daar een onafhankelijke staat ontstaan.

Ik zou Gideon Levy willen citeren, die schrijft voor de Israëlische krant Ha'aretz. Hij schrijft: "De kanker die voor ons een grotere bedreiging is dan iedere vorm van terrorisme, is de bezetting van een ander land, met alle gevolgen van dien voor de bevolking." Die mening zijn veel Israëli's nu toegedaan. Daarom is hetgeen u in de afgelopen dagen en weken heel duidelijk heeft gezegd, mijnheer de voorzitter van de Raad, juist: we moeten onderhandelingen mogelijk maken, zodat de veiligheid van Israël op een duurzame manier kan worden gegarandeerd. Met een oorlog kan dat doel niet worden bereikt, en geweld leidt alleen maar tot meer geweld. Dat is wel gebleken uit de vorige oorlog in Libanon. Ook een unilaterale aftocht is echter geen oplossing, zeker niet als daar geen militaire garanties en geen actief vredesbeleid mee gepaard gaan om nieuwe aanslagen te verhinderen.

Wie onderhandelt, moet gesprekken voeren. Wie met een ander praat, erkent die als partner. Daarom moeten we niet te zeer de nadruk leggen op de voorwaarden, vooral wanneer ze door één van de partijen worden gesteld. Van Hamas eisen we terecht dat ze Israël binnen de grenzen van 1967 erkennen. Dan moeten we echter ook van Israël eisen dat ze zelf de grenzen van 1967 erkennen. Het alternatief is dat we zeggen: ga aan de tafel zitten, praat erover, op basis van de resolutie van de VN, waarin dat staat, en dan moet er worden gesproken over correcties en dergelijke. Daarom kan het vredesproces alleen maar gebaseerd zijn op onderhandelingen.

Ik zou één punt recht willen zetten, mijnheer de voorzitter van de Raad. Het is eigenlijk geen terugkeer naar het vredesproces; het is het begin van het vredesproces, want een vredesproces dat die naam werkelijk verdient heeft nog niet plaatsgevonden.

Ik zou u beiden van harte willen bedanken, mevrouw de commissaris en mijnheer de voorzitter van de Raad, want in de afgelopen weken heeft u er met woorden en daden toe bijgedragen dat er een realistischer beeld is ontstaan. Nu kan Europa werkelijk een grote rol gaan spelen bij de totstandkoming van een duurzaam vredesproces, dat we dringend nodig hebben voor de veiligheid van Israël, maar ook van de hele regio.

(Applaus)

Alexander Lambsdorff (ALDE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, de situatie in het Nabije Oosten raakt Europa direct. Helaas is er een oorlog nodig geweest om ons weer eens te confronteren met dit feit, en ook op het diplomatieke toneel staat deze kwestie weer in het middelpunt. We weten allemaal dat er in het Nabije Oosten een alomvattende politieke oplossing moet komen: twee staten, Israël en Palestina, vrede in het grensgebied tussen Israël, Syrië en Libanon, de hulp van de niet-radicalen Arabische landen, het terugdringen van Iran en zijn handlanger Hezbollah. We weten wat er moet gebeuren.

Het is de hoogste tijd om de stukjes van de puzzel samen te voegen, want de mensen lijden onder het geweld. Mijnheer Schulz, ik ben heel blij dat u bent ingegaan op het voorstel van de FDP om een CVSNO (Conferentie voor Veiligheid en Samenwerking in het Nabije Oosten) in het leven te roepen. Kurt Beck heeft dat ook al gedaan. Op onze steun kunt u rekenen. Het zou mooi zijn als deze organisatie er werkelijk zou komen. Hans-Dietrich Genscher zou hier blij mee zijn.

Veel lidstaten werken mee aan de UNIFIL, de internationale strijdkrachten in Libanon. De Europese troepen vormen de ruggengraat van deze strijdkrachten, maar het zijn helaas nationale eenheden, geen Europese eenheden. Dat is jammer, want wij liberalen delen de droom van het EVDB, die Daniel Cohn-Bendit hier zo welbespraakt heeft beschreven. Ik moet er echter wel een kanttekening bij maken,

mijnheer Cohn-Bendit! Het is toch wel frappant dat u als vertegenwoordiger van een partij die heel lang de *Bundeswehr* heeft willen afschaffen en de NAVO wilde verlaten nu de arme Graham Watson aanvalt, omdat de FDP na lange discussies het weloverwogen besluit heeft genomen om deze keer niet van de partij te zijn. Als ik u was, zou ik wat minder hoog van de toren blazen.

Als we indertijd uw veiligheidsbeleid hadden gevolgd zou Janusz Onysekiewicz nu geen voorzitter van deze vergadering zijn. We zijn de soldaten die in deze omstreden regio dienst doen, natuurlijk dank verschuldigd, maar het is ook glashelder dat wij als politici eindelijk moeten zorgen voor een gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid dat die naam ook dan verdient wanneer het menens wordt. Er is al gesproken over de problemen in de Raad. We moeten de bestaande structuren nog eens onder de loep nemen, we moeten zorgen voor een werkelijk gemeenschappelijke besluitvorming. Kortom, we moeten een grote stap zetten op weg naar een gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid. Daarvoor willen wij strijden; dat is de taak van Europa, en die moeten we ook vervullen.

Verder ben ik van mening dat we dit debat in Brussel zouden moeten voeren, en niet in Straatsburg.

Caroline Lucas (Verts/ALE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, de ogen waren heel begrijpelijk gericht op het bloedbad in Libanon. Laat niemand echter de misdaden uit het oog verliezen die in de Gazastrook worden gepleegd, waar de Palestijnen nu in feite als gevangenen leven. Laten we niet uit het oog verliezen dat er sinds eind juni meer dan 200 Palestijnen - waarvan minstens 44 kinderen - zijn gedood. Laten we niet uit het oog verliezen dat nog eens duizenden anderen gedwongen zijn om hun huis te ontvluchten. Laten we niet uit het oog verliezen dat, als we het over de Israëliische gevangenen hebben - die inderdaad moeten worden vrijgelaten - er ook 9 000 Palestijnen gevangen zitten in Israëliische gevangenissen en dat de helft van hen zonder vorm van proces is opgesloten. En laten we ook niet uit het oog verliezen dat er nog steeds gekozen Hamas-volksvertegenwoordigers vastzitten. Het is duidelijk dat er pas sprake kan zijn van duurzame vrede in het Midden-Oosten als er een einde komt aan de Israëliische bezetting van Palestina.

Er zijn vandaag in dit Parlement veel wanhopige opmerkingen gemaakt in de trant van: 'Konden wij als EU maar meer doen.' We dringen er bij de Israëliische autoriteiten op aan om de achtergehouden Palestijnse gelden vrij te geven; we vragen om de grensovergangen open te stellen en een einde te maken aan de lucht- en zeeblokkade; we dringen erop aan om niet nog meer illegale nederzettingen te bouwen, maar eigenlijk verandert er nauwelijks iets.

Ik denk dat het te laat is om nu nog de aanbeveling van de leiders van de EU-missie in Jeruzalem op te volgen en om opschorting van de associatieovereenkomst EU-Israël te vragen op grond van schending van de mensenrechten, zoals krachtens artikel 2 van die overeenkomst mogelijk is. Als wij als EU onszelf en onze overeenkomsten niet serieus nemen, moeten we niet verrast opkijken als anderen dat ook niet doen.

Mevrouw de commissaris, u zei dat uw geloofwaardigheid in het geding is. Dat is ook zo. Als EU hebben we grote invloed in het Midden-Oosten en daarvan moeten we effectiever gebruik maken.

Adamos Adamou (GUE/NGL). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, de invasie van Israël en de totale vernietiging van Zuid-Libanon, de honderdduizenden mensen die gedwongen werden te vluchten - en die voor een groot deel gastvrijheid ontvingen van het Cyprische volk - en de hecatomben van slachtoffers tonen aan dat de doctrine van de zogenaamde oorlog tegen het terrorisme heeft gefaald. Daaruit blijkt dat men op artificiële wijze een nieuw Midden-Oosten wil opbouwen, een Midden-Oosten echter dat door de volkeren van het gebied wordt verworpen. De verwezenlijking van beide doelstellingen berust op de macht van de wapenen en de schending van het volkenrecht.

De slachtpartij in dit gebied zal pas ophouden als het gewelddadige beleid van de grootmachten wordt vervangen door een billijke, vreedzame dialoog, een dialoog waarin de territoriale integriteit en soevereiniteit van de landen volledig wordt geëerbiedigd, met name in Palestina, in de Gazastrook, waar 70 procent van de bevolking honger heeft en lijdt.

Ook de Europese Unie heeft serieuze verantwoordelijkheden. Er moet politieke steun worden gegeven aan president Abbas en zijn pogingen om een regering van nationale eenheid te vormen. De Palestijnse ministers en parlementsleden moeten worden vrijgelaten, het economisch isolement van de bezette gebieden moet onmiddellijk worden opgeheven en de besprekingen moeten worden hervat. Laten wij niet vergeten dat de Palestijnse kwestie het hoofdprobleem is als wij een duurzame vrede willen bewerkstelligen in dit gebied.

Girts Valdis Kristovskis (UEN). - *(LV)* Dames en heren, de vastberaden taal die hier wordt geuit, bevestigt dat er een doelmatigere besluitvorming in het kader van het GBVB nodig is. De resolutie die wij nu gaan aannemen, bevat vele goede punten, waaronder de eis dat Hezbollah wordt ontwapend. Vreemd genoeg echter staat deze organisatie niet op de EU-lijst van terroristische organisaties. Die lijst bevat wel de Iraanse oppositiebeweging, de Mojahedin: wij hebben herhaaldelijk gevraagd haar van de lijst te halen, vooralsnog zonder succes. Waarom staat Hezbollah niet op de terroristenlijst? Misschien omdat Hezbollah in de Libanese regering vertegenwoordigd is? Is de uitlokking van dit conflict, dat tot enorme verliezen heeft geleid, geen reden om deze zaken openlijk ter sprake te brengen? Ik zou degenen die op dit moment verantwoordelijk zijn voor het leiderschap van Europa willen oproepen hun energie niet alleen te besteden aan de mogelijkheden om middelen vrij te maken voor wederopbouwwerkzaamheden en de inzet van vredestroepen, maar om ook nauwkeurige, onderbouwde en eerlijke antwoorden te geven over de aanleidingen van het conflict.

Gerard Batten (IND/DEM). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, we hebben tijdens dit debat diverse malen gehoord dat er moet worden onderhandeld om tot een akkoord te komen en dat er een vredesproces moet plaatsvinden. Met wie onderhandelen we echter en op welke basis? De strijd in Libanon is ontstaan doordat Hezbollah Israëliische soldaten heeft ontvoerd, wat - en dat is niet zo vreemd - heeft geleid tot een vergeldingsactie van de Israëliërs en tot een escalatie van het conflict.

De leider van Hezbollah, Sayyed Hassan Nasrallah, heeft gezegd dat hij nooit het bevel had gegeven om de soldaten gevangen te nemen en te ontvoeren als hij had geweten dat het tot zo'n grootschalig conflict zou leiden. Wat had hij dan verwacht? Dat zijn niet de woorden van een politieke leider, maar van een politieke gangster en terrorist. Hij heeft bevel gegeven tot de ontvoering omdat hij dacht dat er geen haan naar zou kraaien. Dat is wel gebeurd en er is een conflict ontstaan dat hij vervolgens toch nog de Israëliërs in de schoenen kon schuiven.

De Palestijnen hebben een terroristische regering gekozen die onder leiding staat van Hamas en de Libanezen hebben twee terroristische Hezbollah-vertegenwoordigers in hun regering. Deze besluiten hebben consequenties voor de Palestijnen en de Libanezen, zoals we hebben gezien. Hoe reageert de Europese Unie hierop? Door de strijdende partijen meer geld te geven: 435 miljoen euro tot nu toe dit jaar aan Palestina en 42 miljoen euro aan Libanon.

We moeten de betreffende Hamas- en Hezbollah-ministers vragen om zich te distantiëren van uitspraken dat ze de Israëliërs de zee in willen drijven, voordat we kunnen overwegen om hun respectievelijke regeringen steun te geven. Anders komen dergelijke betalingen in feite neer op het financieren van terrorisme.

Mario Borghezio (NI). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, als de minister van Buitenlandse Zaken van een van een de oprichtende lidstaten van de Europese Unie, te weten de minister van Buitenlandse Zaken van mijn land, arm in arm loopt met een Hezbollah-leider, geeft Europa geen positieve boodschap aan zijn burgers. Dit is geen positieve boodschap aan degenen die werkelijk vrede willen en willen bijdragen aan een oplossing voor de uitermate ernstige problemen waar dit gebied en met name een geteisterd land als Libanon, het arme Libanon, mee te kampen heeft.

Frankrijk komt onbetwistbaar de verdienste toe dat het onmiddellijk het belangrijkste vraagstuk op tafel heeft gelegd, toen het erop aandrong dat in het VN-mandaat een wapenembargo werd opgenomen met betrekking tot alle grenzen, en dus in eerste plaats met betrekking tot de grens met Syrië. Ofschoon de commissaris in alle duidelijkheid heeft gezegd dat Libanon opnieuw onafhankelijk - en dus niet-afhankelijk van Syrië - moet worden en daartoe het recht heeft, hebben wij kritiek op het feit dat zij niet met dezelfde duidelijkheid over andere soortgelijke fundamentele vraagstukken heeft gesproken.

Wij willen weten, en Europa moet weten, wat wij met deze missie gaan doen, wat de taken zullen zijn en welke middelen wij ter beschikking zullen hebben. Als iemand ons bijvoorbeeld zegt dat ontwapening van Hezbollah betekent dat deze edele guerrillastrijders moeten worden opgenomen in het Libanese leger, zullen wij antwoorden dat dat niet de oplossing is van het probleem, en dat dat vooral niet beantwoordt aan de doelstellingen die Europa, en dus de lidstaten die deelnemen aan de UNIFIL-missie, moeten nastreven.

Veel militaire deskundigen wijzen trouwens op de gevaren die gepaard gaan met een optreden waarvoor geen exact en correct geformuleerd mandaat bestaat. Dit is een fundamenteel punt en men moet de moed hebben om daarover duidelijke taal te spreken en krachtig aandringen - Europa moet dat doen - op toereikende garanties. Daar bevinden zich immers onze soldaten, en natuurlijk is er een rol voor Europa.

Elmar Brok (PPE-DE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, mijnheer de voorzitter van de Raad, Europa werd om hulp gevraagd, maar de lidstaten hebben het op moeten knappen, met hun ontoereikende middelen. Dat was weer eens een bewijs dat we met de huidige constructie niet uit de voeten kunnen, en weer eens een bewijs dat we onze verplichtingen jegens de burger zonder de Grondwet niet na kunnen komen. Daarvoor beschikken wij gewoon niet over de nodige structuren.

Dan nu het eigenlijke onderwerp. Dit conflict houdt natuurlijk verband met het hele conflict in het Nabije Oosten. Ik ken de strijd tussen de Palestijnen en de Israëli's. De gebeurtenissen op de *Sheba farms* zijn echter slechts een voorwendsel, en hebben niets te maken met Hezbollah. Het gaat om een groep die hier niet direct bij betrokken is en die met de actieve ondersteuning van Iran en Syrië conflicten provoceert om de staat Israël te vernietigen. Dat is een feit en dat moeten we onder ogen zien om een gefundeerd oordeel te kunnen vellen.

Het is natuurlijk de vraag of het antwoord van Israël op de recente gebeurtenissen niet overtrokken was. Ik ben van mening dat dit het geval was. Ik denk echter dat we de uitgangspositie niet mogen vergeten. Daarom moeten Syrië en Iran nu een duidelijke toezegging doen dat ze geen wapens meer zullen leveren. We moeten duidelijk maken dat Hezbollah de uitvoering van resolutie 1559 tot nu toe heeft verhinderd, en dat milities geen wapens mogen hebben. De soevereiniteit van Libanon kan pas worden hersteld als de regering in eigen land het monopolie op het gebruik van geweld weer verkrijgt. Hezbollah mag dus geen wapens bezitten.

Daarom moet de internationale gemeenschap een duidelijk mandaat krijgen. Ik begrijp ook wel dat niemand op dit moment bij machte is om Hezbollah direct te ontwapenen, maar door dit geschipper - bijvoorbeeld het feit dat de controles op zee niet binnen de zevenmijlszone plaats mogen vinden - krijg ik de indruk dat er wordt geprobeerd om telkens weer deurtjes open te zetten om de bewapening te hervatten, wat dan weer tot een volgende oorlog kan leiden.

Deze UNIFIL-strijdmacht moet meer mogelijkheden en bevoegdheden krijgen. Nu zijn ze met 15 000 man slechts toeschouwer, net zoals tot nu toe 2 000 soldaten slechts toeschouwer waren. Ze hebben wel gezien wat waar verstopt is, maar ze konden niets doen tegen het verstoppen van wapens. Natuurlijk moet dit in samenwerking met de Libanese regering gebeuren, maar we mogen deze feiten niet uit het oog verliezen.

Daarom mogen we ons niet beperken tot fraaie woorden. We willen nu de hand houden aan de resoluties 1701 en 1559. Dat is ongetwijfeld de beste manier om de rust in het betrokken gebied te herstellen, waardoor we een betere kans maken om het eigenlijke probleem in het Nabije Oosten aan te pakken.

Het Kwartet bestaat tot nu toe slechts op papier, maar het is volgens mij de hoogste tijd dat het gezamenlijk optreedt in dit gebied, met deelnemers op het allerhoogste niveau. Dat is de enige manier om samen geloofwaardig te zijn en de nodige veiligheids garanties te bieden voor de opbouw van een veilige staat Israël en van een levensvatbare Palestijnse staat. Niemand kan dit alleen tot stand brengen. Dat lukt alleen maar als we samenwerken, en dat moet ook gebeuren.

Er moet weer een soort conferentie van Madrid komen. Zo kunnen we een nieuwe start wagen. Ik hoop ook dat er een einde komt aan de terreur in Palestina, in de Gazastrook en op de westelijke Jordanoever, dat president Abbas erin slaagt om daar een einde aan te maken, en dat er tegelijkertijd een einde komt aan de Israëlische acties. Omdat er nieuwe wapens zijn met een grotere reikwijdte, moet Israël onder ogen zien dat het alleen maar kan bestaan wanneer er vrede heerst.

Er is een nieuwe situatie ontstaan. Dat hebben we geleerd uit dit Libanon-conflict. Ik hoop dat men dat ook in Jeruzalem inziet, en ook in Ramallah. Als beide partijen uiteindelijk niet alles willen verliezen, als ze hun kinderen een kans willen geven, dan moeten ze nu een akkoord met elkaar sluiten, en daartoe moeten wij een bijdrage leveren.

(Applaus)

Véronique De Keyser (PSE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, mevrouw de commissaris, deze zomer waren wij getuige van een tragisch scenario dat uitmondde in een bloedbad: meer dan duizend doden onder de Libanezen, voor het merendeel burgers, een miljoen ontheemden mensen, een volledig verwoest land, vernielde infrastructuur, een vervuilde zee, een vergiftigde landbouw en waarschijnlijk verboden wapens die vandaag de dag nog steeds slachtoffers maken. Dit betekent een ramp voor Libanon en flinke wonden voor Israël, waar gelukkig minder schade is aangericht.

Tijdens deze tragedie was er ook nog een schandaal: de VN, die lamgelegd werd door de Verenigde Staten en niet in staat was een onmiddellijk staakt-het-vuren af te dwingen, omdat Israël de tijd moest krijgen om zijn werk ter plekke af te maken. Woorden zijn verdraaid: een bloedbad onder burgers heet voortaan “een buitensporige reactie zonder enig onderscheid”; een land binnenvallen is “een militie terugdringen”; een verzetsbeweging uit de weg ruimen is “zoeken naar een ontvoerde militair”. Maar daar trapt niemand in. De oorlog stond op uitbreken en wij hebben het laten gebeuren. Het was een geplande oorlog. Er waren inderdaad meerdere actoren bij betrokken, zoals Syrië en Iran, maar ook - jammer genoeg via Israël dat een slachtoffer van de oorlog is - de Verenigde Staten, die nog steeds experimenteren met hun rampzalige concept van een “constructieve onbalans” om het Midden-Oosten opnieuw vorm te geven. Dit concept, dat in Irak op een mislukking is uitgelopen, is eens te meer toegepast en toont zijn beperkingen.

De wortels van dit conflict liggen heel diep. Ze liggen in het nog steeds bezette Palestina, dat nog altijd wacht op een staat en waar de helft van de regering en de democratisch gekozen Wetgevende Raad in de gevangenis zit. Ook daar moet een staakt-het-vuren en een vredesmacht komen. Terwijl de Libanezen praktisch voor het oog van de camera's stierven, verloren 250 Palestijnen hun leven in alle stilte, onder de bezetting.

Er valt niets op te lossen in het Midden-Oosten als er geen oplossing voor dit conflict wordt gevonden met de steun van de hele internationale gemeenschap, met inbegrip van de Arabische landen, de Palestijnen, en, uiteraard, Israël en de Verenigde Staten. Ik dank Frankrijk en Italië voor het feit dat zij hier op gewezen hebben, en ik dank ook het Finse voorzitterschap omdat het de Europese vlag weer heeft gehesen, deze weg is ingeslagen en onderhandelingen is gestart met alle actoren, inclusief Syrië.

Wij willen dolgraag een internationale vredesconferentie. Dat is het Europese antwoord op het Amerikaanse concept van vernietiging en constructieve onbalans, en het is trouwens de enige mogelijke oplossing. Nu zijn wij opgelucht, maar er is een bladzijde omgeslagen. Natuurlijk zal Europa een bijdrage leveren aan de wederopbouw van Libanon, maar ik heb mij in mijn fractie sterk gemaakt voor hetgeen u wilt, mijnheer Gollnisch, namelijk het concept “de vernietiger betaalt”, niet omdat wij ons geld moeten terugvorderen, maar omdat dit een rechtvaardig en verantwoordelijk concept is en omdat er zonder gerechtigheid en zonder het nemen van verantwoordelijkheid geen vrede zal zijn in het Midden-Oosten.

(Applaus)

Frédérique Ries (ALDE). - *(FR)* Mijnheer de Voorzitter, ieder burgerslachtoffer van deze oorlog is een tragedie, zowel in Libanon als in Israël, en ik wil hier om te beginnen uiting geven aan onze solidariteit met degenen die lijden. Deze solidariteit is momenteel een van onze voornaamste punten van zorg, net als - zoals eerder opgemerkt - een terugkeer naar het politieke proces en de routekaart. Maar er zijn ook andere punten van zorg, zoals de vrijlating van de Israëlische soldaten, steun voor de democratisering van Libanon - waarvan de geschiedenis, tradities en cultuur volkomen losstaan van de terroristische ideologie van Hezbollah -, opheffing van de blokkade van Libanon, op voorwaarde dat er een wapenembargo wordt afgekondigd, en de cruciale kwestie van de ontwapening van Hezbollah.

Ik zou de heer Cohn-Bendit, die ons zojuist vroeg of iemand zich een jaar geleden druk maakte om deze vraagstukken, graag willen antwoorden. Wij, mijnheer Cohn-Bendit - ikzelf en andere afgevaardigden - hebben resolutie 1559 in maart 2005 aan de orde gesteld. Wij, het Europees Parlement bijeen in plenaire vergadering, hebben toen melding gemaakt van en gestemd over - ik citeer even uit mijn geheugen, want ik heb die notitie niet meer paraat - “het onweerlegbare bewijs van terroristische daden”. Wij hebben verzocht om en gestemd vóór de ontwapening van Hezbollah, en wij hebben tevens de Raad verzocht zijn optreden hierop af te stemmen. Wij hebben dit wel degelijk gedaan.

Dit gezegd hebbende, heb ik alle begrip voor degenen die vandaag in deze Vergadering spreken over de noodzaak een dialoog aan te gaan en opnieuw een beroep te doen op de diplomatie, maar dan is mijn vraag: hoe krijgen wij sjeik Nasrallah zover dat hij resoluties 1559 en 1701 naleeft, als hij herhaaldelijk, zelfs gisterochtend nog, in de Libanese pers alle oproepen tot ontwapening heeft verworpen? Ik kom even terug op wat de commissaris zei: Europa staat meer dan ooit op een tweesprong, als het erom gaat nieuwe wegen te vinden en een herhaling van de fouten uit het verleden te voorkomen. Want het zou absoluut tragisch zijn als deze fouten opnieuw werden gemaakt.

Johannes Voggenhuber (Verts/ALE). - *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, toen onze geachte collega Graham Watson zei dat we naar voren moesten kijken, en niet terug, was ik even opgelucht. In deze wrede en zinloze oorlog worden er echter mensen gedood, op een wrede en zinloze manier. Dat dwingt ons om

de volgende vraag te beantwoorden: hadden we deze oorlog kunnen vermijden? Die vraag moet ook Europa beantwoorden.

In maart 2005 heeft dit Parlement een resolutie aangenomen waarin de terroristische activiteiten van Hezbollah werden veroordeeld. Bovendien hebben we aan de Raad gevraagd om de nodige tegenmaatregelen te nemen. Dat is echter nooit gebeurd, de Raad heeft niet gereageerd op ons verzoek. De Europese Unie heeft ook nooit een initiatief genomen om de resolutie van de VN over de ontwapening kracht bij te zetten. In tegendeel, Hezbollah is jarenlang juist tot de tanden bewapend. Hebben onze inlichtingendiensten dat soms niet gemerkt? Hebben die ook niet gemerkt dat Hezbollah honderden raketbasissen in woonwijken heeft aangelegd en zich daar heeft verschanst? Daartegen zijn geen maatregelen genomen.

Heeft men dan werkelijk niet gemerkt dat Iran dit conflict heeft benut voor zijn hegemoniaal beleid? Kunnen we onze handen in onschuld wassen en alleen maar naar de toekomst kijken, omdat het werkelijk niet mogelijk was om de toenemende oorlogsdreiging vanuit Europa te zien? Iedereen in dit Parlement erkent het absolute principe van het bestaansrecht van Israël - dat is terecht, en daar ben ik blij om - maar waarom kijken we dan passief toe terwijl de krachten die Israël willen vernietigen zich telkens weer hergroeperen, tot daar een sociale, politieke en ook militaire paniek uitbreekt? Is het denkbaar dat we een zekere medeverantwoordelijkheid zouden vaststellen als we terug zouden kijken?

Vittorio Agnoletto (GUE/NGL). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, als pacifist heb ik nooit gedacht dat men vrede met wapens kon opbouwen, en daarom ben ik niet laaiend enthousiast over de missie naar Libanon. Ik neem echter op realistische wijze nota van het feit dat wij hier moeten optreden om de schade te beperken. Dat is de enige mogelijkheid om terugtrekking van Israël uit Libanon te bewerkstelligen. Echter, hoe neutraler de vredeshandhavingsmacht, hoe geloofwaardiger ze zal zijn.

Daarom is het noodzakelijk dat Italië, evenals de andere bij de UNIFIL-missie betrokken landen, onmiddellijk elke overeenkomst inzake militaire bijstand met Israël verbreken. Italië heeft bijvoorbeeld twee jaar geleden een dergelijke overeenkomst gesloten. Als duurzame vrede het doel is, volstaan militairen niet. Ik vraag de Europese Unie dan ook ervoor te zorgen dat aan de grens tussen Libanon en Israël ook civiele vredesmacht aanwezig zijn, met een van de militaire missie losstaand mandaat en beheer.

Wij moeten steun geven aan het verzoek van de humanitaire organisaties om een onder het beschermheerschap van de VN staande onderzoekscommissie in te stellen voor de eventuele oorlogsmisdaden die Israël tegen burgers zou hebben begaan, zoals het gebruik van clusterbommen en het bombarderen van sociale infrastructuur.

Ik deel de mening van de Raad dat er in het Midden-Oosten nooit duurzame vrede zal zijn zolang de rechten van het Palestijnse volk niet worden gerespecteerd. Daarom zou de Europese Unie formeel moeten voorstellen om een buffermacht te stationeren tussen Palestina en Israël en van Israël moeten eisen dat het de resoluties van de VN naleeft.

Hélène Goudin (IND/DEM). - *(SV)* Mijnheer de Voorzitter, de EU gebruikt het conflict tussen Israël en Libanon als een voorwendsel om het gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid te versterken. Wij vinden dat de lidstaten onafhankelijk moeten opereren in hun respectieve buitenlandse betrekkingen en dat zij hun gemeenschappelijke standpunten en inspanningen moeten coördineren binnen het kader van bestaande internationale organisaties. De VN is de internationale organisatie die de beste kaarten heeft om voor een duurzame oplossing in het Midden-Oostenconflict te zorgen.

Ingewikkelde kwesties op het gebied van het buitenlands beleid vereisen alomvattende langetermijnoplossingen in plaats van EU-maatregelen die vaak gekenmerkt worden door bekrompen specifieke nationale belangen. De internationale gemeenschap moet beter worden in het voorkomen van conflicten en ervoor zorgen dat de VN sneller tijdig kan ingrijpen. Wij steunen de verdere ontwikkeling van multifunctionele inspanningen ter bevordering van de vrede. Dit werk moet gebeuren binnen het kader van samenwerking in de VN.

James Hugh Allister (NI). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik keur niet elke daad van Israël goed, maar ik ben er zeker van dat Israël in het recente conflict niet de agressor was en dat het als soevereine staat volledig in zijn recht stond om zich te verdedigen tegen de aanhoudende, moorddadige raketaanvallen van Hezbollah. Het feit dat Hezbollah met behulp van leveranties uit Iran en Syrië deze acties heeft kunnen uitvoeren en tegelijkertijd deel kan uitmaken van de Libanese regering laat zien hoe dwaas het

is om een op terrorisme gerichte organisatie toe te laten tot een regering, of dit nu in Libanon, Palestina of in mijn eigen Noord-Ierland is.

De aanhoudende aanvallen op Israël vroegen om een krachtige reactie. Een belangrijke uitdaging voor de toekomst is de ontwapening van Hezbollah. Ik reken erop dat dat essentiële onderdeel van het mandaat niet zal worden omzeild of afgezwakt. Anders kunnen we in de toekomst alleen nog maar meer problemen verwachten. Laten we verstandig zijn en dat essentiële onderdeel van het mandaat aanpakken.

Tokia Saïfi (PPE-DE). - *(FR)* Mijnheer de Voorzitter, het extreme geweld dat zich deze zomer in Libanon heeft voorgedaan, is heel ernstig. We zien de geschiedenis in een stroomversnelling terechtkomen en de ingrediënten die het conflict voeden, waren nog nooit zo samengebond: steeds meer militaire technologie, steeds meer fanatisme, steeds meer arrogantie. Rekening houdend met die grilligheden moeten we met zekerheid vaststellen dat we op een tijdbom zitten, die op termijn het Midden-Oosten in brand zal steken en ook Europa zal treffen.

Iedereen ziet in dat het voortdurend verder opdrijven van het geweld nu zijn grens bereikt heeft en dat het internationaal recht gerespecteerd moet worden. We moeten de blokkade van Libanon nu dringend opheffen, maar als allerhoogste prioriteit moet het Israëliësch-Palestijns conflict geregeld worden, voor het te laat is. Europa moet zijn stem verheffen: de uitbouw van een Euro-mediterrane zone die gebaseerd is op vrede, ontwikkeling voor iedereen en dialoog tussen beschavingen moet van doorslaggevend belang zijn.

Op 24 augustus kwam het bureau van het Euro-mediterraan Parlementair Forum samen, een soevereine vergadering bestaande uit Europese Parlementsleden, nationale parlementsleden van de vijftientig lidstaten en parlementsleden van tien Middellandse-Zeelanden. Er werd beslist om een delegatie te sturen naar Libanon, Israël en Palestina. Als voorzitter van de politieke commissie van dat Forum zal ik die delegatie vanaf 18 september leiden, met als opdracht de noodzakelijke voorwaarden voor een hervatting van de politieke dialoog te bestuderen. Via deze delegatie, die beide kanten van de Middellandse Zee verenigt, willen we samen de basis leggen voor een nieuwe stap naar een oprecht Euro-mediterraan partnerschap waarin Europa een belangrijke rol te spelen heeft.

Mijnheer de Voorzitter van de Raad, mevrouw de commissaris, het is hoog tijd.

Carlos Carnero González (PSE). - *(ES)* Mijnheer de Voorzitter, laten we duidelijk zijn: om deze oorlog te voorkomen, in goede banen te leiden of nu, na die oorlog, de wederopbouw ter hand te nemen, had Europa over voldoende instrumenten moeten beschikken om dat met succes te kunnen doen. Die hebben we nog niet. We hebben geen Grondwet die van kracht is; wij hebben geen Grondwet die in een minister van Buitenlandse Zaken voorziet, een Grondwet die besluiten met een gekwalificeerde meerderheid toestaat en de Raad de mogelijkheid biedt om een groep landen te belasten met de missie die nu door een paar lidstaten wordt uitgevoerd.

Maar er komt een nieuwe kans aan, na afloop van een wrede oorlog: Italië, Frankrijk, Spanje en andere landen hebben zich gecommitteerd aan deelname aan een versterkte UNIFIL, waarvan de belangrijkste missie zal bestaan uit het handhaven van resolutie 1701 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties.

Maar politiek gezien is het in deze situatie essentieel dat we onze visie op het Midden-Oosten veranderen, dat we de visie veranderen die de Verenigde Staten unilateraal hebben trachten op te leggen sinds het begin van de oorlog in Irak. Wat een verschil tussen de soldaten die Irak bezetten en de Europese soldaten die nu het internationale recht gaan handhaven en de vrede gaan herstellen! Laten we niet vergeten dat dit verschil mede is gebaseerd op waarden, op de waarden van de Europese Unie.

We hoeven het Middellandse Zee-gebied niet meer te ontdekken. We hebben het Barcelona-proces en dat moeten we ten volle benutten. We moeten het conflict in het Midden-Oosten doordrenken met de geest van het Euro-mediterrane proces, met de geest van samenwerking, solidariteit, dialoog tussen culturen en volken, om de vrede te vestigen en te bewaren.

Onderdeel van dat proces is de Euro-mediterrane Parlementaire Vergadering. Ik heb de eer lid te zijn van de delegatie die, onder voorzitterschap van mevrouw Saïfi, naar het gebied zal worden gestuurd. Dat we dat hebben bereikt, mogen we als een succes beschouwen. We moeten de democratie in Libanon verdedigen en eveneens in staat zijn om de aanzet te geven tot een nieuwe internationale conferentie die gebaseerd is op de geest van de succesvolle Conferentie van Madrid.

Elizabeth Lynne (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, omdat de Raad niet onmiddellijk oproep tot een wapenstilstand, moesten we lijdzaam toezien hoe de infrastructuur van Libanon werd verwoest en er meer dan duizend burgerslachtoffers vielen, zowel in Libanon als in Israël, om nog maar te zwijgen van de slachtoffers die nog zullen vallen door de clusterbommen.

Dit is een nalatigheid die ik de Britse regering, en in het bijzonder Tony Blair, rechtstreeks aanreken. Wat heeft hij bereikt met zijn hondentrouw aan George Bush? Het gevolg was niet alleen een buitensporige verwoesting van gebouwen en levens, maar ook een verdere vervreemding van de moslimgemeenschap. Hij heeft zelfs het lef gehad om te zeggen dat hij niet denkt dat het tot verdere terroristische aanvallen zal leiden. Als ik al boos ben - en mensen zoals ik zijn boos - eerst over Irak en nu over Libanon, wat voor munitie verschaft dit dan aan mensen die eropuit zijn om vervreemde jonge moslims te indoctrineren? Er is niets, ik herhaal *niets*, wat terroristische aanvallen rechtvaardigt, maar Tony Blair moet inzien dat hij door zijn optreden medeschuldig is.

Angelika Beer (Verts/ALE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de voorzitter van de Raad, in grote lijnen ben ik het met u eens, en ik denk dat u dit grondwetteloze Europa goed door de woelige baren heeft geloodst. U heeft gezegd dat geen van de nog bestaande conflicten in deze regio militair of unilateraal mag worden opgelost. Ik vind dat u gelijk heeft, maar ik wil daaraan toevoegen dat we in dat verband ook over Iran moeten spreken.

Als we willen verhinderen dat Hezbollah nog verder wordt bewapend, als we willen verhinderen dat het dreigement van Rumsfeld, die zich een nieuwe oorlog kan voorstellen, na het verstrijken van de termijn wordt waargemaakt, dan moet wij Europeanen weer beginnen met onderhandelingen met Iran over oplossingen voor het nucleaire conflict en over een beëindiging van de steun aan Hezbollah. Ik denk dat we dat Israël verschuldigd zijn, maar ook het hele Nabije Oosten. We moeten dus ook de moed hebben om een einde te maken aan de barricade van de Amerikanen en in alle duidelijkheid zeggen: de oplossing is eenvoudig, we kunnen niet als voorwaarde vooraf eisen dat de verrijking van uranium tenminste voorlopig wordt stopgezet. Dat is het doel, maar het mag niet als voorwaarde vooraf voor onderhandelingen worden gesteld, we moeten onderhandelen om ons doel te bereiken. Dat is de weg. Als wij als Europeanen daar samen in slagen kunnen we volgens mij werkelijk zorgen voor vrede overal in het Nabije Oosten.

Bogdan Klich (PPE-DE). - (PL) Mijnheer de Voorzitter, de Europese publieke opinie heeft met grote tevredenheid gereageerd op het snelle en onbureaucratische antwoord van de Europese Unie op de gebeurtenissen in Libanon. Eigenlijk heeft de beslissing van de Raad om een zeventuizend manschappen tellend troepencontingent naar Libanon te sturen de UNIFIL-missie gered. En in dezelfde zin hebben de verschillende porties humanitaire hulp die de Commissie heeft toegekend, een zeer positieve invloed gehad op ons imago in dat land. Dankzij dergelijke maatregelen kan de Europese Unie uitgroeien tot een belangrijke speler in het Midden-Oosten en zal ze misschien niet aan de zijlijn hoeven toe te kijken, zoals het geval was tijdens de crisis in Irak.

Als we die doelstelling op korte termijn willen bereiken, zijn naar mijn mening een goede voorbereiding en leiding van de UNIFIL-missie van het allergrootste belang. Tot voor kort was dit een eenvoudige missie; het mandaat van de strijdkrachten was beperkt. Nu wordt dat mandaat veel uitgebreider, wat talrijke gevaren met zich meebrengt, vooral voor onze grondtroepen. Een aantal taken, zoals het droogleggen van de bevoorradingsbronnen van de terroristen van Hezbollah of de ontwapening van de organisatie, vormt een ernstige bedreiging voor het contingent.

Vervolgens heeft Libanon op middellange termijn behoefte aan financiële steun - in veel grotere mate dan tot dusver het geval is - om de infrastructuur weer op te bouwen, de democratische instellingen te versterken en de Libanese veiligheidsdiensten te moderniseren en verder te ontplooiën. Hiervoor zal de Unie haar *soft power* moeten gebruiken, in de eerste plaats die van het Europese geld.

Tot slot hebben we op lange termijn een vreedzame en alomvattende regeling voor het conflict in de hele regio nodig. Dit betekent dat we een ernstige dialoog zullen moeten aangaan met Syrië en successen zullen moeten boeken in de onderhandelingen over het kernprogramma van Iran. Daarnaast is een echt akkoord tussen Israël en Palestina van cruciaal belang, aangezien net daar de sleutel ligt voor een stabiele situatie in het Midden-Oosten. Als dat akkoord er niet komt, zal de regio een kruitvat blijven.

Jo Leinen (PSE). - (DE) Mijnheer de Voorzitter, we moeten naar de toekomst kijken, maar het is ook de moeite waard om eens terug te kijken naar hoe de Libanon-crisis beheerd werd.

We hoeven ons niet te schamen voor het resultaat van de bijdrage van Europa. De manier waarop die bijdrage tot stand is gekomen, is echter niet boven iedere twijfel verheven. We hebben gezien dat er wekenlang chaos heerste, dat er in de hoofdsteden van de lidstaten een debat heeft plaatsgevonden, maar niet in Brussel, de hoofdstad van Europa. Ik durf wel te beweren dat we het aan het Finse voorzitterschap en aan de Italiaanse regering te danken hebben dat Europa een blamage nog net heeft weten te vermijden. Het crisisgebied ligt voor onze deur, en daarom dragen wij een bijzondere verantwoordelijkheid.

Ik ben heel blij dat mevrouw Ferrero-Waldner heeft gezegd dat de EU klaar staat om meteen concrete humanitaire hulp te leveren. Daar zijn er duidelijke bevoegdheden, duidelijke mechanismen en methoden, maar bij de politieke en militaire hulp is niets duidelijk. Daar bestaan nog grote lacunes, en het duurde ook lang voordat er werd gecoördineerd. Ik wil ook nog eens zeggen dat deze crisis heeft aangetoond wat de kosten van de niet-grondwet zijn. We moeten zorgen voor nieuwe instrumenten, voor een voorzitter van de Raad, die in contact staat met de staatshoofden en regeringsleiders, voor een Europese minister van Buitenlandse zaken, die het concrete werk kan verrichten, voor een Europese diplomatieke dienst, die ter plekke informatie kan vergaren, en voor een versterkte samenwerking, zodat een groep van landen namens de EU activiteiten kan ontplooiën.

We kijken naar de toekomst. Ik wil ook nog zeggen dat we nu de kans krijgen om in het Nabije Oosten meer te doen dan alleen maar betalen. Nu kunnen we ook een politieke rol spelen. Europa heeft iets te bieden. Voor de volgende stap moeten we de CVSE of de Conferentie van Madrid als voorbeeld nemen. We hebben de Koude Oorlog achter ons gelaten, en dat zou ook in het Nabije Oosten mogelijk moeten zijn!

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - *(ES)* Mijnheer de Voorzitter, dat velen van ons op dit moment een kans zien voor de Europese Unie, is niet alleen het gevolg van onze pro-Europese overtuigingen, al spelen die wel een rol. Maar alleen als de Europese Unie met één stem spreekt en als een eenheid optreedt, in overeenstemming met haar gewicht in de wereld en in overeenstemming met haar plicht, kan zij werkelijk effectief zijn. Doet ze dat niet, dan zal ze niet effectief zijn.

Daarom hebben we de historische plicht om dit moment te benutten, met de instrumenten die we hebben, hoewel het correct is dat deze nog niet volstaan. Nu is de politiek aan zet. Nu moet de Europese Unie al haar gewicht en al haar morele autoriteit in de schaal leggen om een oplossing te vinden die de veiligheid van Israël garandeert zonder dat de prijs die daarvoor betaald moet worden de levens en de vrijheid van zijn burens is. Nu moet Europa eenheid tonen en zowel eisen dat er een einde wordt gemaakt aan de bezetting als ervoor zorgen dat de autoriteit van de Verenigde Naties ook wordt erkend door de staat Israël, die zijn bestaan overigens aan diezelfde Verenigde Naties te danken heeft. Nu moet Europa eenheid tonen bij het ondernemen van militaire actie in de boezem van UNIFIL die, wanneer het ophoudt alleen maar Europees te zijn - en de instrumenten om dat te realiseren zijn er, ook zonder Grondwet - aan legitimiteit en politiek gewicht zal winnen.

Hopelijk zal uit deze ellendige oorlog een duurzame vrede voortkomen.

Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE). - *(EL)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, de recente tragische gebeurtenissen in Libanon en de verslechtering van de situatie in de Palestijnse gebieden hebben de internationale gemeenschap met de neus op de impasses in dit gevoelige gebied gedrukt, evenals op de daaruit voortvloeiende gevolgen voor de wereldvrede en de veiligheid.

Dat gaat in het bijzonder ons Europeanen aan, aangezien de economische, politieke en ecologische gevolgen van de crisis zich rechtstreeks in de lidstaten van de Unie doen gevoelen en tegelijkertijd de uitvoering van het gemeenschappelijke plan voor vrede, veiligheid en welzijn in het gebied en voor de totstandbrenging van een vrijhandelszone tot 2010 bemoeilijken.

Europa heeft derhalve goede redenen om te streven naar vrede en ontwikkeling in het gebied. Het moet meer invloed uitoefenen op de inspanningen voor een vreedzame oplossing van deze problemen.

De ontwikkelingen in dit gebied tonen ons eens te meer aan hoe ingewikkeld en complex de situatie is. De Europese Unie weet dit beter dan welke andere mogendheid ook, aangezien ze aan dit gebied grenst en historische banden en partnerschappen met de landen van dit gebied heeft.

Ondanks haar tekortkomingen is de Europese Unie nu minder verdeeld dan tijdens de crisis in Irak. Zij is ook gevoeliger voor de noodzaak van gemeenschappelijk optreden. Dat blijkt uit het feit dat zij

aandringt op toepassing van de resoluties van de Veiligheidsraad, op verduidelijking van het mandaat en de taken van de vredesmacht en op haar betrokkenheid bij deze macht.

Ook moet zij ijveren voor een onmiddellijke beëindiging van het isolement van Libanon, opdat haar politieke en humanitaire optreden en haar ontwikkelingsinspanningen efficiënter worden. Verder moet zij de Libanese regering helpen, die een enorme deuk heeft gekregen niet alleen door de recente gebeurtenissen maar ook door de jarenlange bezetting door Syrië. Daarnaast moet zij de democratische instellingen ondersteunen en ervoor zorgen dat het staatsbestel zich ontwikkelt in de richting van een door het volk gedragen stelsel, waarin de creatieve krachten zich kunnen ontworstelen aan het enge religieuze kader, zich kunnen organiseren in partijen en kunnen functioneren op grond van programma's.

Een dergelijke politieke en sociale ontwikkeling zal ook bijdragen aan de 'libanisering' van Hezbollah, die nog steeds iets geheimzinnigs, een mythe is. Zij zal Hezbollah transparanter maken en ertoe aanmoedigen deel te nemen aan de oplossing van de problemen.

Béatrice Patrie (PSE). - (FR) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, na het conflict dat Libanon in de zomer 2006 in een bloedbad stortte, zijn we het erover eens dat de Europese Unie voor een historische kans staat en een belangrijke rol kan gaan spelen in de complexe indeling van het Midden-Oosten. Onze routekaart bevat verschillende doelstellingen. Ten eerste moeten we de internationale gemeenschap en alle betrokkenen in het gebied ervan overtuigen dat geen enkele gewelddadige oplossing - ik heb het hier ook over een militaire oplossing - levensvatbaar is en blijvende vrede, stabiliteit en welvaart in het Midden-Oosten kan verzekeren, noch in Libanon, noch in Palestina, noch elders.

Ten tweede moeten we de belangrijkste motor zijn bij het uitwerken van een algemene politieke oplossing voor het gebied. We moeten duidelijk zeggen dat het geen zin heeft de verschillende regionale conflicten afzonderlijk te willen oplossen. Daarom raden we aan een internationale conferentie te organiseren met alle betrokkenen van het gebied, inclusief Iran en zijn moeilijke nucleaire dossier, inclusief Syrië waarmee we opnieuw associatieonderhandelingen moeten starten zonder onze democratische eisen op te geven. We kunnen ook niet eeuwig de politieke krachten negeren die in Palestina en in Libanon aan de macht gekomen zijn door verkiezingen die we zelf als democratisch beoordeeld hebben.

In het geval van Libanon moeten wij ons vastberaden inzetten voor de reconstructie van het land, onmiddellijk een opheffing van het embargo verkrijgen, de infrastructuur en verwoeste huizen weer opbouwen en de landmijnen verwijderen, omdat die de veiligheid van de Libanezen dagelijks in gevaar brengen en een derde van de landbouwgrond ongeschikt maken voor bebouwing. Dat zijn niet enkel financiële, maar ook politieke doelstellingen voor de Europese Unie. We mogen de wederopbouw niet enkel overlaten aan Hezbollah en Qatar.

Tenslotte - en ik rond af - moeten we de Libanese democraten en de progressieve politieke krachten ondersteunen. Net als in het voorjaar van 2005 moeten we de Libanezen ondersteunen in hun vastberadenheid om hun gemeenschappelijk lot in handen te nemen. Deze zomer hebben ze hun mogelijkheden getoond.

(Spreekster wordt door de Voorzitter onderbroken)

Sajjad Karim (ALDE). - (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag in de eerste plaats citeren uit een artikel van Gideon Levy dat in de *Ha'aretz* van 3 september 2006 heeft gestaan. Hij zegt daarin: 'De Gazastrook is opnieuw bezet. De wereld moet dit weten (...). De toestand is er nog nooit zo erg geweest. Sinds (...) het begin van de Libanese oorlog is het Israëliische defensieleger - ik kan niet anders zeggen - als een razende in de Gazastrook tekeergegaan en heeft het in het wilde weg vermoord en vernietigd, en bombardementen en beschietingen uitgevoerd.

'Niemand stelt voor om een onderzoekscommissie in te stellen; het onderwerp staat niet eens op de agenda. Niemand vraagt waarom het gebeurt en wie het besluit hiertoe heeft genomen. Onder dekking van de duisternis van de Libanese oorlog heeft dit leger echter zijn oude gewoonten in de Gazastrook opgepakt alsof het zich daar nooit heeft teruggetrokken.'

Dan kom ik nu op het conflict in Libanon. Hebben wij eigenlijk wel schone handen? Riep onze Raad niet op tot een staking van de vijandelijkheden in plaats van een wapenstilstand? Wisten ze niet dat het alleen maar kon uitmonden in een bloedbad? Ik houd mijn land hiervoor medeverantwoordelijk. Is het echt genoeg om dekens en verband te sturen na eerst de wapenleveranties te hebben mogelijk gemaakt die de verwondingen hebben veroorzaakt? Was het absoluut niet te voorzien dat Israël het internationale

recht zou schenden door een beleid van collectieve straf te voeren? Was het echt zo ondenkbaar dat Israël deze gelegenheid zou aangrijpen om weer de Gazastrook binnen te marcheren? Veel collega's hebben het over terreur, maar is het niet zo dat de extremisten juist extra ...

(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)

Vito Bonsignore (PPE-DE). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik dank de fungerend voorzitter van de Raad en commissaris Ferrero Waldner voor alle inlichtingen die zij ons gegeven hebben. Ik wil niet verhelten, mijnheer de Voorzitter, dat ik als lid van dit Parlement enigszins gefrustreerd ben, nu ik moet vaststellen dat de Europese Unie voor de zoveelste keer niet bij machte was om snel en vastberaden op te treden en het gezag uit te oefenen dat zij onder dergelijke omstandigheden moet uitoefenen.

In het Middellandse-Zeegebied hebben wij een partnerschapsbeleid opgezet. Dat mag echter niet alleen economisch en commercieel zijn: het moet ook een politiek partnerschap zijn. Ik ga akkoord met uw aanpak, mevrouw de commissaris en met uw daadkrachtiger optreden.

Italië en Frankrijk hebben een belangrijk initiatief genomen. Ofschoon de Europese Unie nog geen eigen diplomatieke en militaire middelen heeft, is er wel veel ruimte voor een leidinggevende rol in talrijke gebeurtenissen in dat gebied.

De Europese Unie moet op veel efficiëntere wijze streven naar een oplossing voor de stabiliteit van het gebied. Zij moet ook de democratische Libanese autoriteiten helpen bij het versterken van hun institutionele structuur, van de staatsorganisatie. Om echte soevereiniteit en waarachtige onafhankelijkheid te waarborgen moet zij humanitaire hulp en middelen verschaffen. Zij moet ervoor zorgen dat onze instellingen op diplomatiek niveau met bekwame, zeer bekwame vertegenwoordigers aanwezig zijn in Libanon. Ook moet zij de associatieovereenkomst met Libanon en de associatieovereenkomst met Syrië activeren. Wat dat betreft zou de Raad ons moeten zeggen waarom de overeenkomst met Syrië nog niet is ondertekend. Voor ons is de rol van Syrië in dit gebied namelijk uitermate belangrijk.

Het zou goed zijn indien ook het Europees Parlement de geijkte initiatieven nam om de dialoog tussen de Europese Unie en Libanon in concrete vorm te gieten. Dan is er nog het al jarenlang aanslepende probleem van de talloze vluchtelingen in Libanon, die geen staatsburgerschap hebben en onder noodomstandigheden leven. Zij zijn een potentieel gevaarlijk reservoir voor destabiliseringsacties. Voor hen moet er een politiek antwoord komen.

Tot slot herinner ik aan de door de Raad voorgestelde conferentie. De vredesconferentie is een belangrijke stap die op het juiste moment gezet moet worden, en het Europees Parlement zal zeer zeker niet nalaten daar steun aan te geven.

Genowefa Grabowska (PSE). - *(PL)* Mijnheer de Voorzitter, er is geen militaire oplossing voor het conflict in Libanon. Deze woorden uit de gezamenlijke resolutie die we vandaag bespreken, stemmen tot grote vreugde en tot hoop.

Vele landen hebben in het verleden oorlog als een middel gebruikt om hun aanzien en macht op het wereldtoneel te versterken. Die tijden zijn echter voorbij. De uitspraak van de Pruisische generaal Carl von Clausewitz, namelijk dat "oorlog slechts een voortzetting van de politiek met andere middelen is", hoort vandaag thuis op de vuilnisbelt van de geschiedenis. Het Handvest van de Verenigde Naties bevestigt dat. Het verbiedt het gebruik van geweld en agressie voor het oplossen van internationale conflicten, evenals de schending van de soevereiniteit van een ander land. Daarom was de inval van de Israëlische troepen in Libanon - een actie die het bestaande conflict nog heeft verscherpt en een gewapende reactie van Hezbollah heeft ontketend - een ernstige inbreuk op het internationale recht.

Het is een heuglijk feit dat het Europees Parlement bijzondere aandacht aan de menselijke dimensie van dit conflict besteedt en dat het de oorlogvoerende partijen oproept om gijzelaars vrij te laten, de burgerbevolking op een humane manier te behandelen en het Verdrag van Genève van 1949 na te leven. Het conflict in Libanon vindt als het ware voor onze deur plaats; het is niet veraf. Europa heeft reeds een belangrijke rol gespeeld door Europese troepen naar het gebied te sturen en humanitaire hulp te bieden. Als de Europese Unie zich echter actief blijft inzetten, is de kans reëel dat ze een nog veel grotere bijdrage tot de oplossing van het conflict zal kunnen leveren. Het is dankzij dergelijke maatregelen dat de Europese Unie het gemeenschappelijk buitenlands beleid creëert dat zo duidelijk in de Europese Grondwet staat beschreven. Enkel en alleen al om die reden is een Europese Grondwet broodnodig.

Vittorio Prodi (ALDE). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, geachte collega's, reeds lang geleden is duidelijk geworden welke beperkingen het unilateralisme met zich mee brengt. Eindelijk heeft de Unie het initiatief genomen en samen met de Verenigde Naties een moedige interventie opgezet. Op die manier kan wat tijd worden gewonnen in de pogingen het conflict bij te leggen. Natuurlijk is heel het Midden-Oosten het scenario, maar de prioriteit is en blijft de relatie tussen Israël en Palestina, en daarmee moeten wij beginnen.

De Unie heeft aangetoond dat haar aanpak van een positieve wisselwerking tussen de verschillende cultures, van het primaat van de politiek en de verwerping van geweld effectief is. Dat zijn precies ook de waarden die het ons in Europa twee generaties lang mogelijk hebben gemaakt om zonder oorlog te leven.

De Europese Unie kan en moet dezelfde principes, dezelfde multipolaire, transparante en evenwichtige benadering in de wereld uitdragen. Zij moet streven naar preventie van conflicten via politieke dialoog. Daarom ben ik er op dit moment trots op Europeaan, maar vooral ook Italiaan, te mogen zijn, gezien de rol die mijn land in deze context op zich heeft genomen.

Charles Tannock (PPE-DE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, het recente conflict tussen Israël en Hezbollah is een tragedie voor Israël en de bevolking van Libanon. Velen van ons in dit Parlement hebben er enige tijd voor geijverd dat de EU Hezbollah als terroristische organisatie zou bestempelen. Het is duidelijk dat Hezbollah zich ernstig heeft verkeken op de mate van vergelding die zou volgen na de moord op acht soldaten en de ontvoering van twee andere in Noord-Israël. Hassan Nasrallah, de leider, heeft dat met zoveel woorden toegegeven.

Hezbollah heeft heel wat uit te leggen: zijn doelbewuste provocatie heeft veel schade toegebracht aan de Libanese infrastructuur en tot veel doden onder de Libanese burgers geleid. Dit wordt gedeeltelijk verklaard door de misdadige tactiek van Hezbollah om zijn raketten af te vuren vanuit woongebieden en daarbij dus gebruik te maken van menselijke schilden. Ook lijkt Israël de fout te hebben gemaakt om te denken dat luchtaanvallen voldoende waren om Hezbollah af te schrikken, terwijl er juist meer mankracht op de grond nodig was. De Israëlische inlichtingendienst heeft Hezbollah's gevechtswaarden en -middelen, met name modern Russisch antitank- en antischeepsgeschut, onderschat. Rusland mag nu uitleggen hoe zijn wapens zijn terechtgekomen in de handen van een fundamentalistisch islamitische militie.

Nu resolutie 1701 van de VN-Veiligheidsraad is aanvaard, is mijn grootste zorg de vraag wie Hezbollah gaat ontwapenen. Mevrouw de commissaris, welke waarborgen hebben we dat de miljoenen euro's aan EU-gelden die bedoeld zijn voor de wederopbouw, niet terechtkomen bij Hezbollah via een van de zogenaamde liefdadigheidsfondsen die aan Hezbollah zijn gelieerd? We herinneren ons uit het verleden de aantijgingen van corruptie bij de verlening van rechtstreekse EU-steun aan de Palestijnse Autoriteit onder Arafat. Ik vraag me ook af wat troepen uit moslimlanden zoals Maleisië en Bangladesh, die de staat Israël niet erkennen, ervan zal weerhouden om een oogje toe te knijpen als Hezbollah overgaat tot herbewapening.

Tot slot denk ik dat het in het kader van de routekaart voor de vrede nu het moment is om het meedogenloze, maar redelijke en seculiere Syrië los te weken van het theocratische, fundamentalistische Iran. De EU zou Syrië belangrijke handelsvoordelen en steuntoezeggingen kunnen aanbieden om het land weer met Israël aan de onderhandelingstafel te brengen.

VOORZITTER: MANUEL ANTÓNIO DOS SANTOS

Ondervoorzitter

Richard Howitt (PSE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag in de eerste plaats reageren op wat mijn voorganger heeft gezegd. Ik vraag me af wat moslims in Groot-Brittannië en de rest van Europa zullen denken als de Britse conservatieven zeggen dat troepen uit moslimlanden die deel uitmaken van een VN-macht niet te vertrouwen zijn in het uitoefenen van hun taak?

Net zoals andere sprekers ben ik van mening dat nieuwe crises in Libanon en elders in de regio alleen kunnen worden afgewend als het debat zich richt op een rechtvaardige vrede tussen Israël en het Palestijnse volk. Toen het conflict in Libanon woedde, had de internationale gemeenschap geen oog voor de raketten die werden afgevuurd vanuit de Gazastrook en de 250 luchtaanvallen, de 1 000 artilleriebeschietingen en de meer dan 200 doden die er vielen. Was het gerechtvaardigd dat de helft

van de inwoners van de Gazastrook zonder elektriciteit kwam te zitten, dat bijna alle scholen dicht moesten en dat vissers zelfs niet mochten uitvaren? De VN heeft de Gazastrook een tijdbom genoemd en een plek waar de bewoners in een kooi wonen.

Soms geeft een crisis juist een nieuwe impuls: de verklaring van Hezbollah dat het dit conflict nooit had willen uitlokken of had voorzien, het initiatief van de gevangenen, de mogelijke regering van nationale eenheid voor Palestina en de erkenning door Israëlische politici én burgers dat de strategie van eenzijdige terugtrekking is mislukt, moeten de voorboden zijn van een diplomatieke drang om via onderhandelingen tot een oplossing te komen.

We hebben wel een routekaart, maar hij ligt niet in de auto. Europa, dat zoveel heeft gedaan op het gebied van humanitaire hulp aan Libanon en ten aanzien van de evacuatie van onschuldige mensen en het toezeggen van militairen voor een vredesmacht, moet nu stug doorgaan met die politieke dialoog. We moeten een nieuwe dialoog aangaan met de Arabische wereld om de VN-resoluties te steunen en niet alleen verkiezingsuitslagen erkennen maar ook de gevolgen daarvan. We moeten bemiddelaars, zoals Turkije, inschakelen om met die dialoog te helpen en haast maken met de tijdelijke hulp aan het Palestijnse volk.

Cecilia Malmström, (ALDE). - *(SV)* Mijnheer de Voorzitter, wij danken het Fins voorzitterschap voor zijn poging om de EU bijeen te houden in deze moeilijke kwestie, maar we hebben nog een behoorlijk lange weg te gaan, voordat we echt kunnen spreken van een gemeenschappelijk Europees buitenlands beleid. Wil de EU op lange termijn politieke invloed hebben in de regio, moet zij een politieke strategie zien te verkrijgen, een soort democratisch Marshallplan voor de hele regio, die in feite de minst vrije regio in de hele wereld is.

Uiteraard moeten wij helpen om Hezbollah te demilitariseren en neutraliseren. Damascus en vooral Teheran hebben de sleutel tot dit proces, en deze steden hebben heel veel werk te verrichten. We moeten het vredesproces tussen Israëli's en Palestijnen weer op gang krijgen, bij voorkeur in de vorm van een conferentie, waarover enkele collega's hier spraken. Twee democratische staten naast elkaar is de enige manier om vrede en stabiliteit in de regio te creëren. Daarnaast moet een bewust, systematisch en langdurig vertrouwen worden gesteld in alle democratische krachten in de hele regio, als wij resultaten willen bereiken.

Antonio Tajani (PPE-DE). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, Europa heeft eindelijk zijn stem laten horen en - zij het wat laat en met een niet gering aantal strubbelingen - aangetoond in staat te zijn een actieve rol, een hoofdrol te vervullen in de crisis in het Midden-Oosten.

Dit is echter slechts een eerste stap op de lange weg die de Europese Unie, met de VN, de Verenigde Staten en de Arabische Liga, moeten afleggen om een gebied te stabiliseren waarin alle gevaren voor de veiligheid in de wereld ontstaan. De UNIFIL-missie is een instrument; het einddoel moet de totstandkoming van een soeverein Libanon zijn, van een Libanon zonder buitenlandse invloed, die onder meer ook wordt uitgeoefend via Hezbollah.

De Raad en de Commissie willen wij vragen hoever de ontwapening van de gewapende militie, die Israël heeft aangevallen, is gevorderd. Ik wil eraan herinneren dat dit Parlement reeds vorig jaar duidelijk maakte dat er onweerlegbare bewijzen waren voor terroristische activiteiten van Hezbollah. Wij hebben met een overgrote meerderheid van onze leden de Raad gevraagd alle noodzakelijke maatregelen te treffen om een einde te maken aan de activiteiten van deze groep. Syrië wordt gevraagd zonder enige aarzeling een actieve rol te vervullen en bij te dragen aan het blokkeren van de stroom voor terroristen bestemde wapens. In het kader van de verdediging van de mensenrechten moet de UNIFIL-soldaten - die wij onze solidariteit en steun geven - ook de taak worden gegeven om de christelijke gemeenschap van Libanon te beschermen, die zonder enige schuld tussen twee met elkaar in conflict zijnde partijen zit.

Naast een Libanees doel moeten wij echter ook een ruimer doel nastreven: de oplossing van de crisis tussen Israël en de Palestijnen. "Twee volkeren, twee staten": dat is de oplossing die het gras onder de voet van de terroristen en het islamitisch fundamentalisme zal wegmaaien. Om dat doel te bereiken is een Europa nodig dat een hoofdrol weet te vervullen. Hoe kan de Unie echter vrede uitdragen als zij geen grondwet heeft die degenen die deze actie moeten uitoefenen de noodzakelijke bevoegdheden geeft?

Het debat over de Grondwet komt dus weer nadrukkelijk in het middelpunt van onze belangstelling te staan. Dit is geen karwei voor juristen; dit is een centrale kwestie. Het gaat hierbij immers om de vraag hoe wij het belangrijkste resultaat van vijftig jaar Europa, vrede, kunnen uitvoeren tot over onze grenzen heen.

Panagiotis Beglitis (PSE). - *(EL)* Mijnheer de Voorzitter, ik was eigenlijk van plan om mijn interventie anders te beginnen, maar nu wil ik van start gaan met een verzoek aan mevrouw Ferrero-Waldner: leest u het tijdschrift "Le Point" eens. Daarin is een speciaal artikel gewijd aan de betrekkingen tussen Israël en Palestina en vooral aan de ernstige problemen die Israël met zijn praktijken veroorzaakt voor de watervoorziening van de Palestijnse bezette gebieden. In het tijdschrift wordt gesproken over de apartheid die de Israëlische autoriteiten aan de Palestijnen opleggen met betrekking tot het watervraagstuk.

Wat heeft de Raad al deze tijd gedaan? Afgelopen februari heeft hij besloten om de financiële steun aan het Palestijnse volk te bevriezen. Aan de andere kant blijft Israël weigeren om de Palestijnse Autoriteit douanerechten en belastingen over te dragen. De Europese Unie oefent echter wat dat betreft geen enkele druk uit op Israël en neemt ook geen enkele maatregel.

Ik geloof - en ik richt hiermee een verzoek tot het Fins voorzitterschap - dat de Europese Unie en de Raad moeten besluiten tot opheffing van de financiële sancties die aan het Palestijnse volk zijn opgelegd, zodra president Abbas een nieuwe regering van nationale eenheid in Palestina heeft gevormd. Dat zal voor het Palestijnse volk een stimulans zijn. Dat zal een stimulans zijn voor de gematigde democratische krachten van Palestina en de krachten van Hamas ertoe aansporen om zich op vreedzame wijze te integreren in het democratische leven van Palestina.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, toen de vijandelikheden begonnen, is er van diverse kanten een beroep gedaan op de Europese Unie om leiding te geven aan en de ruggengraat te vormen van UNIFIL, om resolutie 1701 uit te voeren, om een vooraanstaande rol te spelen bij de humanitaire hulpverlening en de wederopbouw, en om de betrokken partijen te stimuleren tot een politieke dialoog.

In de tijd voor de beëindiging van de vijandelikheden lieten wij nauwelijks ons gewicht als internationale hoofdrolspeler voelen. We hadden dan wel een unanieme beslissing genomen, maar deze was niet uniform en er werd niet naar ons geluisterd door de Veiligheidsraad en door de strijdende partijen. Als er wel naar ons was geluisterd en als deze gebeurtenissen een paar weken eerder hadden plaatsgevonden, waren de militaire gevolgen ter plekke weliswaar precies dezelfde geweest, maar dan waren er minder mensen omgekomen, minder verwoestingen aangericht, minder mensen gevlucht en minder katjoesjaraketten en clusterbommen gebruikt. Er zou, kortom, minder 'collaterale schade' zijn geweest.

We moeten hieruit lering trekken en beseffen dat noch militaire kracht, noch katjoesja- of Qassamraketten de problemen kunnen oplossen. En dat geldt ook voor eenzijdige actie. De EU en de VN moeten met alle partijen om de tafel gaan zitten, of ze het nu wel met ze kunnen vinden of niet. Tot besluit dienen we Libanon volledig te steunen bij het versterken van zijn soevereiniteit, aangezien dat land betrokken is geraakt in een oorlog bij volmacht, waar het verder zelf buiten stond.

Pierre Schapira (PSE). - *(FR)* Mijnheer de Voorzitter, collega's, er werd al veel gezegd, maar de resolutie die hier ter stemming voorligt, lijkt me heel evenwichtig. Ze geeft de feiten weer zonder een oordeel te vellen, waardoor ze vermijdt om partij te trekken voor de ene of de andere kant.

Ik betreur dat onze resolutie de oorzaken van de Israëlisch-Libanese oorlog herleidt tot het Israëlisch-Palestijnse conflict. Met eenvoudige ideeën kan je niet naar het ingewikkelde Oosten, zei generaal de Gaulle, en net die boodschap wil ik hier ook meegeven.

Net als u allemaal wil ik een oplossing voor het Israëlisch-Palestijnse conflict. Maar denkt u echt dat de spanningen in Libanon op die wijze verdwijnen, dat er zo een einde wordt gemaakt aan de Syrische bemoeienissen en de Iranese ambities? En zal Hezbollah op die manier ontwapend zijn?

De onveiligheid en het toenemende leed van de Israëlische bevolking in Galilea hebben de vijandelikheden tegen Hezbollah ontketend. Die toestand van voortdurende dreigingen werd niet enkel gevoed door het Israëlisch-Palestijnse conflict, maar vooral door de onophoudelijke raketaanvallen van Hezbollah op het noorden van Israël.

De angst in Israël is juist zo groot omdat de Hezbollah-milities bewapend worden door een sterk Iran, waarvan de democratisch verkozen president voortdurend verklaart Israël van de kaart te willen vegen,

en we moeten hem voortaan ernstig nemen; dat doe ik in elk geval. Daarom mogen we die twee dingen niet verwarren.

In het noorden moet enerzijds Libanon zijn soevereiniteit zien terug te krijgen en een einde maken aan de inmenging van zijn buurlanden, en moet anderzijds Israël van zijn veiligheid op aan kunnen. In het zuiden moet er binnen veilige grenzen een onafhankelijke Palestijnse staat opgericht worden, die duurzaam en vreedzaam kan bestaan samen met zijn buurland Israël.

Jana Hybášková (PPE-DE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, mijn levenslange betrokkenheid bij het Midden-Oosten maakt de verantwoordelijkheid die ik draag, niet gemakkelijker. De situatie is ernstig; het lijkt wel of we betrokken zijn bij een proces van heroprichting van een islamitisch kalifaat. In het zuiden van Libanon zijn we niet zozeer geconfronteerd met milities van de verzetsbeweging, maar eerder met speciale eenheden, die goed worden getraind, bemand en uitgerust door Iraanse revolutionaire gardisten. Zij worden bevoorrad via de internationale luchthaven van Damascus. Dit leger is waarschijnlijk beter dan elk ander regulier Arabisch leger. Daarom stel ik voor dat wij de grens tussen Libanon en Syrië hermetisch afsluiten en een EU-monitoringmissie sturen, zoals de missie die we medio jaren negentig naar Servië en de Republiek Srpska hebben gestuurd. Wij moeten ervoor zorgen dat er volledige controle is over de internationale luchthaven van Damascus. We hebben duidelijke instructies nodig voor ons optreden. Ik vraag u wat precies de uitdrukking betekent: 'het Libanese leger helpen bij het ontwapenen van bewapende groeperingen zonder het recht om geweld te gebruiken'? We moeten ervoor zorgen dat Syrië onmiddellijk rechtsomkeer maakt in zijn betrokkenheid bij Rusland en Russische belangen. Wat kunnen wij op dit gebied bieden? We moeten ervoor zorgen dat Libanese zakenmensen teruggaan, opdat het vertrouwen van investeerders in hun land kan groeien, en we moeten ervoor zorgen dat Iran stopt met de smokkel van uranium. Anders zal een regionale oorlog ontaarden in een wereldprobleem.

(Applaus)

Proinsias De Rossa (PSE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ondanks de zeer welkome inspanningen van de Commissie en zeker ook de Verenigde Naties, is het moeilijk om blijf te geven van optimisme in deze donkere periode.

Israël is een staat die prat gaat op haar democratische geloofsbrieven maar is ongestraft een vernietigende oorlog begonnen tegen een aangrenzende, seculiere democratie die overeind probeert te blijven, en heeft daarbij de infrastructuur van dat land vernietigd en onderdanen, hoofdzakelijk onschuldige burgers, gedood. Ook heeft het gebruikgemaakt van onmenselijke clusterbommen. Hoe kunnen wij het bombardement van Qana anders omschrijven dan een oorlogsmisdaad? Desondanks kan Israël ongestraft een lucht- en zeeblokkade aan zijn slachtoffer blijven opleggen en tegelijkertijd het economische en politieke leven uit Gaza blijven persen, waarbij we het nog niet eens hebben over het doden van 200 Palestijnen onder het mom van de oorlog tegen Libanon.

Ik wil de kwalijke rol die Hezbollah in dit alles heeft gespeeld, niet bagatelliseren, noch - en dat is tot dusver nog niet genoemd - de kwalijke invloed van de Verenigde Staten, die Israël bij de acties van dat land hebben aangemoedigd.

Ik ben van mening dat van Israël mag worden verwacht dat het zal betalen voor de wederopbouw van Libanon. Israël moet de Palestijnse financiële middelen vrijgeven en worden onderworpen aan een internationaal onderzoek naar zijn acties met betrekking tot Libanon. Ik ben eveneens van mening dat een internationaal vredesoverleg dat de strijdende partijen geen prijskaartje presenteert voor hun falen in het Midden-Oosten, niet zal kunnen slagen, en zelfs niet van de grond zal kunnen komen. Ik heb het hier over een prijskaartje in de vorm van geld, in de vorm van handel en in de vorm van wapenleveringen. Er moet een prijs worden betaald. Anders zullen die strijdende partijen niet aan de onderhandelingstafel verschijnen en geen akkoord sluiten.

Simon Coveney (PPE-DE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, dit is een tijd van crisis in het Midden-Oosten, maar wellicht ook een tijd van kansen. Europa wordt in dit opzicht geconfronteerd met drie aan elkaar verbonden uitdagingen. Allereerst de UNIFIL-vredesmissie in Libanon.

De VN-strijdkrachten onder leiding van de EU moeten ervoor zorgen dat resolutie 1701 van de Verenigde Naties wordt uitgevoerd en dat via samenwerking met Libanese troepen en politieke leiders, Hezbollah kan worden ontwapend. UNIFIL II moet er tevens voor zorgen dat er niet nog meer wapens Libanon worden binnengesmokkeld, waarmee de verschillende groepen zich opnieuw kunnen bewapenen, en

dat de soevereiniteit van Libanon te allen tijde wordt gerespecteerd. UNIFIL II moet een succes worden. Daarbij staat heel veel op het spel, want een mislukking zou rampzalige gevolgen hebben voor de gehele regio en voor Europa.

Wat de toezegging van troepen voor UNIFIL II betreft, zijn sommige EU-landen tot op heden genereus geweest. De meeste toezeggingen zijn echter afkomstig van grote EU-landen, en ik hoop dan ook dat we in de toekomst ook toezeggingen krijgen van kleinere landen, met name van de landen die in het verleden al veel ervaring hebben opgedaan met vredeshandhaving in Libanon. In dat verband blijf ik een beroep doen op mijn eigen regering in Ierland, opdat zij op zijn minst troepen aanbiedt, zelfs als het maar om kleine aantallen gaat. Ik ben namelijk van mening dat Ierland een positieve rol kan spelen.

De tweede uitdaging is dat we Libanon moeten helpen bij de wederopbouw na de vernietigingen van deze zomer. De EU geeft al een respons in dat opzicht, maar we moeten inzien dat hier een kans voor ons ligt, dat we met de wederopbouw van de Libanese infrastructuur ook kunnen bouwen aan de reputatie van de EU in het hele gebied en in de gedachten van het Libanese volk.

De derde uitdaging is een meer algemene politieke uitdaging. Wij moeten namelijk zorgen voor stabiliteit in het Midden-Oosten in het algemeen. Als wij dat willen, moeten wij een moeilijke taak op ons nemen en een weg voorwaarts zien te banen in de Israëliisch-Palestijnse kwestie. De bredere, politieke routekaart is er nog steeds, op papier, waardoor we dus het wiel niet opnieuw hoeven uit te vinden. Wij moeten echter wel onze rol spelen als het erom gaat manieren te vinden om nieuw enthousiasme te wekken en een draagvlak te creëren voor de routekaart als de juiste weg voorwaarts. Dat betekent dat men met Syrië erbij moet betrekken, hetgeen geen gemakkelijke taak is.

Libor Rouček (PSE). - *(CS)* Dames en heren, met lede ogen heb ik de afgelopen weken de tragische situatie in Libanon gevolgd, een land dat sinds het einde van de burgeroorlog zo'n enorme vooruitgang had geboekt op het vlak van de mensen- en burgerrechten, enorme vooruitgang ook bij de opbouw en versteviging van een multiculturele en multi-etnische democratie en dito maatschappelijk middenveld, alsook enorme vooruitgang bij de economische wederopbouw. Helaas zijn veel van deze wapenfeiten en successen als gevolg van een onevenredig gebruik van militair geweld in het conflict tussen Israël en de Hezbollah teruggedraaid, of zelfs geheel vernietigd.

Het staat voor mij buiten kijf dat - naast de aanwezigheid van een Israëliische en Palestijnse staat - de aanwezigheid van een onafhankelijke, sterke en soevereine Libanese staat één van de belangrijkste voorwaarden is voor duurzame vrede in het Midden-Oosten. Zoals echter uit de ontwikkelingen van de afgelopen jaren en maanden is gebleken, kan Libanon deze taak niet in zijn eentje aan. Het land heeft hulp nodig van de internationale gemeenschap: bij de economische wederopbouw, bij de versterking van de democratie, alsook bij de uitoefening van de staatsmacht in al zijn aspecten, dus ook op het vlak van veiligheid en defensie, en dat op het hele Libanese grondgebied. Dat is de enige manier waarop de democratisch gekozen Libanese instellingen kunnen overgaan tot bijvoorbeeld de geleidelijke ontwapening van de gewapende Hezbollah-milities, en tot opname van deze beweging in de politieke structuren van het land. Om die reden wil ik dan ook zowel de Raad als de Commissie oproepen om vooral door te gaan met hun inspanningen om Libanon te helpen.

Patrick Gaubert (PPE-DE). - *(FR)* Mevrouw de commissaris, mijnheer de fungerend voorzitter van de Raad, dames en heren, onlangs hebben sommige vertegenwoordigers van de Europese instellingen met het oog op de behandeling van het conflict in het Midden-Oosten gepleit voor een algemene en structurele oplossing voor de problemen van de regio. De heer Brok heeft net gezegd dat een van de sleutels voor een duurzame vrede in Libanon de ontwapening van Hezbollah is, evenals de controle van de grens met Syrië om de wapenhandel droog te leggen. Een van mijn eminente collega's heeft tenslotte gezegd dat wij het Rode Kruis niet zijn en dat we een positieve politieke rol moeten spelen. Met dat alles ben ik het eens.

We kunnen niet ernstig nadenken over een algemene oplossing zonder terug te keren naar het punt dat sinds 1948 aan de oorsprong ligt van alle conflicten die in deze regio zoveel bloed hebben doen vloeien: de weigering om het bestaansrecht van Israël te erkennen. We moeten dat absoluut in ons achterhoofd houden, anders lopen we het gevaar oorzaak en gevolg te verwarren. Vandaag is het Iran dat samen met Syrië, zijn bemiddelaar, en Hezbollah, zijn gewapende arm, de boodschap van haat uitdraagt. Ze zeggen de internationale gemeenschap in het gezicht dat ze een soevereine staat en zijn volk van de wereldkaart willen vegen. Het is onze taak om op een menselijke manier de ellende te verlichten van de bevolking die door de terroristische actie van Hezbollah gegijzeld wordt.

Onze inzet moet evenwichtig zijn opdat we onze positieve politieke rol kunnen spelen. Het evenwicht bestaat er niet in unilateraal en systematisch één conflictpartij, zijnde Israël, te stigmatiseren. Het evenwicht bestaat er noodzakelijkerwijze in de aanstichters van de oorlogen, Syrië en Iran, voor hun internationale verantwoordelijkheden te plaatsen. Dat zijn we verschuldigd aan twee bevriende landen, Libanon en Israël, en dat zijn we verschuldigd aan twee bevriende volkeren, het Israëlische en het Libanese, die er enkel en alleen naar verlangen in vrede te leven.

Ik uit dus de wens dat de parlementaire missie, die binnenkort naar de regio zal vertrekken, deze zorg om evenwicht zal uitdragen en actief zal bijdragen tot de zoektocht naar een vreedzame oplossing tussen mensen van goede wil in de regio, om zo te bevestigen dat wij onverdraagzaamheid en haatzaaiende boodschappen niet zullen dulden en om tegelijk blijk te geven van onze menselijke broederlijkheid.

Edith Mastenbroek (PSE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik wil graag beginnen met te zeggen dat ik het volledig eens ben met de toespraak van mijn collega, de heer Howitt.

Er is al gezegd dat geweld niet het antwoord kan zijn op de problemen in het Midden-Oosten, evenmin als unilateralisme. De geschiedenis bewijst dit: Israël trok zich terug uit de Sinai, als onderdeel van een door onderhandelingen tot stand gekomen vredesakkoord, en uit de Arava na een vredesakkoord met Jordanië. Israël trok zich eenzijdig terug uit het zuiden van Libanon en uit Gaza zonder akkoorden. Genoeg daarover.

Dit is een kans voor de EU om te bewijzen dat onze benadering juist is, maar het zal niet gemakkelijk te verkopen zijn.

Ik zou veel persoonlijke verhalen met u kunnen delen van Palestijnse vrienden en hoe zij leiden onder de gewelddadige Israëlische bezetting, maar ik wil graag ook het verhaal met u delen van een vriend die in Israël woont. Zijn naam is Renan. Hij is dj. Hij wil niet vechten, hij wil alleen maar dansen. Hij is fel tegen de bezettingen en loopt vooraan bij elke vredesdemonstratie in Israël. Ik was er echter bij toen hij werd gebeld door de IDF met de mededeling dat hij zich moest klaarmaken voor de strijd. Hij was geschokt en bang, maar hij zei, "Wat wil je dat we doen? Hezbollah bombardeert Haifa en Natanya nu al jaren. Hoe kunnen wij Europa vertrouwen als jullie dat niet eens terrorisme willen noemen?"

In onze resolutie wordt gesproken over de hoofdoorzaken die moeten worden aangepakt. Ik wil proberen deze hoofdoorzaken te definiëren in de woorden van Daniel Levy, co-auteur van het Akkoord van Genève. Volgens hem zijn de Palestijnse zaak, het onrecht van de bezetting, de hypocrisie van de Verenigde Staten en het Westen een doorn in het oog voor miljoenen mensen wereldwijd. Sommigen maken hier misbruik en gebruik van, en zullen dat op effectieve wijze blijven doen totdat dit conflict wordt opgelost.

Als wij in de regio effectief willen werken, hebben we het vertrouwen van de gewone burgers nodig. Dit vertrouwen kunnen we alleen verdienen door deze hoofdoorzaken op consistente wijze aan te pakken. Het vertrouwen van mijn vriend Renan kunnen we echter alleen winnen als we bereid zijn hardop te zeggen dat Hezbollah een radicale militante groep is die misbruik maakt van de Palestijnse zaak om haar positie te versterken om de democratie in Libanon te bedreigen en om gewone Israëli's te bedreigen.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - *(PL)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, ik wil kort drie zaken aan de orde stellen. Mijn eerste punt betreft de manier waarop de publieke opinie het antwoord van Israël op de agressieve en schandelijke daden van Hezbollah heeft beoordeeld, een antwoord dat in geen verhouding stond tot de ontvoering van de twee soldaten. De Israëlische actie doet me denken aan de Trojaanse oorlog om de mooie Helena. Er zijn in deze wereld legio voorbeelden van ontvoeringen en politieke oplossingen. Het is zeer moeilijk om zich achter de reactie van een land te scharen, als dat land - waarvan het bestaan bijna overal ter wereld, behalve door een aantal fundamentalistische landen, wordt erkend - zich plots tot een militaire agressor ontpopt. Zoals is gebleken uit de woorden van enkele vooraanstaande leden van dit Parlement, is dit zelfs voor bondgenoten van Israël een bittere pil om te slikken.

Ten tweede vraag ik me af of we echt niet wisten dat Hezbollah zich met enkele duizenden katjoesja's had bewapend. Dat is immers niet in één week tijd gebeurd. Dat moet maanden of zelfs jaren hebben geduurd! Waar waren die internationale waarnemers dan de hele tijd? Ik ben ervan overtuigd dat het met de nodige kennis en goede wil mogelijk was geweest om preventieve maatregelen te nemen. We zijn intussen wel tot actie overgegaan en hebben grote sommen geld uitgetrokken om de schade te

herstellen, maar is het nu niet veel te laat? We kunnen de doden - kinderen en burgers - immers niet opnieuw tot leven wekken.

Nog een laatste punt, mevrouw de commissaris. Dit conflict duurt zo lang omdat het deel uitmaakt van een zogenaamde sociale erfenis. Het kan bijgevolg nog lang aanslepen. Als we ooit tot een positieve twee-staten-oplossing voor Palestina en Israël willen komen, moeten we beide partijen via aangepast onderwijs grondig op een dergelijke oplossing voorbereiden, te beginnen in de basisschool. Misschien slagen we er op die manier in om een maatschappelijk draagvlak te creëren dat het sluiten van compromissen en het nemen van politieke beslissingen in de toekomst gemakkelijker zal maken. Misschien zal de volgende generatie - de kinderen en jongeren van vandaag - tot de beslissing komen die wij vandaag als de enige redelijke oplossing voor het conflict beschouwen.

Jamila Madeira (PSE). - *(PT)* Mijnheer de Voorzitter, in 2005 hebben we de tiende verjaardag van het proces van Barcelona gevierd, een vrij langdurig proces dat erop gericht is duurzame betrekkingen met de landen aan de andere zijde van de Middellandse Zee te ontwikkelen. Ik heb u in dit Parlement bij een andere gelegenheid al een optimistisch overzicht gegeven van de ambities die we op dit gebied koesteren en wat we hebben gedaan om vertrouwen te kweken.

Als afgevaardigde van dit Parlement, pleitbezorgster voor het Europees project en fervent voorstandster van het internationaal recht heb ik het moeilijk gevonden mijn kalmte te bewaren, toen ik moest vaststellen op welke wijze de meeste Europese instellingen de gebeurtenissen van deze zomer hebben opgevat.

Libanon was tot afgelopen juni politiek en economisch gezien één van de meest veelbelovende democratieën in het Middellandse-Zeegebied en het had de ingeslagen weg kunnen voortzetten. Libanon was één van de belangrijkste begunstigen van EU-steun voor wederopbouw en ontwikkeling. Nu zal dit land echter weer van voren af aan moeten beginnen. Alles moet weer opnieuw moeten opgebouwd. Was het werkelijk niet mogelijk geweest eerder in te grijpen? Hadden we geen actie moeten ondernemen toen we zagen hoe het conflict tussen Israël en Palestina zich begon te ontwikkelen? Hadden we niets moeten ondernemen toen we zagen dat de volmachten van verschillende internationale waarnemers bij de Palestijnse verkiezingen werden ingetrokken, terwijl de diplomatieke en parlementaire immunititeit herhaaldelijk werd geschonden en rechtmatig gekozen parlementariërs en ministers werden vastgezet? Is het dan niet zo dat onze betrekkelijke onverschilligheid en ontoereikende reacties van toen mede verantwoordelijk zijn voor wat er nu gebeurt?

Ik geloof stellig dat Europa niet al het mogelijke heeft gedaan om deze situatie te verhinderen. We hebben verzuimd die stappen te nemen die we moesten nemen om woorden in concrete daden om te zetten. We moeten die fouten niet nog eens maken – alle sprekers hebben dat na het debat van vandaag wel begrepen. De rol van de EU in dit proces is heel belangrijk, en dat toont eens te meer aan dat de politieke kracht van de EU van fundamenteel belang is voor de stabiliteit en het evenwicht in deze wereld.

Vytautas Landsbergis (PPE-DE). - *(LT)* Mijnheer de Voorzitter, wat wij zien gebeuren in het Midden-Oosten, zijn niet zomaar losse incidenten. Integendeel, wij zien een breed panorama van crises met een wereldwijde impact. Als we spreken over de inspanningen die de Verenigde Staten ondernemen om de tirannie te verdrijven en de democratie in Irak en elders te ondersteunen, en daar zelfs kritiek op leveren, mogen we niet voorbijgaan aan wat Rusland en China in dit gebied uitspoken. Daardoor zou dit namelijk gemakkelijk het helse slagveld kunnen worden van een wereldwijde terroristische oorlog.

Alles wijst in de richting van deze dreiging. Onder bescherming van Rusland groeit Iran uit tot een belangrijke, agressieve speler in een gebied dat van uitzonderlijk belang is voor de mensheid. De groeiende politieke invloed van Iran is nu gericht op het voorkomen van democratie in Libanon en Syrië, van stabiliteit in Irak en van vrede in Palestina. Het Iraanse regime slaagt er met gemak in de VN en de EU aan het lijntje te houden, en zo meer tijd te winnen voor zijn hoofdoogmerk: de nucleaire hegemonie in het Midden-Oosten. Het is onwaarschijnlijk dat de utopie van de non-proliferatie van kernwapens ooit verwezenlijkt zal worden. De volgende stap in de geschiedenis zal zijn dat terroristische organisaties de macht grijpen via verkiezingen: Hamas en Hezbollah maken al deel uit van landsbesturen en niemand durft de Hezbollah-ministers in Libanon voor de keuze te stellen tussen werken voor een democratische regering of werken voor een terroristische organisatie. Integendeel, de Verenigde Naties treden in onderhandeling met Hezbollah; onderhandelingen met Al-Qa'ida liggen ongetwijfeld in het verschiet.

Veel van onze problemen komen voort uit onze terughoudendheid om eensgezind ten strijde te trekken en onszelf te verdedigen tegen het kwaad. We zullen ons echter niet snel gewonnen geven. Israël staat

er alleen voor in zijn wanhopige overlevingsstrijd. De westerse democratieën hebben geen enkel initiatief genomen. Hun verdediging ontbeert nog steeds iedere strategie, waardoor zij terrein verliezen. Het wordt tijd dat Europa wakker wordt.

Antonio Tajani (PPE-DE). - *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, ik wilde alleen mededelen dat de Israëlische premier aan het einde van zijn besprekingen met VN-secretaris-generaal Kofi Annan heeft aangekondigd de Israëlische zee- en luchtblokkade morgen om 17.00 uur te zullen opheffen.

Geoffrey Van Orden (PPE-DE). - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, de afgelopen weken was het, met het ontstellende verlies van mensenlevens en met de enorme humanitaire ellende in het Midden-Oosten, moeilijk om ergens een sprankje licht te zien. De gematigde Arabische staten hebben nu tenminste kunnen zien welke catastrofe zo gemakkelijk kan worden uitgelokt door organisaties als Hezbollah, en Libanon heeft gezien wat er gebeurt wanneer je een staat binnen een staat tolereert. Wellicht is er nu meer ruimte voor sympathie voor de zorg van Israël om te voorkomen dat Palestina zich consolideert tot de zoveelste terroristenstaat en een basis wordt voor de onophoudelijke oorlog tegen het Israëlische volk.

Het zou een tragisch verspilde kans zijn als de versterkte UNIFIL-troepen enkel aan de zijlijn stonden en toezagen hoe Hezbollah voorbereidingen trof voor de volgende aanvallen in de komende maanden en jaren. Als er geen internationaal voornemen is om Hezbollah te ontwapenen - wat erg spijtig is - zou men toch in elk verplicht moeten zijn om toezicht te houden op de activiteiten van Hezbollah en hierover te rapporteren. De Raad moet zijn lidstaten aanmoedigen om bij de Verenigde Naties protest aan te tekenen, zodat dit kan worden bewerkstelligd.

Resolutie 1701 verplicht UNIFIL ertoe de Libanese overheid te helpen bij het beschermen van haar grenzen. Wij willen de Libanese regering graag aanmoedigen om krachtige actie op dit gebied te ondernemen.

Boguslaw Sonik (PPE-DE). - *(PL)* Mijnheer de Voorzitter, de Israëlisch-Libanese crisis verschilt in veel opzichten van de typische Midden-Oostenconflicten waaraan we de voorbije decennia gewend zijn geraakt. Deze oorlog betekent zonder twijfel het begin van een nieuw, alomvattend conflict tussen enerzijds Iran, Syrië, Hezbollah, Hamas, de soennieten in Irak en Al-Qa'ida en anderzijds de Verenigde Staten en hun bondgenoten.

Daarom hebben we nieuwe politieke middelen nodig om het conflict in dit deel van de wereld op te lossen. Europa moet actief meewerken aan een oplossing voor het conflict in Irak. Tegelijkertijd moet de Europese Unie uitzoeken hoe ze de problemen in Afghanistan kan aanpakken. De Europese Unie, de Verenigde Staten en de NAVO moeten een gezamenlijk antwoord op de globale dreiging formuleren. Europa heeft nood aan een gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid. Rusland moet eindelijk beslissen aan welke kant het staat. Europa van zijn zijde moet voet bij stuk houden en zo snel mogelijk een beslissing van Rusland afdwingen, zowel over het Iraanse atoomprogramma als over het wapentransport naar Syrië. Hoe is het Hezbollah gelukt zich met Russische wapens te bewapenen?

Erkki Tuomioja, fungerend voorzitter van de Raad. - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik wil het Europees Parlement danken voor dit debat, dat zoals altijd zeer kleurrijk, interessant, pertinent en verrijkend is geweest.

De essentiële boodschap hier was mijns inziens dat het Europees Parlement de inspanningen van de Raad waardeert en ondersteunt. Deze zijn erop gericht om het conflict in Libanon te beëindigen, toe te zien op het herstel van een volledige Libanese soevereiniteit en een terugkeer naar het vredesproces in het Midden-Oosten mogelijk te maken. U wilt zelfs dat de Europese Unie nog meer doet, dat zij met meer coherentie en efficiëntie optreedt. Als fungerend voorzitter van de Raad deel ik deze wens. Ook ik vind dat wij niet alleen moeten spreken met één stem, maar dat die stem ook overal moet worden gehoord en dat alle partijen daar rekening mee moeten houden.

Als we realistisch zijn, moeten we toegeven dat er zelfs in de gunstigste tijden grenzen zijn aan wat de Europese Unie in zijn eentje kan doen. Wij zijn een gemeenschap die gehecht is aan effectief multilateralisme en daarom moet dit ook zo zijn. De EU streeft er in dit conflict in het Midden-Oosten niet naar om op eigen houtje te handelen. In Libanon werken wij samen met anderen en we moeten anderen aan boord zien te krijgen om met ons samen te werken. Dat is de rol van de Europese Unie. We moeten echter ook het initiatief nemen en blijf geven van leiderschap. We moeten er ook aan herinneren dat wij nooit zullen proberen om de Verenigde Naties te passeren of om de Verenigde Naties

te vervangen. Wij zijn er om de Verenigde Naties te ondersteunen, om hen te helpen hun verantwoordelijkheden te nemen. In dat opzicht is de Europese Unie in staat gebleken de verwachtingen waar te maken.

Ik heb ook de ontwerpresolutie van het Parlement over het Midden-Oosten zorgvuldig gelezen, en ik hoop en veronderstel dat deze unaniem zal worden aangenomen. Ik beschouw dit als een zeer goede resolutie, die volledig in lijn is met alle huidige en toekomstige inspanningen van de Raad. Hieruit blijkt dat de Europese Unie en het Europees Parlement in staat zijn om zich te concentreren op de essentiële zaken en een boodschap af te geven die alle betrokken partijen bij het vredesproces ertoe zal aanzetten zich optimaal in te zetten.

(Applaus)

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - *(FI)* Mijnheer de Voorzitter, ik wil nog even kort terugkomen op het humanitaire aspect, dat ook in dit debat aan de orde kwam. Enkele weken geleden bezocht ik dit gebied samen met commissaris Louis Michel en het werd toen heel duidelijk dat er aan beide kanten van het conflict enorm veel leed onder de burgers bestond. Het is heel belangrijk dat de Europese Unie - dat wil zeggen de Commissie en de lidstaten samen - zich van meet af aan verbinden tot omvangrijke economische hulpverlening aan Libanon in deze crisis, zowel voor acute humanitaire noodhulp en vroegtijdig herstel, waar nu aan gewerkt wordt, als voor wederopbouw op de lange termijn. In dit verband moeten wij eraan herinneren dat wij ook overal de ernst van de humanitaire situatie in Gaza hebben benadrukt.

Het is zeer belangrijk dat de Libanese regering een centrale, leidende en coördinerende rol speelt bij de wederopbouw op de lange termijn en daarom is het goed dat in het kabinet van premier Siniora een nieuwe eenheid is opgericht voor dit coördinatieproces.

Voor de wederopbouw is ook een grondige analyse van de behoeften nodig, en daarbij werkt de Europese Unie met Libanon samen. Het is absoluut duidelijk dat vrede ook de belangrijkste voorwaarde is voor de verbetering van de humanitaire situatie. Mede daarom is er een alomvattende en langdurige politieke oplossing nodig voor alle problemen in dit gebied.

(Applaus)

Benita Ferrero-Waldner, *lid van de Commissie*. - *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, allereerst wil ik iedereen bedanken voor dit debat. Dit is een uitstekend debat geweest, dat ons veel steun heeft geboden. Bijna iedereen heeft gezegd dat er geen militaire oplossing voor het conflict kan zijn en dat alleen een politieke oplossing mogelijk is.

Nu de Europese Unie opnieuw besloten heeft om zich in te zetten voor vooruitgang en een initiatief te ontplooien, is het zeer belangrijk dat u steun geeft aan de keuze van een breed opgezette aanpak, aan het onderzoek van de mogelijkheden om het probleem bij de wortel aan te pakken en uiteindelijk een allesomvattende oplossing te vinden.

Dat is het totale beeld en daar wil ik u hartelijk voor bedanken.

Ik wil alleen twee of drie specifieke opmerkingen maken. Ten eerste is de Commissie van mening dat we moeten samenwerken met Israël en de associatieovereenkomst niet mogen opschorten. Wij zijn van mening dat het erg belangrijk is om samen met de Israëli's te werken, om zodoende invloed te kunnen uitoefenen, en dat we ons samen met hen moeten inzetten, en niet het tegenovergestelde.

Wat betreft de opmerking van de heer Tannock, wil ik zeggen dat niemand ooit enig bewijs heeft kunnen leveren voor de aantijgingen dat de Europese Unie het geld zou hebben gegeven aan andere partijen dan de overheid.

Met betrekking tot Hezbollah moge het duidelijk zijn dat ons geld rechtstreeks naar de overheid gaat of naar organisaties die samenwerken met de overheid, omdat wij, zoals gezegd, de macht bij de regering willen leggen en het land zijn soevereiniteit willen teruggeven.

De Voorzitter. - Tot besluit van het debat zijn zes ontwerpresoluties ingediend, overeenkomstig artikel 103, lid 2, van het Reglement.

Het debat is gesloten.

De stemming vindt donderdag om 12.00 uur plaats.

Schriftelijke verklaringen (artikel 142)

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Evenals in zoveel voorafgaande crises in het Midden-Oosten en elders ter wereld, zijn het ook dit keer onschuldige mensen die het meeste te lijden hebben onder de ambities van hun leiders.

Hezbollah zal beweren dat zij probeert de Golanhoogvlakte opnieuw in te nemen, en Israël zal beweren dat het terug slaat voor deze invallen door Libanon te bombarderen.

De moeilijkheid is dat iedereen wel een rechtvaardiging heeft voor de ondernomen acties. Er is echter geen enkele acceptabele rechtvaardiging voor het feit dat tienduizenden onschuldige Israëlische en Libanese burgers zijn ontheemd. Wanneer we de kinderen zien die in Qana zijn gedood, lijkt elke rechtvaardiging onbeduidend en oppervlakkig.

Het Ierse leger was vele jaren in Libanon gestationeerd als vredesmacht en hierdoor is er veel sympathie ontstaan tussen de Ieren en Libanezen. Wij hebben Libanon als land beter leren kennen via familieleden, vrienden of burens die er waren gestationeerd, en daardoor voelen wij de schade die aan het land is aangebracht, des te meer.

Deze mensen willen dit leven niet. Zij willen vrede en veiligheid voor hun gezinnen en een kans om te leven.

Er bestaat geen militaire oplossing voor deze problemen; er bestaan alleen vreedzame oplossingen. Of dat nu betekent dat er sancties moeten worden opgelegd aan alle betrokken partijen totdat zij de oorlog beëindigen, of dat er voordelen moet worden geboden aan de partijen die de oorlog beëindigen, doet er niet toe: wij kunnen optreden en moeten optreden.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Niemand kan het hoofd in het zand steken voor de meest recente oorlog van Israël tegen Libanon, dat 34 dagen lang met bommen is bestookt. De VS heeft deze bombardementen gesteund, terwijl de Raad van de Europese Unie volkomen passief is gebleven. Er zijn zo in Libanon 1084 burgers om het leven gekomen; in Israël vielen 41 doden. Duizenden mensen zijn gewond geraakt. Bovendien werd bijna een kwart van de Libanese bevolking gedwongen huis en haard te verlaten. Essentiële infrastructuur - vliegvelden, havens, elektriciteitscentrales - is verwoest en een groot deel van de zee langs de Libanese kust is zwart gekleurd.

Volgens het VN-ontwikkelingsprogramma zijn er door de bombardementen 15 000 huizen en 78 bruggen verwoest en 630 kilometer weg beschadigd. De kosten voor Libanon bedragen tenminste 15 miljard dollar. Erger nog is dat de bommen op burgerdoelen zijn gericht, wat een flagrante schending van het internationale humanitaire recht inhoudt.

We moeten deze oorlog veroordelen en erop aandringen dat de Israël de kosten voor de wederopbouw van Libanon betaalt. Israël moet een einde maken aan de bezetting van Palestijns, Libanees en Syrisch gebied, de blokkade van Libanon en Gaza staken, de Palestijnse ministers en parlementsleden onmiddellijk vrijlaten en onderhandelingen beginnen over het uitwisselen van door Israël vastgehouden gevangenen tegen de gevangen Israëlische soldaten.

Zolang de soevereiniteit van Palestina, Syrië en Libanon niet is gegarandeerd, zal het Midden-Oosten nooit een duurzame vrede kennen.

Dominique Vlasto (PPE-DE). - (FR) Gebroken door 34 dagen oorlog, is Libanon - dat nochtans in volle bloei was - opnieuw de gegijzelde en het slachtoffer van een crisis die het te boven gaat.

De Europese Unie gaat de Libanezen helpen om overeind te krabbelen, om hun vernielde land opnieuw op te bouwen en het normale leven te hervatten. Daarbij zijn onze noodhulp en humanitaire hulp onontbeerlijk. Maar onze rol moet verder reiken dan de huidige noodsituatie: de Europese Unie moet een volwaardige speler zijn in het streven naar vrede in het Midden-Oosten.

Door deel te nemen aan UNIFIL zetten verschillende lidstaten zich onder VN-vlag in op het terrein, en dat is een juiste beslissing. Wij moeten evenwel eensgezind en als Europeanen optreden om naleving van resolutie 1701 van de Veiligheidsraad af te dwingen, om te helpen bij de bevrijding van gevangenen, om ervoor te zorgen dat de blokkade van Libanon wordt opgeheven, om steun te geven bij de afbakening van de grenzen en om de politieke dialoog weer op gang te brengen.

In deze crisis heeft de Europese Unie aangetoond dat haar tussenkomst de gang van zaken kan veranderen en kan bijdragen tot de oplossing van een conflict. De realiteit stelt ons voor onze politieke verantwoordelijkheden: het is tijd om de hervormingen door te voeren die de Europese Unie nodig heeft om de politieke speler te zijn waarop haar burens hopen en waarop wij wachten.

David Martin (PSE). - *(EN)* Tot mijn spijt heeft de Europese Raad niet opgeroepen tot een onmiddellijk staakt-het-vuren, na de uitbarsting van de vijandigheden van Israël jegens Libanon. De acties van Israël waren buitenproportioneel. Wij moeten Israël nu vragen om te helpen bij de wederopbouw van Libanon, op basis van het principe 'de vernietiger betaalt'. Er moet een onderzoekscommissie voor oorlogsmisdaden worden ingesteld en de EU moet haar economische en militaire samenwerking met Israël herzien. We moeten ons er tevens van bewust zijn dat het conflict in Libanon werd gebruikt als dekmantel voor een nog intensievere en brutere onderdrukking van het Palestijnse volk, en wij moeten dit veroordelen. De EU moet werken aan een vreedzame en rechtvaardige oplossing van de geschillen in het Midden-Oosten, met name door aan te dringen op een veilige en onafhankelijke Palestijnse staat.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). - *(PT)* Het brute geweld tegen Palestina en Libanon is ingegeven door de plannen van de VS om het Midden-Oosten te domineren. De VS maakt zich schuldig aan inmenging en heeft geen enkel respect voor het soevereiniteitsbeginsel of het internationale recht. Het uiteindelijke doel is de geostrategische controle over het gebied en de enorme energievoorraden die zich daar bevinden.

De grote mogendheden, de EU en de VS, zijn het in een context van contradicties met elkaar eens geworden. De wijze waarop resolutie 1701 tot stand is gekomen is daar een goed voorbeeld van. De EU heeft de agressie van Israël nooit veroordeeld en verlangt nu een staakt-het-vuren en respect voor het internationaal recht.

De werkelijkheid mag niet worden weggemoffeld door het slachtoffer als agressor en de agressor als slachtoffer te presenteren. Het is Israël dat illegaal Arabische grondgebieden bezet houdt, het is Israël dat talloze resoluties van de VN naast zich neerlegt, en het is Israël dat zich met een beleid van staatsterrorisme actief verzet tegen de oprichting van een onafhankelijke en soevereine Palestijnse staat.

Vrede in dit gebied is pas mogelijk als Israël zich uit alle bezette Arabische gebieden terugtrekt, als de nederzettingen en de muur worden ontmanteld, als de politieke gevangenen worden vrijgelaten, als de vluchtelingen kunnen terugkeren en als er een onafhankelijke Palestijnse staat gesticht wordt met Oost-Jeruzalem als hoofdstad. De soevereiniteit en veiligheid van alle landen in dit gebied moet worden gegarandeerd, en het gebied moet worden ontwapend en kernwapenvrij worden gemaakt.

Alessandro Battilocchio (NI). - *(IT)* Precies vijf jaar na de elfde september 2001 krijgt de internationale gemeenschap met het huidige conflict in Libanon de mogelijkheid om haar aanpak te herzien en bij te stellen. Het is overduidelijk dat deze niet adequaat is en tot doel heeft om de wrijving tussen de zogenaamde 'westerse wereld' en de 'islamitische wereld' weg te nemen.

Vijf jaar lang draaiden de conflicten (Gaza, Libanon, Irak, Afghanistan) en de ernstige diplomatieke spanningen (aanslagen, kwestie-Iran, enzovoort) rondom een en hetzelfde punt. Zij kunnen dus niet uitsluitend worden opgelost met min of meer legitieme, militaire missies, die ad hoc worden ingesteld met telkens weer een andere naam.

Nu moeten wij de gelegenheid te baat nemen om een echte multilaterale macht te vormen, met de deelname en het engagement van alle betrokken partijen, een macht die tot doel heeft het probleem op te lossen dat ten grondslag ligt aan elk van deze conflicten, namelijk de ideologische botsing tussen twee verschillende culturele blokken.

Er moet nu zo spoedig mogelijk ruimte worden gevonden voor een dialoog. De deur moet op een kier worden gezet. Als 'democratische' landen hebben wij de plicht ons daarvoor in te zetten en de meest uiteenlopende en urgente kwesties aan te pakken, van de politieke en religieuze ideologie tot het economische systeem. Ik hoop dat de EU zich de kans om die dialoog te bevorderen niet zal laten ontglippen, en zich daar zelfs hard voor maakt op internationaal niveau.

13. Vragenuur (vragen aan de Raad)

De Voorzitter. - Aan de orde is het vragenuur (B6-0325/2006).

Wij behandelen een reeks vragen aan de Raad.

Vraag nr. 1 van **Claude Moraes** (H-0595/06):

Betreft: Richtlijnen

Wat zijn de plannen van het Finse Raadsvoorzitterschap waar het gaat om vooruitgang bij de herziening van de arbeidstijdenrichtlijn (COM(2002)0149 def.⁽¹⁾) en de uitzendkrachtenrichtlijn (tot wijziging van Richtlijn 2003/88/EG⁽²⁾)? Streeft de Raad tijdens zijn zes maanden durend voorzitterschap naar verdere vooruitgang bij deze vraagstukken?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik wil de geachte afgevaardigde bedanken voor de belangstelling die hij koestert voor de vooruitgang bij de herziening van de arbeidstijdenrichtlijn en de uitzendkrachtenrichtlijn. Na de enorme inspanningen van het vorige, Oostenrijkse voorzitterschap is het een van de belangrijkste doelstellingen van het Finse voorzitterschap om overeenstemming te bereiken over de arbeidstijdenrichtlijn. Er moet snel een gezamenlijk overeengekomen oplossing voor de richtlijn komen om gevolg te kunnen geven aan de uitspraken van het Europees Hof van Justitie in de zaken SIMAP en Jager. Het voorzitterschap is zodoende van plan alles in het werk te stellen om ervoor te zorgen dat de Raad zo snel mogelijk een compromis bereikt over de tot nu toe onopgeloste *opt out*-kwestie.

De uitzendkrachtenrichtlijn is een andere gecompliceerde en politiek gevoelige zaak. Zoals u weet, lopen door de verschillen in de arbeidsmarktstructuren en -praktijken de standpunten van de lidstaten uiteen. Het probleem is om een passend evenwicht te vinden, waarmee enerzijds uitzendkrachten voldoende kunnen worden beschermd en anderzijds de markt van ondernemingen die uitzendkrachten aanbieden zich kan ontwikkelen en kan groeien. De lidstaten hebben onlangs opnieuw verklaard zich te willen inzetten voor de verwezenlijking van de doelstellingen van Lissabon, waaronder meer werkgelegenheid en betere banen. Deze doelen staan ook in hun nationale hervormingsprogramma's. De Raad is van mening dat de doelen kunnen worden bereikt met respect voor de uiteenlopende praktijken en tradities op de nationale arbeidsmarkten.

De Raad heeft deze kwestie voor het laatst in juni 2003 besproken. Daarna zijn er door verschillende voorzitterschappen op verschillende niveaus discussies gevoerd om na te gaan of de standpunten waren gewijzigd. Tot nu toe waren er twee verschillende meningen, waardoor het niet de moeite waard was om deze kwestie op de agenda van komende Raadsbijeenkomsten te plaatsen. Het Finse voorzitterschap zal de kwestie bestuderen en verwacht ook een bijdrage van de Commissie, die in haar mededeling over de screening van lopende wetsvoorstellen zei dat zij zichzelf het recht voorbehoudt om het voorstel te heroverwegen op basis van de uitkomst van andere debatten over toekomstige voorstellen.

Het voorzitterschap begrijpt heel goed dat het voor de Europese Unie belangrijk is vooruitgang op dit gebied te boeken. Wij zullen bij de stemming over de eerste lezing van de dienstenrichtlijn het algemene standpunt hierover voor ogen houden. Als de Commissie tijdens ons voorzitterschap haar belangrijke bijdrage hieraan levert, zijn wij bereid op constructieve wijze te werken aan een voor alle lidstaten aanvaardbare oplossing.

Claude Moraes (PSE). - (EN) Dank u, mevrouw de fungerend voorzitter, voor het zeer volledige antwoord en voor uw eerlijkheid, met name ten aanzien van de kwestie van de uitzendkrachten.

U zult op de hoogte zijn van de frustraties in dit Parlement, met name met betrekking tot de arbeidstijdenrichtlijn, en u hebt terecht opgemerkt dat dit vraagstuk reeds tijdens eerdere voorzitterschappen is besproken. Ik wil u echter een zeer vrijmoedige vraag stellen: wat is er anders aan het Finse voorzitterschap, en kunt u de leden van de Raad bijeenroepen en een akkoord bewerkstelligen in het belang van de werkende mensen? Kunt u ons vandaag beloven dat u alles in het werk zult stellen om vooruitgang te boeken bij de arbeidstijdenrichtlijn en om de uitzendkrachtenrichtlijn op de agenda te plaatsen?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik kan beloven dat het voorzitterschap alles in het werk zal stellen om een oplossing voor de arbeidstijdenrichtlijn te vinden. Een prikkel hiervoor is bijvoorbeeld het feit dat de wijze waarop de werktijden van dokters worden geïnterpreteerd, grote problemen voor de lidstaten veroorzaakt. Mede daarom is het zeer belangrijk een

(1) PB C 203 E van 27.8.2002, blz. 1.

(2) PB L 299 van 18.11.2003, blz. 9.

oplossing voor deze richtlijn te vinden. Het is echter voorbarig om te zeggen of wij in staat zullen zijn het gewenste eindresultaat te bereiken.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) In zijn aanvullende vraag verwees de heer Moraes naar de belangen van de werkende mensen. Is de Raad bekend met het onderzoek dat is verricht in enkele grote Europese landen en onlangs werd gepubliceerd in de *Financial Times*, en waaruit blijkt dat de meeste werkende mensen in al die landen - met uitzondering van Spanje misschien - méér flexibiliteit in de arbeidstijden willen, en niet minder? Houdt de Raad hier rekening mee bij de pogingen om tot een overeenkomst te komen?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik ben er niet zo zeker van of wij bekend zijn met dit artikel uit de *Financial Times*, maar wij zijn ons natuurlijk in velerlei opzicht bewust van de algemene trend, en zoals ik al in mijn eerste en laatste antwoord zei, is het mede vanwege de ontwikkelingen in de lidstaten van belang een oplossing te vinden voor zowel de kwestie van de arbeidstijdenrichtlijn als die van uitzendkrachten.

Paul Rübiger (PPE-DE). - (DE) Denkt u dat deze kwestie in een dialoog tussen de sociale partners kan worden besproken? Zij zijn tenslotte primair verantwoordelijk voor afspraken over de werktijden. Denkt u dat het een oplossing zou kunnen zijn dat we deze zaak overlaten aan de sociale partners, aan de vertegenwoordigers van de werkgevers en de werknemers?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dit is natuurlijk een zaak waarover gesproken moet worden en die aangekaart kan worden gebracht in tripartiete debatten, maar op dit moment zijn wij eigenlijk actief aan het zoeken naar een oplossing die vooral aanvaardbaar is voor de regeringen van de lidstaten.

De Voorzitter. - Vraag nr. 2 van **Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-0598/06):**

Betreft: Toepassing van het Europees Jeugdact

Op welke wijze denkt de Raad invulling te geven aan de beloften van de regeringen van de lidstaten in de vorm van de goedkeuring van het Europees Jeugdact, in het bijzonder op het gebied van méér werkgelegenheid voor jongeren?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, allereerst moet ik onderstrepen hoe belangrijk het is dat het Europees Jeugdact zulk een breed terrein bestrijkt. Er moet op alle beleidsterreinen rekening worden gehouden met de behoeften van jongeren. Zo kan het bijvoorbeeld bij de pogingen tot verbetering van de jeugdwerkgelegenheid belangrijk zijn diverse maatregelen te nemen om de belemmeringen voor onderwijs en mobiliteit weg te nemen.

De vraag van de geachte afgevaardigde heeft vooral betrekking op de manier waarop het Finse voorzitterschap steun denkt te geven aan de beloften van de regeringen van de lidstaten om de jeugdwerkgelegenheid te verbeteren. De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de planning en uitvoering van hun werkgelegenheidsbeleid, ook van dat voor jongeren. De lidstaten zijn ook verantwoordelijk voor het meeste andere beleidsvormen die verband houden met deze kwestie, zoals het onderwijsbeleid.

Het voorzitterschap kan echter een belangrijke taak vervullen door deze kwesties ter sprake te brengen, vooral wanneer het werk van de Raad wordt voorbereid. Het plan is dat, tijdens het Finse voorzitterschap, de voor december geplande Raad zich bezig gaat houden met kwesties die direct verband houden met de jeugdwerkgelegenheid. De Raad krijgt dan een verslag gepresenteerd van het werkgelegenheidscomité, waarin de nationale hervormingsprogramma's van de lidstaten, met inbegrip van het werkgelegenheidsbeleid, worden behandeld. Uit de conclusies van het overzicht van het werkgelegenheidscomité van vorig jaar bleek al dat alle lidstaten de werkloosheid onder jongeren bestreden onder verwijzing naar het Europees Jeugdact en veel maatregelen noemden die waren ingevoerd om adequate oplossingen te vinden voor de jeugdwerkgelegenheid. Ook bleek dat grote vooruitgang was geboekt met de koppeling van dit vraagstuk aan een andere prioriteit, namelijk het investeren in menselijk kapitaal. Daarbij ging het bijvoorbeeld om het stimuleren van de overstap van onderwijs naar werk.

Finland verwacht dat er ook dit jaar in het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten aandacht zal worden besteed aan de jeugdwerkgelegenheid en aan manieren om deze te verbeteren. De jeugdwerkgelegenheid zal ook hoog op de agenda staan van de besprekingen in de Raad Werkgelegenheid, Sociaal Beleid,

Gezondheid en Consumentenzaken van 1 december aanstaande, die zullen gaan over demografische ontwikkeling en productiviteitsverhoging door middel van meer en betere banen.

Tijdens het Finse voorzitterschap worden in de Raad twee zaken behandeld die direct betrekking hebben op de verbetering van de werkgelegenheid. De eerste betreft het verbeteren van de mogelijkheden voor levenslang leren, hetgeen iedereen aangaat, ook jongeren. Ten tweede probeert het Finse voorzitterschap concrete maatregelen voor te stellen om de toegang van jongeren tot informatiediensten te verbeteren en om alle jongeren hoogwaardige informatie te bieden over belangrijke zaken, zoals werkgelegenheid. Er wordt speciale aandacht besteed aan jongeren die zich in de zwakste positie bevinden.

In maart vroeg de Europese Raad de lidstaten om jongeren en jongerenorganisaties te betrekken bij de tenuitvoerlegging van het Europees Jeugdcompact. Het is de bedoeling tijdens het Finse voorzitterschap te praten over het opzetten van een analytische dialoog op Raadsniveau met en tussen alle actoren in de jongerensector, met inbegrip van jongeren en jongerenorganisaties.

Samenvattend kan ik zeggen dat het verbeteren van de jeugdwerkgelegenheid tijdens het Finse voorzitterschap herhaaldelijk op de Raadsagenda zal staan. Finland roept alle lidstaten op voortaan aandacht te schenken aan het Europees Jeugdcompact en de verschillende manieren waarop de werkgelegenheid onder jongeren kan worden verbeterd.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Mijnheer de Voorzitter, ik dank voor het volledige antwoord en voor de vooruitzichten die zich nu aftekenen. Het derde deel van het Europees Jeugdcompact bevat maatregelen voor het combineren van gezins- en beroepsleven, opdat de jongeren in Europa nieuwe gezinnen kunnen stichten.

Bent u het er echter niet mee eens dat, nu de strijd tegen de werkloosheid weinig succes heeft, er een vicieuze cirkel ontstaat, dat het voor de jongeren moeilijk is om nieuwe gezinnen te stichten en dat op die manier het demografisch probleem alleen maar groter wordt?

Is het Fins voorzitterschap van plan om ons aan het einde van zijn semester de positieve resultaten te presenteren van zijn activiteiten op het gebied van het combineren van gezins- en beroepsleven?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, een element van dit Europees Jeugdcompact is natuurlijk dat men verbetering kan proberen te brengen in het onderwijs aan jongeren, in hun sociale betrokkenheid en de overstap naar de arbeidsmarkt. Dat is zeer belangrijk, en dit najaar willen wij ook voorstellen steun te geven aan het besluit om multiprofessionele vaardigheden te stimuleren, zodat voor jongeren ook de overstap van onderwijs naar arbeidsmarkt gemakkelijker wordt, want dit is nog een hoge drempel. Natuurlijk is het combineren van werk en gezin een categorie apart, maar al deze vraagstukken zijn verbonden met de strategie voor het concurrentievermogen, namelijk de Strategie van Lissabon.

De Voorzitter. - Vraag nr. 3 van **Manuel Medina Ortega (H-0600/06):**

Betreft: Illegale immigratie: maatregelen van de Europese Raad van juni

Welke concrete maatregelen heeft de Raad op basis van de op de Europese Raad van 15 en 16 juni genomen besluiten getroffen, of is hij van plan te treffen, teneinde de illegale immigratie van burgers van derde landen te beperken en de eventuele terugkeer naar hun land van herkomst te bevorderen?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de kwestie van de terugkeer en overname van illegale immigranten is een van de belangrijkste aspecten van het communautair immigratiebeleid, vooral in het kader van een allesomvattende benadering van het immigratievraagstuk. Ik wil de geachte afgevaardigde verwijzen naar de concrete maatregelen en initiatieven die de Raad heeft genoemd in het gezamenlijke antwoord dat hij dit jaar gaf op de mondelinge vragen H-0440, H-0455, H-0473 en H-0478/06.

Wat de periode na de Europese Raad van juni betreft, wil ik de geachte afgevaardigde wijzen op de Euro-Afrikaanse Conferentie over migratie en ontwikkeling die Marokko, met actieve steun van Spanje en Frankrijk, op 10 en 11 juli in Rabat heeft georganiseerd. Op de Conferentie werd een actieplan aangenomen waarvan het derde deel vraagstukken omvat die betrekking hebben op de bestrijding van illegale immigratie en de terugkeer van illegale immigranten. Alle landen die aan de Conferentie hebben deelgenomen, hebben duidelijk gemaakt zich te zullen inzetten voor een snelle tenuitvoerlegging van het actieplan.

Op 17 juli nam de Raad conclusies betreffende immigratie aan, waarin opnieuw staat dat illegale immigratie effectief moet worden bestreden op communautair niveau. In de conclusies wordt ook gewag gemaakt van de betekenis van andere immigratieroutes, vooral in de buurlanden ten oosten en zuidoosten van de Europese Unie, alsmede van de huidige voorbereidingen op de volgende Euro-Afrikaanse Conferentie over migratie en ontwikkeling, die Libië wil organiseren.

Op 19 juli publiceerde de Commissie een mededeling over de beleidsprioriteiten in de strijd tegen illegale immigratie van burgers uit derde landen. In de mededeling worden ook kwesties met betrekking tot de terugkeer en overname van illegale immigranten behandeld. De mededeling werd op 24 juli aan de Raad gepresenteerd en de Raad zal deze op een later tijdstip behandelen.

De Raad bespreekt momenteel het voorstel voor een richtlijn betreffende gemeenschappelijke normen en procedures voor de terugkeer van illegaal in het land verblijvende burgers van derde landen. De onderhandelingen over de overname van illegale immigranten worden voortgezet in overeenstemming met de door de Raad overeengekomen richtsnoeren en bevoegdheden. De Commissie en het Europees Agentschap voor het beheer van de operationele samenwerking aan de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie gaven op een bijeenkomst van de Raad op 24 juli informatie over de tenuitvoerlegging van de cruciale maatregelen die deel uitmaken van de allesomvattende benadering.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, hartelijk dank voor uw antwoord, maar ik wil u er wel aan herinneren dat ondanks al deze akkoorden de illegale immigratie via de Canarische Eilanden almaar blijft toenemen.

Op dit moment komen er op de Canarische Eilanden dagelijks bijna duizend immigranten aan. De opvangcentra zitten propvol, de immigranten kunnen niet naar hun landen van herkomst worden teruggestuurd en de afspraken die zijn gemaakt door zeventien landen worden niet nagekomen, behalve door uw land, want Finland, samen met Italië en Portugal, heeft een marine-eenheid gestuurd.

Al met al worden echter al deze maatregelen, die allemaal op papier staan, op het moment dat het er op aankomt niet uitgevoerd. We hebben te maken met een echte vloedgolf van immigranten, die de burgerbevolking alarmeert en de hele Europese Unie zorgen baart, omdat deze immigranten niet op de Canarische Eilanden aankomen, maar aankomen op het grondgebied van de Europese Unie, met alle gevolgen van dien voor de arbeidsmarkten van die Europese Unie.

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het geval dat de geachte afgevaardigde ter sprake brengt is hoe dan ook zeer belangrijk vanuit de optiek van de Europese Unie en de Raad. Het Europees Agentschap voor het beheer van de operationele samenwerking aan de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie heeft de lidstaten verzocht om patrouilleschepen, radars en deskundigen op het gebied van grensveiligheid om zijn eigen operatie op de Canarische Eilanden te kunnen uitvoeren. Het is in het belang van de Raad om de samenwerking op dit gebied te versterken door vormen van gezamenlijke operaties te ontwikkelen en het Finse voorzitterschap wil het geïntegreerde Europese systeem voor de controle aan de buitengrenzen verder ontwikkelen.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Ik vroeg me af hoe volgens de Raad de EU moet voldoen aan de steeds groter wordende uitdaging van illegale immigratie en de noodzaak tot terugkeer, wanneer de Raad met zijn ontwerpbegroting voor 2007 het mes zet in de kredieten die de Commissie had voorgesteld voor Frontex, het Agentschap voor de buitengrenzen, waarnaar de minister enkele malen heeft verwezen, en voor het Europese Terugkeerfonds. Ik hoop dat het Parlement deze besparingen kan terugdraaien, maar vraag mij af hoe dit prioriteiten kunnen zijn wanneer de Raad niet consequent is bij het toekennen van de noodzakelijke financiële middelen?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het is natuurlijk ook belangrijk dat wij over voldoende middelen beschikken om illegale immigranten terug te sturen en daar toezicht op te houden, maar ik wil hier ook het belang onderstrepen van de allesomvattende benadering van het illegale immigratieprobleem. Daarbij gaat het ook om de samenwerking met de landen waar deze illegale immigranten vandaan komen en om de vraag of wij de omstandigheden in de landen van vertrek kunnen verbeteren, zodat het niet meer nodig is zo veel illegale immigranten terug te sturen uit de Europese Unie.

Paul Rübiger (PPE-DE). - (DE) Mij zou interesseren wat voor mogelijkheden u ziet om het model van *best practice* in te voeren voor de terugkeer naar de landen van herkomst. Denkt u dat het mogelijk is

het Agentschap in Wenen, dat door de Commissie is opgericht, te belasten met een onderzoek naar de methodes die ertoe hebben geleid dat mensen graag weer naar hun land van herkomst terugkeren?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het Europees Agentschap voor het beheer van de operationele samenwerking aan de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie kan ook worden ingezet voor meer samenwerking op het gebied van terugkeeroperaties. Overal is de uitwisseling van ervaringen en goede praktijken tussen de lidstaten natuurlijk belangrijk.

De Voorzitter. - Vraag nr. 4 van **Elizabeth Lynne** (H-0602/06):

Betreft: Ouderenmishandeling

In weerwil van hetgeen is overeengekomen in het kader van de Verklaring van Toronto van de Wereldgezondheidsorganisatie en van het feit dat ook de Verenigde Naties in het Internationale Actieplan van Madrid inzake ouderdomszorg gewag maken van het fenomeen ouderenmishandeling, hebben de lidstaten tot dusver alleen wetgeving ingevoerd ter bestrijding van het daaraan gerelateerde probleem van huiselijk geweld, zonder evenwel specifiek werk te maken van de bescherming van kwetsbare ouderen.

Ook aan b.v. de particuliere zorgsector besteden veel lidstaten in hun wetgeving te weinig aandacht. Dat is onder meer het geval in het Verenigd Koninkrijk, waar de Human Rights Act niet geldt voor mensen die onder deze sector ressorteren.

Is de Raad bereid er bij de lidstaten op aan te dringen deze mazen in de wetgeving te dichten en de fundamentele mensenrechten van hun oudere burgers te doen naleven?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Raad wil allereerst de geachte afgevaardigde bedanken voor het feit dat zij de aandacht heeft gevestigd op het vraagstuk van de naleving van de fundamentele mensenrechten van ouderen. Aangezien de Europese Unie is gebaseerd op het beginsel van eerbiediging van vrijheid, democratie, mensenrechten en grondrechten alsmede het rechtstaatbeginsel, is de Raad natuurlijk bezorgd over alle mogelijke mazen in de wetgeving, die erop neer zouden komen dat de rechten van ouderen niet worden gerespecteerd.

De naleving van de fundamentele mensenrechten van alle EU-burgers en van alle mensen die in de Europese Unie wonen, is opgenomen in het EU-Verdrag. Bovendien worden in het Handvest van de grondrechten - dat de leiders van de Europese Unie in december 2000 hebben aangenomen - de rechten vastgelegd die zijn gebaseerd op de grondwettelijke tradities en de internationale verplichtingen van alle lidstaten.

Ouderenmishandeling in de ouderenzorg is niet alleen een kwestie van mensenrechten, maar ook een sociale en soms zelfs strafrechtelijke kwestie. In dit geval moeten, in overeenstemming met het subsidiariteitsbeginsel, op nationaal niveau besluiten worden genomen over wetgevingsmaatregelen. De Raad wil ook benadrukken dat hij het principe van non-discriminatie hoog houdt. Hij heeft al maatregelen ten uitvoer gelegd om discriminatie en vooroordelen te voorkomen die zijn gebaseerd op de zes discriminatiegronden die in artikel 13 van het EG-Verdrag worden genoemd, en is van plan ook in de toekomst dergelijke maatregelen te nemen. Een van deze gronden is leeftijd.

Wij moeten echter beseffen dat het de taak van de Europese Commissie is om de tenuitvoerlegging en naleving van de communautaire regelgeving in de lidstaten te controleren en voorstellen te doen voor adequate wetgevingsmaatregelen die door het Europees Parlement en de Raad moeten worden aangenomen. De Commissie heeft een voorstel gedaan voor een aanbeveling van de Raad met betrekking tot meer veiligheid en het voorkomen van verwondingen. Een van de prioriteiten is het voorkomen van geweld tussen mensen. Het voorstel staat op de agenda van de Raad Werkgelegenheid, Sociale Zaken, Volksgezondheid en Consumentenzaken die op 30 november en 1 december bijeenkomt.

Elizabeth Lynne (ALDE). - (EN) Het verheugt mij zeer dat de minister heeft gezegd dat er verdere wetgeving komt op grond van artikel 13 en dat die betrekking zal hebben op leeftijd. Kan de minister ons garanderen dat ouderenmishandeling de juiste aandacht van de lidstaten krijgt in de nationale actieplannen voor gezondheidszorg en ouderdomszorg? Zal de minister er bij de Raad en de Commissie op aandringen dat alle resultaten over ouderenmishandeling in de lidstaten worden vrijgegeven, zodat wij beste praktijken kunnen uitwisselen?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, wij moeten natuurlijk beseffen dat als er aparte wetten ter bescherming van ouderen nodig zijn, de lidstaten daarover op nationaal niveau een besluit moeten nemen. Maar zoals ik in mijn antwoord al zei, is het de bedoeling deze zaken met betrekking tot de veiligheid van ouderen eind november te behandelen op de bijeenkomst van de Raad over dit onderwerp.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) In Oostenrijk wordt voor de opvang van oude familieleden die verzorging nodig hebben, al vaker een beroep gedaan op illegaal verplegend personeel, omdat de bijdrage van de overheid aan de verzorgingskosten te laag is voor legaal geschoold personeel. Daarom vindt er bij ons een discussie plaats over het verhogen van de bijdrage van de overheid aan de verzorgingskosten, maar ook over een sociaal jaar, over het omscholen van werklozen en over een verzorgingsstage van een half jaar voor toekomstige studenten geneeskunde.

Is het aandeel zwart werk in de verzorging ook in andere lidstaten gestegen? Welke voorstellen worden er gedaan om dit op te lossen, welke initiatieven zou de EU moeten ondersteunen?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het is natuurlijk de bedoeling een gemeenschappelijk Europees beleid te creëren en te bevorderen waarmee het mogelijk wordt gemaakt gemeenschappelijke kwaliteitscriteria voor diensten op te stellen, ongeacht de wijze waarop deze diensten worden geleverd en gefinancierd. Ik kan niet zeggen wat het aandeel grijswerkers is, maar deze hele problematiek is naar mijn mening verbonden aan de kwestie van het Europese sociale model, waarover wij gisteren hier in de plenaire vergadering een uitstekend debat hebben gevoerd.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). - (EN) Gisteren hadden wij een debat over het Daphne-programma, met name met betrekking tot vrouwen en kinderen. Daarin hebben we veel gehoord over de mishandeling van ouderen en wellicht is het mogelijk om deze vraag mee te nemen, aangezien deze betrekking heeft op een vergelijkbaar gebied. Twee maanden geleden was er een grote bijeenkomst met acht Europese organisaties voor ouderen. Kan deze vraag worden meegenomen in het kader van Daphne?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het huidige Daphne-programma, waar de geachte afgevaardigde naar verwees en dat gericht is op geweldbestrijding, gaat momenteel vooral over geweld tegen vrouwen, maar, zoals de geachte afgevaardigde al zei, moeten wij natuurlijk ook nagaan hoe wij op Europees niveau de situatie van ouderen kunnen verbeteren.

De Voorzitter. - Vraag nr. 5 van **Roberta Angelilli (H-0607/06)**:

Betreft: Verzoek om justitiële samenwerking met de Verenigde Staten

In maart 2005 werd de Italiaanse SISMI-agent Nicola Calipari bij de vrijlating van een Italiaanse gegijzelde bij een VS-controlepost in Bagdad doodgeschoten. Het Amerikaanse Ministerie van Justitie legt alle verzoeken van de Italiaanse regering naast zich neer en weigert meer informatie te verstrekken dan wat in het rapport "Multi National Corps-Iraq" staat.

De hoogste Italiaanse autoriteiten en vooral de Magistratuur achten de informatie in dat rapport echter ontoereikend en onvolledig. Daarom is de volledige medewerking van de Amerikaanse overheid in deze zaak absoluut noodzakelijk.

Is de Raad van zins in het kader van zijn GBVB- bevoegdheden de kwestie aan te pakken om ervoor te zorgen dat de ware toedracht van de gebeurtenissen aan het licht komt?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Raad heeft het door de geachte afgevaardigde incident niet onderzocht, maar beschouwt het als een bilaterale zaak tussen Italië en de Verenigde Staten.

Roberta Angelilli (UEN). - (IT) Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, het antwoord is dus dat het voorzitterschap niet van plan is om iets positiefs te ondernemen voor de aan de orde gestelde kwestie?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het antwoord is dat de Raad deze zaak niet heeft behandeld of onderzocht, maar er wordt nu gewerkt aan verscheidene mechanismen, in de zin dat de Europese Unie en de Verenigde Staten een overeenkomst hebben gesloten over wederzijdse rechtsbijstand, die ook op een bepaalde manier verbonden is aan dit soort gevallen. Op dit moment zijn er echter meer procedures in de lidstaten nodig om deze overeenkomst van kracht te laten worden.

David Martin (PSE). - *(EN)* Ik vraag me af of de Raad het er niet mee eens is dat deze specifieke zaak de aandacht vestigt op een meer algemeen probleem. De Verenigde Staten verwachten namelijk dat Europa met hen samenwerkt in rechtszaken, maar als Europa de Verenigde Staten om medewerking vraagt, dat land niet zo toeschietelijk is. Zijn de leden van de Raad van zins onderling te bespreken hoe de Raad meer druk kan uitoefenen op de Verenigde Staten om in rechtszaken samen te werken met de Europese Unie?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - *(FI)* Mijnheer de Voorzitter, als deze overeenkomst inzake wederzijdse rechtsbijstand, waar ik zojuist naar heb verwezen, van kracht wordt, zal worden bijgedragen aan snellere bijstand in talrijke rechtszaken. Deze overeenkomst kan een cruciale factor zijn om de samenwerking tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten sneller en doeltreffender te laten verlopen.

De Voorzitter. - Aangezien de vragen 6 en 7 over een soortgelijk onderwerp gaan, worden zij tezamen behandeld:

Vraag nr. 6 van **Bernd Posselt (H-0608/06):**

Betreft: Rechtsstaat in Rusland

Hoe beoordeelt het Raadsvoorzitterschap de huidige situatie in Rusland op het gebied van democratie en rechtsstaat, met name waar het gaat om mediavrijheid, de positie van niet-gouvernementele organisaties, de onafhankelijkheid van de rechtspraak en de detentievoorwaarden van de voormalige Yukos-managers Platon Lebedev en Michail Chodorkovsky?

Vraag nr. 7 van **Milan Horáček (H-0614/06):**

Betreft: Toestand in Rusland

Wat vindt het Raadsvoorzitterschap van de verenigbaarheid van een strategisch partnerschap tussen de EU en Rusland enerzijds en de Europese waarden op het vlak van democratie, mensenrechten en de rechtsstaat anderzijds, die door Rusland - zoals bijvoorbeeld blijkt uit de niet-naleving van de vrijheid van media, de beperking van het maatschappelijk middenveld door de NGO-wet, de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en de detentievoorwaarden van Platon Lebedev en Michail Chodorkowski - niet worden nageleefd?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - *(FI)* Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Raad is van mening dat het strategisch partnerschap met Rusland gebaseerd moet zijn op de gezamenlijke waarden die in de partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst zijn vastgelegd, en vooral op de waarden waartoe Rusland gehouden is als lid van de Raad van Europa en de Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa. Dezelfde waarden worden ook genoemd in de nieuwe verdragsregelingen tussen de Europese Unie en Rusland.

Naar de mening van de Raad is het voor de bewerkstelling van meer stabiliteit en welvaart in Rusland noodzakelijk te zorgen voor een goed functionerende democratie, op elk niveau in de Russische Federatie, naleving van de beginselen van de rechtsstaat, een onafhankelijke rechterlijke macht, onvoorwaardelijke eerbiediging van de mensenrechten, waaronder persvrijheid en onafhankelijke media, en een levensvatbaar maatschappelijk middenveld.

De Raad is net als de geachte afgevaardigde bezorgd over de recente ontwikkelingen met betrekking tot het beginsel van de rechtsstaat, de duidelijke beperking van de persvrijheid, de concentratie van de macht en de nieuwe wetgeving, die het werk van niet-gouvernementele organisaties beperkt. De Raad is ook bezorgd over de situatie van de mensenrechten in Rusland en vooral Tsjetsjenië.

De Raad volgt de ontwikkelingen op de voet en zal deze problemen en kwesties regelmatig ter sprake brengen in de politieke dialoog met Rusland, vooral in de halfjaarlijkse gesprekken over de mensenrechten. De Raad zal ook de tenuitvoerlegging in de gaten houden van de onlangs gewijzigde wet ter voorkoming van acties van extremistische bewegingen, vooral wat betreft de ruimere definitie van extremistische bewegingen.

Bernd Posselt (PPE-DE). - *(DE)* We hebben gelezen dat de Duitse minister van Buitenlandse zaken in de Raad een voorstel wil doen om te komen tot een intensieve en duurzame samenwerking tussen de EU en Rusland, om op die manier de gezamenlijke waarden te verdedigen. Vindt u dat niet absurd? Rusland is immers zelfs niet bereid om de slechte omstandigheden waaronder de heer Chodorkowski

in hechtenis wordt gehouden, en die niet in overeenstemming zijn met de eigen rechtsorde, te verbeteren en aan te passen aan het geldende recht, dat bepaalt dat gedetineerden in de buurt van hun woonplaats moeten worden geplaatst.

Heeft u met Rusland heel concreet gesproken over het lot van deze twee Yukos-gedetineerden?

Milan Horáček (Verts/ALE). - (DE) Ik zou dezelfde vraag willen stellen. Rusland maakt zich namelijk schuldig aan een grove schending van de eigen rechtsorde. Ik dank u voor uw antwoord, maar ik heb toch een aanvullende vraag. Denkt u dat het concept van het strategisch partnerschap met Rusland met het oog op de al frequentere schendingen van de mensenrechten haalbaar en levensvatbaar is? Zou het niet beter zijn om juist nieuwe modellen voor de samenwerking te ontwikkelen, waarin niet alleen rekening wordt gehouden met de economische aspecten en het veiligheidsbeleid, maar ook met het respecteren van de mensenrechten?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het is niet meer nodig deze gezamenlijke waarden te creëren, want ze bestaan al. Ze zijn vastgelegd in de partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomsten en Rusland heeft zich aan deze waarden verbonden als lid van de Raad van Europa en de OVSE. Er zijn natuurlijk allerlei uitdagingen verbonden aan de omzetting van deze waarden in praktische maatregelen en de tenuitvoerlegging van de wetgeving.

De tekortkomingen die zich voordoen in de onafhankelijkheid van de Russische rechtbanken zijn beslist uitdagingen waarmee een zich in ontwikkeling bevindende rechtsstaat wordt geconfronteerd en wij volgen die op de voet. Het is echter zeer belangrijk dat er veel onderlinge contacten plaatsvinden in het kader van het strategisch partnerschap. In november wordt bijvoorbeeld overleg gepleegd over de mensenrechten. Ook de politieke dialoog, die op regelmatige basis met Rusland wordt gevoerd, biedt de mogelijkheid de problemen met betrekking tot de mensenrechten te bespreken en aan de kaak te stellen.

Richard Seeber (PPE-DE). - (DE) De economische situatie in Rusland is inderdaad florissant, maar de mensenrechten worden al vaker met voeten getreden.

Denkt de Raad werkelijk dat de door hem genomen maatregelen - en ik bedoel dus de dialoog binnen het strategisch partnerschap - voldoende zijn? Denkt u niet dat de werkelijke rampzalige ontwikkelingen voor de Raad een reden moeten zijn een andere strategie te volgen om een buurland van de Europese Unie aan zijn verplichtingen te herinneren, die het in internationale overeenkomsten is aangegaan?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Unie en Rusland zijn op veel verschillende manieren sterk met elkaar verbonden: via vrede en stabiliteit, economische samenwerking en veel andere zaken. Het is daarom belangrijk dat het strategisch partnerschap een goed fundament en kader voor onze onderlinge afhankelijkheid vormt. Met de contacten en de dialoog die dit partnerschap met zich meebrengt - en die al bestaan - kunnen wij Rusland op de uitdagingen wijzen met betrekking tot de mensenrechten, en dat doen wij ook. In ieder geval is de Raad in deze fase van mening dat de bestaande mechanismen een goede basis bieden voor deze contacten en ook voor het verbeteren van de mensenrechtensituatie.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE-DE). - (LT) Mijnheer de Voorzitter, nu we het toch hebben over het strategische partnerschap tussen de EU en Rusland, zou ik graag de aandacht van de Raad willen vestigen op het feit dat dit Parlement in zijn resolutie van dit jaar heeft opgemerkt "dat het huidige samenwerkingsverband met Rusland veeleer pragmatisch dan strategisch is, daar hierin voornamelijk economische belangen doorklinken zonder dat er op het gebied van mensenrechten en rechtsstaat resultaten van betekenis worden geboekt". Denkt de Raad niet dat het standpunt van het Europees Parlement een grondiger overweging verdient, te meer daar de looptijd van de huidige partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Unie en Rusland verstrijkt?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, de Raad luistert wel naar het standpunt van het Parlement en doet dat zeer aandachtig. Ook deze zaken moeten worden overwogen bij de voorbereiding op de herziening van de partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst en bij het vaststellen van een mandaat voor de herziening van deze overeenkomst. Ik ben echter van mening dat deze samenwerking zeer pragmatisch is, maar ook veel strategischer kan zijn dan zij nu is, zodat de Europese Unie en Rusland ook parallel kunnen werken en als partners van elkaar in internationale fora.

De Voorzitter. - Vraag nr. 8 van **Marian Harkin** (H-0611/06):

Betreft: Stamcelonderzoek

Kan de Raad opheldering verschaffen over de juridische situatie die is ontstaan na de stemming in het Europees Parlement op 15 juni waarmee onderzoek met embryonale stamcellen in de EU wordt toegestaan?

Kan een in een lidstaat gevestigde organisatie een EU-subsidie voor onderzoek met embryonale stamcellen aanvragen, zelfs wanneer dat onderzoek illegaal is in de lidstaat waar die organisatie dat onderzoek wil uitvoeren?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het Europees Parlement nam op 15 juni 2006, overeenkomstig de medebeslissingsprocedure, zijn mening aan over de eerste lezing van het kaderbesluit inzake het zevende kaderprogramma. De Raad bereikte op 24 juli 2006 een politieke consensus over het zevende kaderprogramma voor onderzoek en deze consensus was verantwoordelijk voor het stemgedrag van het Europees Parlement. Ik verwijs wat dit betreft naar document 11978/06 waarin de politieke consensus over het zevende kaderprogramma staat vermeld. De consensus betekent dat het mogelijk is een tweede lezing voor te bereiden over het zevende kaderprogramma, die voor dit najaar is gepland. Dankzij dit resultaat zal het waarschijnlijk mogelijk zijn het zevende kaderprogramma voor het eind van dit jaar aan te nemen.

Het communautaire kaderprogramma voor onderzoek maakt het alleen mogelijk communautaire middelen toe te kennen aan onderzoeksprojecten die onder het toepassingsgebied van het programma vallen en die door de selectieprocedure zijn gekomen. Onderzoek moet natuurlijk in overeenstemming zijn met de wetgeving in de lidstaten waar het onderzoek plaatsvindt.

Marian Harkin (ALDE). - (EN) Dank u voor uw antwoord, mevrouw fungerend voorzitter. Dat waardeer ik. Mijn vraag heeft in feite betrekking op een situatie waarin er in een bepaald land geen juridisch kader van kracht is.

Als we kijken naar de uitslag van de stemming hier in het Parlement, zien wij dat we het gehad hebben over onderzoek dat moet worden onderworpen aan strenge vergunningen en toezicht, overeenkomstig het juridische kader van de lidstaat. Wat gebeurt echter als blijkt dat in een bepaalde lidstaat geen juridisch kader van kracht is? In mijn eigen lidstaat, Ierland, is er bijvoorbeeld geen wet inzake embryonaal stamcelonderzoek. Waar blijven we dan met deze beslissing van het Parlement? Suggereert de Raad dat alle lidstaten onmiddellijk een dergelijk kader moeten instellen?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FI) Mijnheer de Voorzitter, de situatie is natuurlijk problematisch als deze zaken niet nauwkeurig in de nationale wetgeving zijn geregeld, maar volgens het door de Raad aangenomen gemeenschappelijk standpunt zijn de belangrijkste voorwaarden voor financiering een nauwkeurige ethische evaluatie van elk projectvoorstel en het in acht nemen van de wetgeving in de lidstaten. Het is dus belangrijk te realiseren dat het niet de bedoeling van deze afzonderlijke maatregel is bio-ethische regels op te stellen die in heel Europa gelden, maar een helder besluit te nemen over een veel beperktere zaak, namelijk welke stamcelprojecten gefinancierd kunnen worden met dit communautair programma.

John Purvis (PPE-DE). - (EN) Ik ben zeer blij dat u duidelijk hebt gemaakt dat de wetgeving van de desbetreffende lidstaat bepaalt of onderzoek al dan niet mag worden uitgevoerd. Dit heeft puur te maken met de financiering ervan.

Daarom wil ik graag weten of de fungerend voorzitter ons kan vertellen welke mogelijkheden zij ziet voor stamcelonderzoek en voor financiering daarvan op Europees niveau.

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FI) Mijnheer de Voorzitter, de nationale wetgeving zal beslist in de komende jaren worden aangepast, want stamcelonderzoek is iets nieuws. Als onderdeel van het Europese concurrentievermogen en de samenwerking op onderzoeksgebied zal het echter nodig zijn te bekijken of er ook bij dit soort onderzoek meerwaarde kan worden bereikt met samenwerking op Europees niveau.

De Voorzitter. - Vraag nr. 9 van **Johan Van Hecke** (H-0612/06):

Betreft: De sluiting van de Guantanamo gevangenis

Op de jaarlijkse top tussen de Europese en Amerikaanse leiders in Wenen heeft de Amerikaanse president Bush gezegd dat hij de omstreden gevangenis van Guantanamo wil sluiten doch dat hij wacht op een beslissing van het Amerikaanse hooggerechtshof over de plaats waar de gevangenen terecht kunnen worden. Bovendien moet onderzocht worden hoe landen gevangenen kunnen terugnemen. Sommigen zullen in de Verenigde Staten terecht moeten worden, indien in hun eigen land geen garanties voor een degelijk proces bestaan. Volgens Bush verblijven momenteel nog zo'n 400 gevangenen in het kamp.

Weet de Raad hoeveel Europeanen in Guantanamo gevangen worden gehouden? Is er geen mogelijkheid dat deze snel terugkeren en in Europa terecht kunnen worden, waar er toch de meeste garanties bestaan op een correcte behandeling en zoals president Bush zelf heeft gesuggereerd?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Raad is niet verantwoordelijk voor de bescherming van EU-burgers in het buitenland. Daarvoor zorgen de lidstaten. De Raad heeft ook geen kwesties behandeld met betrekking tot het aantal Europeanen dat in Guantanamo Bay vastzit.

Johan Van Hecke (ALDE). - Voorzitter, het zal u niet verbazen dat het antwoord op deze vraag, die ik al had ingediend begin juli, onmiddellijk na de top tussen de Europese Unie en de VS in Wenen, mij enigszins ontgoochelt, omdat de vraag wel degelijk betrekking heeft op een van de onderwerpen die op die top zijn besproken.

Ik had dan ook bijzonder graag geweten of er inmiddels al enige vooruitgang is geboekt en of de Raad de intentie heeft om er bij de Verenigde Staten op aan te dringen snel duidelijk te maken hoeveel Europese burgers eventueel zullen worden terecht in de Europese Unie en of de Raad ook bereid is om aan te dringen op een concreet tijdschema voor deze kwestie.

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FI) Mijnheer de Voorzitter, Guantanamo Bay is natuurlijk nog steeds een ernstige bron van zorg, maar de Europese Unie verwelkomt van harte het bericht van president Bush dat hij Guantanamo Bay wil sluiten zodra er een oplossing voor deze praktische zaken is gevonden. Laten we hopen dat er vooruitgang op dit gebied wordt geboekt.

Elizabeth Lynne (ALDE). - (EN) Op 29 juni oordeelde het Amerikaanse hooggerechtshof dat militaire tribunalen onwettig waren. Om 19.45 uur Midden-Europese tijd zal president Bush bekendmaken dat hij van plan is de wet te wijzigen om het mogelijk te maken gevangenen uit Guantanamo, inclusief EU-burgers, te berechten voor een militair tribunaal. Als hij dit bekend maakt - en ik ben ervan overtuigd dat hij dit zal doen - zal de Raad dan onomwonden en krachtig protesteren tegen deze belediging van justitie? Dit is een zeer urgente kwestie.

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FI) Mijnheer de Voorzitter, de Europese Unie heeft menigmaal verklaard dat bij de behandeling van gevangenen die op het slagveld zijn gevangen, de bepalingen van het Verdrag van Genève en de gewoonteregels van het internationaal humanitair recht moeten worden nageleefd en de mensenrechten moeten worden geëerbiedigd. Op de informele bijeenkomst van de ministers van Buitenlandse Zaken die afgelopen voorjaar in Klosterneuburg plaatsvond, werd bovendien verklaard dat het gevangenkamp in Guantanamo Bay zo snel mogelijk gesloten moet worden. De Europese Unie heeft haar standpunt terzake dus duidelijk geuit.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Ik geloof niet dat ik ooit zo'n zwakke uitspraak heb gehoord als "de Raad is niet verantwoordelijk voor de bescherming van EU-burgers in het buitenland; dat is een taak van de lidstaten." We komen internationaal in actie om burgers van andere lidstaten, bijvoorbeeld in de Balkan, te beschermen, maar we doen niets gezamenlijks om onze eigen burgers te beschermen.

Is de fungerend voorzitter het er niet mee eens dat, indien de EU destijds, in 2002, had gezegd het onacceptabel te vinden dat onze burgers zonder enige aanklacht of enige vorm proces in Guantanamo worden vastgehouden, zij dan allemaal misschien al vrij waren geweest, of zonodig terecht en veroordeeld waren?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het is voor het voorzitterschap, als vertegenwoordiger van de Raad, belangrijk binnen de grenzen van de bevoegdheden van de Raad te blijven. Debatten die de lidstaten mogelijk bilateraal hebben gevoerd over de bescherming

van hun burgers zijn een zaak van de lidstaten zelf. Ik wil nog zeggen dat de Europese Unie de kwestie van Guantanamo Bay menigmaal ter sprake heeft gebracht in de gesprekken met de Verenigde Staten, en deze gesprekken zullen worden voortgezet.

De Voorzitter. - Vraag nr. 10 van **Sarah Ludford** (H-0617/06):

Betreft: Kaderbesluit inzake racisme en vreemdelingenhaat

Zal het Finse Raadsvoorzitterschap weer pogingen in het werk stellen om binnen de Raad tot overeenstemming te komen over een kaderbesluit ter bestrijding van door rassen- en godsdiensthaat ingegeven misdrijven, waartoe de Commissie in 2002 een voorstel heeft gedaan dat krachtige steun van het Parlement heeft gekregen? Zal de Raad de Commissie er eveneens toe aanzetten met maatregelen te komen ter bestrijding van misdrijven die voortvloeien uit homohaat?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de onderhandelingen over een kaderbesluit hebben in de Raad nog niet tot een resultaat geleid, omdat in ieder geval één lidstaat grote bezwaren had tegen de tekst zoals die in 2004 luidde. Aangezien de betrokken lidstaat onlangs zijn algemene veto heeft ingetrokken, is het Finse voorzitterschap van plan nauw samen te werken met het volgende land van het voorzitterschap, te weten Duitsland, om ervoor te zorgen dat deze zaak in de relevante werkgroepen wordt behandeld en er zo snel mogelijk een kaderbesluit wordt vastgesteld.

Er staan geen voorstellen op de agenda van het Finse voorzitterschap met betrekking tot misdrijven die voortvloeien uit homohaat, waar de geachte afgevaardigde in haar vraag op wijst.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Mevrouw de minister, ik ben zeer dankbaar voor dit goede nieuws; het is meer dan welkom. Ik vind het echter wel spijtig dat u lijkt te denken dat er geen voorstellen bestaan met betrekking tot haatdelicten tegen homoseksuelen. Heeft u niet het gevoel dat de EU nodig iets moet doen aan de ernstigste verschijningsvormen van racisme en homofobie, namelijk al die haat en al dat geweld overal in Europa? We raken langzamerhand jaren achterop bij het aanpakken van de vraagstukken waarmee we worden geconfronteerd, niet het minst als gevolg van de derdepijlerproblemen en het veto in de Raad waaraan u refereerde. Denkt u eveneens vooruitgang te boeken bij de *passerelle*-clausule, en wel door de derde pijler - het intergouvernementele deel - onder de bevoegdheid van de Gemeenschap te brengen, zodat we efficiënter en democratischer te werk zullen kunnen gaan?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, ik ben het met de geachte afgevaardigde eens dat de Europese Unie ernaar moet streven de hoofdproblemen aan te pakken, maar dat moeten wij natuurlijk wel stap voor stap doen. Wij kunnen niet alle uitdagingen tegelijkertijd aangaan. Met betrekking tot het kaderbesluit zijn wij van plan een follow-up voor te bereiden op het seminar voor deskundigen dat in juni werd gehouden, en daarna kunnen wij zeker overwegen om dit voorstel voor een kaderbesluit ter behandeling voor te leggen aan een werkgroep. Wat de *passerelle*-clausule betreft, waar de geachte afgevaardigde in haar aanvullende vraag naar verwees, zal het Finse voorzitterschap, zoals hier in het Parlement al eerder is gezegd, actief naar mogelijkheden zoeken om de besluitvorming, en aldus het gemeenschappelijk optreden op het gebied van justitie en binnenlandse zaken, doeltreffender te maken.

David Martin (PSE). - (EN) Ik ben verheugd dat het bezwaar van één van de lidstaten tegen de aanneming van het kaderbesluit, verleden tijd is. Is het voorzitterschap nu van plan om er in de Coreper-werkgroep op aan te dringen de werkzaamheden hieromtrent te versnellen, zodat het geheel zo snel mogelijk kan worden aangenomen? En kan de Raad zich vinden in de bewering dat de aanneming van zo'n kaderbesluit een positief signaal zou zijn voor de etnische minderheden in de Unie, in het bijzonder de moslims, die momenteel op ons continent onder grote druk staan?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het feit dat wij vooruitgang boeken met de voorbereiding van het kaderbesluit, betekent nog niet dat het kaderbesluit nu geen problemen meer kent. Er zijn nog steeds meningsverschillen over de vrijheid van meningsuiting, het legaliteitsbeginsel en de rechtssystemen in de lidstaten, die leiden tot onbeantwoorde vragen. Op basis van de tot nu toe gevoerde debatten willen wij nu een nauwkeuriger voorstel voor een kaderbesluit opstellen, waarbij evenwel zij gezegd dat dit waarschijnlijk pas het daglicht zal aanschouwen als het volgende voorzitterschap aan het roer staat.

De Voorzitter. - Vraag nr. 11 van **Inger Segelström** (H-0618/06):

Betreft: Schending van mensenrechten van vrouwen in Iran

Op maandag 12 juni demonstreerden circa honderd Iraanse vrouwenactivisten in Teheran. Ze eisten wijzigingen van de wetten die vrouwen in het land discrimineren. De demonstratie werd door de politie met geweld uiteengeslagen, waarbij 70 demonstranten werden gearresteerd.

Welke politieke veroordeling gaat de Raad uitspreken en welke concrete actie gaat de Raad ondernemen bij bilaterale contacten ter veroordeling van de gewelddadige aanvallen van het Iraanse regime op vrouwenactivisten en van de schending van de mensenrechten van vrouwen in Iran?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad.* - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Raad heeft veelvuldig zijn bezorgdheid geuit over de positie van de vrouw in Iran. In haar resolutie van afgelopen december over de mensenrechtensituatie in Iran, die ook door de Europese Unie werd gesteund, uitte de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties haar grote bezorgdheid over de voortdurende discriminatie en andere mensenrechtenschendingen, onder andere de systematische discriminatie van vrouwen en meisjes in de wetgeving en de praktijk.

De Raad betreurt de verslechtering van de mensenrechtensituatie in Iran. De Raad veroordeelde op zijn bijeenkomst van 20 maart 2006 het hardhandige optreden tegen een vreedzame betoging op de internationale vrouwendag. Op haar bijeenkomst van 15 mei uitte de Raad zijn bezorgdheid over de toename van het aantal executies, de willekeurige arrestaties, de verscherping van de restricties op de toegang tot informatie en de toename van het aantal schendingen van de vrijheid van meningsuiting en godsdienst. De Raad verwees vooral naar de intimidatie en het lastigvallen van mensenrechtenactivisten, advocaten en minderheidsgroepen.

Op zijn bijeenkomst van 17 juli besteedde de Raad speciale aandacht aan de voortdurende schendingen van de vrijheid van meningsuiting en vergadering, waaronder het met geweld uiteenslaan van een op 12 juni gehouden vreedzame demonstratie van mensen die zich keerden tegen de wetten die vrouwen discrimineren.

De Raad is zich dus bewust van de incidenten met betrekking tot recente demonstraties. De Europese Unie is nog steeds van plan kwesties met betrekking tot de mensenrechten ter sprake te brengen, met inbegrip van de vrouwenrechten, zowel in directe contacten met Iran als in internationale fora.

De Europese Unie is van plan haar zorgen zowel in de vertrouwelijke als in de publieke sfeer te uiten. Tijdens het Finse voorzitterschap heeft de Europese Unie al drie verklaringen uitgegeven over de mensenrechtensituatie in Iran. Naar aanleiding van de dood van studentactivist Akbar Mohammad op 24 augustus in de gevangenis van Evin uitte het voorzitterschap zijn grote bezorgdheid over de behandeling in Iraanse gevangenis van dissidenten, oppositieleiders, studentactivisten en alle verdedigers van de mensenrechten.

In een eind juli uitgegeven verklaring uitte het Finse voorzitterschap zijn grote bezorgdheid over de verslechtering van de positie van de verdedigers van de vrijheid van meningsuiting en de mensenrechten in Iran. In deze verklaring werd apart de prominente mensenrechtenadvocaat Abdolfattah Soltani genoemd, die tot vijf jaar gevangenisstraf is veroordeeld. Ook werd Ali-Akbar Mousavi Khoeini genoemd, die op 12 juni tijdens een demonstratie voor vrouwenrechten werd gearresteerd, alsmede advocaat Farshid Jadollahi en Omid Beruzi, die ook gevangenisstraf hebben gekregen, en de arrestaties in Teheran van verdedigers van arbeidsrechten.

Op 10 juli werd een verklaring uitgegeven waarin het Finse voorzitterschap de bezorgdheid van de Europese Unie kenbaar maakte over het feit dat de Iraanse academicus Ramin Jahanbeglu nog steeds vast zit.

De Raad probeert nog steeds een bijeenkomst tussen de Europese Unie en Iran te organiseren in het kader van de mensenrechtendialoog, die in 2002 van start is gegaan. Op de vergadering zouden beide partijen de gelegenheid hebben al hun zorgen met betrekking tot de mensenrechten te bespreken.

Inger Segelström (PSE). - (SV) Dank u, mevrouw Lehtomäki, voor uw uitvoerige antwoord. Ik ben ook erg blij dat er zo krachtig en snel gereageerd is op deze incidenten, omdat ik denk dat veel mensen net als ik vinden dat de ontwikkelingen de verkeerde kant op gaan. Deze handeling is hiervan het bewijs.

Als we niet eens een debat over deze kwesties kunnen voeren zonder op deze manier aangevallen te worden, moet er fundamenteel werk worden verricht.

Ik vraag me dan ook af of er een mogelijkheid bestaat dat de Raad het initiatief neemt om de vrouwenorganisaties die er bestaan, te steunen. Het Parlement heeft onlangs een verslag goedgekeurd over vrouwen in conflicten. Wij hebben er toen over gesproken hoe wij de volgende stap op dit gebied zouden kunnen nemen. Ik stel dan ook deze aanvullende vraag, omdat ik denk dat veel mensen bezorgd zijn over het feit dat de ontwikkelingen de verkeerde kant op gaan.

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, zoals ik al zei, maakt de Raad zich grote zorgen over het feit dat de situatie zich in veel sectoren lijkt te verslechteren. Wij hebben vrouwenorganisaties in ieder geval in politiek opzicht gesteund en dat zullen wij blijven doen op een manier die de mensenrechtenkwesties en de actuele problemen voortdurend onder de aandacht brengt, zowel in directe contacten als in internationale fora. Wij hebben de Iraanse autoriteiten ook een aantal maal om opheldering gevraagd over de schendingen van de mensenrechten die zich in het land voordoen.

De Voorzitter. - Vraag nr. 12 van **Robert Evans** (H-0622/06):

Betreft: Verdere uitbreiding EU

Is de Raad van oordeel dat het besluit van een aantal lidstaten om te eisen dat voor een eventuele verdere uitbreiding een referendum wordt gehouden, een vorm van protectionisme is waarmee men bewust wil voorkomen dat bepaalde landen tot de EU toetreden?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de ratificatieprocedure voor elk willekeurig verdrag of overeenkomst, dus ook voor een verdrag inzake toetreding van nieuwe lidstaten, is een zaak waarover elke lidstaat zelf een besluit kan nemen. Daarom kan de Commissie geen commentaar geven op de ratificatieprocedure, en het zou ook niet passend zijn dit te doen.

Robert Evans (PSE). - (EN) Als de Raad beweert dat het ongepast is om enig commentaar te geven, dan ligt het zeker moeilijk. Maar wie weet kan ik toch nog iets aan de Raad ontfutselen van een ietwat bredere strekking. Minister, heeft u niet het gevoel dat na de negatieve referenda in Frankrijk en Nederland de sfeer in Europa misschien wat veranderd is, en dat in sommige landen de mensen bevreesd zijn voor uitbreiding van de Europese Unie, en dat zij misschien verwachten dat het houden van een referendum elke mogelijke toekomstige uitbreiding zal kunnen verijdelen?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, de stemming is niet veranderd, met dien verstande dat, zeer tot onze voldoening, in de conclusies van de Europese Raad van juni, waarin ook het absorptievermogen van de Europese Unie werd behandeld, duidelijk staat dat het absorptievermogen geen nieuw criterium voor de kandidaat-landen is, maar een aparte zaak waarmee ook binnen de Europese Unie rekening moet worden gehouden. Het Finse voorzitterschap is van plan op de Europese Raad in december een grondig debat te voeren over alle aspecten van de uitbreiding, en daarna zullen wij waarschijnlijk meer weten over de stemming die er in de lidstaten heerst met betrekking tot deze kwestie.

De Voorzitter. - Vraag nr. 13 van **Brian Crowley** (H-0631/06):

Betreft: Bestrijding van internationaal terrorisme

Kan de Raad meedelen welke maatregelen hij dit jaar op EU-niveau ten uitvoer heeft gelegd om het internationale terrorisme te bestrijden en kan hij meedelen of hij voornemens is in de nabije toekomst nieuwe EU-initiatieven op dit politieke actieterrain te lanceren?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de Raad wil de geachte afgevaardigde informeren dat de coördinator voor terrorismebestrijding in mei 2006 een alomvattend verslag heeft opgesteld over de communautaire maatregelen in de strijd tegen het terrorisme, ook op het gebied van de externe betrekkingen. Het verslag is het antwoord op het verzoek van de Europese Raad om een halfjaarlijks overzicht van de tenuitvoerlegging van het actieplan inzake terrorismebestrijding, dat in juni 2004 werd aangenomen en in februari 2006 voor het laatst werd gewijzigd. Het verslag bevat een samenvatting van de vooruitgang die na december 2005 is geboekt.

Het communautair beleid inzake terrorismebestrijding is vastgelegd in de communautaire strategie tegen terrorisme, die in december werd aangenomen. Met de recente gebeurtenissen in Londen is duidelijk geworden dat er behoefte is aan een intensievere samenwerking tussen deskundigen op het gebied van terrorisme en deskundigen op het gebied van veiligheid in de luchtvaart. De ministers van Justitie en de ministers van Binnenlandse Zaken zullen deze gesprekken voortzetten op de informele bijeenkomst van de Raad in Tampere.

Brian Crowley (UEN). - (EN) Dank u voor uw antwoord, mevrouw de fungerend voorzitter.

Als ik zo naar uw laatste opmerking luister, en vooral naar hetgeen u zei over de recente gebeurtenissen in Londen, dan lijkt er geen enkele coördinatie te zijn geweest met andere lidstaten in de Europese Unie. Allicht werden zij op dat moment niet in dezelfde mate bedreigd als het Verenigd Koninkrijk, maar er heerst nog steeds grote onduidelijkheid over de veiligheidsmaatregelen op de luchthavens. Een en ander hangt af van de plaats van vertrek en bestemming. Wellicht zijn nauwere samenwerking en coördinatie op dit vlak zo zachtjes aan niet geheel misplaatst.

Worden de ministers van Vervoer straks in Tampere betrokken bij de besprekingen over de manier waarop de burgerluchtvaart kan worden beschermd tegen dit soort dreigingen?

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, wij zijn voornemens juist deze samenwerking en coördinatie zo snel mogelijk doeltreffender te maken. Tijdens het Finse voorzitterschap zullen wij zowel de strategie voor terrorismebestrijding als het daarmee verband houdende actieplan actualiseren. En zoals ik zei, is het duidelijk geworden dat de samenwerking tussen deskundigen op het gebied van terrorisme en deskundigen op het gebied van veiligheid in de luchtvaart verder geïntensiveerd moet worden. Het tweede voorbeeld heeft betrekking op vloeibare explosieven. De rechtshandhavingsautoriteiten in de lidstaten zullen onder meer aan deze kwestie speciale aandacht besteden op hun toekomstige bijeenkomsten.

James Hugh Allister (NI). - (EN) Kan de Raad ons wat betreft de bestrijding van het internationale terrorisme vertellen welke stappen hij heeft ondernomen ter bevordering van de terugkeer van de drie in Colombia wegens internationaal terrorisme veroordeelde IRA-leden, die later hun toevlucht zochten in een lidstaat van de EU - namelijk Ierland - en daar nog steeds asiel vinden? Het mag toch overduidelijk zijn dat de EU haar geloofwaardigheid op het gebied van de bestrijding van het internationale terrorisme op het spel zet, indien zij aanvaardt dat lidstaten onderdak bieden aan gezochte en veroordeelde internationale terroristen.

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, het is natuurlijk belangrijk dat de Europese Unie altijd in staat is coherent op te treden om haar geloofwaardigheid te behouden en vooral om doeltreffend te blijven. Misschien kunnen wij deze uitdaging van coherentie beter aangaan als wij ons verbinden tot intensievere samenwerking op het gebied van justitie en binnenlandse zaken en tot effectievere besluitvorming.

John Purvis (PPE-DE). - (EN) Ik hoop dat de minister er zich van bewust is dat de huidige beperkingen op het reisverkeer en de veiligheidsmaatregelen op de Britse vliegvelden leiden tot een enorme ontwrichting van het reguliere handelsverkeer en het economisch leven. Ik hoop dat het voorzitterschap bij het bepalen van welk gemeenschappelijk standpunt op Europees niveau dan ook in zijn achterhoofd zal houden, dat het tot taak heeft de handel en de economie vrij baan te geven.

Paula Lehtomäki, fungerend voorzitter van de Raad. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, de beperkingen op het luchtverkeer, die natuurlijk vooral betrekking hebben op bagage, schaden niet alleen de handel maar ook zeer veel gewone passagiers. Juist daarom is het zo belangrijk dat deskundigen op het gebied van terrorisme en deskundigen op het gebied van veiligheid in de luchtvaart hun samenwerking intensiveren om een adequaat beschermingsniveau te vinden, dat wil zeggen toereikende middelen om de burgers tegen terroristische aanvallen te beschermen, maar ook om normaal reizen tevens in de toekomst mogelijk te maken.

De Voorzitter. - Daar de vraagstellers afwezig zijn, komen de vragen 14, 15, 16 en 18 te vervallen.

Vraag nr. 17 is ingetrokken.

Vraag nr. 19 van **Esko Seppänen** (H-0645/06):

Betreft: Dienstverdeling interventiegroep

De EU bereidt zich voor om interventiegroepen te laten optreden en de secties van de verschillende landen hebben hierbij om beurt wachtdienst. Bestaat er een akkoord tussen de lidstaten over de verdeling van de kosten ingeval een sectie tijdens haar wachtbeurt voor militaire opdrachten wordt ingezet en is in de Raad besloten wat moet worden gedaan als een sectie met wachtdienst niet wil deelnemen aan een operatie waartoe op EU-niveau is besloten?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de besluitvorming over het ter beschikking stellen van troepen voor crisisbeheersingsoperaties van de Europese Unie is in alle gevallen een taak van de betrokken lidstaten. De troepen worden samengesteld uit vrijwilligers in overeenstemming met op nationaal niveau genomen besluiten.

De gezamenlijke operationele kosten van de militaire crisisbeheersingsoperaties worden gefinancierd overeenkomstig artikel 28, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie. In lid 3 staat dat de beleidsuitgaven die voortvloeien uit de uitvoering van die bepalingen eveneens ten laste komen van de begroting van de Europese Gemeenschappen, behalve wanneer het beleidsuitgaven betreft die voortvloeien uit operaties die gevolgen hebben op militair of defensiegebied en gevallen waarin de Raad met eenparigheid van stemmen anders besluit. In lid 3 staat verder dat in de gevallen waarin de uitgaven niet ten laste komen van de begroting van de Europese Gemeenschappen, zij ten laste komen van de lidstaten volgens de bruto nationaal product-verdeelsleutel, tenzij de Raad met eenparigheid van stemmen anders besluit. Dit is dus wat in artikel 28 van het EU-Verdrag staat. De lidstaten die troepen sturen zijn op nationaal niveau verantwoordelijk voor de overige kosten.

Esko Seppänen (GUE/NGL). - (FI) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de fungerend voorzitter van de Raad, het tweede deel van mijn vraag bleef volledig onbeantwoord: wat moet er worden gedaan als een land met wachtdienst helemaal niet aan een dergelijke operatie wil deelnemen?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, zoals ik zei, besluit de Europese Unie met eenparigheid van stemmen over het initiëren van een operatie, en in de lidstaten wordt per operatie een besluit genomen. Een sectie met wachtdienst wordt tegelijkertijd gevormd uit een groter geheel. Het valt te bezien hoe men reageert in de situatie die door de geachte afgevaardigde naar voren is gebracht.

Brian Crowley (UEN). - (EN) Ten eerste wil ik het voorzitterschap complimenteren met zijn coördinatieactiviteiten tussen de lidstaten die deelnemen aan de vredesmacht voor Libanon. Naar aanleiding van hetgeen u, mevrouw de fungerend voorzitter, heeft gezegd over de werkverdeling - sommige landen zijn klaarblijkelijk beter toegerust om logistieke ondersteuning te verlenen dan andere - zou ik graag willen weten of er enige coördinatie bestaat als het gaat om de vraag wie het best de verschillende onderdelen van de operaties kan uitvoeren. Of is dat een kwestie van bilateraal overleg tussen de lidstaten?

Paula Lehtomäki, *fungerend voorzitter van de Raad*. - (FI) Mijnheer de Voorzitter, elke sectie met wachtdienst wordt zodanig samengesteld dat zij een team vormt dat goed samenwerkt en op die manier bestaat de door de geachte afgevaardigde genoemde coördinatie al direct vanaf de voorbereidingsfase.

De Voorzitter. - De vragen die wegens tijdgebrek niet zijn beantwoord, zullen schriftelijk worden beantwoord (zie bijlage).

Het vragenuur is gesloten.

(De vergadering wordt om 19.30 uur onderbroken en om 21.00 uur hervat)

VOORZITTER: ALEJO VIDAL-QUADRAS ROCA

Ondervoorzitter

14. Betrekkingen EU-China (debat)

De Voorzitter. Aan de orde is het verslag (A6-0257/2006) van Bastiaan Belder, namens de Commissie buitenlandse zaken, over de betrekkingen tussen de EU en China (2005/2161 (INI)).

De Sociaal-democratische Fractie in het Europees Parlement heeft, overeenkomstig artikel 168 van het Reglement, de Voorzitter in kennis gesteld van een verzoek om het verslag van de heer Belder over de betrekkingen tussen de EU en China terug te verwijzen naar de commissie. Is er iemand die dit verzoek namens de PSE-Fractie wil indienen?

Alexandra Dobolyi (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, mijn fractie heeft verzocht om het verslag van de heer Belder over de betrekkingen tussen de Europese Unie en China terug te verwijzen naar de commissie, omdat wij het op een aantal punten die verband houden met de betrekkingen tussen de EU en China ontoereikend en onevenwichtig vinden. De PSE-Fractie is verder van mening dat er een aantal feitelijke fouten in het verslag staat, die alleen kunnen worden gecorrigeerd door een enorme hoeveelheid amendementen. Wij zijn echter van mening dat een dergelijk belangrijk verslag van de Commissie buitenlandse zaken over een wereldmacht als China opnieuw tegen het licht moet worden gehouden en opnieuw tot in detail moet worden besproken. Dit omdat het verslag 125 overwegingen en paragrafen telt, waarvan maar twee paragrafen over de samenwerking tussen de EU en China gaan. Slechts dertien paragrafen gaan over buitenlands beleid, terwijl voorbijgegaan wordt aan enkele grondbeginselen van de EU van de afgelopen dertig jaar. Mondiale veiligheids- en energiekwesties worden nauwelijks genoemd, en daarom moeten we dit verslag evenwichtiger maken.

Wij dringen er bij dit Parlement op aan dit verslag terug te verwijzen naar de commissie, waar we voldoende tijd zullen hebben om deze zeer belangrijke punten met betrekking tot de samenwerking tussen de EU en China te behandelen.

De Commissie verricht momenteel fantastisch werk op meer dan twintig verschillende beleidsterreinen in het kader van de betrekkingen tussen de EU en China, waaronder buitenlands beleid, mondiale veiligheidsvraagstukken en energievraagstukken. We moeten samenwerken om een coherent standpunt te formuleren dat gebaseerd is op feiten en op duidelijke informatie van de betrokken departementen van de Commissie en de Raad. De positie van het Parlement zal veel sterker worden en onze invloed op het bereiken van onze gezamenlijke doelstellingen zal veel groter zijn wanneer we onszelf wat extra tijd geven om opnieuw over dit verslag na te denken en een nieuw verslag op te stellen.

(Applaus van de PSE-Fractie)

De Voorzitter. Nu het verzoek is ingediend, wil iemand zich ervoor uitspreken?

Heeft u alstublieft geduld, mijnheer Speroni. Overeenkomstig het Reglement krijgen we nu één toespraak van een voorstander en één van een tegenstander. Ik vraag nu of iemand zich vóór het verzoek wenst uit te spreken.

Véronique De Keyser (PSE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, ik was bang dat niemand anders zich hiervoor zou uitspreken; laat mij het daarom maar doen. Beste collega's, volgens mij benaderen wij dit verzoek zonder meer constructief. Ik zou willen stellen dat wij op het gebied van mensenrechten, ongeacht de uitslag van de stemming, uiteraard alle amendementen die dergelijke rechten ten goede komen, zullen steunen. Daar gaat het vandaag zelfs niet eens over. Wel willen wij iets doen – dat bedoelde mevrouw Dobolyi ook te zeggen – aan de feitelijke fouten, tekortkomingen en lacunes die er nog zijn. En wij willen weer wat nauwere banden met de rapporteur; dat is alles.

De Voorzitter. De heer Tajani heeft het woord om zich tegen het verzoek uit te spreken.

Antonio Tajani (PPE-DE). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, dit Parlement moet stemmen over een alomvattend document dat in de Commissie buitenlandse zaken met een grote meerderheid is aangenomen. Ik ben de PSE-Fractie erkentelijk voor een aantal opmerkingen die zij gemaakt heeft en houd daar ook rekening mee: wij hebben immers (zoals de PSE-Fractie maar al te goed weet) een amendement ingediend dat bedoeld is om een eventuele leemte in het verslag aan te vullen. Ik doel hier op de verwijzing naar het één-China-beleid (dat de onafhankelijkheid van Taiwan uitsluit).

Door te kiezen voor een debat over het verslag zullen we dus alomvattende overeenstemming kunnen bereiken, wat een teken van ontspanning is en een signaal dat er ook aandacht is voor de verzoeken van de PSE-Fractie. Mijns inziens is dit een doortimmerd verslag dat bestudeerd kan worden, en diverse fracties willen het ook bestuderen en er hun steun aan hechten. Naar mijn mening is het goed dat we vanavond het debat voeren en morgen tot de stemming overgaan.

(Applaus)

(Het Parlement verwerpt het verzoek om terugverwijzing naar de commissie)

Bastiaan Belder (IND/DEM), rapporteur. – Voorzitter, geachte mevrouw de commissaris, geachte collega's, op het juiste ogenblik, slechts enkele dagen voor de EU-China-top in Helsinki geeft dit Huis een helder en krachtig signaal aan Raad en Commissie, met het oog op een strategisch partnerschap dat die naam ook werkelijk verdient. Het voorliggende verslag biedt Brussel en Peking daartoe ijkpunten aan voor alle facetten van de wederzijdse betrekkingen: geloofwaardigheid, stabiliteit en verantwoordelijkheid.

Als rapporteur aan Europese zijde heb ik het van eminent belang geacht scherp te luisteren naar de Chinese discussies over de imponerende vreedzame ontwikkeling van de Volksrepubliek in de voorbije drie decennia. Daarbij worden ook de schaduwzijden met alle implicaties voor het EU-China-partnerschap klip en klaar benoemd. Logischerwijs komen zij terug in de ontwerpresolutie. Een grote meerderheid van de Commissie buitenlandse zaken steunt deze gerichte aanpak door haar onmisbare en waardevolle inbreng, waarvoor ik alle betrokken collega's ook van harte bedank.

De publieke reacties van de Chinese ambassade in Brussel tijdens diverse stadia van mijn rapportage, nopen mij tot een korte stellingname op drie essentiële punten: het Ankaang-systeem, de vrijheid van godsdienst in de Volksrepubliek en het vraagstuk van een vreedzame vereniging van Taiwan met China.

In een schrijven van 25 april ontkent de Chinese ambassade botweg de psychiatrische dwangbehandeling van politieke en sociale dissidenten. Deze weezinwekkende foltermethode heet officieel Ankaang, dat wil zeggen: door rust en vrede naar gezondheid.

Welnu, op 3 november 2005 tekende het Duitse weekblad "Die Zeit" de getuigenissen op van een drietal slachtoffers van dit Ankaang-systeem onder de veelzeggende kop "Elektroshocks tegen het virus vrijheid". Op 14 december 2005 publiceerde de "Neuzüricher Zeitung" eveneens een vernietigend artikel over Ankaang. Alsof er niets aan de hand is, maande de Chinese ambassade het Europees Parlement ertoe aan paragraaf 24 van de ontwerpresolutie over Ankaang als volstrekt ongefundeerd te schrappen. Alsof er niets aan de hand is, diende de socialistische fractie inderdaad een amendement met deze strekking in. Vergeefs vroeg ik haar in de Commissie buitenlandse zaken tot twee keer toe het amendement in te trekken.

Collega's, het Ankaang-systeem staat volstrekt haaks op elementaire mensenrechten, die wij toch allen van harte onderschrijven. Ik hoor het mevrouw De Keyser nu juist nog zeggen. Ik ben dus in raadsels over haar houding. Wis deze schande voor het Europees Parlement uit, collega's, en steun de oorspronkelijke tekst over Ankaang die ik opnieuw als amendement indien.

Over de veelvuldige schendingen van het elementaire grondrecht van vrijheid van godsdienst in China worden wij tot vandaag afdoende geïnformeerd. Evengoed geldt dit voor kritische interne discussies over dit overheidsoptreden, zelfs tot in de burelen van het staatsbureau voor religieuze aangelegenheden toe. Wat had ik graag met zulke open functionarissen gesproken tijdens mijn bezoek aan deze staatsinstelling vorig jaar in de herfst.

Het Chinese volk geniet uitgebreide vrijheid van godsdienst, poneert de Chinese missie bij de Europese Unie in haar nieuwsbulletin van 31 augustus. Hierbij nodig ik haar in het openbaar uit het recente interview met China's opperste "geloofschef" integraal te vertalen en te publiceren, ter opheldering van de leiband van de partij, want wat in religies positief of negatief is, staat exclusief ter beoordeling van de Chinese Communistische Partij.

Aan dezelfde leiband wenst de overgrote meerderheid van de Taiwanese bevolking in elk geval niet te lopen. Dat hoorde ik uit de mond van Europese diplomaten ter plaatse, dat vernam ik van tal van Taiwanese burgers zelf. Een van hen gaf aan waarom Pekings doctrine van vreedzame hereniging, zeker het omineuze eenkindbeleid, waar het de socialistische fractie vooral om te doen is, momenteel bij die bevolking geen schijn van kans heeft: "Het gaat ons niet om ideologie of nationalisme, neen, het zit hem in het verschil in politiek systeem en in de eerbiediging van alle mensenrechten als een manier van leven. Die maakt geen kans zolang China zijn autoritaire bestuur niet opgeeft en in de afzienbare toekomst staat dit niet te gebeuren".

Naar ik meen, collega's, een afdoend antwoord op de socialistische amendementen, waarin trouwens, curieus en onofficieel genoeg, gelet op het gebruikelijke woordgebruik in EU-documenten, met betrekking tot China en Taiwan evenzeer over twee systemen wordt gesproken. Een kwestie van zelfontmaskering.

Mijnheer de Voorzitter, collega's, met dit verslag zet het Europees Parlement zich in voor een solide partnerschap tussen de Europese Unie en China. Derhalve benoemt het eerlijk de obstakels bij dit politieke streven, zeker nu die aan Chinese zijde evengoed worden onderkend – lees het verslag, u ziet Chinese uitspraken, Chinese academies – maar die politiek totaal onvoldoende als obstakels worden erkend en opgeruimd.

China op weg helpen naar een rechtsstaat. China aanmoedigen tot politieke modernisering als noodzakelijke maatschappelijke parallel van een verbazingwekkende economische ontwikkeling. Dat moet aan de vooravond van de top met het Chinese leiderschap onze boodschap aan Raad en Commissie zijn.

Benita Ferrero-Waldner, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil in de eerste plaats zeggen dat ik blij ben met dit debat. Ik dank de geachte afgevaardigden en de rapporteur in het bijzonder.

Om te beginnen wil ik enkele strategische opmerkingen maken. Zoals u ongetwijfeld weet, zal over slechts drie dagen in Helsinki de negende Top EU-China plaatsvinden. Deze top zal een zeer belangrijke gelegenheid vormen om actuele kwesties en zorgen op het hoogste niveau te bespreken. Ik wil mijn bijdrage hier vandaag dan ook concentreren – met name in het licht van de teneur van uw verslag – op de vraag hoe we onze betrekkingen op een strategischer leest kunnen schoeien. Daarna zal ik wellicht nog iets zeggen over enkele specifieke punten.

Onze betrekkingen met China vormen een van de meest fundamentele vraagstukken waarmee de Europese Unie vandaag de dag geconfronteerd wordt en ze zijn voortdurend in mijn gedachten. Dat geldt over de hele linie, van milieuvraagstukken en klimaatverandering, energiezekerheid, non-proliferatie en mondiale en regionale veiligheid tot economische en handelsbetrekkingen en specifieke kwesties als illegale migratie. En dan zijn er ook nog alle problemen die u genoemd heeft en die te maken hebben met de rechtsstaat.

We weten allemaal wat de belangrijkste uitdagingen zijn. Ten eerste is de economische groei van China weliswaar fenomenaal, maar is China tegelijkertijd nog steeds een ontwikkelingsland en is het veel kwetsbaarder dan wij misschien denken. Om duurzaam te zijn, moet economische groei gepaard gaan met sociale en politieke hervormingen. Ten tweede is er voor China een essentiële rol weggelegd als het gaat om het creëren van stabielere internationale energiemarkten en het aanpakken van uitdagingen op milieugebied. Ten derde is de steeds sneller verlopende globalisering – die in de publieke opinie in toenemende mate wordt geassocieerd met goedkope productie in China – een belangrijk punt en dit proces leidt tot een sterkere roep om protectionisme in ontwikkelde markten, en zowel de Europese Unie als China moeten hun best doen om dit te voorkomen. Ten vierde heeft China, net als de Europese Unie, mondiale invloed. Zal die invloed een op regels gebaseerde multilaterale wereldorde dichterbij brengen of juist in de weg staan? Simpel gezegd is de vraag die we moeten beantwoorden de volgende: hoe moeten we reageren op de opkomende supermacht met wie we zeker op bepaalde punten belangen delen en overeenkomsten hebben, maar – laten we realistisch zijn – met wie we het oneens zijn over bepaalde zeer fundamentele waarden en overtuigingen?

Voordat ik een aantal beginselen noem die als richtsnoer kunnen dienen voor ons strategisch antwoord op deze uitdaging, moet ik herhalen dat de fundamentele uitgangspunten in het EU-beleid met betrekking tot China betrokkenheid en partnerschap moeten zijn. Er is geen sprake van dat we aansturen op een beleid van beheersing of dat we onze opties open houden. Betrokkenheid en partnerschap vormen de doeltreffendste basis om de ontwikkeling van China op een zodanige manier aan te moedigen en te ondersteunen dat die in overeenstemming is met de doelstellingen en belangen van zowel de EU als China.

Door welke beginselen moeten we ons laten leiden? Met betrekking tot de interne hervormingen in China moeten we ons constructief opstellen en het beleid van China aanvullen waar dat mogelijk is. De Europese Unie moet echter ook duidelijke en consistente boodschappen afgeven over zaken die voor ons van belang zijn, zoals de noodzaak van sociale en politieke hervormingen om de duurzaamheid van China's economische groei te waarborgen, het belang van een wereldwijd beleid van non-proliferatie, en onmiddellijke markttoegang en gelijke voorwaarden voor bedrijven uit de Europese Unie. In de tweede plaats heeft de Europese Unie internationaal gezien belang bij een actievere en verantwoordelijke internationale betrokkenheid van China. We moeten ons inzicht in het buitenlands beleid van China vergroten als we effectief willen samenwerken. We moeten de regionale component benadrukken en

daarbij ons inzicht in en gevoel voor regionale kwesties vergroten en regionale integratie en multilateralisme in Azië aanmoedigen.

In de derde plaats moet de Europese Unie ook intern een scherpere visie en meer samenhang ontwikkelen. Voordat we ons op nieuwe terreinen begeven, moeten we de bestaande samenwerking aan een volledige evaluatie onderwerpen, zodat we een duidelijker beeld krijgen van onze prioriteiten, en indien nodig kunnen we dan de terreinen waarop we niet effectief zijn of die niet langer prioriteit hebben achter ons laten. We moeten streven naar een holistische benadering, met een Europese Unie die als geheel weer met één stem spreekt in haar China-beleid.

In de vierde plaats moeten we onze bilaterale betrekkingen versterken door alle geledingen van de samenleving te omarmen. Het Parlement zal hierbij een grote rol spelen. We hebben een langetermijnprogramma nodig om het wederzijds begrip te vergroten, evenals een effectief strategisch beleidsinstrument dat voldoende informeel en flexibel is.

In de vijfde plaats moet de Europese Unie zich tijdens het hele proces bewust zijn van haar sterke punten. De Europese Unie heeft bijzondere expertise op een heel scala aan gebieden in verband met interne stabiliteit, waarop China hulp wil, bijvoorbeeld energie, milieuvraagstukken, regionale integratie en volksgezondheid, en daarvan moeten we zo veel mogelijk gebruik maken.

In de zesde plaats zijn er andere terreinen waarop we minder invloed hebben. Ik weet dat met name de situatie van de mensenrechten in China een punt van zorg is voor het Parlement, en dat geldt ook voor de Commissie. Het afgelopen jaar is er op geen enkel terrein dat wij specifiek belangrijk vinden substantiële vooruitgang geboekt, zoals de ratificatie van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, de vrijlating van de gevangenen van 1989, de afschaffing van de heropvoedingskampen en een grotere bescherming van de vrijheid van meningsuiting en de vrijheid van godsdienst, op welke punten we nog steeds ernstige zorgen hebben. Maar ik kan u verzekeren, geachte afgevaardigden, dat al deze onderwerpen centraal op de beleidsagenda zullen blijven staan en dat wij ons zullen blijven inzetten en inspannen voor vooruitgang.

De Commissie is bezig stappen te nemen om deze beginselen om te zetten in realiteit. We zullen, zoals in het verslag wordt gevraagd, een nieuwe strategische visie op ons China-beleid ontwikkelen, die we in november formeel zullen kunnen presenteren aan de Raad en het Parlement. Ik zie uit naar mijn bezoek aan China, begin volgende maand, waarbij ik de situatie zelf in ogenschouw zal kunnen nemen.

Naast onze onverminderde steun aan het interne hervormingsproces in China denk ik dat we ons moeten concentreren op vier fundamentele prioriteiten: ten eerste moeten we meer evenwicht brengen in onze bilaterale betrekkingen, ongeacht of we daarop nu de term wederkerigheid, gelijkwaardigheid of wederzijds voordeel plakken. Onderdeel daarvan is een dialoog over de mensenrechten en aanverwante zaken die meer om het lijf heeft. Zaken als vooruitgang op het gebied van sociale en economische rechten horen daar ook bij. We maken ons zorgen over de situatie met betrekking tot de burgerrechten en politieke rechten in China, en met name, zoals al is gezegd, over de vrijheid van meningsuiting, godsdienst en vereniging en de bescherming van de rechten van minderheden. Het baart ons in dat verband zorgen dat het gebruik van internet meer en meer gecontroleerd en aan banden gelegd wordt. Zoals ik de rapporteur heb horen zeggen, hechten wij groot belang aan het punt van het illegaal ontnemen van organen. Het is duidelijk dat de wetgeving die onlangs door de Chinese regering hierover is aangenomen het punt van de toestemming van de donor niet adequaat regelt, met name als het gaat om personen die zijn overleden in gevangenschap of die zijn geëxecuteerd. We hebben onze zorgen heel duidelijk overgebracht aan de Chinese regering, zowel via onze mensenrechtendialoog als via andere politieke kanalen, waarbij we er in niet mis te verstane bewoordingen op hebben aangedrongen dat de Chinese regering maatregelen neemt om hier dringend iets aan te doen.

We moeten van China een verantwoordelijk lid van de internationale gemeenschap maken. Het moet echter niet alleen een belanghebbende partij worden, maar ook een land dat positieve bijdragen levert en zich actief opstelt. Op het gebied van de handelsbetrekkingen moet er, als China wil dat de markten van de Europese Unie open blijven, een echt, bilateraal en multilateraal antwoord komen in de vorm van naleving van de geest en de letter van de afspraken die gemaakt zijn in het kader van de WTO. We moeten de beheersstructuren voor onze betrekkingen onder handen nemen om fragmentatie te voorkomen en om ervoor te zorgen dat de toewijzing van middelen voor ons China-beleid op een goede manier geschiedt.

Er is nog veel werk te doen om te komen tot een realistische, maar ook ambitieuze strategische visie waarmee we de betrekkingen tussen de EU en China vooruit kunnen helpen. We moeten de problemen die daarbij een rol spelen niet uit het oog verliezen – en ik denk niet dat we dat doen. Wel herhaal ik dat het van cruciaal belang is dat we goede betrekkingen ontwikkelen. Beide partijen willen een echt strategisch partnerschap dat die naam verdient. Het is onze verantwoordelijkheid om deze politieke wil te vertalen naar de praktijk.

Ik denk dat we een goede basis hebben om op voort te bouwen en ik hoop dat we daarbij op uw steun kunnen rekenen. Dit onderwerp is voor ons immers te belangrijk om niet in onze opzet te slagen.

(Applaus)

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE), rapporteur voor advies van de Commissie economische en monetaire zaken. – (DE) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, beste collega's, wat zou er zijn gebeurd, als we vandaag niet over China hadden kunnen debatteren?

Het is al gezegd: op 9 september vindt de volgende Top EU-China plaats met de premier en de ministers van Buitenlandse Zaken, Hervorming en Nationale Ontwikkeling en Handel. Op 12 september vindt eveneens in Helsinki een Chinees-Europees economisch forum op hoog niveau plaats. Ook in wereldeconomisch opzicht komen er belangrijke data aan, zoals een nieuwe stemverdeling binnen het Internationaal Monetair Fonds ten gunste van China en mogelijk ten koste van Europa. Verder moeten er nieuwe allianties gesmeed worden met het oog op de Doha-ronde eind september in Australië.

Als rapporteur voor advies van de Commissie economische en monetaire zaken zal ik me toespitsen op de economische en monetaire beleidsaspecten. In 2005 bedroeg het Chinese handelsoverschot 102 miljard dollar en in 2006 zal het nog hoger liggen. Eind 2006 zal China meer dan 1 000 miljard dollar aan valutareserves bezitten. Van allerlei kanten wordt aangedrongen op een snelle aanpassing van de wisselkoers. Ook China toont zich op middellange termijn ontvankelijk voor dergelijke eisen. Aangezien de financiële markten sterk met elkaar verweven zijn, heb ik in mijn advies echter gepleit voor behoedzame veranderingen, omdat radicale en snelle maatregelen onberekenbare gevolgen op de financiële markten kunnen hebben.

Het Internationaal Monetair Fonds moet dergelijke ontwikkelingen begeleiden en indien nodig tijdig maatregelen treffen. Binnenkort zal China tijdens de jaarvergadering meer gewicht krijgen binnen het IMF en daarin wordt het sterk gesteund door de Verenigde Staten. Men kan zich afvragen waarom de VS met hun enorme begrotingstekort zich zo sterk maken voor China. Misschien omdat China, zoals eerder is opgemerkt, met zijn wisselkoersbeleid en zijn grote valutareserves tweede kapitein is op het schip dat dollar heet.

Hoe kijken de lidstaten van de Europese Unie hier tegenaan, wat zeggen de hoofdrolspelers in de Raad Ecofin hiervan? De Europese Unie is China's belangrijkste handelspartner, China de op een na grootste handelspartner van de Europese Unie. Daarom dienen we respect te hebben voor de wijze waarop de Chinezen de verplichtingen die ze bij toetreding tot de WTO zijn aangegaan, deels zijn nagekomen of proberen na te komen. De bescherming van het auteursrecht en met name de toestand van het kredietwezen moeten echter nog aanzienlijk verbeterd worden. Er is merkbaar vooruitgang geboekt door de bank- en verzekeringsmarkt verder open te stellen en door vaart te zetten achter het zoeken naar gemeenschappelijke standaarden.

Eind september moet bij besprekingen in Australië de Doha-ronde nieuw leven ingeblazen worden. Ook hier zijn de VS voorstander van meer Chinese invloed. Wie zullen voor de Europese Unie dit proces begeleiden om de Chinezen het gevoel te geven dat Europa in partnerschap met China gemeenschappelijke strategieën kan ontwikkelen?

Antonio Tajani, namens de PPE-DE-Fractie. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, waarde collega's, wij steunen het verslag-Belder van harte. Het is een verslag waarin niets ontbreekt, dat ingaat op alle problemen die zich voordoen in de betrekkingen tussen de Europese Unie en China en dat gebaseerd is op het belangrijke debat dat gevoerd is in de Commissie buitenlandse zaken. Wat dit laatste betreft, gaat mijn dank uit naar voorzitter Brok, die ernaar streefde dit onderwerp op een gedegen wijze te analyseren.

Wij hopen dat dit verslag op grote instemming mag rekenen en wij nodigen de PSE-Fractie dan ook uit vóór het verslag te stemmen, ook omdat wij vastbesloten zijn het één-China-beleid te steunen, waarmee

het streven naar een vreedzame oplossing van de kwestie-Taiwan via een constructieve dialoog geschraagd wordt.

In het verslag wordt China niet afgeschilderd als een vijand van Europa, integendeel. China is juist een zeer belangrijke partner in de sectoren handel en industrie. Veel Europese ondernemingen vinden in China een gastvrij onthaal dat hen in staat stelt nieuwe markten te ontdekken. Maar willen we dat de betrekkingen tussen de Europese Unie en Peking verbeteren en beide partijen in de toekomst voordeel opleveren, dan moeten er welomlijnde regels worden afgesproken en geëerbiedigd, net zoals er fundamentele menselijke waarden zijn die, wanneer ze worden geschonden, het vooruitzicht op samenwerking tussen de Europese Unie en China wel eens op losse schroeven zouden kunnen zetten.

Wij zijn verontrust over de weinig democratische keuzen die de Chinese Communistische Partij maakt, over de schending van de mensenrechten en de vakbondsrechten, over de vrijheid van minderheden, over de vrijheid van informatie en over de kwestie-Tibet. Mijn fractie, die wat dit vraagstuk betreft de vinger aan de pols houdt en verschillende amendementen heeft ingediend en daarvoor steun heeft gemobiliseerd, heeft nadrukkelijk gewezen op het probleem van de godsdienstvrijheid. Zij is bezorgd over de benoeming van bisschoppen door de communistische partij – dat is zoiets als wanneer het Vaticaan Chinese legergeneraals zou benoemen. Het is onbegrijpelijk, en de vrijheid van zoveel Chinese burgers wordt op deze manier met voeten getreden.

Dan is er ook nog de kwestie van de regels voor de economische en handelsbetrekkingen. Wij verzoeken de Raad en de Commissie zich in te spannen voor de bescherming van ondernemingen in de EU en in aangrenzende landen, vooral in de sectoren textiel en schoeisel. Commissaris Mandelson heeft bepaalde signalen afgegeven, maar we moeten onversaagd doorgaan waar het de bescherming van de mensenrechten betreft – en dat geldt ook voor het Finse voorzitterschap, dat helaas niet bij dit debat aanwezig is. Om al deze redenen zullen wij vóór het verslag-Belder stemmen, inclusief enkele amendementen die betrekking hebben op milieuvraagstukken.

Glyn Ford, *namens de PSE-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het verslag van de heer Belder bevat veel waarmee we het eens kunnen zijn. We zijn het erme eens dat China een grotere internationale verantwoordelijkheid moet dragen op grond van zijn status als permanent lid van de Veiligheidsraad en nu ook als 's werelds vierde economie. We zijn het eens met de stelling dat China een belangrijke speler is in Afrika en het Midden-Oosten. We moeten een dialoog met China aangaan over de situatie in Noord-Korea, waar China een belangrijke rol speelt als voorzitter van het zespartijenoverleg; over Iran, waar China een rol kan spelen bij het vinden van een oplossing voor de nucleaire crisis; en over Darfur, waar China vanwege zijn oliebelangen tot op heden de inzet van een VN-macht heeft tegengehouden.

We zien uit naar het moment dat de EU en China een strategisch partnerschap zullen aangaan en we staan zeker achter de eis dat de doodstraf moet worden afgeschaft – iets waar we bij alle landen op aandringen, met inbegrip van Japan, de Republiek Korea en de Verenigde Staten. We moeten voortdurend verbeteringen in de mensenrechtensituatie blijven zien.

Helaas lijdt het verslag in zijn geheel echter aan een gebrek aan evenwicht en zijn er te veel lacunes. Ik dacht dat het om lacunes ging, maar in zijn openingstoespraak heeft de heer Belder duidelijk gemaakt dat de reden dat het één-China-beleid in het verslag ontbreekt niet is dat hij het is vergeten, maar dat hij voorstander is van een verandering van dit beleid. Ik hoop dat de collega's van de PPE-DE-Fractie die het verslag nog steeds steunen daar niet in meegaan, maar dat ze ons amendement zullen steunen.

We hebben twee regels over de belabberde situatie van 150 miljoen gemigreerde werknemers – meer dan 10 procent van de Chinese bevolking – en één zin over vrije vakbonden, maar er zijn vijf paragrafen over een religieuze minderheid die honderd keer zo klein is. Het probleem is dat de heer Belder door de bomen het bos niet meer ziet.

Natuurlijk moeten we opkomen voor alle onderdrukte groeperingen, maar waar is het gevoel voor verhoudingen van de rapporteur? Evenzeer is het goed om een aantal slechte dingen die we over China horen te geloven, maar het is niet goed om alles maar te geloven zonder over de benodigde bewijzen te beschikken. Er zijn punten waarop we ons erg op het terrein van de Commissie internationale handel begeven, maar in het verslag wordt voor een veel protectionistischer opstelling gekozen dan in het verslag dat die commissie onlangs heeft uitgebracht.

De kwestie van de markteconomiestatus wordt wel erg makkelijk afgedaan, terwijl toch al veertig landen de markteconomiestatus hebben verleend aan China – meest recentelijk, in november 2005, de Republiek Korea. Ik respecteer de opvatting van het Europees Parlement over het embargo, maar in dit verslag wordt erop aangedrongen dat alle landen waarmee we een partnerschapsovereenkomst hebben of willen sluiten zich aansluiten bij een embargo dat China in dezelfde situatie plaatst als Birma en Zimbabwe – landen die ik persoonlijk nog wel als behoorlijk veel erger beschouw als het gaat om onderdrukking en discriminatie – terwijl tegelijkertijd aan de Chinezen wordt gevraagd ons te helpen bij het uitoefenen van druk op die twee landen waarvan wij zeggen dat ze van hetzelfde laken een pak zijn als China.

In paragraaf 4 lezen we dat China aan het eind van 2006 over een miljard euro aan valuta-reserves zal beschikken. Er is niets mis met de accuratesse van de Engelse versie van het verslag; alleen zit het er een factor duizend naast: het is in werkelijkheid een biljoen en niet een miljard, maar niemand heeft dat opgemerkt en toch is dit een prachtig en accuraat verslag dat door iedereen onderschreven wordt.

Nergens beklagen we ons erover dat China te weinig euro's – in plaats van dollars – aanhoudt of zeggen we dat China moet blijven samenwerken met de Europese Unie bij het zespactijvenoverleg. Er wordt geen melding gemaakt van het feit dat de zorgen van China over de Yasukuni-tempel weerspiegeld worden in het onlangs geopenbaarde feit dat de Japanse keizer de tempel niet meer bezoekt sinds de namen van oorlogsmisdadigers uit de hoogste categorie er zijn bijgeschreven.

Tot slot willen we, zoals de commissaris heeft gezegd, betrokkenheid en partnerschap, in plaats van confrontatie en beheersing. Ik ben bang dat we met dit verslag een verkeerde boodschap doen uitgaan.

Cecilia Malmström, namens de ALDE-Fractie. – (SV) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, namens mijn fractie juich ik dit verslag toe. Het is belangrijk dat het Europees Parlement zich uitsprekt met het oog op de belangrijke topontmoeting van komend weekeinde. De betrekkingen van de EU met China zijn steeds omvangrijker geworden, en niet alleen op het gebied van het handelsbeleid. Daarom is het goed om tot een strategischer aanpak van deze betrekkingen te komen.

China is een groeiende economie en een steeds belangrijker handelspartner. Als liberaal-democraten zien wij handel als een belangrijke manier voor landen om nader tot elkaar te komen, om meer contacten te leggen en tot meer vormen van uitwisseling te komen. Handel leidt op de lange termijn ook tot meer openheid, betere regelgeving en minder corruptie; en volgens ons leidt handel uiteindelijk ook tot democratie. Handel heeft ook geleid tot economische groei, waardoor miljoenen Chinezen zich aan de armoede hebben weten te onttrekken en waardoor we nu natuurlijk ook kunnen discussiëren over de vraag hoe de vruchten van die groei moeten worden verdeeld.

China heeft steeds meer ambities op het wereldtoneel. Dat is een goede zaak, maar dan moet het land ook meer internationale verantwoordelijkheden op zich nemen en zich een verantwoordelijke partner tonen. Wij geloven dat China een belangrijke rol kan spelen in de betrekkingen met Noord-Korea, maar wij mogen niet aanvaarden dat China misbruik maakt van zijn vetorecht in de VN door een wereldwijde interventie tegen te houden die bedoeld is om de volkerenmoord in Darfur te beëindigen of om Iran onder druk te zetten om zijn nucleaire programma open te stellen voor internationaal toezicht.

Met zijn omvang, geschiedenis en bevolking beschikt China over een enorm potentieel. Tegelijkertijd moeten we onder ogen zien dat China ook een dictatuur is. We mogen ons er niet bij neerleggen dat duizenden mensen gevangen worden gezet omdat ze een andere politieke opvatting hebben of tot een andere geloofsgemeenschap of etnische groep behoren. We mogen niet accepteren dat China het internet censureert, en we lezen met grote ongerustheid de verslagen over de handel in organen van bijvoorbeeld aanhangers van Falun Gong. Die verslagen komen uit de hele wereld, laatst nog van een gerenommeerd instituut in Canada. We zijn ook verontrust over de bedreigingen aan het adres van de Taiwanese democratie.

We mogen nooit een gelegenheid voorbij laten gaan om de Chinese politici en bedrijven erop te wijzen dat wij deze schendingen van de mensenrechten veroordelen. Tegelijkertijd moeten we China ook op constructieve wijze helpen de lange weg naar de democratie te bewandelen. Op dezelfde wijze moeten wij allen als politici, ondernemers en consumenten eisen dat de Chinese ondernemingen vakbonden toestaan en dat ze hun werknemers zekerheden en fundamentele rechten verschaffen.

China is ook een tikkende milieubom. Het milieu betekent voor de EU en China een enorm potentieel samenwerkingsgebied. Commissaris Ferrero-Waldner had het over de behoefte aan een strategisch

partnerschap met vele concrete aspecten. Wij juichen dat toe en hopen dat het Europees Parlement in deze activiteiten een kritische maar ook constructieve rol kan spelen.

Raül Romeva i Rueda, namens de Verts/ALE-Fractie. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ook ik ben blij dat we dit debat nu eindelijk voeren. Ik ben van mening dat terugverwijzing van het verslag naar de commissie een vergissing zou zijn geweest, zeker gezien het belang dat wordt gehecht aan de soevereiniteit van dit Parlement.

Het is evident dat China op dit moment op diverse terreinen grote vooruitgang boekt en de modernisering vordert er met rasse schreden. We mogen echter niet vergeten dat het hoge tempo van die modernisering gepaard gaat met gevaren voor mens en milieu. Daarom moet de Europese Unie wel bijdragen tot de positieve aspecten van de modernisering, maar mag zij de negatieve aspecten of gevaren van dit proces niet bevorderen.

Dat betekent dat we in dit debat over de betrekkingen tussen Europa en China heel duidelijk moeten zijn. Vrienden moeten onderling duidelijke taal spreken; juist met vrienden moet immers een goede relatie worden nagestreefd, en oprechtheid is dan onontbeerlijk. In dit geval denk ik dat we dat moeten doen door heel duidelijk aan te geven welke waarden wij fundamenteel achten voor een goede, vruchtbare relatie.

Sommige daarvan zijn al genoemd, maar ik wil ze opnieuw aan de orde stellen, om er geen misverstand over te laten bestaan dat wij voorstander zijn van afschaffing van de doodstraf – naar ons oordeel een universele waarde –, dat we voorstander zijn van democratisering, vrijheid van meningsuiting, ook via internet, en van vrijheid van culturele en religieuze beleving, dat wij systematische marteling en het bestaan van heropvoedingskampen voor gevangenen veroordelen, en dat we de eerbiediging van de rechten van het Tibetaanse en andere volken van fundamenteel belang achten. Daarom verzoeken we de Raad met klem direct een gepast beleid te ontwikkelen en ermee in te stemmen om een speciale gezant naar China te zenden. Wat het wapenembargo betreft: we hebben al meer dan eens gezegd dat we niet akkoord kunnen en zullen gaan met opheffing daarvan zolang er geen duidelijke oplossing is voor de kwestie van het Tiananmen-plein en er niemand verantwoordelijkheid heeft aanvaard voor de toenmalige gebeurtenissen. Zolang een dergelijke opheldering uitblijft, is opheffing van het embargo voor ons onbespreekbaar.

Ten slotte ben ik het eens met het één-China-beleid als na te streven doel en als geschikt kader voor de besprekingen over de betrekkingen tussen China en Taiwan, mits die worden gevoerd door democratische entiteiten. Anders zou het één-China-beleid natuurlijk negatieve gevolgen kunnen hebben.

Willy Meyer Pleite, namens de GUE/NGL-Fractie. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, geachte collega's, morgen stemt de Confederale Fractie Europees Unitair Links/Noords Groen Links tegen dit verslag, omdat hierin, als de bedoeling ervan is een dermate gevoelige kwestie als de mensenrechten te beïnvloeden, een verkeerde weg wordt bewandeld.

Paragraaf 75 van het verslag is hiervan een duidelijk voorbeeld. We lezen daar dat de Europese Unie en haar lidstaten worden aangemoedigd om met de Verenigde Staten van Amerika consensus te bereiken over een te volgen beleid voor het aanknopen van strategische betrekkingen met China.

Ik vraag me af over welke onderwerpen we consensus met de Verenigde Staten kunnen bereiken. Over de doodstraf? Over de eerbiediging van het internationaal recht? Over de demilitarisering van de veiligheid? Over de klimaatverandering? Met andere woorden, moeten we aan het handje van de Verenigde Staten lopen om die consensus – tussen de Europese Unie en de Verenigde Staten – te bereiken en de Chinezen op die punten de wet voor te schrijven?

Dat is mijns inziens een grove vergissing, omdat we zo precies de verkeerde kant opgaan. Sterker nog, in het verslag wordt voorgesteld de Chinese regering en de Chinese autoriteiten te vertellen welk beleid zij moeten voeren in hun regio, tegenover welke landen – Noord-Korea, Iran –, en volgens welke beginselen, alsof het mogelijk zou zijn de Volksrepubliek China te vertellen wat ze moet doen, en alsof China dat zou accepteren. Dat is hetzelfde als wanneer de Volksrepubliek China de Europese Unie komt vertellen wat voor betrekkingen we moeten onderhouden en wat voor beleid we hier moeten voeren.

Dat valt niet serieus te nemen. We moeten wel weten over welk land we het hebben: een land met 1,2 miljard inwoners, met een oppervlak van 9,5 miljoen vierkante kilometer en met een samenleving die in 1910 nog feodaal was ingericht. Als we dat uit het oog verliezen bij dit verslag, tasten we volledig

in het duister. Bovendien krijg ik de indruk – en hiermee sluit ik af, geachte afgevaardigden – dat het in dit verslag louter om economische belangen gaat. Niets meer. De rest bestaat uit mooie woorden.

Daarom stemt onze fractie morgen tegen. Dit verslag kiest de verkeerde richting. Als we invloed willen uitoefenen op de Volksrepubliek China, moeten we dat doen op basis van een duidelijk zelfstandige Europese Unie en niet op basis van onze band met de Verenigde Staten.

Girts Valdis Kristovskis, *namens de UEN-Fractie*. – (LV) Mevrouw de commissaris, dames en heren, ik wil graag enkele opmerkingen maken over de betrekkingen tussen de Europese Unie en China, vanuit de optiek van de betrekkingen tussen China en Taiwan en vanuit de optiek van de democratie. Het is geen geheim dat China weigert een rechtstreekse dialoog te voeren met de democratisch gekozen regering van Taiwan. De Europese Unie zou China dan ook moeten aansporen om tot een klimaat van wederzijds vertrouwen te komen, en om met vreedzame middelen te werken aan de ontwikkeling van betrekkingen teneinde in de gehele regio stabiliteit te verwezenlijken. De maatregelen van China om de deelname van Taiwan aan internationale processen te beperken mogen niet worden gesteund. China moet de fundamentele mensenrechten en de vrijheid van de 23 miljoen inwoners van Taiwan om politieke keuzen te maken eerbiedigen. We moeten het feit veroordelen dat de Chinese wet die de mogelijke bezetting van Taiwan rechtvaardigt als een zwaard van Damocles boven Taiwan hangt. Dames en heren, naar mijn mening moet in het concept van een ongedeeld China het idee van vreedzame hereniging worden vervangen door iets toepasselijkers – een vreedzame oplossing. De aanwezigheid van naar schatting achthonderd geleide en andere typen raketten aan de zuidkust van China, tegenover de Straat van Taiwan, moet aanzienlijk worden teruggebracht. Dit is bedreigend en verontrustend voor de inwoners van Taiwan. Het doet de noodzaak ontstaan tegenmaatregelen te nemen en ook in Taiwan een wapenvoorraad aan te leggen, hetgeen een aanzienlijke hoeveelheid middelen onttrekt aan zaken die economisch en maatschappelijk noodzakelijk zijn. Het wapenembargo van de Europese Unie moet worden gehandhaafd. De opheffing ervan zou verkeerd worden geïnterpreteerd, namelijk als aanmoediging voor verdere uitbreidingen van China's militaire macht. Dat kan ernstige gevolgen hebben voor de stabiliteit in de Aziatische regio en zou kunnen leiden tot een escalatie van de bewapeningsuitgaven. Het opheffen van het wapenembargo zou de gewenste democratisering van China niet ten goede komen. De prikkel voor het eenpartijregime om een einde te maken aan de aanzienlijke mensenrechtenschendingen waarvan we al zo lang getuige zijn zou er immers door verdwijnen.

Gerard Batten, *namens de IND/DEM-Fractie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we moeten het Chinese volk feliciteren met de vooruitgang die het heeft geboekt sinds de dood van de tiran Mao Zedong dertig jaar geleden. Mao's nalatenschap van moord, onderdrukking, lijden, ellende, honger en dood is ongeëvenaard. Hij heeft China op de knieën gekregen. Het instrument dat hij gebruikte om zijn tirannie te vestigen was natuurlijk de Chinese Communistische Partij, die China nog steeds regeert. De erkenning van een aantal kapitalistische en vrijemarktprincipes door Mao's opvolger Deng Xiaoping en diens opvolgers heeft China in staat gesteld de economische vooruitgang te boeken die het land gebracht heeft waar het nu is.

De kern van het Chinese economische wonder is echter een onopgeloste interne tegenstrijdigheid: China's nieuwverworven welvaart is gebaseerd op kapitalistische principes die worden toegepast door de Chinese Communistische Partij, de enige politieke partij in China. We zijn getuige van het curieuze schouwspel van een communistische partij die niet langer gelooft in het communisme en die kapitalistische ideeën toepast waarin zij verondersteld wordt niet te geloven. Het enige waarin de communistische leiders echt geloven is het eigen overleven en de Europese Unie moet ze daarbij niet helpen door ze het soort steun te geven dat we hebben gezien.

De vooruitgang in China zal onvermijdelijk beperkt blijven tot de economische sfeer zolang de Chinese Communistische Partij aan de macht blijft. De vooruitgang zal zich niet uitstrekken tot de vrijheid van vereniging, de vrijheid van meningsuiting of de democratie. De Chinese bevolking begint nu eindelijk ook enigszins te profiteren van de materiële voordelen van het kapitalistische systeem. Maar wanneer gaat de Chinese bevolking profiteren van het westerse democratisch systeem? In het verslag van de heer Belder wordt terecht gevraagd om politiek pluralisme, een onafhankelijke rechterlijke macht en het handhaven van het wapenembargo door de EU totdat China serieuze stappen onderneemt om de mensenrechtensituatie te verbeteren en de burgerlijke en politieke vrijheden te waarborgen.

De heer Belder roept op tot een consistent en coherent beleid met betrekking tot China. Een dergelijk coherent beleid moet opkomen voor de belangen van de Chinese bevolking, maar niet voor de belangen

van de Chinese Communistische Partij. Daarom moeten we het wapenembargo niet opheffen en moeten we Taiwan erkennen als een onafhankelijke democratische staat.

Helaas moet ik zeggen dat verslag moet worden verworpen omdat erin gepleit wordt voor de verdere ontwikkeling van een EU-strategie inzake de betrekkingen met China. Dat zou een slechte zaak zijn voor de Chinese bevolking. Ook zou hierdoor de bewegingsruimte van het Verenigd Koninkrijk ten aanzien van het nemen van politieke en economische besluiten worden beperkt en zouden de invloed en de prioriteiten van het Verenigd Koninkrijk verwateren. Op de lange termijn zou ook dat een slechte zaak zijn voor de Chinese bevolking.

Pawel Bartłomiej Piskorski (NI). – *(PL)* Mijnheer de Voorzitter, het feit dat wij hier vandaag discussiëren over de betrekkingen tussen de Europese Unie en China illustreert het belang ervan. De individuele sprekers, het verslag zelf en al degenen die hier het woord voeren, onderstrepen hoe belangrijk de betrekkingen met China zijn voor de toekomst van de Europese Unie. Desalniettemin zijn wij het erover eens dat deze betrekkingen fundamenteel verschillend zijn. Daarom moeten wij in de debatten over deze kwestie een andere aanpak hanteren dan wij bij de behandeling van de betrekkingen met India, een ander groot land uit de regio, zouden doen.

In onze debatten over China moeten wij ons voortdurend bewust zijn van de grondslagen waarop dit Parlement en de Europese Unie als geheel gebouwd zijn. Onze prioritaire doelstelling is dan ook het stimuleren, bevorderen en tot stand brengen van de voorwaarden die nodig zijn om een democratische samenleving te waarborgen, zonder angst voor repressie en zonder laakbare praktijken zoals die in China schering en inslag zijn.

Het verslag dat aan ons voorligt lijkt mij over het geheel genomen correct. Ik hoop overigens dat alle amendementen en alle aspecten die betrekking hebben op de mensenrechten en de burgerrechten door het Parlement zullen worden aangenomen. Bij de behandeling van deze tekst moeten wij voor ogen houden dat de repressie van geloofsgemeenschappen –, of het gaat om de katholieke kerk of om religieuze bewegingen zoals Falun Gong, die op zeer schokkende manier onderdrukt worden – en de schending van de fundamentele mensenrechten in China niet tot het verleden behoren, maar nog steeds dagelijks plaatsvinden. Vrouwen worden nog steeds gedwongen tot sterilisatie en abortus. Ook de onderdrukking van nationale groepen, zoals thans met Tibet het geval is, gaat gewoon door.

Wij moeten in dit verslag de aandacht vestigen op al deze misstanden. Het is van uitzonderlijk belang dat het Europees Parlement en de Europese Unie als geheel zich in hun betrekkingen met China niet beperken tot economische statistieken en handelskwesties, maar tevens belang hechten aan de idealen die de Europese Unie uitdraagt en moet uitdragen.

Georg Jarzembowski (PPE-DE). – *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, onze fractie zet zich echt volledig in om het strategisch partnerschap tussen de EU en China uit te bouwen. Die betrekkingen moeten echter wel steunen op volledige openheid, geloofwaardigheid en verantwoordelijkheid. Wij mogen onze overtuigingen niet overboord gooien om economische of politieke redenen, maar moeten duidelijke taal spreken met onze Chinese partners.

Mevrouw de commissaris, ik wil u bedanken voor de klare taal in uw openingstoespraak en u aanmoedigen op de topontmoeting in Helsinki dezelfde toespraak te houden. Als we open en eerlijk tegenover elkaar zijn, hebben we een goede kans ons strategisch partnerschap op zinvolle wijze verder te ontwikkelen.

Ik wil graag nog drie punten aansnijden: net als de Commissie moeten we van de Volksrepubliek China blijven eisen dat ze de grondbeginselen van eerlijke wereldhandel zelf in de praktijk brengt, nu China lid is geworden van de WTO. Het kan zich niet verschuilen achter de smoes dat de centrale regering niet weet wat er in de provincies gebeurt.

Ook moet er werk gemaakt worden van de bescherming van het intellectueel eigendom, want als de Chinese regering haar politieke standpunten tot in de laatste gevangenis op weet te leggen, dan moet ze ook het intellectueel eigendom tot in de laatste fabriekshal weten te beschermen.

Ten tweede roepen we het Nationale Volkscongres op het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten te ratificeren. Ze hebben het ondertekend, maar vertragen de ratificering ervan. Als we hen daarop spreken, wat we altijd graag doen, komt het er altijd op neer dat ze zeggen dat het zo moeilijk is en dat ze zich er eerst op moeten voorbereiden. Nee! Ze hebben het verdrag ondertekend,

ze moeten het ratificeren en ze moeten het ten uitvoer leggen. Tenuitvoerlegging komt er in de praktijk op neer dat godsdienstvrijheid, persvrijheid en vrijheid van meningsuiting gegarandeerd moeten worden. Ook moet Tibet cultureel autonoom worden.

Ik geloof dat Glyn Ford het niet helemaal begrepen heeft: China moet de betrekkingen met zijn buurlanden ook uit eigen beweging veranderen. Het moet de betrekkingen met buurlanden Japan en Taiwan wijzigen. Juist voor Taiwan zou toch iedereen in dit Parlement graag een politieke dialoog tussen Peking en Taipei zien, maar niet in de vorm van bedreigingen. In die zin is de recente oproep van de socialisten om het wapenembargo op te heffen dan ook complete nonsens. Wees weer solidair met de democraten in dit Parlement! Zolang er in China mensenrechten geschonden worden, mag het embargo niet worden opgeheven!

Alexandra Dobolyi (PSE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik verheug mij over het werk dat de Commissie tot nu toe heeft verricht met betrekking tot China, evenals over de bijdrage van mevrouw Ferrero-Waldner. Als het verslag even evenwichtig was geweest als uw bijdrage hier vanavond, mevrouw de commissaris, zou ik het van ganser harte steunen. Tijdens onze discussies in de Commissie buitenlandse zaken heb ik echter voortdurend betoogd dat het verslag zwak was op de onderdelen samenwerking tussen de EU en China en buitenlands beleid. Om redenen die ik niet begrijp wordt in het verslag geen standpunt ingenomen over het één-China-beleid of de rol van China in de Veiligheidsraad, en bevat het geen evenwichtige visie op de kwestie-Taiwan, het zespartijenoverleg, de samenwerking tussen de EU en China en mondiale veiligheidsvraagstukken.

In het verslag wordt slechts één belangrijke partner genoemd om mee samen te werken in de betrekkingen met China. Waarom? Net als de overgrote meerderheid van de Europeanen ben ik van mening dat we met al onze belangrijke partners moeten samenwerken en niet met slechts één ervan.

Het verslag van de heer Belder, dat gesteund wordt door de PPE-DE-Fractie en andere fracties, bevat ook feitelijke fouten. Om één voorbeeld te noemen: in paragraaf 24 nodigt het Parlement de Commissie uit om het initiatief te nemen voor een gestructureerde dialoog met haar Chinese tegenhangers op het gebied van arbeid en sociale zaken. Welnu, geachte heer Belder en collega's van de PPE-DE-Fractie en de ALDE-Fractie, of u heeft uw huiswerk niet goed gedaan, of we moeten dankbaar zijn voor de magische krachten van de Commissie, want twee jaar geleden moet de Commissie een of ander Chinees gelukskoekje hebben gegeten waarop stond dat het Parlement haar in september 2006 zou vragen het initiatief te nemen voor een gestructureerde dialoog.

De waarheid is dat de Commissie al jarenlang een gestructureerde dialoog met China voert over deze en vele andere onderwerpen. Het voorstel van onze fractie, dat werd verworpen, was om de Commissie te vragen ons regelmatig op de hoogte te houden van de verschillende sectorale dialogen, die inmiddels een breed scala van onderwerpen omvatten, van ruimtetechnologie tot regelgeving voor bedrijven, van milieukwesties tot onderwijs en de informatiemaatschappij. Geachte commissaris, de PSE-Fractie zou het bijzonder toejuichen wanneer u ons met enige regelmaat zou kunnen informeren over uw werk met betrekking tot de ontwikkeling van gestructureerde dialogen met China.

Mijn idee was dat dit verslag de bijdrage van het Parlement aan de betrekkingen tussen de EU en China zou worden, gebaseerd op pragmatisme, feiten en respect voor elkaars gevoeligheden, met als doel het bevorderen van de gestage verdieping van de betrekkingen tussen de twee partijen, die zich in hoog tempo aan het ontwikkelen zijn tot een allesomvattend strategisch partnerschap.

Europa is met China verbonden in cultureel, economisch en strategisch opzicht. Verbeterd u me als ik ernaast zit, maar de grote vraag is volgens mij of China oprecht zal proberen de Europese waarden te begrijpen en te aanvaarden. Is er een andere manier om de antwoorden op deze vragen te krijgen dan door middel van een constructieve dialoog? Mijn idee was dat dit verslag zou kunnen bijdragen aan een proces waarin de partijen elkaar beter zouden leren begrijpen. Dat zou in ons beider belang zijn. Helaas levert het verslag zoals het er nu ligt die bijdrage niet. De positie en de invloed van het Parlement met betrekking tot de verwezenlijking van onze gemeenschappelijke doelen worden door dit verslag ernstig aangetast, met name in het licht van de komende top.

Dirk Sterckx (ALDE). – Voorzitter, mevrouw de commissaris, mijnheer de rapporteur, als voorzitter van de delegatie van het Parlement voor China heb ik toch een beetje een dubbel gevoel bij dit verslag. De rapporteur heeft heel hard gewerkt, er staan in het verslag heel veel goede dingen die het Parlement zegt of herhaalt, maar wat ik te weinig terugvind, is een beoordeling, een kritische en constructieve beoordeling van wat de Commissie op dit moment al doet in China. Hoe kritisch zijn we over sommige

dingen die de Commissie daar doet? Zij beschikt daar trouwens over een zeer grote delegatie, ik denk de tweede na die voor de betrekkingen met de Verenigde Staten.

Waar moedigen we de Commissie aan? Is er bijvoorbeeld voldoende samenwerking tussen China en de Commissie op het gebied van regionaal beleid, de ontwikkeling van de regio's in China die achtergebleven zijn? Wij kunnen op dat punt een aantal dingen aanleren. Werken we wat dat betreft genoeg samen en kunnen we bijvoorbeeld de Chinese regering niet vragen dat ze voor deze kwestie wat meer open staat?

Dat soort dingen mis ik. Alle activiteiten die de Commissie al ontplooit, worden te weinig doorgelicht en te weinig kritisch en/of constructief benaderd. Wat zijn de suggesties die we doen voor de top in Helsinki? Ik vind die eigenlijk niet terug, dus vandaar mijn dubbel gevoel.

Ik ben blij dat u de problemen niet uit de weg gaat. Collega's hebben er al op gewezen, ik ga er niet lang over doorgaan: mensenrechten, vakbondsrechten, vrije meningsuiting, enzovoorts.

Ik ben niet zo blij met het feit dat u een EU-Verenigde Staten-consensus vraagt over het China-beleid. Ik zou daar heel ongelukkig om zijn, wij hebben daar trouwens met onze fractie amendementen op ingediend, want er zijn verschillen tussen ons, de Europese Unie, en de Verenigde Staten wat de benadering van China betreft. Er zijn ook verschillende belangen. Laten we dan toch niet vragen om een consensus met de Verenigde Staten. Ik denk dat die ons enorm zou beperken in ons beleid.

Trouwens China is niet zomaar een land. We kunnen doen alsof de Chinezen alleen maar ons nodig hebben, maar laten we ons geen illusies maken: wij hebben ook de Chinezen nodig, op economisch gebied, op strategisch gebied. En laten we ons ook geen illusies maken, mevrouw de commissaris. Ik durf aannemen dat het één-China-beleid een hoeksteen is van de stabiliteit die wij willen in heel Azië en dat het ook een hoeksteen is en een basispunt in het beleid van de Europese Unie tegenover China. Ik vind daar in dit verslag niet zoveel over terug, we maken ons daar allerlei soorten illusies over, maar het één-China-beleid moeten we als Parlement ook bevestigen, want het is belangrijk voor de stabiliteit.

China heeft ons nodig, bijvoorbeeld als het gaat over milieu. Ik denk dat het land heel veel suggesties van ons kan aanvaarden. Ook op het gebied van energie.

Wat voorwaarden voor het partnerschap betreft, mijnheer de Voorzitter, moet gezegd dat elke dag wel een minister, een commissaris van een regio of een land naar China gaat, om daar over dat strategisch partnerschap te spreken. Dus laten we niet doen alsof het niet bestaat en alsof wij zomaar voorwaarden kunnen stellen.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik juich dit verslag toe, niet alleen vanwege de sterke nadruk die erin gelegd wordt op de noodzaak dat de mensenrechten in China gerespecteerd worden, maar ook omdat hierin een essentiële bevinding uit mijn eigen verslag over de economische betrekkingen tussen de EU en China opnieuw wordt verwoord, namelijk dat de uitdagingen waarvoor de concurrentie uit China ons stelt niet beperkt blijven tot individuele sectoren als de textiel- of de schoenenindustrie, maar in werkelijkheid systematisch van aard zijn en veel meer een allesomvattende aanpak vereisen.

Het antwoord van de Commissie is tot nu toe geweest dat Europa simpelweg een hogere plaats op de ladder van de toegevoegde waarde moet gaan innemen; dat we het meer moeten gaan zoeken in geschoolde arbeid en gespecialiseerd werk. Het getuigt echter van een nogal zelfingenomen en arrogante houding om aan te nemen dat Europa en het Westen een monopolie op innovatie en hightechoplossingen kunnen behouden en dat China zich simpelweg zal blijven bezighouden met de productie van spullen. Ook jonge Chinese academici klimmen op in de keten van toegevoegde waarde, wat terecht is en hen tot eer strekt, en binnen niet al te lange tijd moeten we wellicht de mogelijkheid onder ogen zien dat er nog maar weinig is dat China niet efficiënter kan produceren dan Europa. Bij de oude koloniale aanname dat de EU en de andere geïndustrialiseerde landen koploper zullen blijven in de kennisintensieve bedrijfstakken terwijl de minder ontwikkelde landen zich zullen concentreren op de sectoren met laaggeschoolde arbeid, worden inmiddels zeer grote vraagtekens geplaatst.

Als onderdeel van onze reactie op de uitdagingen waarvoor China ons stelt, moet er een zeer grondige herwaardering plaatsvinden van de veronderstellingen die tot nu toe ten grondslag hebben gelegen aan de internationale handelstheorie. Niet noodzakelijkerwijs ten behoeve van onszelf, maar zeker ten behoeve van de vele werknemers in de ontwikkelingslanden, want de realiteit is dat de deflatoire druk

die van China uitgaat nu al overal in de zich ontwikkelende wereld tot lagere lonen leidt, waardoor wereldwijde producenten onder druk komen te staan om de rechten en arbeidsomstandigheden van hun werknemers aan te tasten in hun pogingen om koste wat het kost concurrerend te blijven. Deel van de oplossing moet zeker zijn China te dwingen de IAO-verdragen inzake de vrijheid van vakvereniging en het recht op collectief onderhandelen te ondertekenen.

Ik wil de Commissie echter ook vragen om sommige van haar veronderstellingen aangaande de winnaars en verliezers van het globaliseringsproces nog eens goed tegen het licht te houden.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Ik zou de rapporteur willen bedanken voor diens omvangrijke verslag, en hoewel ik me niet volledig kan vinden in veel van de in het verslag opgenomen thema's, zie ik het als een goede basis voor verdere discussie. Hoewel duidelijk te zien is dat de rapporteur zijn best heeft gedaan een zo breed en gedetailleerd mogelijk overzicht te geven van de betrekkingen tussen de Europese Unie en China, denk ik toch dat er twee zaken zijn waaraan we in de toekomst veel meer aandacht zullen moeten besteden. De rapporteur wijst er in het verslag meerdere malen op, dat hand in hand met het groeiende gewicht van de Volksrepubliek China in de wereldpolitiek en met de opkomst van het land als economische wereldmacht, ook de internationale verantwoordelijkheid van het land groter wordt. Tegen deze achtergrond zou ik graag willen stilstaan bij twee in mijn ogen cruciale vraagstukken.

In de eerste plaats gaat het om kwesties op het vlak van milieubescherming. De Chinese machthebbers zijn zich weliswaar bewust van deze zeer prangende kwestie, maar gezien de kosten die met milieuvriendelijkere productie en consumptie gepaard gaan is hun armslag beperkt. Naar mijn mening dient de EU op dit vlak vele malen actiever op te treden dan totnogtoe. Wellicht zijn in de toekomst milieubescherming en zogeheten groene technologie voor Europese bedrijven een interessante sector om in te investeren.

De tweede kwestie die wordt genoemd in het verslag en die naar mijn mening een belangrijk thema zou moeten zijn bij besprekingen met vertegenwoordigers van de Volksrepubliek China – maar ook een terrein waarop Europa ervaring zou moeten overdragen – is veiligheid op de werkvloer, sociale zekerheid, sociale dialoog, bestrijding van kinderarbeid en de bescherming van de fundamentele rechten van de arbeider. Laten we China de helpende hand toesteken en een bijdrage leveren aan het vinden van oplossingen voor deze ingewikkelde problemen, hoofdzakelijk ter verbetering van de levensstandaard van degenen die het meest aan het Chinese wonder bijdragen.

Roberta Angelilli (UEN). – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, het is bekend dat de Europese Unie in de afgelopen jaren de op een na belangrijkste handelspartner van China is geworden. Het is daarom van essentieel belang de bestaande betrekkingen tussen ons werelddeel en China te verhelderen om de mondiale uitdagingen in de toekomst zo goed mogelijk het hoofd te kunnen bieden, al lijkt me dat er alsnog te veel kritische punten overblijven die om aandacht vragen.

China heeft dikwijls laten zien dat het, hoewel het lid is van de Wereldhandelsorganisatie, de regels die met de overige handelspartners zijn overeengekomen aan zijn laars lapt. Wij hebben China maar al te vaak gehokeld omdat het nagemaakte goederen op de Europese markten brengt of goederen die niet in overeenstemming zijn met de wettelijke voorschriften van de Unie, of niet voldoen aan de kwaliteits- en veiligheidsnormen. China houdt zich onvoldoende aan de TRIPS-overeenkomsten inzake de bescherming van de intellectuele en industriële eigendom en het stelt zijn markten niet actief open voor buitenlandse partners. Het staat bovendien als een paal boven water dat de handelsakkoorden betreffende de schoenenindustrie, de textielsector en de kledingbranche dringend moeten worden herzien. Daar is namelijk nog altijd sprake van onaanvaardbaar grote onevenwichtigheden.

Nog zorgwekkender zijn de problemen op het gebied van de mensenrechten, en met name de rechten van vrouwen en kinderen, het feit dat er in veel gevallen geen minimumnormen worden gehanteerd voor de veiligheid en gezondheid op het werk, en dat er zelfs werkkampen zijn. Dit zijn helaas allemaal opvallende problemen; maar het is tijd er oplossingen voor te vinden, en vooral concrete middelen om daadkrachtiger op te treden tegen de oneerlijke concurrentie en de sociale en milieudumping waaraan China zich schuldig maakt.

Tot besluit wil ik opmerken dat het te hopen valt dat het Finse voorzitterschap, ook tijdens de komende Top EU-China die over enkele dagen zal plaatsvinden, eindelijk de echte belangen van de Europese burgers, consumenten en producenten zal behartigen.

Boguslaw Rogalski (IND/DEM). – *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, ik ben ontzet over wat er vandaag in dit Parlement is gebeurd. Het is duidelijk dat voor sommige leden de belangen van het internationale communisme voorrang krijgen boven de Europese waarden!

(PL) Mijnheer de Voorzitter, het is een goede zaak dat het Europees Parlement hier vandaag de betrekkingen tussen de Europese Unie en China onder de loep neemt. China is de op een na grootste wereldmacht. Het is echter geen democratie en het heeft geen markteconomie. China wil in 2010 het grootste economisch blok ter wereld tot stand brengen, samen met de ASEAN-landen. Vandaag al is China de grootste fabriek van de wereld. Sinds de uitbreiding is de Europese Unie de belangrijkste handelspartner van China. Daarom zijn de betrekkingen met dit land zo belangrijk voor ons. Toch moeten wij voor ogen houden dat een zuiver economische benadering ons niet in staat zal stellen om het ware gelaat van de Chinese draak te ontsluiten.

Vanuit politiek oogpunt vormt China nog steeds een bedreiging voor de rest van de wereld. Het utopische socialisme viert er nog steeds hoogtij. China telt tal van politieke gevangenen, er bestaat geen vrijheid van meningsuiting en er is censuur. De communistische partij wordt nog altijd beschouwd als de enige juiste weg. Foltering is er wijd verspreid, evenals religieuze discriminatie.

Anderzijds is China de op twee na grootste importeur van aardolie. Uit economisch belang heeft China toenadering gezocht tot probleemlanden als Iran, Soedan of Venezuela. De strijd om grondstoffen zal onze betrekkingen met China in de toekomst nog sterker onder druk zetten. Het Chinese energiebeleid heeft ertoe geleid dat het land bilaterale overeenkomsten gesloten heeft die een regelrechte aanslag betekenen op de pogingen om de olieprijs te stabiliseren. Ook de stijging van de militaire uitgaven van China, met name in het kader van de provocerende uitlatingen over een mogelijk gewelddadig optreden tegen Taiwan, geeft reden tot bezorgdheid. China organiseert regelmatig militaire oefeningen waarbij een aanval op Taiwan wordt gesimuleerd.

De Europese Unie moet ten aanzien van dit probleem een onwrikbare houding aannemen. Alleen een volstrekt onafhankelijk Taiwan biedt garanties voor vrede in het Verre Oosten. Ik herhaal: alleen een volstrekt onafhankelijk Taiwan biedt garanties voor vrede in het Verre Oosten.

Het verslag-Belder, dat wij hier thans behandelen, voorziet in een objectieve visie op de betrekkingen tussen de Europese Unie en China. Laten we hopen dat hiermee de basis wordt gelegd voor een kritischer Europese benadering van het onderwerp China en zijn internationale betrekkingen.

Mario Borghesio (NI). – *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, wanneer er zeer grote handelsbelangen of financiële belangen op het spel staan, gebeurt het maar al te vaak dat lobby's die deze belangen steunen zich roeren en ook in de politiek en in het Parlement de kop opsteken of dreigen te steken (dat is feitelijk niet alleen vanavond het geval, maar misschien zijn wij vanavond wel getuige geweest van dit soort spelletjes).

Wij staan achter het verslag van collega Belder, omdat wij vinden dat Europa niet bang moet zijn om van het reusachtige China, dat ook in economisch opzicht zo machtig is, een bevredigend antwoord te verlangen op de verschillende kwesties die genoemd zijn. Ik zou echter willen dat wanneer er, ook door de Commissie, gesproken wordt over het beschermen van de mensenrechten, dat niet gedaan wordt zoals de oude departementen van Europese Zaken van alle landen vroeger deden, die louter als formaliteit clausules invoegden omdat bepaalde dingen nu eenmaal genoemd moesten worden: we moeten het nu over Tibet hebben, om een goed figuur te slaan en om te laten zien dat Tibet ons ter harte gaat. We hebben hier allemaal ontroerd zitten luisteren naar de woorden van een hooggeplaatst geestelijk leider als de Dalai Lama en vervolgens, naar mijn mening, uiterst zwak en fundamenteel ineffectief – en dan druk ik mij nog vriendelijk uit – gereageerd op het drama van Tibet, wat het drama is van een holocaust, van een culturele genocide van een volk.

Op economisch en monetair vlak zou ik verder willen gaan dan het verslag-Belder en ik heb in die zin kritiek op het verslag dat het op monetair gebied tijd is op te roepen tot een tamelijk snelle en progressieve opwaardering van de renminbi yuan, de Chinese munteenheid, als wij onze economieën willen verdedigen tegen de Chinese aanval.

Hoe is het bovendien mogelijk dat wij, terwijl we weten dat 70 procent van de nagmaakte goederen die in onze landen circuleren van Chinese oorsprong zijn, nog altijd moeten debatteren over onderwerpen als het functioneren van de Chinese rechtbanken, de antwoorden, het feit dat er hier een rechtbank is die ons in het gelijk stelt en waartoe men zich kan wenden? Kortom, hoe is het mogelijk dat wij China

moeten vragen zijn stelsel volledig te herzien opdat voldaan wordt aan de vereisten van democratie en ontwikkeling, enzovoort?

Tot slot zou ik, als u mij toestaat, nog het vraagstuk van de godsdienstvrijheid willen noemen. Dat onderwerp is van fundamenteel belang. Christenen, katholieken, protestanten, maar ook de leden van Falun Gong – we hebben ze voor de deur van het Parlement gezien – ofwel mensen die in hun eigen denkbeelden, hun eigen filosofie geloven en die worden behandeld alsof het misdadigers zijn, die worden gefolterd en gevangengezet, en waarschijnlijk worden er bij hen ook organen operatief verwijderd. Het is een schande dat wij handel blijven drijven met een land dat in organen handelt!

Simon Coveney (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil de rapporteur, de heer Belder, bedanken voor zijn werk, gezien de grote hoeveelheid amendementen die zijn ingediend op dit verslag. Het is niet gemakkelijk geweest om een verslag over de betrekkingen tussen de EU en China op te stellen, omdat daarbij met erg veel factoren rekening gehouden moest worden. Het eindresultaat moet een evenwichtig verslag zijn dat de zich ontwikkelende, positieve betrekkingen tussen twee zeer grote economische blokken weerspiegelt en dat tegelijkertijd niet voorbijgaat aan de reële en erg problematische zorgen die er bestaan over de mensenrechtensituatie en het bevorderen van de democratie; zaken waarvan wij in het Parlement beweren dat we ze ernstig nemen.

Ik ben er sterk voor dat we doorgaan met het ontwikkelen van nauwere betrekkingen met China. De EU is tenslotte de belangrijkste handelspartner van China en China de tweede handelspartner van de EU. Voor beide partijen liggen er enorme kansen om te groeien en te profiteren van de nieuwe markten. Daarom is iedereen die pleit voor het isoleren van China als strategie voor ons buitenlands beleid niet realistisch bezig.

Desondanks moeten we standvastig en consistent vasthouden aan onze overtuiging dat de ontwikkeling van de handelsbetrekkingen gepaard moet gaan met democratische ontwikkelingen en meer respect voor de mensenrechten. Die twee moeten hand in hand gaan. Daarom ben ik als woordvoerder mensenrechten blij dat ik in dit verslag een dusdanig sterke nadruk op mensenrechtenkwesties zie.

Ik was opgelucht toen ik mevrouw De Keyser hoorde verduidelijken dat de bezwaren van de PSE-Fractie niet zijn gebaseerd op de punten in het verslag die betrekking hebben op mensenrechtenkwesties; maar dat was totdat ik hoorde wat de heer Ford te zeggen had. Het verslag wordt absoluut niet overheerst door onze bezorgdheid over de mensenrechten, maar we stellen wel de moeilijke vragen, en dat is ook terecht als we door China serieus genomen willen worden op het gebied van mensenrechtenkwesties, zoals de noodzaak om echte vrijheid van godsdienst te waarborgen; de ongerustheid naar aanleiding van berichten over wijdverspreide martelpraktijken in Chinese gevangenissen, de onmenselijke, vernederende behandeling van gevangenen, en over mensen die zonder proces worden opgesloten; het laagai-systeem van detentiecentra en werkkampen; het gedwongen meewerken aan het gezinsbeleid; het censureren van internet en de recente berichten over het ontnemen van organen bij gevangenen. Het doet me veel genoegen dat de commissaris daarover een zeer krachtige verklaring heeft afgelegd. Ik wil haar feliciteren met het zeer evenwichtige verhaal dat ze vanavond heeft gehouden.

Dit zijn ernstige zaken die onze aandacht vragen in verband met het ontwikkelen van nauwere betrekkingen met China, die we allemaal aanvaarden als onvermijdelijk en wenselijk.

(Applaus)

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, volgens de officiële gegevens van de nationale Chinese statistische dienst is het groeipercentage van de Chinese economie voor 2005 bijgesteld van 9,9 naar 10,2 procent, vanwege de snellere groei van de industrie en de dienstensector.

Daarnaast heeft de centrale bank besloten om het minimumniveau voor deposito's in buitenlandse valuta te verhogen van 3 tot 4 procent, teneinde het aanbod in dollars te beperken, daar de valuta-reserves van het land 941 miljard euro bedragen.

Vanwege hun lage kosten maar ook vanwege de gunstige wisselpariteit hebben de Chinese producten verhoudingsgewijs een exportvoordeel. China is de grootste stroomconsument van de wereld en de op twee na grootste aardolie-importeur. Het heeft dus een beslissende invloed op het energiebeleid, maar ook op de economische ontwikkeling op internationaal en regionaal niveau. China kent een ontwikkelingsscenario waarvan Europa en de Verenigde Staten alleen maar kunnen dromen.

De EU mag de aanwezigheid van China in de wereldhandel en de economie echter onder geen beding zien als een bedreiging. Veeleer moet zij China zien als een belangrijke nieuwe markt die nieuwe mogelijkheden en belangrijke kansen biedt voor economische ontwikkeling en de versterking van de Europese markt. Het is voldoende deze zienswijze tot uitdrukking te laten komen in en na te streven door middel van overeenkomsten en concrete beleidsvormen. Uw verwijzing naar het beleid en de tactiek van de Europese Unie kan mijns inziens rekenen op de instemming van het Europees Parlement, en namens de PSE-Fractie wil ik de Commissie met haar politieke zet gelukwensen.

Wij moeten de verdere openstelling van de Chinese economie voor Europese bedrijven tot middelpunt van een samenwerkingsovereenkomst met China maken. Daarvoor zijn wetgevende en bestuursrechtelijke regelingen nodig. De recente aankondiging van de Chinese regering dat zij de hoeveelheid kapitaal dat buitenlandse investeerders mogen bezitten in Chinese bedrijven zal verhogen, en het voorstel voor een antimonopoliewet zijn bijzonder positieve stappen in die richting.

Mevrouw de commissaris, onze toekomstige strategie mag niet gegrondvest zijn op een koloniale houding of op praktijken die behoren bij een handelsoorlog, maar moet de belangen van de Europese burgers, bedrijven en werknemers beschermen door samenwerking en dialoog met de Chinese autoriteiten te bevorderen.

Marco Cappato (ALDE). – *(IT)* Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, mijn gelukwensen aan college Belder. Het zou werkelijk jammer zijn geweest als het zeer vreemde verzoek om terugverwijzing naar de commissie was ingewilligd; we hebben immers de kans om slechts enkele dagen voor de topconferentie ons standpunt duidelijk te maken. Mijns inziens waren de indieners van dat verzoek enigszins beïnvloed door de gedachte dat het debat over de mensenrechten en het debat over de noodzakelijke economische betrekkingen met China afzonderlijk van elkaar gevoerd zouden kunnen worden. In werkelijkheid gaat het hier om hetzelfde: zorgen dat de internationale wetgeving, de internationale voorschriften over dumping en over de vrije mededinging worden nageleefd, is hetzelfde als de naleving proberen te bewerkstelligen van de internationale verdragen inzake de mensenrechten en het recht van personen op vrijheid en democratie, vooral voor volkeren als de Tibetanen, maar ook voor de Yuguren, die vaak worden vergeten.

Nu we het hier toch over hebben, moeten we ons concentreren op drie onderwerpen die onze aandacht vragen. Ik richt mij hierbij tot commissaris Ferrero-Waldner (en ik had het graag ook tegen de Raad gezegd, maar die is helaas niet aanwezig); de Voorzitter heeft het licht in de rug en speelt dus misschien wel mee in een Chinees schimmenspel. Het eerste onderwerp waarop wij ons moeten concentreren is de vrijheid op internet. Dit is zonder twijfel een Chinees probleem, maar het is ook waar dat de technologie voor het onderdrukken van Chinese burgers op internet afkomstig is uit de Verenigde Staten en Europa.

Het tweede onderwerp: Europol. Het lijkt erop dat de raad van bestuur van Europol zelfs onderhandelingen in gang wil zetten om tot een samenwerkingsovereenkomst te komen met de Chinezen. Dat wij zouden samenwerken met de Chinese politie lijkt mij werkelijk het toppunt van tegenstrijdigheid.

Het derde vraagstuk is de doodstraf, iets wat ook het onderwerp is van een campagne van de Transnationale Radicale Partij: ook wij hebben daarin een verantwoordelijkheid; tijdens de komende Algemene Vergadering van de Verenigde Naties moeten wij als Europese Unie de instelling van een universeel moratorium op de doodstraf ter sprake brengen. Het is allemaal heel mooi dat we deze dingen tegen China zeggen, maar wij moeten ook proberen er zelf, als Europa, daadwerkelijk iets aan te doen.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, de late reactie van de PSE-Fractie heeft me enigszins verbaasd, want in het lange proces tot aan de resolutie hebben ze kansen genoeg gehad om hun mening te verkondigen. Ook ik heb de brief van de Chinese vertegenwoordiging ontvangen, waarop dit misschien een reactie was. In deze brief worden beweringen uit deze resolutie namelijk op een verbazende wijze "weerlegd". Onder ander wordt de Dalai Lama weer eens betiteld als separatist, hoewel hij herhaaldelijk in het openbaar verklaard heeft dat hij het één-China-beleid niet in twijfel trekt. Bovendien wordt Falun Gong betiteld als een "kwaadaardig groep", een woordkeuze die wij niet meer zouden bezigen.

Wanneer we met China spreken, moeten we deze vragen stellen, want als we dat niet doen, wordt ons daarom geen groter marktaandeel gegund, maar verliezen we alleen het respect van onze partners. In een goed partnerschap kun je klare taal spreken en elkaar de waarheid vertellen, als iets je niet aanstaat.

Dat is een partnerschap tussen gelijken en dat houdt in dat we de mensenrechtenkwesties luid en duidelijk verwoorden.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, in een snel globaliserende wereldeconomie is het absoluut noodzakelijk dat Europa de samenwerking met opkomende economische machten zoals China en India versterkt. Een dergelijk samenwerkingsverband dient evenwel bevorderlijk te zijn voor beide partijen. Helaas is dit gezonde principe in de betrekkingen tussen China en de Europese Unie scheefgetrokken, ten nadele van Europa. Ik zal hier de redenen van dit gebrek aan evenwicht uiteenzetten.

Ten eerste verrekenen de Chinese fabrikanten in hun productiekosten geen premies voor sociale zekerheid, kosten voor milieubescherming, enzovoorts, hetgeen hen in de gelegenheid stelt om producten tegen veel lagere prijzen aan te bieden.

Ten tweede kunnen de Chinese fabrikanten voor de productie van tal van goederen, waaronder metaalproducten, rekenen op diverse vormen van overheidssteun die in de Europese regelgeving als ongeoorloofde staatsubsidies worden aangemerkt. Uitvoer van deze producten naar de Europese markt leidt dus tot oneerlijke concurrentie met Europese fabrikanten.

Ten derde wordt de Chinese munt sterk overgewaardeerd ten opzichte van de dollar en de euro. De artificiële handhaving van de wisselkoers op het huidige niveau bevordert de Chinese uitvoer, maar belemmert de invoer op de Chinese markt.

Ten vierde nemen de Chinese autoriteiten nauwelijks maatregelen om de grootschalige piraterij van merkproducten door Chinese fabrikanten aan banden te leggen. Eén enkel cijfer volstaat: niet minder dan 70 procent van alle namaakproducten die op de Europese markt verhandeld worden, zijn afkomstig uit China.

Onder deze omstandigheden moet de Europese Unie alles doen wat in haar macht ligt om de oneerlijke Chinese mededinging tot een minimum te beperken. Daartoe zouden met name de volgende maatregelen moeten worden genomen.

Ten eerste moet de Commissie meer druk uitoefenen op China – zowel rechtstreeks als in het kader van de WTO – om de oneerlijke concurrentie een halt toe te roepen, in het bijzonder de oneerlijke concurrentie die voortvloeit uit het gesubsidieerde wisselkoersbeleid.

Ten tweede dient de Commissie ten aanzien van China zo spoedig mogelijk een gezamenlijk antidumpingbeleid te ontwikkelen. Van belang hierbij is dat hoge antidumpingtarieven worden ingevoerd voor sectoren die sterk te lijden hebben van oneerlijke mededinging, met name textiel, schoeisel, metaal en landbouw.

Tot slot dient de Europese Commissie ook een allesomvattend steunpakket aan te bieden aan die sectoren van de Europese economie die tot dusver nadeel hebben ondervonden van de oneerlijke Chinese concurrentie.

Bastiaan Belder (IND/DEM). – Voorzitter, ik vind het fijn dat ik nog even kan reageren. Ik heb nog een paar opmerkingen aan mijn collega's. Allereerst wil ik mevrouw de commissaris van harte bedanken voor haar inhoudelijke reactie op mijn verslag. Ik merk haar engagement, ik ben helemaal niet tegen de Volksrepubliek China, nog minder tegen de Chinezen. Ik blijf ook doen wat ik voortdurend heb gedaan: aandachtig luisteren naar de Chinese discussies zelf.

U had het over een ontwikkelingsland. Momenteel wordt er enorm gediscussieerd en is er sprake van meerdere economieën in een land, terwijl men streeft naar een harmonische maatschappij.

De Chinese wetenschappers die zich daarmee bezig houden, spreken erover dat zij sociale ventielen nodig hebben. Welnu, als wij ons op een terughoudende, maar wel geëngageerde manier gaan mengen in de discussie, ten bate van het partnerschap, ten bate ook van de interne stabiliteit, is dat uitstekend, lijkt mij. Wij denken dan immers mee, niet van buitenaf, maar van binnenuit, voor het welzijn van de Chinese bevolking, maar ook voor het partnerschap. Ik dank u dus zeer voor uw aanpak en ik hoop dat u die ook op de top naar voren kan brengen.

Dan trof me weer van de socialistische fractie dat zij maar geen antwoord blijft geven op mijn vraag met betrekking tot het Ankan-systeem, terwijl ze toch zeggen voorvechters van de mensenrechten te

zijn. Mevrouw Dobolyi, u geeft geen antwoord op een pertinente vraag die ik al voor de derde keer stel. Als er feitelijke onjuistheden zijn, zoals collega Ford zegt, dan graag een amendement. Een en ander is in de tekst gestopt via het advies van de heer Hoppenstedt. Ik heb een amendement ingediend om dat ook te schrappen. Wees fair in uw ... *(Spreker wordt door de Voorzitter onderbroken)*.

Elmar Brok (PPE-DE). – *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, ik ben blij dat ik na de afsluitende opmerkingen van de rapporteur nog aan het woord kom. Ik denk dat we vandaag een belangrijk debat voeren, want China – en dat zeg ik niet zomaar – is een groot land met een grootse cultuur die in de toekomst een belangrijke rol kan spelen, als alles loopt zoals verwacht. Maar dan moet men zich wel aan de regels houden. Wij willen deze constructieve strategische betrekking en dit partnerschap met China.

Maar een land dat lid wil worden van de WTO, moet respect hebben voor de intellectuele eigendom, acht slaan op de antidumpingsregels, zich afvragen wat dwangarbeid in gevangenenkampen is en wat eerlijke concurrentie betekent, meewerken aan de Doha-ronde en een gepast monetair beleid voeren. Een handelsoverschot kan namelijk opgebouwd worden door hard te werken, maar niet door de regels te overtreden.

Het is ook belangrijk dat een dergelijk land meewerkt aan het oplossen van politieke crises, zoals China dat tot op zekere hoogte doet met Iran. Tegelijkertijd koopt China echter overal energie, zoals in Darfur. Het is de vraag of een verantwoordelijke wereldmacht in spe er zo uitziet. Het is belangrijk dat deze verantwoordelijkheid aan de mensenrechten gekoppeld wordt.

China heeft een intensieve economische ontwikkeling doorgemaakt, maar het moet nog bewijzen dat er niet alleen grootschalige economische vrijheid heerst, maar dat ook het politieke systeem wordt geliberaliseerd. Anders kan dit tot een grote breuk leiden die ook zijn economische ontwikkeling op losse schroeven zet. Dat bewijs heeft China tot op heden nog niet geleverd.

Ik zet me alleen in voor het één-China-beleid op voorwaarde dat alle betrokkenen hier vrijwillig voor kiezen en het niet met geweld wordt afgedwongen. De Chinese wetgeving van vorig jaar op dit punt is onaanvaardbaar. Zolang dit het geval is en er sprake blijft van dreigementen, kan het wapenembargo niet opgeheven worden.

Wij willen betrekkingen met dit grote land, met China, maar daarbij moeten we ons mijns inziens ook houden aan de gemeenschappelijke internationale regels van het humanitair volkenrecht, aangezien dat de enige basis is om stabiele vooruitgang te boeken.

Libor Rouček (PSE). – *(CS)* Tijdens deze korte interventie zou ik me graag willen concentreren op één bepaald aspect van de economische betrekkingen tussen de EU en de Chinese Volksrepubliek. Uit de statistieken blijkt dat de wederzijdse handel onstuitbaar groeit, dat deze zich zeer dynamisch ontwikkelt en in de afgelopen 25 jaar zelfs verveertigvoudigd is. De EU is de grootste handelspartner van China geworden, en China op zijn beurt is de tweede handelspartner van de EU. Maar ondanks deze positieve ontwikkelingen springen er tal van negatieve fenomenen in het oog, die een obstakel vormen voor de verdere groei van de wederzijdse handel. Ik zou hier ten eerste de piraterij en namaak van Europese producten en merken door Chinese fabrikanten willen noemen.

Het is geen geheim dat meer dan twee derde van de op de Europese markt in beslag genomen nagemaakte producten uit China afkomstig is. Daarom wil ik de Commissie en de Raad oproepen om tijdens de aanstaande top in Helsinki ook dit probleem aan te pakken. China dient aangespoord te worden om de bescherming van intellectuele eigendomsrechten en buitenlandse uitvindingen beduidend te verbeteren. Verder moet het de huidige wetgeving met betrekking tot de bescherming van intellectuele eigendomsrechten versterken, en natuurlijk ook de doeltreffendheid van de civiele rechtbanken verbeteren als het gaat om de behandeling van zaken die betrekking hebben op industriële piraterij. Per slot van rekening zijn de regels van de WTO, waarvan China lid is, op dit terrein bindend.

Alexander Lambsdorff (ALDE). – *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, dames en heren, China is een van de opkomende machten van de 21e eeuw. Economisch en ook politiek is de Volksrepubliek een belangrijke speler geworden. Uiteraard betekenen de verschillen tussen onze politieke systemen dat er grenzen aan onze samenwerking zitten. Toch moet de EU goede betrekkingen centraal stellen in dat partnerschap en ik vind – collega Coveney heeft het al gezegd – dat u, mevrouw de commissaris, dat evenwicht vandaag werkelijk uitstekend heeft weten te vinden.

Een voorbeeld van positieve samenwerking is te vinden op het terrein van het buitenlands beleid. Wij willen dat China meer verantwoordelijkheid op zich neemt in het buitenlands beleid: een geloofwaardig en betrouwbaar Chinees buitenlands beleid kan een belangrijke bijdrage leveren aan de internationale stabiliteit. We voeren met China een dialoog over mensen- en burgerrechten en daartoe hoort ook dat ngo's en politieke stichtingen ongehinderd hun werk kunnen doen. Daarom verheug ik mij zeer over de oproep van het Europees Parlement om het kantoor van de Duitse liberale Friedrich Naumann Stichting, dat in 1996 onder dwang is gesloten, te heropenen. Het is belangrijk dat die stichting ter bevordering van democratie en ontwikkeling haar werk weer voort kan zetten. Dat zou een belangrijke bijdrage leveren aan het ontwikkelen van een strategisch partnerschap.

Tot slot wil ik kort ingaan op wat er vandaag gezegd is: moeten we met de VS een dialoog voeren over China? Ik denk van wel. Voor onze ogen zien we een machtsverschuiving voltrekken in het internationale bestel en het is de taak van de grote democratieën in Europa en Noord-Amerika om met elkaar te praten over een dergelijke wijziging in het internationale bestel. Met elkaar praten is beter, dat is zeer belangrijk.

Overigens ben ik van mening dat we dit debat in Brussel zouden moeten houden en niet in Straatsburg.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, ik begroet het voorzitterschap, de commissaris en het afwezige voorzitterschap van de Raad. Uit de opwinding over dit China-verslag blijkt wel dat er in dit Parlement een dubbele moraal heerst die niet past bij een debat over politiek en mensenrechten. De EU wordt wereldwijd beschouwd als de pleitbezorger van de mensenrechten en tegelijkertijd is zij China's belangrijkste handelspartner. Daarnaast moeten we handelen. We weten allemaal dat de mensenrechten in Tibet en in China ernstig geschonden worden en dat het Parlement keer op keer van China eist dat het deze rechten eerbiedigt.

Ik richt me nu tot Elmar Brok. Deze heldere eis moet ondersteund worden door een speciale vertegenwoordiger van de EU voor Tibet aan te stellen. Daarom heeft mijn fractie samen met collega's uit andere fracties een amendement ingediend. Ik verzoek u dat te steunen. De EU maakt samenwerking met andere landen afhankelijk van eerbiediging van de mensenrechten en daarop bestaan geen uitzonderingen.

De schaamteloze demarches van de Chinese ambassade in onze richting inzake Tibet keur ik overigens af.

Charles Tannock (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, China is na de Verenigde Staten de op één na grootste handelspartner van de Europese Unie, en kan economisch gezien niet worden genegeerd. Desondanks blijft het een eenpartijstaat, een land dat geregeerd wordt door een communistische dictatuur en dat weinig waarden gemeenschappelijk heeft met de EU, anders dan India, dat het respect voor de democratie en de mensenrechten deelt met het Westen.

Een schaars voorbeeld van een gemeenschappelijk belang is de strijd tegen het internationaal islamitisch terrorisme, omdat China problemen heeft met zijn eigen Oeigoerse moslimminderheden. Betreurenswaardig is echter dat China in zijn zoektocht naar internationale steun, en met name naar energiezekerheid, onlangs Iran het hof heeft gemaakt, een land dat terroristen financiert, en samen met Rusland geweigerd heeft Iran VN-sancties op te leggen omdat het doorgaat met het programma voor de verrijking van uranium. Tevens onderhoudt China, waarbij het zich baseert op het beginsel van non-interventie, goede relaties met controversiële landen als Venezuela en Zimbabwe.

Dat de EU kritiek heeft op de mensenrechtensituatie in China is op zich een goede zaak. China heeft een zeer slechte staat van dienst als het gaat om het op grote schaal toepassen van de doodstraf en het vervolgen van religieuze en andere minderheden, zoals niet geregistreerde christelijke groepen, aanhangers van Falun Gong, Tibetanen, enzovoorts. De onmenselijke behandeling van gevangenen die dwangarbeid moeten verrichten, met inbegrip van aantijgingen van handel in organen van geëxecuteerde gevangenen, een laag niveau van dierenwelzijn en het negeren van IAO-normen, hebben ook tot gevolg dat China een oneerlijk concurrentievoordeel heeft in de vorm van lagere kosten, wat leidt tot een gerechtvaardigde roep om meer protectionisme, terwijl we in plaats daarvan allemaal zouden moeten streven naar een vrijere wereldhandel.

China blokkeert ook de volledige democratisering van Hongkong, die mij als Brits afgevaardigde na aan het hart ligt. Met de recente antiafscheidingswetten slaat China een oorlogszuchtige toon aan tegen het democratische Taiwan, een land dat als voorbeeld kan dienen om de stelling te weerleggen die door sommige mensen wordt aangehangen dat China te groot is en de Chinese bevolking cultureel te veel

van het Westen verschilt om democratie en een hoge standaard op het gebied van mensenrechten aan te kunnen. Daarom moeten we het wapenembargo van de Europese Unie in stand houden.

We kunnen China met zijn jaarlijkse groei van 11 procent niet negeren, maar we moeten ook niet bang zijn om dit grote land te bekritisieren wanneer kritiek op zijn plaats is.

Joan Calabuig Rull (PSE). – (ES) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, allereerst wil ik opmerken dat we het natuurlijk allemaal eens zijn over het strategisch belang van de betrekkingen met China. Ik denk dat we ons ook allemaal zorgen maken over de manier waarop China omgaat met de mensenrechten en de openbare vrijheden. Dat van China snelle, duidelijke vooruitgang op deze gebieden moet worden geëist, daarover is iedereen het wel eens. Dit is geen wedstrijd om uit te maken wie het meeste opkomt voor de mensenrechten, want ik ben oprecht van mening dat we het daarover in dit Parlement allemaal eens zijn.

We moeten echter ook onderkennen dat de huidige uitdagingen voor China enorm zijn, op politiek, maatschappelijk, economisch en milieugebied. Het land ondervindt enerzijds de gevolgen van de snelle groei en moet anderzijds tegemoetkomen aan de toenemende verwachtingen van de burgers wat betreft vrijheden – uiteraard –, onderwijs, gezondheid en op nog vele andere gebieden. Op veel van die terreinen werken we samen met China, met menselijke en materiële hulpbronnen van de Europese Unie, om bij te dragen tot de vooruitgang van China. Wanneer zich problemen voordoen, zoals in een enkele handelskwestie in de textiel- en schoenenindustrie, eisen we wederkerigheid maar blijven we standvastig en voeren we een dialoog om een oplossing te zoeken. We willen immers ook toegang tot de Chinese markt en we willen dat onze producten worden behandeld volgens het wederkerigheidsbeginsel.

Ik vraag me eerlijk gezegd wel af of dit verslag ons helpt om de betrekkingen aan te halen en of het de juiste weg wijst om meer invloed uit te oefenen op die transformatieprocessen. Ik vraag me af of het ons helpt om de handen ineen te slaan om samen meer invloed te hebben of ons juist verdeelt. En ik vraag me af of het ons sterker maakt zodat we een actieve rol te kunnen spelen in het veranderingsproces in China, of dat het ons juist verzwakt.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, nu we de betrekkingen tussen de EU en China bespreken, wil ik de nadruk leggen op de economische banden die nauw verbonden zijn met de politieke en mensenrechtenaspecten die in het verslag worden benadrukt. China is een van de belangrijkste buitenlandse handelspartners van de EU aan het worden; daarom is de ontwikkeling van samenwerking tussen de EU-lidstaten en China van groot belang, met name op het vlak van economische en handelsbetrekkingen. Ondertussen worden de economische betrekkingen tussen de EU en China geplaagd door enkele problemen. China is nog altijd geen vrije markt, maar veeleer een mix van markt- en planeconomie. De Chinese Communistische Partij, die het land bestuurt en de schatkist beheert, kan zich met de economie bemoeien, terwijl staatsinstellingen proberen hun invloed te behouden via bureaucratische procedures en administratieve eisen die een belemmering vormen voor de toegang van investeringen en goederen uit de EU tot deze markt, evenals voor hun effect op de markt. Nadat China was toegetreten tot de WTO, overspoelden Chinese producten de Europese markt. De handelsbalans van de EU-lidstaten met China valt steeds ongunstiger uit voor de EU. Chinese goederen nemen de plaats in van lokale goederen, maar China is niet bereid zijn eigen markten open te stellen. Vanuit het oogpunt van het strategisch partnerschap tussen de EU en China dat in 2003 van kracht werd, moeten we werk maken van China's toezeggingen om gunstige voorwaarden te scheppen voor de buitenlandse handel, de rechtsbescherming voor buitenlandse investeringen te verbeteren en de markten voor goederen en investeringen uit de EU open te stellen.

Thomas Mann (PPE-DE). – (DE) Mijnheer de Voorzitter, in de eerste versie van het verslag over de betrekkingen tussen de EU en China dook de naam Tibet niet op. Ik ben de Commissie buitenlandse zaken bijzonder dankbaar dat ze het amendement van mij en mijn collega's uit de intergroep voor Tibet gesteund heeft.

Het verslag schetst de basis en de toekomstige oriëntatie van onze betrekkingen met China en heeft een belangrijke signaalfunctie. Mensenrechten zijn geen bijzaak, maar een uitgangspunt van ons politiek handelen en geenszins een uitdrukking van zogenaamd typisch westers denken. Het gaat niet om ronkende, vrijblijvende, maar loze woorden, maar om de concrete eerbiediging van grondrechten.

In paragraaf 37 heeft Bastiaan Belder een goed compromis gevonden waarin mijn voorstellen zijn verwerkt. Wij veroordelen de ernstige schendingen van de mensenrechten in Tibet, de onderdrukking van de godsdienstvrijheid, willekeurige arrestaties, huisarrest en marteling. Wij keuren de zogenaamde

"patriottische opleidings"-campagnes af. Daarbij worden monniken en nonnen gedwongen te verklaren dat de Dalai Lama een "gevaarlijke separatist" is en Tibet een deel van China.

Wij roepen China op ongehinderd toegang te verlenen tot de ontvoerde Panchen Lama, de op een na hoogste geestelijke autoriteit na de Dalai Lama. Wij ondersteunen de onderhandelingen van de Chinese autoriteiten met de vertegenwoordigers van Zijne Heiligheid nadrukkelijk, ook over echte autonomie van Tibet. In paragraaf 82 roepen we ertoe op de doodstraf af te schaffen en de bescherming van minderheden te versterken.

Ik hoop dat dit Parlement morgen in zal stemmen met deze twee amendementen. Die zijn zo belangrijk voor een volk dat sluipenderwijs van zijn identiteit beroofd wordt. Ik herinner aan het bezoek van de Dalai Lama aan Brussel op 31 mei. Hij heeft toen zowel ontmoetingen gehad met leden van het Europees Parlement als met diverse commissarissen en met de fungerend voorzitter van de Raad, Wolfgang Schäussel. We hopen dat steeds meer leidinggevendenden in China erin zullen slagen hun ideologische ballast af te werpen.

Ana Maria Gomes (PSE). – (PT) Er bestaat niet zoiets als een perfect verslag. Het verslag-Belder bewijst dat nog maar eens, ofschoon het enkele belangrijke, relevante punten bevat. Ten eerste gaat het bijzonder diep in op de mensenrechtensituatie en de politieke, economische, sociale, ecologische en arbeidsproblemen waarmee China kampt en waarvan vooral minderheden zoals de Tibetanen en de Oeigoeren het slachtoffer zijn.

Amnesty International heeft het Finse voorzitterschap onlangs met het oog op de Top EU-China een document doen toekomen waarin de mensenrechtensituatie in het land wordt beschreven. De conclusie luidt dat de schaarse vooruitgang die China tot dusver heeft geboekt onbevredigend is. Dwangarbeiderskampen, internetcontrole, de doodstraf en beperkingen van de godsdienstvrijheid maken deel uit van deze trieste realiteit. Ten tweede wordt in het verslag-Belder de nadruk gelegd op het feit dat China zijn verantwoordelijkheden als permanent lid van de VN-Veiligheidsraad serieus moet nemen.

De Europese Unie acht de soms ronduit dreigende houding van Beijing ten opzichte van Taiwan onaanvaardbaar. China weet evenwel dat het zijn doel kan bereiken met vreedzame middelen, zoals in het geval van Hongkong en Macau, en vooral ook in zijn betrekkingen met Afrikaanse landen. Beijing heeft niet bewezen dat het zich inzet voor duurzame ontwikkeling, democratisering en vrede. Integendeel, het is een van de grootste wapenleveranciers van Soedan, een land waar het regime zich voorbereidt op een nieuwe slachtpartij in Darfur. China importeert op zijn beurt olie uit Soedan.

Het laatste en belangrijkste punt is dat wij in dit verslag herinnerd worden aan het bloedbad op het Tiananmen-plein en dat wordt aangedrongen op de handhaving van het wapenembargo, aangezien de Chinese regering weigert om haar eigen verleden onder ogen te zien. China is nog steeds een land waar mensen worden opgepakt en zomaar verdwijnen terwijl hun familie in het ongewisse wordt gelaten.

Wij zijn niet naïef. Wij zijn ons ervan bewust dat de Europese lidstaten, net zoals de Verenigde Staten en andere landen, ondanks het wapenembargo militaire technologie of technologie voor militaire doeleinden aan China blijven verkopen. Het symbolische en politieke belang van dit embargo blijkt uit het feit dat Beijing koste wat het kost wil dat het wordt opgeheven.

Ik ben van oordeel dat er tussen de Europese Unie en Beijing een zo nauw mogelijke samenwerking tot stand moet komen op alle niveaus en op alle terreinen, onder meer op economisch, politiek, handels- en cultureel gebied. Ik ben echter ook van oordeel dat er klare taal moet worden gesproken. China verdient niet minder. Daarom is het nuttig dat het embargo in stand wordt gehouden totdat het land de noodlottige gebeurtenissen van juni 1989 onder ogen ziet, de wapenexport een halt toeroept en geen steun meer verleent aan regimes die hun volk uitmoorden en verdrukken, zoals in het geval van Soedan en Myanmar.

Het is van vitaal belang dat de Europese Unie het embargo handhaaft, met name nu haar gedragscode nog niet juridisch bindend is. Wij zijn dit verplicht aan de Europese Unie, aan haar waarden en aan de duizenden Chinezen die er weliswaar economisch gezien op vooruit zijn gegaan, maar zich meer dan ooit zorgen maken over het gebrek aan vrijheid en democratie.

Tokia Saïfi (PPE-DE). – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mevrouw de commissaris, China staat vandaag de dag niet langer aan de zijlijn van de wereldeconomie. Via haar nieuwe handelsstrategie moet de Europese Unie dan ook werken aan een evenwichtig partnerschap. Gezien de meest recente

handelsconflicten moet de Europese Unie zich er absoluut sterk voor maken dat de regels van de intellectuele eigendom worden nageleefd en de toegang tot de Chinese markt wordt vergemakkelijkt. Zeker, de opkomst van China als economische supermacht werpt belemmeringen op, maar biedt de Europese Unie ook nieuwe vooruitzichten, mits de internationale handelsregels worden nageleefd.

Het gaat er niet zozeer om protectionistische maatregelen te voorkomen, maar meer om China duidelijk te maken dat het land zich als volwaardig lid van de WTO dient te houden aan de regels van een eerlijke en evenwichtige wereldmarkt. In die zin is het invoeren van antidumpingprocedures of vrijwaringsmaatregelen, beide legitieme instrumenten ter bescherming van de handel, slechts een uitingsvorm van onevenwichtigheden op handelsgebied; dit druist op geen enkele manier in tegen de uitdaging van een rechtvaardiger globalisering.

De nieuwe China-strategie van de Europese Unie zal zich moeten indekken tegen mogelijke beschuldigingen en bewijzen van oneerlijke concurrentie en de toegang voor Europese producenten en exporteurs tot de Chinese markt moeten bevorderen. Parallel daaraan, en om te komen tot een partnerschap dat gebaseerd is op een evenwichtig handelsverkeer, zal Europa de uitdaging van concurrentie, technologische vooruitgang en innovatie moeten aangaan. Mevrouw de commissaris, we moeten zodanig te werk gaan dat China ons even hard nodig heeft als wij China.

Józef Pinior (PSE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, China is een strategische partner voor de Europese Unie en Europa is zich ervan bewust dat China een opkomende macht is op het wereldtoneel.

Tijdens de laatste jaren zijn de betrekkingen tussen China en Europa op tal van terreinen aanzienlijk verbeterd, met name op handelsvlak en op het gebied van de technische en wetenschappelijke samenwerking. Het belangrijkste voorbeeld van strategisch partnerschap is wellicht de samenwerking inzake Galileo, het satellietnavigatieprogramma van de Europese Unie.

De Europese Unie is China's belangrijkste partner en investeerder, terwijl China de op één na grootste handelspartner van de Europese Unie is. Als opkomende economische macht en permanent lid van de VN-Veiligheidsraad draagt China ook een groeiende verantwoordelijkheid voor de internationale veiligheid en de vrede in de wereld. Vanuit dat oogpunt wil ik uw aandacht vragen voor de informatie die Amnesty International aan het Finse voorzitterschap heeft toegezonden met het oog op de Top EU-China die op 9 september aanstaande zal plaatsvinden.

Amnesty International heeft de aandacht gevestigd op de schending van de mensenrechten in China. In de informatie wordt gewag gemaakt van het gebruik van de doodstraf, "heropvoeding" door dwangarbeid, willekeurige arrestatie en opsluiting, foltering en vervolging van mensenrechtenactivisten en het gebrek aan persvrijheid in dat land.

Amnesty International brengt tevens het probleem van de wapenverkoop van China aan Soedan ter sprake als voorbeeld van een buitenlands beleid dat in strijd is met de fundamentele mensenrechten van de moderne wereld. De Europese Unie mag zich niet beperken tot een strategisch partnerschap met China; zij moet tevens alles in het werk stellen om de Chinese autoriteiten ertoe aan te zetten de politieke en persoonlijke vrijheden binnen het Chinese systeem te vergroten en zich te houden aan de grondwet en de internationale verdragen die zij ondertekend hebben.

Tunne Kelam (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, bij het aangaan van een partnerschap met een dictatuur is het van cruciaal belang om een geloofwaardig evenwicht te vinden tussen economische en strategische belangen enerzijds en democratische waarden anderzijds. In dit verslag wordt over dat laatste ernstige bezorgdheid uitgesproken, en dat is terecht. In feite moeten we de realiteit onder ogen zien dat intensievere economische betrekkingen niet geresulteerd hebben in enige wezenlijke vooruitgang op het gebied van de rechtsstaat.

Ook leert de ervaring ons dat het uiten van bezorgdheid over de mensenrechten alléén geen enkele invloed heeft op dictaturen. Daarom moet onze boodschap voor de Top EU-China zijn dat er geen automatische vooruitgang in de economische betrekkingen zal komen zonder wezenlijke vooruitgang op het gebied van de rechtsstaat. De EU bevindt zich als grootste handelspartner van China in een positie om de leiders van China te dwingen een begin te maken met het doorvoeren van echte democratische hervormingen.

Ik heb een paar opmerkingen. De economische betrekkingen zelf moeten ook evenwichtig zijn. In China vindt op grote schaal vervalsing van EU-merken plaats, de concurrentie wordt verstoord en intellectuele

eigendomsrechten worden genegeerd. De lidstaten van de EU importeren naar alle waarschijnlijkheid grote hoeveelheden goederen die zijn gemaakt door gevangenen in laogai-martelkampen. Dat is een morele schande.

In de tweede plaats is er de kwestie-Tibet. De EU moet het tot een van haar prioriteiten maken om erop aan te dringen dat China Tibet culturele en religieuze autonomie geeft en ook een dialoog met de Dalai Lama start. Tibet wordt door de organisatie Freedom House gezien als een van de twee gebieden in de wereld, samen met Tsjetsjenië, waar de situatie het slechtst is. De EU moet benadrukken hoe ernstig zij dit opvat door een speciale vertegenwoordiger voor Tibetaanse zaken aan te stellen.

Op de derde plaats is er de kwestie-Taiwan. Het beleid ten aanzien van Taiwan en China moet uitgaan van volledige eerbiediging van de democratische keuzen van de 23 miljoen inwoners van Taiwan. We moeten er ook op aandringen dat Peking Taiwan toestaat een praktische samenwerking met de Wereldgezondheidsorganisatie en andere internationale organisaties aan te gaan.

Paul Rübzig (PPE-DE). – *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, commissaris Ferrero-Waldner, geachte dames en heren, in de wereld is Europa het gebied met de grootste koopkracht en dat spreekt voor zich. Wij zijn een aantrekkelijke markt voor Chinese producenten en wij zijn een goede inkomstenbron voor de Chinese werknemers. We zitten in een win-winsituatie. Door lage inkooprijzen en een loonsituatie die niet overeenkomt met de onze kunnen onze consumenten betaalbare producten kopen en anderzijds hebben de Chinezen honderden miljarden tot hun beschikking om op hun beurt producten van ons te kopen.

Het gaat er dus om dat we onze markten voor elkaar openstellen, de contingenten afbouwen en de invoerrechten verlagen, wat aan beide kanten tot een win-winsituatie leidt. Onderwerpen als energie en Kyoto liggen mij als woordvoerder van de PPE-DE-Fractie voor energiekwesties bijzonder na aan het hart. Op het gebied van steenkool speelt China een uiterst cruciale rol: 75 procent van de energie wordt er met steenkool opgewekt en, collega Brok, slechts 1 procent met kernenergie. Dus moeten we roeien met de riemen die we hebben. Voor die 75 procent is nu heel veel technologie nodig om met betrekking tot Kyoto en de algemene tenuitvoerlegging ervan tot een gemeenschappelijke noemer te komen.

Hier liggen voor beide zijden grote kansen, en dat geldt eveneens voor het gebruik van waterkracht. China beschikt op dat punt over enorme mogelijkheden: wereldwijd heeft waterkracht in China het grootste aandeel. Hier liggen nog vele andere bronnen die in de toekomst aangeboord kunnen worden. Ook het aardolieverbruik, dat momenteel ongeveer 5,5 procent van het mondiale verbruik uitmaakt, zal in de toekomst sterk stijgen. Op dit moment komt 40 procent van de extra vraag naar olie uit China.

We kunnen zien dat energie een centrale uitdaging is en ik wil de commissaris verzoeken dit op de top op gepaste wijze ter sprake te brengen.

Elmar Brok (PPE-DE). – *(DE)* Mijnheer de Voorzitter, ik heb een aantal korte opmerkingen. Op de eerste plaats wil ik de voorzitter van de commissie en de rapporteur bedanken. Ten tweede wil ik de commissaris bedanken voor haar aanwezigheid in de plenaire vergadering vanmiddag en vanavond, terwijl anderen hier niet zijn: ze wachten op een bliksembezoek van de Iraanse onderhandelaars en hebben daarom geen tijd voor dit Parlement.

Ten derde: de aanstelling van een speciale vertegenwoordiger hebben we in de commissie afgewezen, omdat een speciale vertegenwoordiger niet te controleren valt. Zo iemand is duur en bovendien is er al een wildgroei aan speciale vertegenwoordigers die niemand kan controleren. Daarom is het mijns inziens belangrijk dat we in het kader van de Commissie oplossingen vinden.

Ik ben voor steun aan Tibet en aan zijn culturele identiteit, maar we moeten de Commissie niet verzwakken; zij is bevoegd voor mensenrechtenkwesties. Een speciale vertegenwoordiger zou onder de Raad vallen zodat het Europees Parlement hem vanwege de juridische verhoudingen niet zou kunnen controleren. Daarom zijn wij het inhoudelijk wel met u eens, maar de methode wijzen we af.

Benita Ferrero-Waldner, lid van de Commissie. – *(EN)* Mijnheer de Voorzitter, dit debat heeft plaatsgevonden op een goed moment en het heeft mij veel stof tot nadenken verschaft voor de Top EU-China in Helsinki. Ik wil daaraan toevoegen dat verreweg de meeste onderwerpen die vanavond aan de orde zijn gekomen duidelijk ook op de agenda van de top komen te staan en ik zal u daarvan verslag doen.

Ik wil een algemene opmerking maken over de relatie tussen handel en mensenrechten, die een centraal thema vormt van dit verslag. Ik ben er niet zeker van of het wenselijk of haalbaar is om specifieke verbanden te leggen, maar ik zou zeggen dat er onvermijdelijk een verband bestaat tussen deze twee zaken, aangezien de openstelling van China voor een groot deel berust op de toetreding van het land tot de WTO, die afgezien van vaak genoemde en belangrijke zaken als intellectuele eigendomsrechten ook een grondige revisie van het Chinese rechtssysteem met zich meebrengt, waarbij het accent op de rechtsstaat ligt. Het moet gezegd dat er wezenlijke vooruitgang is geboekt. Dat is van essentieel belang om verder te komen in heel veel van de mensenrechtenkwesties die vandaag besproken zijn en dat gebeurt zelfs bijna onzichtbaar.

Ik wil graag terugkomen op een aantal specifieke punten die vanavond ter sprake zijn gekomen. Ten eerste, over Tibet, we delen de zorgen van het Europees Parlement met betrekking tot de mensenrechtensituatie in Tibet en in het bijzonder tot het behoud van de culturele, religieuze en linguïstische identiteit van het Tibetaanse volk. We hebben de kwestie-Tibet regelmatig aan de orde gesteld in het kader van de bilaterale dialoog tussen de EU en China over de mensenrechten, ook op het hoogste politieke niveau, onder meer tijdens topontmoetingen. Als onderdeel van dit algemene beleid ten aanzien van Tibet vragen we al vele jaren om het instellen van een rechtstreekse dialoog tussen de Dalai Lama en de Chinese autoriteiten, aangezien dat de enige realistische manier is om een vreedzame en permanente oplossing voor deze kwestie te vinden. We hebben dan ook kennis genomen van de besprekingen tussen de gezanten van de Dalai Lama en vertegenwoordigers van China.

Dan kom ik nu op Taiwan. We zijn altijd consistent geweest en hebben er altijd bij beide partijen op aangedrongen dat zij hun geschillen oplossen door middel van een vreedzame dialoog. In dat kader hebben we recentelijk ook enkele positieve ontwikkelingen gezien. We moeten erkennen dat er nieuwe Chinese initiatieven zijn om de gesprekken met Chinese en Taiwanese oppositieleiders weer op gang te brengen. De vluchten over de Straat van Taiwan zijn weer hervat, maar er is ook een allesomvattende dialoog met alle partijen in Taiwan nodig. Dat is belangrijk.

Ik wil ook iets zeggen over onze bilaterale betrekkingen en de relatie met de Verenigde Staten van Amerika. Zoals de heer Lambsdorff heeft gezegd, is het belangrijk om met de VS over gezamenlijke punten van zorg met betrekking tot China te spreken, bijvoorbeeld over open markten en de mensenrechten, omdat we ten aanzien van China meer kunnen bereiken als we samenwerken. Het is echter ook duidelijk dat een strategische dialoog met de VS, die we op officieel niveau voeren, niet betekent dat we het overal mee eens hoeven te zijn.

Met betrekking tot het aloude punt van het wapenembargo is het waar dat we bereid zijn om naar een mogelijke opheffing van het embargo toe te blijven werken, op basis van onze gezamenlijke verklaring van 2004, de Top EU-China en de daaropvolgende conclusies van de Europese Raad. Tegelijkertijd hebben we bij China nooit enige twijfel laten bestaan over het belang van vooruitgang op het gebied van de mensenrechten voor het scheppen van een klimaat dat positiever is voor het opheffen van het embargo. We hebben ook duidelijk gemaakt dat we vastbesloten zijn ervoor te zorgen dat een eventueel opheffen van het embargo op een zodanige wijze zal gebeuren dat het niet zal leiden tot een substantiële verandering van het strategisch evenwicht in de Aziatische regio en dat we volledig rekening zullen houden met de nationale veiligheid van de landen waarmee we bevriend en verbonden zijn. Dus ook dit is weer een punt dat bijzonder belangrijk is.

Met betrekking tot het specifieke en belangrijke punt van de schoenen wil ik zeggen dat de Commissie op 30 augustus een voorstel heeft aangenomen om antidumpingheffingen in te voeren voor bepaalde leren schoenen uit China en Vietnam. Op grond van de bevinding dat er inderdaad sprake is van dumping en dat producenten uit de EU daar schade van ondervinden, hebben we een heffing van 16,5 procent voor China en van 10 procent voor Vietnam voorgesteld voor bepaalde leren schoenen. Dit voorstel gaat nu naar de lidstaten, die een maand de tijd hebben om te besluiten of ze dit voorstel willen aannemen. Dat is de situatie op dit moment.

Wat betreft de sectorale dialogen: mijn diensten verzorgen regelmatig updates, die op onze website te vinden zijn. Een nieuwe update zal binnenkort beschikbaar komen.

Ik wil afsluiten met twee algemene opmerkingen. Nogmaals, zoals ik aan het begin ook heb gezegd, wij zetten ons in voor de mensenrechten, voor sociale en economische rechten, en met name voor de vrijheid van meningsuiting, godsdienst en vereniging en de bescherming van de rechten van minderheden. Ik moet ook zeggen dat de doodstraf een van die kwesties is die voortdurend aan de orde worden gesteld. En ook wil ik nogmaals benadrukken wat ik eerder heb gezegd over Falun Gong.

Tot slot, als antwoord op de bijdrage van de heer Brok en zoals ik aan het begin heb gezegd, moet China een verantwoordelijk lid van de internationale gemeenschap worden, maar meer dan zomaar een belanghebbende partij: het moet een land zijn dat positieve bijdragen levert en zich actief opstelt. Als lid van de Veiligheidsraad is het een zeer belangrijk lid van de internationale gemeenschap. Dit alles zal uitgebreid aan de orde komen in onze mededeling, die in het najaar gepubliceerd wordt.

(Applaus)

De Voorzitter. Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen om 12.00 uur plaats.

15. Milieukeureregelingen voor visserijproducten (debat)

De Voorzitter. Aan de orde is het verslag (A-0219/2006) van Carmen Fraga Estévez, namens de Commissie visserij, over de mededeling van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement en het Europees Economisch en Sociaal Comité, getiteld "Aanzet tot een debat over een communautaire aanpak van milieukeureregelingen voor visserijproducten" (2005/2189(INI)).

Carmen Fraga Estévez (PPE-DE), rapporteur. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, als rapporteur van dit verslag wil ik in de eerste plaats wijzen op de onmiskenbare rol die een geloofwaardig etiket of keurmerk, naast andere mogelijke maatregelen, kan spelen in ons streven een duurzame visserij te garanderen.

Desondanks ligt deze kwestie al sinds de jaren negentig bij de Europese Commissie op tafel zonder dat tot nu toe iemand besloten heeft er iets mee te doen. Inmiddels spelen particuliere oprichters van milieukeureregelingen voor de visserij handig in op een markt die veel gevoeliger is geworden voor milieukwesties. Gevolg is dat de consument, in het gunstigste geval, door de bomen het bos niet meer kan zien en dat het hele systeem hoogstwaarschijnlijk in diskrediet is geraakt. Immers, als een product een meerwaarde kan krijgen door er een milieuetiket op te plakken, zonder dat dit hoeft te worden aangetoond, dan ligt de weg naar fraude open.

Ik ben een van degenen die de Commissie bij herhaling heeft herinnerd aan de noodzaak deze kwestie zo snel mogelijk op te pakken. Vandaar de teleurstelling van velen toen de Commissie uiteindelijk deze mededeling publiceerde: een document dat inhoudelijk bijna niets voorstelt, waarin het onderwerp niet wordt geanalyseerd, totaal geen toezeggingen worden gedaan en dat criteria noch richtsnoeren bevat.

Het behoeft geen betoog dat voor het bereiken van dit resultaat minder dan tien jaar ook wel had volstaan en dat de Commissie in het geheel niet opgewassen was tegen de realiteit van de aantrekkelijke markt van de milieukeureregeling en de talrijke particuliere belangen die deze markt in stand houden. Sommige daarvan verdienen alle lof, maar vele andere niet.

Ik wil in dit verband in herinnering roepen dat toen de vorige commissaris, de heer Fischler, ter gelegenheid van zijn afscheid voor de Commissie visserij verscheen, hij bekende dat hij tijdens zijn mandaat een taak niet had kunnen afmaken, namelijk de kwestie van de milieukeureregeling, en wel, zoals hij zelf zei, "vanwege de druk die van allerlei zijden werd uitgeoefend". Daarbij komt dat het ongetwijfeld veel complexer is dan het op het eerste gezicht lijkt om duidelijk aan te geven aan welke criteria moet worden voldaan om een visserijproduct duurzaam te noemen. Het is echter hoog tijd dat we nu aan de slag gaan, want andere partijen zijn al bezig om dat voor ons te doen, en vele doen dat louter uit eigen belang.

De Commissie staat overigens niet alleen voor deze taak. Ze kan al terugvallen op de richtlijnen die zijn uitgevaardigd door de Voedsel- en landbouworganisatie van de VN (FAO), en op debatten die zijn gevoerd in allerlei internationale fora, waaronder de Wereldhandelsorganisatie. Verder hebben ook overheden, ngo's, particuliere bedrijven en vissers een bijdrage geleverd door hun standpunt kenbaar te maken.

Via dit verslag, met de diverse, uiterst waardevolle bijdragen van een groot aantal collega's – waaronder die van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid –, draagt ook het Europees Parlement bij tot de vaststelling van richtsnoeren waarmee consumenten, politici en de visserijsector zich beter kunnen inzetten voor een duurzaamheid van visbestanden.

In algemene zin menen wij dat een communautaire milieukeurregeling dient te worden afgestemd op de reeds bestaande richtsnoeren van internationale organen, dat een dergelijke regeling tot geen enkele vorm van discriminatie mag leiden en geen handelsbelemmeringen mag opwerpen – zeker niet voor de minst ontwikkelde landen – en dat zij een wapen in de strijd tegen de illegale visserij moet vormen door de afzet van illegale vangsten onmogelijk te maken.

Wat de werking van de regeling binnen de Unie betreft, is de Commissie visserij van mening – nog los van de vraag of er een of meer, altijd vrijwillige, keurregelingen kunnen bestaan – dat het systeem op zichzelf moet staan en dat de Europese Unie het moet bevorderen. De Unie moet vaststellen aan welke normen de werking moet voldoen, en garanderen dat de accreditatie- en certificeringsinstanties in alle controlefasen, van visser tot consument, onafhankelijk zijn. Daarnaast moet zij de transparantie en nauwkeurigheid van de informatie garanderen.

Verder verzoeken we de Commissie om binnen een half jaar met een mededeling te komen over de minimumvereisten en richtsnoeren waaraan een communautaire milieukeurregeling voor visserijproducten moet voldoen. Ik zou daaraan de vraag willen toevoegen of de Commissie uiteindelijk kiest voor de benaming milieukeur of voor een andere aanduiding, en waarom. Ten slotte dringen we er bij haar op aan rekening te houden met de overwegingen van dit Parlement.

Joe Borg, lid van de Commissie. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ik de rapporteur, mevrouw Fraga Estévez, en met haar de Commissie visserij en mevrouw Ries en de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid bedanken voor een constructief verslag over een communautaire aanpak van het vraagstuk van de milieukeurregelingen voor visserijproducten. Ik ben verheugd over de grote belangstelling die zij hebben getoond voor de mededeling van de Commissie. Het verslag is een passende en waardevolle bijdrage aan het debat over milieukeurregelingen. Het bevat veel elementen en ideeën die zullen helpen om het debat naar een hoger plan te tillen.

De Commissie hecht inderdaad groot belang aan de ontwikkeling van een consistent beleid op het terrein van milieukeurregelingen en een consistente integratie van de milieuproblematiek in het gemeenschappelijk visserijbeleid. Samen met andere acties die de Commissie voorstelt, zoals de toepassing van het concept duurzaamheid, wat zal leiden tot duurzamere opbrengsten, of het bevorderen van milieuvriendelijker visserijmethoden, zie ik milieukeurregelingen als een aanvullend instrument voor een milieuvriendelijker visserijbeleid. Tegelijkertijd zijn ze in het belang van zowel de consumenten als de bedrijfstak.

Ik wil de heer Morillon bedanken voor zijn beschrijving van milieukeurregelingen als een positieve sanctie die duurzaam gedrag stimuleert. Milieukeurregelingen vormen een relatief nieuwe aanpak van het duurzaam visserijbeheer. Deze aanpak is gebaseerd op vrijwilligheid en participatie, waarbij de vissers in de toekomst, binnen de grenzen van de wettelijke normen, vereisten kunnen vaststellen en uitvoeren. Een dergelijke aanpak op basis van vrijwilligheid is ook op andere terreinen toegepast, met name op het gebied van de voedselveiligheid, met het opleggen van het HACCP-systeem, en is zeer succesvol gebleken. Ik dank u voor uw steun voor die aanpak.

Het doet me genoeg te kunnen constateren dat de Commissie en het Parlement dezelfde opvattingen hebben over de algemene doelstellingen van milieukeurregelingen, over de beginselen en kenmerken die geloofwaardige regelingen zouden moeten omvatten en over de noodzaak om een complexe en op dit moment nogal anarchistische situatie op een goede manier aan te pakken. Traceerbaarheid, transparantie, een solide wetenschappelijke basis en certificering door een derde partij zijn van essentieel belang. Ik zie deze punten als noodzakelijke voorwaarden die zullen helpen om een succes te maken van de milieukeurregelingen en zullen bijdragen aan de duurzaamheid van de visserij.

In de Commissie hebben we gekozen voor het op gang brengen van een debat over de juiste aanpak in plaats van dat we te vroeg met voorstellen voor operationele maatregelen zouden komen. Ik begrijp dat velen van u vinden dat de Commissie assertiever had moeten zijn. Ik ben er echter van overtuigd dat we op een verstandige manier te werk zijn gegaan.

Dankzij de originaliteit van de aanpak, het ambitieuze doel dat we hebben gesteld en de controverse die een onderwerp als dit altijd oproept, zou het prematuur geweest zijn als we al in juni vorig jaar met een operationeel voorstel waren gekomen. Ik verzeker u dat onze keuze om eerst een debat aan te zwengelen een succes is gebleken. Het heeft de uitwisseling van ideeën en relevante ervaringen door alle betrokken partijen vergemakkelijkt en versneld. Als gevolg daarvan hebben we nu een betrouwbaar en bijna volledig beeld van de situatie, waarop we verdere communautaire actie kunnen baseren.

De actieve deelname van de Gemeenschap aan het FAO-debat heeft ons een voorsprong gegeven, en door het aanzwengelen van het debat en onze deelname aan de vruchtbare uitwisseling van ideeën hebben we onze leidende positie op dit punt versterkt.

De definitie van het begrip duurzaamheid ligt aan de basis van het hele debat. Veel van de betrokken partijen hebben geïnformeerd naar de geldende criteria. Als reactie hierop heeft het directoraat-generaal Visserij een werkgroep van onafhankelijke deskundigen ingesteld om met dat onderwerp aan de gang te gaan. Deze werkgroep van deskundigen heeft zijn werkzaamheden bijna afgerond. Op basis van dat werk zal de Commissie richtsnoeren opstellen voor het opzetten van milieukeureregelingen en een lijst van minimumvereisten voorstellen waaraan particuliere milieukeureregelingen kunnen worden getoetst.

Ik heb kennis genomen van het verzoek in de resolutie om binnen zes maanden een mededeling aan de Raad en het Parlement te presenteren. Ik heb geen moeite om daarmee akkoord te gaan. De voorstellen van de Commissie moeten op dit moment echter nog wel vorm krijgen.

Wanneer we kijken naar de bredere context, denk ik dat het beter is dat ik naar het Parlement terugkom wanneer het hele raadplegingsproces is afgerond. Dan kunnen we de volgende discussies en raadplegingprocedures grondig doornemen: een tweede raadpleging van de belanghebbenden, te houden voor het einde van dit jaar, die een goede gelegenheid biedt om ideeën te verzamelen over de toekomstige richtsnoeren; de verdere discussies die de komende maanden in de Raad zullen plaatsvinden en die de afsluiting zullen vormen van de huidige fase in het debat; en ook nog het rapport van de deskundigengroep, dat de basis zal vormen voor de operationele bepalingen die dan in de loop van volgend jaar gepresenteerd kunnen worden.

Dit alles zal ons een verdere kans geven om op een meer geconsolideerde en geïnformeerde basis over de toekomstige aanpak van milieukeureregelingen door de Commissie te spreken. Dat hele proces moet leiden tot het aannemen van specifieke en concrete besluiten.

Met betrekking tot de amendementen 1 en 2 is de Commissie van mening dat milieukeureregelingen een instrument vormen dat zal bijdragen tot een duurzamer exploitatie van visbestanden en het vergroten van de effectiviteit van het gemeenschappelijk visserijbeleid.

Met betrekking tot amendement 3 wijst de Commissie nogmaals op een aantal van de voordelen van de derde optie, vaststelling van minimumvereisten voor vrijwillige milieukeureregelingen, zoals vermeld in de mededeling van de Commissie.

Ik dank u voor dit verslag en het bredere debat over milieukeureregelingen. Ik heb er alle vertrouwen in dat we aan het eind van dit proces over een goede basis voor milieukeureregelingen kunnen beschikken die we in de praktijk kunnen brengen en die verstrekkende en positieve effecten zullen hebben.

Frédérique Ries (ALDE), *rapporteur voor advies van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, om te beginnen wil ik onze rapporteur, mevrouw Fraga Estévez, feliciteren met de kwaliteit van haar zeer genuanceerde verslag, waarin goed tot uitdrukking komt hoe ingewikkeld deze materie is. De algemene doelstelling is om de sector ertoe te bewegen over te gaan op vangstmethoden die meer recht doen aan de doelstellingen van duurzame ontwikkeling op economisch, sociaal en milieuterrein.

We kunnen immers niet om de feiten heen: de overbevissing, de uitputting van de visbestanden, raakt 25 procent van de soorten, waarbij de situatie voor sommige van die soorten nu al uiterst verontrustend is. Als we alleen al naar kabeljauw kijken: de bestanden zijn inmiddels nog maar een derde van wat door de wetenschappelijke deskundigen als minimum wordt geadviseerd om uitsterving te voorkomen. De prioriteiten in het advies van de Commissie milieubeheer moeten dan ook tegen deze achtergrond worden gezien. Wij zien niet zoveel in de optie waar de Commissie in dit debat de voorkeur aan geeft, namelijk de vaststelling van minimumvereisten – zoals de commissaris nog eens heeft gezegd – voor milieukeureregelingen.

Onze keuze getuigt van meer ambitie: één uniforme en centrale etikettering, met als essentiële criteria transparantie, het facultatieve karakter van het programma, toegankelijkheid en geloofwaardigheid; de rapporteur heeft dit benadrukt. Het welslagen van dit initiatief hangt inderdaad ook af van de doeltreffende raadpleging van de betrokkenen in de sector, maar uiteindelijk is het vooral de keuze van de consument die bepalend is voor dat succes. Wat die uniformiteit aangaat spreekt de visafdeling van een supermarkt boekdelen, heb ik gemerkt: "beschermt de zee", "ondersteunt de duurzame visserij", "milieuverantwoord wissel", enzovoorts. Er zijn erg veel claims naast elkaar, wat alleen maar verwarring zaait.

Als er nóg meer etiketten bijkomen, dreigen we ons doel voorbij te schieten. De consument zal zich niet langer aangesproken voelen, geen aandrang meer voelen om die op betere informatie gebaseerde keuze te maken die wij wensen. Dan zullen we onze doelstelling, het creëren van een deugdzame in plaats van een vicieuze cirkel, niet hebben weten te bereiken. Ik onderschrijf dan ook de conclusies van mevrouw Fraga Estévez en hoop dat de Commissie zich eindelijk serieus zal buigen over de analyse en de gevolgen van de voorgestelde opties, en rekening zal houden met onze aanbevelingen in de komende fasen van dit proces.

Iles Braghetto, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, waarde collega's, wat betekent duurzame visserij? Hoe lukt het de talrijke keurmerken die er momenteel zijn de visserij te beschermen en ervoor te zorgen dat wij de visserij duurzaam kunnen noemen?

Volgens het verslag moet de Europese Unie de wildgroei aan verschillende milieukeurmerken remmen en garanderen dat er een communautair systeem wordt ingesteld dat op dezelfde fundamentele beginselen en vereisten is gebaseerd.

Wij staan achter die keuze, maar eerst en vooral moet benadrukt worden dat de invoering van een milieukeurregeling grote gevolgen zal hebben voor de productie in de hele sector. We moeten ten eerste een debat met de betrokkenen in de sector op gang brengen en verder ontwikkelen om zorgvuldig te beoordelen wat de consequenties voor de sector zijn van de besluiten die met het oog op deze keurregeling genomen worden.

Ten tweede moeten we rekening houden met de specifieke eigenschappen en kenmerken van de kustgebieden waarin het systeem zal worden toegepast. Anders gezegd: de normen en voorschriften zullen moeten worden aangepast aan de realiteit van het ecologische, sociaaleconomische en milieusysteem ter plaatse.

Ten derde moet de toepassing van het keurmerk enerzijds worden ondersteund door sociaaleconomische activiteiten die erop gericht zijn de betrokkenen in de sector aan te moedigen mee te doen met de vrijwillige regeling en anderzijds door voorlichtingscampagnes voor consumenten.

Tot besluit moeten we erop letten dat de tenuitvoerlegging van een milieukeurmerk voor visserijproducten volledig geïntegreerd wordt in de erkende kwaliteitssystemen die al van kracht zijn, zodat overlapping of tegenstrijdigheden tussen wetgevingen worden voorkomen, er geen verwarring onder consumenten wordt gezaaid en er synergieën worden gecreëerd tussen de verschillende systemen, wat weer besparingen kan opleveren.

Rosa Miguélez Ramos, *namens de PSE-Fractie*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mevrouw Fraga feliciteren met het interessante verslag dat wij hier vandaag in dit Parlement bespreken.

Grondig onderzoek naar de voorkeuren en houdingen van de consument is voor iedere bedrijfstak, en natuurlijk ook voor de visserijsector, een elementaire noodzaak. Als gevolg van andere leefgewoonten en nieuwe technologieën besteedt de Europese consument steeds meer aandacht aan gezondheid en milieu.

Een van de beste manieren van voorlichting is etikettering, die daarom helder en begrijpelijk moet zijn, en de juiste informatie moet geven. Ik ben dan ook blij dat de Commissie een begin maakt met dit debat over etiketteringssystemen voor visserijproducten om de Europese benadering van deze kwestie te bepalen.

Het steeds grotere belang dat de consument hecht aan duurzame ontwikkeling heeft in ieder geval geleid tot een verontrustend groot aantal particuliere keurmerken, dat niet onderworpen is aan enig extern toezicht. Die situatie kan ondermijnend werken voor de oorspronkelijke opzet van de Commissie: de waarborging van een milieuvriendelijk vangst- en verwerkingssysteem. Als er extra informatie over de duurzaamheid van het product wordt geboden, dan moet, zoals de rapporteur terecht opmerkt, de onafhankelijkheid van de toezichhoudende en accrediterende instantie zijn gegarandeerd.

Ik sluit me in dit verband aan bij de heer Alberto López, directeur-generaal Visserijstructuur en -markten in Spanje, die zei dat we moeten voorkomen dat milieukeurmerken inhoudelijk uiteindelijk weinig meer voorstellen. Als de etikettering niet beantwoordt aan uniforme, geaccrediteerde parameters, is het enige wat we bereiken dat iedereen dat niveau haalt; er wordt dan wel geharmoniseerd, maar niet om inhoudelijke redenen maar louter uit commercieel belang. Het zal dan ook geen verwondering wekken dat ik blij ben met het initiatief van de Voedsel- en landbouworganisatie van de VN om alle

milieukeurmerken te controleren teneinde na te gaan welke technisch en wetenschappelijk zijn onderbouwd en teneinde te zorgen voor samenhang en harmonisering.

De Commissie visserij deelt de doelstellingen van de Europese Commissie, zoals duurzaamheid en de noodzaak van een Europees optreden op dit gebied.

Elsbeth Attwooll, *namens de ALDE-Fractie.* – (EN) Mijnheer de Voorzitter, ik wil mevrouw Fraga Estévez feliciteren met een weloverwogen verslag. Het geeft duidelijk aan waar de cruciale knelpunten liggen en levert een belangrijke bijdrage aan het debat over die knelpunten.

Van de amendementen steunen we alleen amendement 2, aangezien wij van mening zijn dat aan de amendementen 1 en 3 voldoende tegemoet wordt gekomen met de bestaande tekst.

Het is duidelijk dat welk systeem we ook ontwikkelen, het een vrijwillig systeem moet zijn, in de zin dat bedrijven moeten kunnen kiezen of ze willen meedoen of niet. Ook moet het rekening houden met de behoefte aan andere soorten keurmerken, zoals kwaliteitskeurmerken. Desondanks wordt in het verslag terecht aandacht gevraagd voor de problemen die ontstaan als er niet meer gedaan wordt dan het vaststellen van minimumcriteria voor vrijwillige regelingen.

Volgens de normen van de FAO moet er een dimensie van publiek eigendom bestaan. Dat vereist op zijn minst een bepaalde vorm van onafhankelijk toezicht.

Om al deze redenen zijn wij van mening dat de totstandbrenging van één enkele communautaire milieukeurregeling nadere bestudering verdient. Daaraan zijn natuurlijk potentiële voor- en nadelen verbonden, maar het moet mogelijk zijn om een systeem te bedenken dat zowel onderscheid maakt tussen de verschillende soorten vis als de verschillende producten, maar dat niet omslachtig of bureaucratisch is.

Hoe de keuze uiteindelijk ook uitvalt, ik zou persoonlijk, als consument in plaats van als wetgever, willen pleiten voor het gebruik van een duidelijk herkenbaar gemeenschappelijk symbool, vergelijkbaar met het huidige CE-keurmerk, dat gebruikt wordt bij producten waarvoor geharmoniseerde regels met betrekking tot de gezondheid en veiligheid bestaan. We hopen dat het Parlement overweldigende steun zal geven aan het verslag en we zien uit naar een snelle en goede uitkomst.

Carl Schlyter, *namens de Verts/ALE-Fractie.* – (SV) Mijnheer de Voorzitter, ik dank mevrouw Fraga Estévez voor haar goede en zeer evenwichtige verslag.

Het is verkiezingstijd in Zweden. Een van de verkiezingskwesties is het kabeljauwtekort. De kiezers vragen mij: "Hoe moet ik op ethisch verantwoorde wijze vis eten?" Deze week nog heb ik ze een tekst van zes pagina's uitgereikt met aanbevelingen inzake dit specifieke thema. Er is een etikettering nodig die voor iedereen begrijpelijk is, zodat we met een gerust geweten naar huis kunnen gaan en goede vis kunnen eten. Wie vis met een milieukeurmerk koopt, wil er ook zeker van zijn dat het bewuste bestand niet bedreigd is. Als de laatste kabeljauw wordt opgegeten, ook al is die gevangen met zeer goed vistuig, op correcte wijze en onder de juiste omstandigheden, dan blijft het toch de laatste kabeljauw. Dat is nadrukkelijk geen duurzaam milieubeleid. Ik hecht dan ook belang aan amendement 2, omdat daarin wordt benadrukt dat op bedreigde soorten onmogelijk op ecologisch verantwoorde wijze kan worden gevestigd, juist omdat ze bedreigd zijn.

Ik wil met nadruk wijzen op twee zaken in het verslag van mevrouw Fraga Estévez. Onafhankelijke controle, waarover in paragraaf 6 wordt gesproken, is zeer belangrijk voor de geloofwaardigheid. Bovendien is het heel belangrijk dat we het op de een of andere manier makkelijker maken om met een keurmerk voor kleinschalige visserij te komen. Dat kan een concurrentievoordeel voor de kleinschalige visserij betekenen. Daarom moeten we ervoor zorgen dat de kleinschalige visserij daarvan kan profiteren en een eerlijke concurrentiepositie krijgt.

Pedro Guerreiro, *namens de GUE/NGL-Fractie.* – (PT) Ook ik wil mevrouw Fraga Estévez bedanken voor haar verslag. De eerste kwestie die in dit verslag wordt aangesneden is de vraag of er werkelijk behoefte bestaat aan de invoering van een milieukeurregeling voor visserijproducten en of een dergelijke regeling een toegevoegde waarde geeft aan het product en tegelijkertijd ook voordelen voor de consument oplevert.

De rapporteur onderstreept terecht dat, overeenkomstig verordening (EG) nr. 2371/2002, alle visserijactiviteiten die binnen de Europese Unie worden uitgevoerd per definitie duurzaam zouden

moeten zijn, aangezien zij moeten voldoen aan de geldende communautaire bepalingen. Daarom zal alle vis die op grond van de voornoemde bepalingen gevangen is voorzien worden van een etiket. Immers, het etiketteren van visserijproducten op grond van andere criteria dan die welke in de bestaande visserijwetgeving vervat zijn, kan leiden tot onderlinge discriminatie van producenten. Daarom zijn wij van oordeel dat de invoering van een milieukeurregeling een positieve stap is. Deze methode, die ook wordt gehanteerd in de landbouw, de aquacultuur en de voedselverwerkingsindustrie, zorgt ervoor dat allerlei kwesties die te maken hebben met het milieu en de voedselveiligheid op correcte wijze worden aangepakt. Het milieu-etiketteringsprogramma zou tevens kunnen worden toegepast op alle ingevoerde producten die voldoen aan de communautaire bepalingen voor visserijproducten.

Een andere vraag is of de invoering van een dergelijk etiket op communautair niveau te verkiezen is boven de talrijke labels die er thans op de markt zijn. Zoals hier al eerder is gezegd, is het gevaar groot dat de bestaande labels de consument misleiden. Bovendien zijn zij vaak niet meer dan het resultaat van een marketingstrategie van een bepaald bedrijf, zonder dat daaraan een officiële certificering gekoppeld is.

Wij zijn van oordeel dat de invoering van een communautair etiketteringssysteem te complex, te bureaucratisch en te restrictief is voor zowel de visserijorganisaties als de lidstaten. Daarom pleiten wij voor de oprichting van een officieel certificeringskader waarbij de autoriteiten van de lidstaten rechtstreeks betrokken zijn. Dat is de juiste manier om de regels voor deze kwestie vast te stellen en een einde te maken aan het huidige rechtsvacuüm.

Met betrekking tot de mogelijke toegevoegde waarde die dit soort labels kunnen opleveren, zijn wij van oordeel dat zij op zodanige wijze in de waardeketen moeten worden ingepast dat zij de inspanningen en investeringen van de producenten belonen zonder de belangen van de consument te schaden.

James Hugh Allister (NI). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, het principe van milieukeurmerken is goed. Het gevaar is echter dat wanneer de bureaucratie van de Europese Unie aan het werk gaat, met alle administratieve rompslomp van dien, het systeem wel eens onhandelbaar, buitensporig belastend en zeer duur zou kunnen uitvallen. De visserijsector heeft al genoeg te lijden onder alle EU-bepalingen en -restricties. De EU moet hoogstens minimumvereisten vaststellen waaraan vrijwillige milieukeurregelingen moeten voldoen. Daarom moet ik afstand nemen van degenen die voorstander zijn van één enkele communautaire regeling met wat wordt omschreven als "ambitieuze criteria", maar die de sector zelf waarschijnlijk eerder zal beschouwen als overbodige regelgeving.

In essentie zoeken we naar goede traceerbaarheid en bewijzen van duurzame praktijken. Die kunnen worden gewaarborgd door het stellen van redelijke en in de praktijk hanteerbare minimumvereisten. We hebben geen behoefte aan weer een hele serie regels of een leger van inspecteurs. Utopische milieuwensen moeten soms wat getemperd worden door op de economische realiteit te wijzen. Wat de uitkomst ook zal worden, ik hoop dat dit een kenmerk van de regeling zal zijn. Niettemin feliciteer ik de rapporteur met haar weloverwogen verslag.

Ik kan het vanavond niet nalaten om ook een beetje medelijden te hebben met de rapporteur. Ik heb het dan natuurlijk over het feit dat mijn kleine landje Noord-Ierland vanavond op fantastische wijze het sterke voetbalelftal van Spanje heeft verslagen in Windsor Park in Belfast. Dat gebeurt niet zo vaak, maar wanneer het gebeurt mag het hardop gezegd worden! En het gebeurt op een goede dag: de dag waarop de Noord-Ierse voetbalsupporters de felbegeerde "Brussels International Supporters Award 2006" hebben gewonnen, die is ingesteld en wordt gesteund door de EU. Ik sluit af met deze prettige constatering.

Duarte Freitas (PPE-DE). – (PT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, mijnheer de commissaris, in de eerste plaats feliciteer ik mevrouw Fraga Estévez met haar uitstekende verslag. Bovendien wil ik onderstrepen dat de groeiende belangstelling voor veilige voedingsmiddelen van goede kwaliteit, de noodzakelijke instandhouding van de mariene ecosystemen en de recente hoos van producten die voorzien zijn van een milieuetiket dringend een communautaire aanpak van het zogenaamde "eco-labelling" vereisen.

Overall ter wereld hebben nieuwe milieu-etiketteringsprogramma's van hoge kwaliteit hun intrede gedaan. Dat geldt ook voor mijn eigen land, waar het POPA (Waarnemingsprogramma voor visserij in de Azoren) is opgericht voor de certificering van de tonijnvangst in de autonome regio Azoren. Het probleem is dat niet in alle milieucertificeringsprogramma's prioriteit wordt gegeven aan de bescherming van de biologische rijkdommen van onze oceanen. Vaak gaat achter dergelijke labels namelijk een scala aan

economische belangen schuil. Daarom moeten wij de nodige voorzichtigheid betrachten en onze verantwoordelijkheden als politieke besluitvormers nakomen teneinde het milieu en de consument te beschermen.

De Commissie presenteert in deze mededeling tal van initiatieven. Het voorstel dat mijns inziens het best beantwoordt aan de behoeften van de betrokkenen is de vaststelling van minimumvereisten voor vrijwillige milieu-etiketteringsprogramma's. Op die manier kunnen op grond van de vooraf vastgestelde minimumvereisten via overheids- of privé-initiatieven flexibele en vrijwillige milieukeureregelingen worden ontwikkeld, ook al gebeurt dat binnen een algemeen reguleringskader.

Als overheidsorgaan heeft de Europese Unie de plicht om deze minimumvereisten te definiëren. Dat is immers de enige manier om het algemeen belang te beschermen en de prerogatieven te vrijwaren die in het gemeenschappelijk visserijbeleid verankerd zijn.

Tot slot wil ik nog onderstrepen dat deze actie zowel binnen de Europese Unie als in het kader van de handelsbetrekkingen buiten de Unie ten uitvoer moet worden gelegd teneinde garanties te bieden voor transparantie, geloofwaardigheid en rechtvaardigheid. De etiketteringsprogramma's moeten immers uitgroeien tot een instrument dat ons in de gelegenheid stelt producten beter van elkaar te onderscheiden, een ontwikkeling die ongetwijfeld gevolgen zal hebben voor het concurrentievermogen.

Stavros Arnautakis (PSE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, ook ik wil de rapporteur gelukwensen met haar uitstekende werk en erop wijzen dat zoals bekend de voedingscrises die de afgelopen jaren in de publiciteit zijn gekomen, een gevoel van onzekerheid hebben veroorzaakt onder consumenten. Daardoor is er op de markt een sterke vraag naar producten van hoge en steeds vaker gekeurde kwaliteit ontstaan.

De milieukeureregelingen en milieucertificering staan centraal in de laatste hervorming van het gemeenschappelijk visserijbeleid. Met de bevordering en toepassing van milieukeureregelingen wordt het milieubewustzijn van consumenten versterkt. Op die manier wordt de milieuverantwoordelijkheid van de producenten aangemoedigd en worden zij bewuster gemaakt van de milieugevolgen die de visvangst en de aquacultuur hebben.

Nu is het nodig ervoor te zorgen dat er een gemeenschappelijke milieukeureregeling wordt opgesteld op basis van informatie van en samenwerking met alle betrokken instanties. Die regeling moet gegrondvest zijn op uniforme fundamentele beginselen en voorwaarden, overeenkomstig de richtsnoeren van de FAO – de Voedsel- en Landbouworganisatie van de VN – en de richtsnoeren van de Internationale Normalisatieorganisatie.

Ik wil er eveneens op wijzen dat de volksgezondheid en een levensvatbare visserij niet alleen met een milieukeureregeling kunnen worden gewaarborgd. Daarover moet voortdurend worden nagedacht, opdat er een duurzaam visserijbeleid tot stand wordt gebracht, hetgeen ons belangrijkste doel is.

Albert Jan Maat (PPE-DE). – Voorzitter, ik wil rapporteur Carmen Fraga van harte gelukwensen met haar verslag over de mededeling van de Commissie en ook rapporteur Ries van de Milieucommissie. Wat mij deugd doet en ook aantoonst dat de Visserijcommissie volwassen met onderwerpen omgaat, is dat er toch een zekere afstemming is met betrekking tot de wijze waarop een ecolabel in de visserijsector kan worden ingevoerd.

Je zou zeggen dat in de visserijsector elke vrije vis die op zee of in de binnenwateren wordt gevangen, een ecolabel verdient: hij is vrij opgegroeid in goede, natuurlijke omstandigheden, maar dat is wellicht niet de bedoeling en vervolgens zullen we moeten kijken wat we internationaal kunnen doen, ook buiten Europa, op basis van de FAO-criteria. En in die zin moet ik zeggen dat ik instem met het verslag van mijn collega Carmen Fraga.

Als je kiest voor een Europees ecolabel moet je het goed doen. Dat betekent dat de vis die eronder komt te vallen, moet voldoen aan alle regels met betrekking tot de handhaving van de quota. Er moet ook worden voldaan aan de regels van de milieuwetgeving en dat vergt ook het nodige van de lidstaten, maar het zou een goede waarborg kunnen zijn.

Als je het niet zo doet, dan kun je een en ander beter overlaten aan het bedrijfsleven en zorgen dat er via het aansturen van de consument een goed label komt. Ik kies evenwel toch voor de lijn van de rapporteur, met duidelijke voorwaarden, ook voor de Commissie, zodat het ecolabel voldoet aan de

Europese quotumregelingen en alles wat ermee verband houdt. De Commissie faciliteert dan en het bedrijfsleven vraagt aan, dat lijkt mij de goede weg.

Nog een enkel woord over de kleine kustvisserij. Ik denk dat het goed is om daar aandacht aan te schenken. Ik kom zelf uit een gebied waar kleine garnalvisseren vissen. Ook daar is inmiddels een ecolabel ingevoerd, dat lijkt mij een hele goede zaak, zeker wanneer men daar ook nadrukkelijk duurzame visserij en een aantal andere zaken bij betreft.

In die zin ben ik blij met dit verslag en met het feit dat het Europees Parlement met het verslag van collega Fraga een goede stap in de richting kan zetten van een goed gekwalificeerd Europees ecolabel.

Paulo Casaca (PSE). – (PT) Ik wil zowel de rapporteur van de Commissie visserij als de rapporteur voor advies van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid gelukwensen.

Ik vond dit debat bijzonder interessant en ik ben van oordeel dat de rapporteur terecht de aandacht heeft gevestigd op het gebrek aan duidelijkheid van de opties die de Commissie ons heeft voorgesteld. Persoonlijk hecht ik uitzonderlijk belang aan de kwestie die in paragraaf 8 van onze resolutie aan de orde wordt gesteld en ook in het advies van de Commissie milieubeheer, volksgezondheid en voedselveiligheid aan bod komt, namelijk dat een etiket slechts dan effectief is wanneer het uniform is en gemakkelijk te begrijpen voor de consument. Deze benadering is verenigbaar met een systeem waarin voor de Commissie een secundaire rol is weggelegd en waarin publiciteitscampagnes belangrijker zijn dan een reeks strenge, objectieve criteria. Gelet hierop ben ik van oordeel dat wij allen samen een krachtig standpunt moeten innemen, zoals overigens ook door de rapporteur voor advies van de Milieucommissie is benadrukt. Wij mogen geen concessies doen, want dan lopen wij het risico dat onze inspanningen en dit initiatief op niets uitlopen.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). – (EL) Mijnheer de Voorzitter, ook ik wil de rapporteur, mevrouw Fraga Estévez, van harte gelukwensen met haar zoals altijd uitstekende werk. Ik wilde eveneens de Commissie gelukwensen met de opening van een dialoog over milieukeurregelingen.

Op producten met een dergelijk keurmerk wordt vermeld dat de vis geproduceerd is overeenkomstig een bepaalde reeks milieuvoorschriften en dat de productiemethode geen negatieve gevolgen heeft voor het milieu. Het is zeer belangrijk ervoor te zorgen dat de milieukeurmerken betrouwbaar zijn. Op die manier beschermen wij de visbestanden maar ook de consumenten.

Men moet ervoor zorgen dat consumenten worden geïnformeerd en dat zij achter de regeling staan, begrijpen wat die inhoudt en inzien dat als zij producten kopen die een milieukeurmerk dragen zij er zeker van kunnen zijn dat zij veilig en gezond voedsel kopen en tevens het milieu beschermen.

Iedereen zal baat hebben bij deze inspanningen: consumenten omdat zij veilige en gezonde producten kopen, bedrijven omdat zij hun concurrentievermogen kunnen vergroten en het milieu omdat de exploitatie van de hulpbronnen op een milieuvriendelijke manier zal geschieden.

Tot slot wil ik samenvattend nog vermelden dat: ten eerste, het keurmerk vrijwillig moet zijn; ten tweede, het keurmerk in het teken moet staan van een geest van transparantie opdat niemand de geloofwaardigheid daarvan kan betwisten; ten derde, het keurmerk afgegeven moet worden door een onafhankelijke autoriteit; ten vierde, aan de besprekingen over deze maatregel natuurlijk ook – het spreekt voor zich, maar ik wil het toch vermelden – de vissers moeten deelnemen. O wee als wij hen negeren! Wij moeten met hen rond de tafel gaan zitten om met hen te overleggen, opdat ook zij begrijpen dat deze inspanning in hun voordeel is; ten vijfde en tot slot, moeten deze inspanningen en de beginselen die de Europese Unie zal vaststellen worden gecombineerd met soortgelijke inspanningen op wereldschaal en alle landen moeten die beginselen overnemen. Het heeft immers geen zin als alleen de Europese Unie het milieu beschermt.

Zdzisław Kazimierz Chmielewski (PPE-DE). – (PL) Mijnheer de Voorzitter, in de *spiritus movens* van het milieudebat somt de rapporteur onze huidige ervaring op, met name die van de FAO. De aandacht wordt gevestigd op de basisfunctie van etikettering en het belang ervan voor de verbetering van de kwaliteit van visserijproducten en het toekennen van een passende maatschappelijke structuur aan de visserijsector.

Ik kan hier tot mijn voldoening verklaren dat de nieuwe lidstaten uit de Baltische regio akkoord gaan met de doelstellingen van de mededeling van de Commissie. Zij hechten evenwel bijzondere belang

aan bepaalde aspecten van het etiketteringsprobleem. In dit verband zijn er vier kwesties die bijzondere aandacht verdienen.

Ten eerste verlenen de Baltische staten hun volledige steun aan het voorstel om minimumvereisten voor milieu-etiketteringsprogramma's vast te stellen, hetgeen in lijn is met de verwachtingen van de betrokken partijen: vissers, verwerkers en consumenten. De bedoelde programma's moeten gebaseerd zijn op vrijwillige deelname.

Ten tweede moet het beginsel van vrijwillige deelname in de praktijk neerkomen op de afwijzing van elke vorm van economische discriminatie en alle soorten handelsbarrières.

Ten derde is het van fundamenteel belang te waarborgen dat kleine en middelgrote ondernemingen en bedrijven uit minder ontwikkelde landen op basis van gelijkheid toegang krijgen tot het systeem.

Ten vierde bestaat er in de Baltische staten bezorgdheid over de beperkingen in verband met de controle en het toezicht op het vissen in open wateren. Deze activiteiten vinden sinds jaar en dag plaats en kunnen moeilijk worden uitgeroeid. Op dit moment is het eenvoudiger een onderscheid te maken op grond van milieugevolgen in de aquacultuursector, waar etikettering veel gemakkelijker kan worden ingevoerd.

Tot slot ben ik het met mevrouw Fraga eens dat dit initiatief ons een extra instrument oplevert waarmee de Europese Unie haar voordeel kan doen. Het biedt ons een reële kans om aan de wereld te laten zien op welke manier men op zoek kan gaan naar mechanismen voor de tenuitvoerlegging van de langverwachte milieu-etiketteringsprogramma's.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Mijnheer de Voorzitter, om te beginnen wil ook ik de rapporteur feliciteren. Zoals gebruikelijk heeft ze een uitstekend verslag geproduceerd; we verwachten niet anders van haar.

Keurmerken zijn helemaal "in" tegenwoordig, en als we ze dan per se moeten hebben, dan moeten we ze eenvoudig en duidelijk houden. Ze mogen de bedrijfstak niet nog zwaarder belasten. Ik wil er voor pleiten te luisteren naar de ideeën van degenen die dit keurmerk ten uitvoer moeten leggen, om er zeker van te zijn dat het helder en transparant is, een goed ontwerp heeft en goed zichtbaar en makkelijk te begrijpen is.

De heer Maat had gelijk toen hij zei dat als de Commissie kiest voor een milieukeurmerk, zij dat ook goed moet doen. Ik steun hem daarin volledig.

Dit mag niet worden gebruikt als een stok om de bedrijfstak mee te slaan. Ik ben bezorgd dat dit door sommige wetenschappers en anderen gebruikt zal worden om de totaal toegestane vangsten en quota te verlagen als er onenigheid is tussen de vissers en de wetenschappers.

Ik denk niet dat we een uniform beleid nodig hebben. Als we die richting kiezen, steken we ons in een wespennest. De problemen zijn niet overal hetzelfde en ik ben me ten volle bewust van de noodzaak om waar mogelijk de regionale verschillen te respecteren.

Ik heb met belangstelling naar de commissaris geluisterd. Hij zei dat hij naar het Parlement zal terugkomen wanneer de Commissie een besluit heeft genomen. Zou het niet beter zijn om het Parlement regelmatig te raadplegen, in plaats van terug te komen om te zeggen wat de Commissie heeft besloten, mijnheer de commissaris? U sprak over milieukeurregelingen als "een instrument". Dit mag niet nog weer een instrument worden waarmee u de bureaucratische controle op de sector kunt versterken. Ik ben er niet volledig van overtuigd dat de consument daar echt om vraagt.

Tot slot wil ik graag tegen mevrouw Fraga Estévez en u, mijnheer de Voorzitter, zeggen dat er vanavond grote vreugde heerst in Belfast: we hebben het Spaanse voetbalelftal met 3-2 verslagen. Noord-Ierland is een heel klein land met anderhalf miljoen inwoners, en we hebben in het verleden veel problemen gehad. Het lijkt erop dat we met voetbal van de Engelsen kunnen winnen, van de Duitsers kunnen winnen en van de Spanjaarden kunnen winnen. Maar afgelopen zaterdag stroomden er veel tranen in Belfast toen IJsland met 3-0 van ons won, en daarom is het een grote bron van vreugde dat we vanavond van Spanje hebben gewonnen.

De Voorzitter. Dank u, mijnheer Nicholson. Ik kan niet zeggen dat u ons goed nieuws brengt, maar evengoed gefeliciteerd.

Joe Borg, *lid van de Commissie*. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, op de eerste plaats wil ik de rapporteur, mevrouw Fraga Estévez, bedanken en verder iedereen die vanavond gesproken heeft.

Hoewel we het niet over alle punten eens zijn, zitten de Commissie en het Parlement op dezelfde golflengte met betrekking tot de gedachte dat we besluiten moeten nemen op basis van kostenoverwegingen en een uitgebreid raadplegingsproces. Ik wil de laatste spreker, de heer Nicholson, erop wijzen dat het debat van vanavond een uitstekende weerspiegeling is van de wijze waarop de Commissie het Parlement bij dit proces wil betrekken voordat we de wetgevende fase op het gebied van milieukeurregelingen ingaan. Uiteraard zal, zodra die wetgevende fase een feit is, de betrokkenheid van het Parlement een topprioriteit zijn alvorens de het hele proces in verband met de milieukeurregeling wordt afgerond.

Ik wil graag ingaan op enkele specifieke punten die tijdens het debat naar voren zijn gebracht. De meeste bestaande regelingen zijn in feite redelijk consistent en niet misleidend. De optie die de voorkeur van de Commissie heeft, de vaststelling van minimumvereisten voor milieukeurregelingen, zal echter orde aanbrengen in het systeem waar dat nodig is en zal het consumentenvertrouwen vergroten. Ook zal het leiden tot een betere productkwaliteit, en de transparantie en traceerbaarheid van de producten die op de markt komen.

Met betrekking tot het door verschillende sprekers ter sprake gebrachte punt van de voorkeur voor één enkele milieukeurregeling is het nog te vroeg om een definitief besluit te nemen. De Commissie heeft echter aangegeven aan welke optie zij de voorkeur geeft en ik moet erop wijzen dat het Europees Economisch en Sociaal Comité, het Adviescomité voor de visserij en de aquacultuur en de meeste vertegenwoordigers van de bedrijfstak en belanghebbenden die optie steunen. Maar hoewel er zich een voorkeur voor optie 3, ofwel de vaststelling van minimumvereisten – de voorkeur van de Commissie – lijkt af te tekenen, is er tot nu toe geen overeenkomst tussen de lidstaten bereikt in de Raad.

Daarom onderstreep ik het feit dat het nog te vroeg is om een duidelijk en definitief standpunt in te nemen over hoe we verder moeten. Dit debat heeft er echter zeker toe bijgedragen dat we nu beter geïnformeerd zijn over de opvattingen van het Parlement en zijn verschillende leden.

Met betrekking tot het op een duurzame wijze exploiteren van visbestanden wil ik verwijzen naar de mededeling van de Commissie, waarin wordt onderstreept dat het doel van het beleid inzake milieukeurregelingen voor vis en visserijproducten is gebaseerd op het concept van duurzame visserij. In de mededeling wordt duidelijk gesteld dat milieukeurregelingen, mits ze worden gebaseerd op duidelijk gedefinieerde criteria en passende indicatoren, een bijdrage kunnen leveren aan het toezicht op de vooruitgang inzake duurzame visserij en aan het beter bewust maken van het publiek van duurzaamheidsvraagstukken. Verder wordt in de mededeling van de Commissie een opmerking gemaakt over duurzame exploitatie onder verwijzing naar artikel 3, onder e) van Verordening (EG) nr. 2371/2002 van de Raad.

Met betrekking tot de andere punten die naar voren zijn gebracht, ben ik het eens met de opmerkingen over het belang van onafhankelijke accreditatie en certificering. De standaarden en procedures van de ISO bieden garanties op dit gebied. De Commissie beschikt echter niet over de directe bevoegdheid om die normen af te dwingen.

Ik ben het ook eens met de opmerkingen die inhouden dat milieukeurregelingen duidelijk en begrijpelijk moeten zijn zodat ze gemakkelijk te begrijpen zijn voor consumenten. Bovendien bieden keurmerken de mogelijkheid om de illegale, niet-aangegeven en niet-gereguleerde visserij te bestrijden en bewijs te leveren voor duurzame visserijpraktijken.

Door deze hele onderneming zullen we het bewustzijn bij het publiek vergroten. Er zal rekening worden gehouden met de criteria van de FAO bij het leggen van de fundamenten voor de invoering van milieukeurregelingen. Bovendien mogen de regelingen niet te belastend zijn voor kleine en middelgrote ondernemingen of zo complex zijn dat ze in de praktijk niet uitvoerbaar zijn voor de belanghebbende partijen.

De Voorzitter. Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen om 12.00 uur plaats.

16. Toetreding van de EG tot de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht - Rol van het Europees Parlement bij de werkzaamheden van de Conferentie van Den Haag na toetreding van de Gemeenschap (debat)

De Voorzitter. Aan de orde is de gecombineerde behandeling van:

- de aanbeveling (A6-0250/2006) van Diana Wallis, namens de Commissie juridische zaken, inzake het voorstel voor een besluit van de Raad betreffende de toetreding van de Europese Gemeenschap tot de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht (COM(2005)0639 7591/2006 C6-0138/2006 2005/0251(AVC)), en

- de mondelinge vraag (O-0076/2006) van Giuseppe Gargani, namens de Commissie juridische zaken, aan de Commissie, over de rol van het Europees Parlement bij de werkzaamheden van de Conferentie van Den Haag na toetreding van de Gemeenschap (B6-0324/2006).

Diana Wallis (ALDE), rapporteur. – (EN) Mijnheer de Voorzitter, we weten allemaal dat de mobiliteit van de burgers van Europa enorm is toegenomen. Dit hebben we zelf ook openlijk aangemoedigd binnen onze grenzen door de toepassing van het beginsel van vrij verkeer. De mobiliteit van onze burgers strekt zich echter uit over de hele wereld en burgers kunnen in allerlei onwaarschijnlijke situaties en moeilijkheden verzeild raken waardoor ze bij rechtbanken met het burgerlijk recht te maken krijgen. Zo is nu eenmaal het moderne leven. Voor zover dat haalbaar is, willen wij hen een bepaalde mate van zekerheid bieden in die momenten van persoonlijke crisis.

Al meer dan honderd jaar werkt de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht onvermoeibaar en met een steeds groter aantal landen in de gehele wereld aan het samenvoegen van een groot aantal internationale verdragen over onderwerpen uit het privaatrecht: de verkoop van goederen, testamentaire bepalingen, de ontvoering van kinderen, de onderhoudsplicht, verkeersongelukken. Het streven is om een samenhangend wettelijk kader te scheppen in een wereld die steeds mobieler wordt.

Toen ik nog praktiserend advocaat was, kon ik vaak een beroep doen op de Haagse verdragen wanneer ik cliënten bijstond die in problemen waren geraakt waaraan een grensoverschrijdende dimensie zat. Die cliënten hadden reden om dankbaar te zijn voor het bestaan van deze tamelijk onbekende organisatie. De afgelopen jaren heb ik als afgevaardigde het voorrecht gehad om namens dit Parlement vele bijeenkomsten van de Haagse Conferentie te mogen bijwonen, om de mensen achter de nogal technische en op het eerste gezicht weinig opwindende werkzaamheden te leren kennen, om de juristen van de Haagse Conferentie en nationale experts aan het werk te zien, om ze uiterst complexe en technische overeenkomsten te zien opstellen en sluiten met het doel om onze burgers te helpen. Het is moeilijk werk, gezien ook het almaar toenemend aantal wettelijke tradities en culturele waarden. En terwijl het misschien technisch werk mag lijken, liggen er zeer belangrijke politieke keuzen ten grondslag aan deze schijnbaar droge wettelijke vraagstukken. Dit werk verdient het meer in de schijnwerpers te komen te staan en ik hoop dat onze betrokkenheid zal bijdragen aan dat proces.

Tot nu toe wordt de Gemeenschap vertegenwoordigd door alle individuele lidstaten en vanuit mijn beperkte waarneming geeft dit ook rijkheid en kracht aan het werk van de Conferentie, vanwege de diversiteit van onze eigen wettelijke tradities en onze eigen ervaring met het vergelijken van rechtsstelsels. Het is echter ook duidelijk dat er, gelet op de nieuwe bevoegdheden van de Gemeenschap na het Verdrag van Amsterdam, alle reden is om de Gemeenschap in de Conferentie als Gemeenschap te laten functioneren. In de praktijk gebeurt dit al door middel van de gezamenlijke coördinatiebijeenkomsten en de Conferentie werkt sowieso op basis van consensus. Daarom heb ik er absoluut geen probleem mee om mijn collega's in dit Parlement aan te bevelen in te stemmen met de toetreding van de Gemeenschap tot de Haagse Conferentie. Dat is een goede zaak en een positieve ontwikkeling en de tijd is er rijp voor.

Er is echter een "maar"; dat wordt verwoord aan het eind van de toelichting in mijn verslag en meer gedetailleerd in de ontwerpresolutie van onze voorzitter. Bij het overdragen van deze bevoegdheid aan de Gemeenschap zal het Parlement mogelijk een deel van zijn zwaarbevochten wetgevende macht verliezen. Ik zeg "mogelijkerwijs verliezen", want vanavond kijken we naar de commissaris in de hoop dat hij ons gerust zal stellen en dat het Parlement volledig betrokken zal blijven bij onderhandelingen over nieuwe verdragen en de ratificatie van oude en nieuwe verdragen door de Gemeenschap. We moeten nieuwe werkmethode vinden waarin de positie van het Parlement als medewetgever samen met de Raad ten volle wordt geëerbiedigd.

Hoe prettig ik het de afgelopen jaren ook heb gevonden om als een soort ad-hocvertegenwoordiger van dit Parlement de bijeenkomsten van de Haagse Conferentie bij te wonen, we hebben nu behoefte aan iets wat veel formeler en transparanter is en wat een afspiegeling is van de nieuwe rol van onze instellingen in dit proces.

Ik heb er al eerder op gezinspeeld dat de verdragen waarover in Den Haag wordt onderhandeld veel meer aandacht verdienen. Ze verdienen die aandacht omdat hiermee in toenemende mate ook het maken van politieke keuzen en het afwegen van belangen gemoeid is. Dit is werk dat roept om meer parlementaire betrokkenheid en ik weet dat de Haagse Conferentie dat ook zou toejuichen. Er zijn al discussies gestart over een soort parlementair forum. Daarnaar zouden we moeten streven.

Dat betekent echter zeker niet dat dit Parlement geen rol meer zou moeten spelen in het wetgevend proces van de Gemeenschap met betrekking tot het werk van de Conferentie. Het gaat hier om een aanvullende activiteit, die binnen onze bevoegdheden valt. Ik hoop dat de collega's het ermee eens zijn dat wij het initiatief hiertoe moeten nemen, wellicht door een eerste bijeenkomst te organiseren.

Franco Frattini, *vice-voorzitter van de Commissie*. – (IT) Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, ik zou deze gelegenheid willen aangrijpen om mijn welgemeende dank te betuigen aan mevrouw Wallis voor haar verslag en aan de heer Gargani voor de vraag die hij voor vanavond heeft ingediend.

Het moge duidelijk zijn dat de twee onderwerpen nauw met elkaar samenhangen en ik kan bevestigen dat ik ook zeer opgetogen ben over de aanbeveling in het verslag van mevrouw Wallis dat het Europees Parlement instemt met de toetreding van de Gemeenschap tot de Haagse Conferentie. Ik ben het voorts eens met wat mevrouw Wallis in haar inleiding zei over het belang van de Haagse Conferentie en het werk dat de afgelopen jaren is verzet.

Het staat echter als een paal boven water dat de Gemeenschap door toe te treden tot de Haagse Conferentie in staat zal zijn een status te verwerven die daadwerkelijk in overeenstemming is met haar nieuwe rol als een hoofdrolspeler op het internationale toneel, met andere woorden, als een partij waarvoor een praktische en formele rol is weggelegd in de activiteiten van de Haagse Conferentie.

Toetreding zal een grotere coherentie – of consistentie, zoals ik het ook zou kunnen noemen – mogelijk maken tussen de regels die in de Gemeenschap, in de Europese Unie van kracht zijn en de internationale instrumenten die worden voorbereid. Deze behoefte aan een grotere coherentie rechtvaardigt en billijkt de formele toetreding van de Gemeenschap tot de Haagse Conferentie.

Zoals u allen weet, zal de Gemeenschap, wanneer het Europees Parlement daarmee heeft ingestemd, formeel kunnen toetreden tot de Haagse Conferentie zodra twee derde van de landen die zijn aangesloten bij de Conferentie de wijzigingen in de statuten hebben goedgekeurd. Ik meen u te kunnen zeggen dat deze bijzonder grote meerderheid tegen het eind van dit jaar – en dat is dus al tamelijk snel – bereikt zal worden. Een aantal lidstaten heeft hun standpunt nog niet bekendgemaakt, maar ik heb er vertrouwen in dat tegen december van dit jaar het groene licht zal worden gegeven.

Zowel mevrouw Wallis als de heer Gargani vestigen de aandacht op het probleem welke rol het Parlement zal krijgen wanneer de Gemeenschap eenmaal formeel is toegetreden tot de Haagse Conferentie. Ik kan u zeggen dat ik persoonlijk en uit hoofde van mijn functie vastbesloten ben erop toe te zien dat er in alle opzichten wordt samengewerkt met het Parlement, ook als de Gemeenschap is toegetreden tot de Haagse Conferentie.

Zoals wij allen weten is de kaderovereenkomst inzake de betrekkingen tussen de Commissie en het Europees Parlement onlangs gewijzigd: deze overeenkomst maakt het duidelijk mogelijk dat het Parlement, ook op formeel niveau, betrokken wordt bij de onderhandelingen over internationale overeenkomsten op het gebied van de communautaire bevoegdheden, en dit valt zonder meer onder de communautaire bevoegdheden.

Ik kan mevrouw Wallis en alle afgevaardigden verzekeren dat het Parlement volledig en voortdurend op de hoogte zal worden gehouden van de onderhandelingsactiviteiten en dat het Parlement binnen de delegaties bij de onderhandelingen betrokken zal worden. Zoals mevrouw Wallis maar al te goed weet, is dit iets waar ik volkomen achter sta; wat de delegaties betreft is het beslist denkbaar dat leden van dit Parlement in de officiële delegatie worden opgenomen. Ik kan, tot besluit, deze mogelijkheid nu meteen bevestigen en wanneer de Gemeenschap formeel is toegetreden tot de Haagse Conferentie, zal zij ook werkelijkheid worden.

Jean-Paul Gauzès, *namens de PPE-DE-Fractie*. – (FR) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, beste collega's, de toetreding van de Gemeenschap tot de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht is zonder meer een goede zaak. De Gemeenschap zal zo actief kunnen bijdragen tot de vaststelling van de prioriteiten van de Conferentie en erop kunnen toezien dat die op de juiste wijze worden afgestemd op het werkprogramma van de Commissie. Toch dienen er nu al flankerende maatregelen te worden getroffen om ervoor te zorgen dat de civielrechtelijke ruimte niet aan kracht inboet en haar sterke punten zoals wij die kennen behoudt, namelijk een in het kader van gemeenschappelijke waarden versterkte politieke solidariteit, het beginsel van de wederzijdse erkenning van gerechtelijke uitspraken en de totstandbrenging van een geïntegreerde interne markt.

De flankerende maatregelen zouden kunnen bestaan uit het vaststellen van het mandaat door de Raad en het Parlement op terreinen waarop de medebeslissingsprocedure van toepassing is, het opstellen van juridische en economische impactstudies in de beginfase van de onderhandelingen en het op gang brengen van een structureel denkproces over het al dan niet opnemen van ontkoppelingsclausules in de ontwerpversies van verdragen.

Ik ben het met onze rapporteur, die ik feliciteer, eens dat het Parlement geraadpleegd moet worden met betrekking tot de vaststelling van de prioriteiten van het werkprogramma van de Conferentie en de ontwerpversies van verdragen. Het uitgangspunt moet overigens niet zijn dat de Gemeenschap stelselmatig partij wordt bij alle bestaande verdragen. Deze toetreding tot bestaande verdragen moet van geval tot geval worden bekeken door de Raad en het Europees Parlement.

Manuel Medina Ortega, *namens de PSE-Fractie*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, na wat de commissaris, de heer Frattini, heeft gezegd, lijkt het erop dat we ons doel hebben bereikt, ook al is het laat geworden.

De commissaris zei dat de mogelijkheid van deelname door dit Parlement aan de procedure voor goedkeuring van verdragen door de Haagse Conferentie is voorzien in de kaderovereenkomst inzake de betrekkingen tussen de instellingen en dat het Europees Parlement daarom officieel kan deelnemen aan deze besprekingen. Hij heeft met name gewezen op de mogelijkheid dat leden van het Europees Parlement deel uitmaken van de officiële delegatie. Ik denk dat we de commissaris allereerst moeten bedanken voor de generositeit van zijn woorden, want een juridische verplichting is er niet.

Voor het overige wil ik me aansluiten bij de verklaringen van de eerdere sprekers die hebben gezegd dat juridische samenwerking in burgerlijke zaken momenteel krachtens het Verdrag van Amsterdam tot de bevoegdheid van de Europese Unie behoort, en dat we bovendien beschikken over het Haagse programma om die samenwerking in burgerlijke zaken ten uitvoer te leggen. Dit raakt derhalve aan de kern van de Europese Unie en vraagt om gezamenlijke actie van de drie instellingen, zodat samenwerking buitengewoon gepast is.

De ontwerpresolutie die de heer Gargani namens de Commissie juridische zaken heeft gepresenteerd, bevat nog een interessante suggestie, namelijk dat niet alleen het Europees Parlement met de Commissie samenwerkt tijdens de besprekingen in het kader van de Haagse Conferentie, maar ook dat er een soort parlementair forum wordt opgericht – een taak die dit Parlement op zich zou kunnen nemen – waarin wij kunnen samenkomen met nationale parlementariërs. Het Europese privaatrecht is nog altijd overwegend nationaal recht en een dergelijk parlementair forum zou harmonisering mogelijk maken.

Zoals we weten, is het grote probleem van het internationaal privaatrecht en van het privaatrecht in algemene zin, dat het verankerd is in nationale rechtsstelsels die bovendien voortkomen uit verschillende tradities. Wanneer we denken aan harmonisering, codificering of samenvoeging van het privaatrecht, dan zou een parlementair forum – misschien voorlopig met dat specifieke doel – een goed instrument zijn om de indruk te vermijden dat er geen verband is tussen de Europese instellingen en de nationale juridische tradities.

Evenals de anderen die op dit gebied actief zijn geweest, heb ik ondervonden hoe geweldig moeilijk het is om ook maar enige vooruitgang te boeken op het terrein van het privaatrecht, als gevolg van de verschillende nationale tradities. Het onderhavige voorstel, dat meer aan het Parlement zelf is gericht dan aan de Commissie, zou echter bijzonder positief uitpakken, omdat we nu de standpunten van de nationale parlementen zouden kunnen harmoniseren en, op grond van onze deelname, de geharmoniseerde standpunten aan de Haagse conferentie zouden kunnen voorleggen.

Ignasi Guardans Cambó, *namens de ALDE-Fractie*. – (ES) Mijnheer de Voorzitter, uit het onderwerp van vandaag blijkt de volwassen staat die de Europese Unie heeft bereikt. Toen ik, nog niet zoveel jaren

geleden, bijeenkwam met anderen die internationaal privaatrecht doceerden aan verschillende universiteiten, was het nog ketterij om het internationaal privaatrecht of het privaatrecht in één adem te noemen met het recht van de Europese Unie, eenvoudigweg omdat de Europese Unie zich bezighield met visserij, hooguit ook met internationaal recht en mededinging, maar toch niet met privaatrechtelijke kwesties.

Inmiddels heeft de Europese Unie veel te zeggen op privaatrechtelijk gebied. Ook al is er nog een lange weg te gaan, tegenwoordig houdt zij zich bezig met de particuliere gevolgen – privaatrecht – van het Europees burgerschap, de directe gevolgen daarvan voor de persoonlijke levenssfeer van mensen en met de gevolgen die de vrijheid van vestiging en verkeer hebben voor het privaatrecht van personen en bedrijven.

Dit alles was destijds aanleiding om deze materie in het Verdrag van Amsterdam op te nemen en om een ontwikkeling in gang te zetten die ervoor moest zorgen dat de Europese Unie – de Europese Gemeenschap, om precies te zijn – deze bevoegdheden zou krijgen. Zo kon een grote hoeveelheid wetgeving worden opgesteld en was de omzetting van bestaande wetten in Europese wetgeving mogelijk, ook al hadden die wetten al een min of meer communautair karakter, zoals het Verdrag van Brussel.

In deze context is de toetreding van de Europese Unie – de Gemeenschap, in strikte zin – tot de Haagse Conferentie een heel belangrijke stap die er, nogmaals, op wijst dat de Europese Unie volwassen is geworden. We hebben nog een lange weg te gaan, onder meer wat betreft de wijze van totstandkoming van die voorschriften: derde pijler, eerste pijler, enzovoorts. Het is nu niet het moment om daarover te debatteren, maar het is iets wat zou leiden tot een verbetering van de kwaliteit van onze eigen wetgeving en wat de Europese Unie ongetwijfeld in staat zou stellen om haar eigen prioriteiten in te brengen in de Haagse Conferentie.

Ook al is het middernacht en zijn er maar heel weinig afgevaardigden aanwezig, dit is een bewijs en een echt teken van de volwassenheid van de Europese Unie op gebieden die zeer direct betrekking hebben op de burger.

Daniel Stroj, *namens de GUE/NGL-Fractie*. – (CS) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de commissaris, waarde collega's. Wat het voorstel voor een besluit van de Raad inzake de toetreding van de EG tot de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht betreft, wil ik hier zeggen dat het een absoluut cruciale stap is, vooral omdat de Gemeenschap hiermee op basis van het Verdrag van Amsterdam de bevoegdheid verkrijgt om maatregelen goed te keuren op het vlak van justitiële samenwerking in burgerlijke zaken met grensoverschrijdende gevolgen voor zover dat nodig is voor de goede werking van de interne markt. Veel van de stappen die op basis van deze bevoegdheid door de Gemeenschap zijn ondernomen of in voorbereiding zijn, overlappen met de activiteiten van de Haagse Conferentie. Aangezien met de goedkeuring van de genoemde interne instrumenten de externe bevoegdheden waarop deze instrumenten betrekking hebben, zijn overgeheveld van de lidstaten naar de Gemeenschap, is het voor de Gemeenschap absoluut noodzakelijk om volwaardig lid te worden van de Haagse Conferentie. Ook met het oog op een continue versterking van de rechtszekerheid voor de burger, is dit naar mijn mening volledig op zijn plaats.

Andrzej Jan Szejna (PSE) – (PL) Mijnheer de Voorzitter, sinds de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam is de Gemeenschap bevoegd om maatregelen te nemen op het gebied van justitiële samenwerking in burgerlijke zaken met grensoverschrijdende gevolgen voor zover dat nodig is voor de goede werking van de interne markt. Het is een feit dat op dit gebied tot dusver een reeks juridische instrumenten is aangenomen en dat er nog meer maatregelen op stapel staan. De toetreding tot de Haagse Conferentie voor Internationaal Privaatrecht zal de Europese Unie in de gelegenheid stellen deel te nemen aan de onderhandelingen die voorafgaan aan de totstandkoming van de Haagse verdragen op de gebieden waarvoor zij bevoegd is. Hierdoor zal de Europese wetgeving beter kunnen worden afgestemd op de internationale instrumenten die worden aangenomen en worden de rechten en plichten die uit de bedoelde verdragen voortvloeien ook van toepassing op de Gemeenschap.

Bovendien wordt met deze toetreding een belangrijke stap gezet naar een diepere Europese integratie, aangezien de Europese Unie een nieuwe internationale rol krijgt toebedeeld op het gebied van justitiële samenwerking in burgerlijke zaken.

Ik stel met voldoening vast dat in het Statuut van de Conferentie de nodige wijzigingen zijn aangebracht om de Gemeenschap te kunnen laten toetreden. Zij zal binnenkort als volwaardig lid aanvaard worden.

Verder wil ik nog onderstrepen dat ik persoonlijk bijzonder ingenomen ben met de woorden van commissaris Frattini. Vanuit het perspectief van het Europees Parlement, dat een actieve rol heeft gespeeld in het wetgevingsproces van de Gemeenschap, en met name vanuit het perspectief van de Commissie juridische zaken en interne markt, die verantwoordelijk is voor het privaatrecht, moeten wij bijzondere aandacht besteden aan de procedurele kaders waarin de methoden en regels worden vastgesteld voor de toekomstige betrokkenheid van het Parlement bij de werkzaamheden van de Haagse Conferentie en de raadpleging over ontwerpen voor Haagse verdragen.

De Voorzitter. Het debat is gesloten.

De stemming vindt morgen om 12.00 uur plaats.

17. Agenda van de volgende vergadering: zie notulen

18. Sluiting van de vergadering

(De vergadering wordt om 00.20 uur gesloten)